

Siêu Cấp Ác Bá Thái Tử Phi

Contents

Siêu Cấp Ác Bá Thái Tử Phi	3
1. Chương 1: Thương Hải Minh Nguyệt	3
2. Chương 2: Có Cục Phẩm Nam Nhân Bên Cạnh Ta	5
3. Chương 3: Cái “chỗ Đó” Của Người Vẫn Chưa “kiệt sức” Đây	6
4. Chương 4: Hạ Dược Phong Ba	7
5. Chương 5: Hạ Dược Phong Ba (2)	8
6. Chương 6: Là Cô Ta Mà Cũng Chẳng Phải Là Cô Ta	10
7. Chương 7: Tôi Có Một Điều Kiện!	11
8. Chương 8: Kẻ Nào Là Tiểu Ái Nhân?	13
9. Chương 9: Quả Dưa Chuột Mềm Nhũn	14
10. Chương 10: Cho Các Người Một Cơ Hội	16
11. Chương 11: Tiện Nhân Thì Nên Có Dáng Vẽ Của Tiện Nhân	17
12. Chương 12: Cầu Hồn Cũng Không Tác Dụng	19
13. Chương 13: Như Thế Nào Làm Người Dục Tiên Dục Tử	20
14. Chương 14: Dục Hỏa Cấm Dỡ	21
15. Chương 15: Dục Hỏa Dẫn Dụ	23
16. Chương 16: Thực Phạn Phong Ba (sóng Gió Lúc Ăn CƠM)	24
17. Chương 17: Thực Phạn Phong Ba	25
18. Chương 18: Tranh Chấp	26
19. Chương 19: Nàng Ta Quả Thực Là Thái Tử Phi	28
20. Chương 20: Tiếng Gọi Của Nữ Oa Bé Nhỏ	29
21. Chương 21: Các Người Cứ Tiếp Tục Ân Ái A!	30
22. Chương 22: Thái Tử Phi Muốn Chơi 3p	32
23. Chương 23: Hái Hoa Tặc	35
24. Chương 24: Cuối Cùng Ta Cũng Gặp Được Người	36
25. Chương 25: Quả Chuối Của Người Muốn Ngủ Rồi	37
26. Chương 26: Đờng Rút Gân Ra Nữa	39
27. Chương 27: Người Không Phải Thích Chơi Sm Chứ!	40
28. Chương 28: Thái Tử Gia Sao Có Thể Không Cường Lên Được Chứ	42
29. Chương 29: Y Thuật Chữa “cái Ấy” Trong Phim “nhục Bò Đoàn 3d”	43
30. Chương 30: Còn Ổn Nữa Là Cho Cô Cười Lừa	45
31. Chương 31: Cuộc Đua Ngựa (1)	46
32. Chương 32: Cuộc Đua Ngựa 2	47
33. Chương 33: Cuộc Đua Ngựa (3)	49
34. Chương 34: Cuộc Đua Ngựa (4)	50
35. Chương 35: Sân Nhà Có Một Nữ Nhân Ngổ Ngẩn	51
36. Chương 36: Giết Tên Biến Thái, Trừ Hại Cho Dân	53
37. Chương 37: Sát Thủ Máu Lạnh Tu La Sát	54
38. Chương 38: Trời A! Tô Duyệt Duyệt Giết Người Rồi	56
39. Chương 39: Bát Canh Đặc Biệt (1)	57
40. Chương 40: Bát Canh Đặc Biệt (2)	58

41. Chương 41: Lạy Ông Tôi Ở Bụi Này	59
42. Chương 42: Đưa Phu Quân Nhà Ta Đến Kỹ Viện	61
43. Chương 43: Tranh Đêm Đầu Cửa Hoa Khôi	62
44. Chương 44: Chúc Hắc Khai Bao Vui Về A!	63
45. Chương 45: Hắc Ta Cư Nhiên Là Lục Thái Tử	64
46. Chương 46: Người Là Muốn Ăn Tươi Nuốt Sống Ta	66
47. Chương 47: Thái Tử Gia Người Càng Đáng Đánh	67
48. Chương 48: Sau Đây Phải Cách Xa Hắc Hơn 1 Chút	69
49. Chương 49: Tiến Cung Tham Dự Hội Thưởng Hoa	70
50. Chương 50: Thái Tử Không Để Cho Thần Đệ Chút Mặt Mũi Nào Sao?	72
51. Chương 51: Bắc Thần Ngạo Lạnh Lùng	73
52. Chương 52: Người Đó Đã Đến Rồi	74
53. Chương 53: Ta Nhảy Ta Nhảy Ta Nhảy	76
54. Chương 54: Người Vốn Phải Là Của Ta	77
55. Chương 55: Đợi Đến Khuya Rồi Tiếp Tục Có Được Không?	79
56. Chương 56: Ái Phi Kêu Thật Dễ Nghe	80
57. Chương 57: Điện Hạ Người Còn Không Bằng Người Già	81
58. Chương 58: Hộp Mộc Có Vấn Đề	82
59. Chương 59: Hoàng Hậu Nương Nương Bị Quỷ Nhập	83
60. Chương 60: Bụng Của Người Đã Đau Thì Nhanh Đi Nhà Xí A	85
61. Chương 61: Trầm Đã Đợi Người 10 Năm Rồi	86
62. Chương 62: Người Muốn Ta Đi Yêu Kẻ Biến Thái Kìa	87
63. Chương 63: Cái Đồ Ngựa Giống, Loại Nữ Nhân Nào Người Cũng Có Thể Thích Sao	89
64. Chương 64: Con Gà Nhỏ Mau Tới Ấp Trứng A!	90
65. Chương 65: Sư Phụ Rất Thích Nghe Tiếng Của Người A!!	91
66. Chương 66: Chú Lùn, Ăn Chuối Tiêu Nhé!!	92
67. Chương 67: Người Cầm Đoản Kiếm Làm Gì?	94
68. Chương 68: Ta Muốn Có Một Đứa Con	95
69. Chương 69: Tiểu Dưa Chuột Của Người Sắp Chịu Không Nổi Rồi!	96
70. Chương 70: Bỏ Hung Khí Của Người Ta, Ta Không Đùa A	97
71. Chương 71: Ta Lại Không Phải Là Cái Phách.. Phải To Tiếng Như Vậy Làm Gì?	99
72. Chương 72: Bên Cạnh Bắc Thần Hàn Có Người Hỗ Trợ	100
73. Chương 73: Người Muốn Nói Đến Nam Kỹ Sao?	101
74. Chương 74: Hay Là Chủ Tử Muốn Nhanh Chóng Một Chút, Trực Tiếp Lên Giường!!	102
75. Chương 75: Thái Tử Phi Đi Nhà Thổ, Thái Tử Gia Chịu Lép!	104
76. Chương 76	105
77. Chương 77: Ta Cũng Muốn Ăn Hoa Cúc Của Người	106
78. Chương 78: Người Muốn Bị Ta Bạo Trước Giết Sau, Hay Giết Trước Bạo Sau?	107
79. Chương 79: Ta Thân Mật Với Phu Quân Nhà Ta Là Lễ Đương Nhiên Nha!	109
80. Chương 80: Xuân Cung Đồ Khi Nào Mới Trả Lại Cho Ta!	110
81. Chương 81: Âm Sát (1)	111
82. Chương 82: Âm Sát (2)	113
83. Chương 83: Ta Không Muốn Cùng Người Quyên Sinh	114
84. Chương 84: Động Tình (1)	115
85. Chương 85: Động Tình (2)	116
86. Chương 86: Công Chúa Tiền Triều	118
87. Chương 87: Việc Này E Rằng Rất Khó Từ Chối	119
88. Chương 88: Hương Nhi Không Muốn Lấy Hoàng Đế	121
89. Chương 89: Nữ Nhân Chính Là Chúa Phiền Phức	122
90. Chương 90: Mỗi Đêm Đều Bị Tên Nam Nhân Này Dày Vò	123
91. Chương 91: Đồ Nữ Quỷ Dạ Xoa Đáng Chết, Ta Muốn Đánh Chết Người	125
92. Chương 92: Thương Lượng Giữa Vợ Chồng (1)	126
93. Chương 93: Thương Lượng Giữa Vợ Chồng (2)	127
94. Chương 94: Nương Tử, Ta Đói Rồi!	129

95. Chương 95: Phúc Hương Quận Chúa Tự Sát Rồi	130
96. Chương 96: Nguy Hiểm Gần Kề (1)	132
97. Chương 97: Nguy Hiểm Gần Kề (2)	133
98. Chương 98: Sự Phẫn Bội Của Bắc Thần Hàn	134
99. Chương 99: Giải Thích (1)	136
100. Chương 100: Giải Thích (2)	137
101. Chương 101: Duyệt Duyệt, Nói Cho Ta, Uyên Ương Hồ Điệp Là Ai?	138
102. Chương 102: Chiến Tranh Lạnh (1)	139
103. Chương 103: Chiến Tranh Lạnh (2)	140
104. Chương 104: Chiến Tranh Lạnh (3)	142
105. Chương 105: Xích Mịch Hóa Thù (1)	143
106. Chương 106: Xích Mịch Hóa Thù (2)	144
107. Chương 107: Chúng Ta Đến Vách Núi Này Làm Gì?	145
108. Chương 108: Hắc Diễm Môn	146
109. Chương 109: Nữ Nhân, Nàng Là Đang Thương Tâm Vì Ta Sao?	147
110. Chương 110: Nam Nhân Có Thê Tử Bỏ Trốn	149
111. Chương 111: Ép Buộc Tdd Về Phủ	150
112. Chương 112: Có Tin Tức Của Thái Tử Phi Rồi	151
113. Chương 113: Giúp Bốn Vương Có Được Hoàng Vị	152
114. Chương 114: Nàng Chỉ Cần Hầu Hạ Một Minh Ta Là Đủ Rồi!	153
115. Chương 115: Có Thể Đem “tiểu Dưa Chuột” Của Người Hoại Đi Cũng Được	155
116. Chương 116: Bí Mật Của Btn(1)	156
117. Chương 117: Bí Mật Của Btn(2)	157
118. Chương 118: Bí Mật Của Btn(3)	158
119. Chương 119: Mất Và Răng Nanh Của Người Phải Làm Thế Nào?	159
120. Chương 120: Tình Huống Xấu Hổ	161
121. Chương 121: Ta Chỉ Là Muốn Trả Thù Bth	162
122. Chương 122: Sự Phẫn Nộ Của Bth (1)	163
123. Chương 123: Sự Phẫn Nộ Của Bth(2)	164
124. Chương 124: Tdd Có Thai Rồi	165
125. Chương 125: Cùng Nhau Đi Vào Giấc Ngủ	167
126. Chương 126: Hoàng Đế Đông Hưng Quốc – Hiên Viên Thần	168

Siêu Cấp Ác Bá Thái Tử Phi

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên khôngTình tiết: Xung đột tình yêuBối cảnh: Quay về quá khứPhong cách tác phẩm: HÀi hướcNam chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-ac-ba-thai-tu-phi>

1. Chương 1: Thương Hải Minh Nguyệt

Không khí buổi sớm thật trong lành, những tia nắng mặt trời tinh nghịch nhảy múa qua ô cửa sổ. Và trên chiếc giường êm ái rộng thênh thang, một dáng nữ nhỏ nhắn yêu kiều vẫn đang say giấc, chiếc ga trải giường trắng muốt cùng với những đốm đen khuất sáng rơi vung vãi trên bề mặt tạo nên một sự tương phản rõ rệt. Người trên giường thì vẫn ngủ, dáng vẻ mệt mỏi của cô khiến cho ngay cả ánh mắt trời ảm áp cũng không nỡ làm phiền hàng mi đang no giấc.

Tiếc là mộng có đẹp đến mấy thì cuối cùng cũng phải tỉnh giấc để đón chào một ngày mới tới. Tiếng chuông của chiếc điện thoại đặt trên chiếc bàn cạnh giường bỗng vang lên ầm ĩ...

Cô gái đang say giấc trên giường ngay lập tức nhắm mắt chau mày, nhanh như cắt chớp lấy cái điện thoại đang kêu inh ỏi, nóng nảy hét lên: “Đồ khùng, sớm thế này mà đã gọi điện đến làm phiền người ta!!!”.

“Tô Duyệt Duyệt, nếu cô thật sự muốn rút khỏi tổ chức thì cứ việc ngủ, KHÔNG VẤN ĐỀ NHÁ!!!” – Đầu dây bên kia truyền tới một tràng âm thanh đầy nộ khí, đủ để con sâu ngủ trên người Tô Duyệt Duyệt giật mình chết giấc.:-s

“Ô ô, thì ra là sư phụ à, hhehe, thất kính thất kính” Tô Duyệt Duyệt hoang mang ghé mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Ai da, hôm nay chính là ngày thi hành nhiệm vụ đầu tiên của cô.

Tô Duyệt Duyệt đã tham gia Phi đội Đại Bàng trực thuộc tổ chức cảnh sát phòng chống và truy bắt tội phạm quốc tế Interpol được mấy năm. Những thành viên của tổ chức này đều đã phải thông qua nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp mới được chính thức phân công nhiệm vụ. Chỉ có điều là, những nhiệm vụ mà phi đội Đại bàng thực hiện phần lớn đều là truy lùng và đánh cắp những báu vật quý giá. Nhờ được tôi luyện qua những khóa huấn luyện chuyên nghiệp, nên hầu như mỗi khi thi hành nhiệm vụ họ đều qua mặt được các đơn vị cảnh sát khác hết sức dễ dàng, tổ chức này đã trở thành vấn đề số một khiến Interpol hết sức đau đầu.

Tô Duyệt Duyệt vừa hoàn thành khóa huấn luyện mấy tháng trước sau khi đã thông qua một loạt những bài kiểm tra khắt khe, cô chính thức được bắt đầu công việc. Và hôm nay chính là ngày cô phải thực hiện nhiệm vụ thực tế đầu tiên.

“Con đã chuẩn bị tốt chưa đấy? Nhớ rằng đúng 10 giờ có mặt ở Văn Vật quán và báo cáo tình hình, đã rõ những phương tiện chiến đấu của con chưa?” Đầu dây bên kia có chút gì đó lo lắng và không an tâm.

Tô Duyệt Duyệt chợt nghĩ đến những gì hôm qua sư phụ nói về nhiệm vụ đầu tiên này, bất giác thở không ra hơi than thở: “Sư phụ à, có thể đổi cái khác không? Cái thứ cổ vật đó nghe có vẻ u ám quá, chắc chắn là chẳng sạch sẽ gì...”

Tô Duyệt Duyệt từ nhỏ đến lớn đều tự đắc vì bản thân trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ có duy nhất mấy cái thứ chuyện kì bí, đặc biệt là cô còn có niềm tin sâu sắc với những câu chuyện thần thánh ma quỷ... Không dám nghĩ nhiệm vụ đầu tiên lại là đi ăn trộm cái thứ bảo vật ngàn năm gì đó vừa mới quật từ mộ lên.

“Chịu thôi con, hôm nay nhất định phải làm đâu ra đấy, kho bạc đang chờ đợi hồi đáp của chúng ta với cái giá cao ngất ngưỡng đấy. Mau mau chuẩn bị hành động đi, nhớ phải hết sức cẩn thận nhé. Mà này, quan trọng nhất là nếu có bị phát hiện thì cũng đừng có khai chúng ta ra đấy...” Những tiếng được vài lời an ủi động viên, không ngờ cuối cùng lại phủ phàng với nhau vậy.

Tô Duyệt Duyệt nhanh chóng chạy đến Văn Vật Quán, thở hổn hển nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay. 10 giờ đúng. Cô nở một nụ cười ngọt ngào bước vào, chuẩn bị thi hành nhiệm vụ đầu tiên của mình.

Vì hôm nay là ngày nghỉ, cho nên cả Văn Vật quán, trừ cái tên bảo vệ không biết giờ giấc kia thì chỉ có mình cô. Sau khi nhanh gọn giải quyết hết các chuông báo động và camera chống trộm, cô nhẹ nhàng tiến đến vị trí trung tâm, cả căn phòng chỉ đặt có một cái tủ pha lê trong suốt ở chính giữa, bên trong chiếc tủ là báu vật ngàn năm đang trở thành đề tài bàn tán suốt mấy ngày gần đây – Thương Hải Minh Nguyệt.

“Thật đúng là một hòn đá tốt, thảo nào mà lại có người trả giá cao như vậy cho mà” Tô Duyệt Duyệt không mất nhiều thời gian để lấy thứ bảo thạch quý giá đó ra, cô cầm nó trên tay, thích thú ngắm nghía.

Sau một hồi ngắm nghía, đánh giá, đồng thời đắc ý về thành tích của bản thân, đương lúc cô chuẩn bị bọc hòn đá lại trong tấm vải thô màu đen thì... Chuyện kì lạ đã thực sự xảy ra...

“Á mẹ ơi..!!! Cái quái gì vậy??? AAAAAA... Mình biết ngay là cái thứ này không sạch sẽ gì mà...” Hòn Thương Hải Minh Nguyệt trong tay Tô Duyệt Duyệt phút chốc bỗng phát ra những luồng sáng chói lòa, thứ ánh sáng ấy tựa vậy lấy cô, và nhanh chóng phụt tắt trong tiếng thét kinh hoàng.

Ánh sáng của Thương Hải Minh Nguyệt vừa tắt thì Tô Duyệt Duyệt cũng lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, hòn bảo thạch trong tay cũng phút chốc biến mất không dấu tích.

2. Chương 2: Có Cực Phẩm Nam Nhân Bên Cạnh Ta

Tô Duyệt Duyệt vừa tỉnh dậy, ngay lập tức bị cảnh vật xung quanh làm cho choáng váng, cô quay đầu nhìn khắp một lượt, đôi mắt bỗng chốc tràn đầy một nỗi kinh ngạc. Cái trần nhà lạ lẫm, cái ga trải giường lạ lẫm, cách bố trí căn phòng cũng kì lạ, thậm chí trên bàn còn bày đầy những kiểu lư hương cô chưa từng thấy bao giờ.

Khấp căn phòng toát lên một màu sắc xưa cũ, cô nhớ rằng mình đang ở Văn Vật quán thực hiện nhiệm vụ mà... Tô Duyệt Duyệt chưa kịp nghĩ thêm gì thì bỗng từ đâu một cánh tay lực lưỡng tóm chặt lấy cô. Cô theo phản xạ quay lại nhìn. Ai da, không nhìn thì thôi, vừa nhìn là đã muốn giết người luôn á.

Bên cạnh cô lúc này là một nam nhân với thân hình cao lớn, ánh mắt sắc như dao cạo với hàng mi cong vút, sống mũi vừa thẳng vừa cao, bờ môi mỏng tanh bóng bẩy đầy gợi cảm. Cả khuôn mặt của chàng như được dùng dao tạc vậy, từng chi tiết đều hết sức tinh xảo, phi phàm; hơi thở của chàng phả vào cổ áo cô như muốn hút trọn nguồn sinh lực yếu ớt.

Ai nha. Tô Duyệt Duyệt ta vốn luôn thích những mỹ nam kiểu này nha. Hơn nữa anh chàng này thì quả thật là cực phẩm của cực phẩm a. Không ngờ bộ phim cổ trang này lại có thể mời được một chàng trai đẹp đến vậy.

Tô Duyệt Duyệt nhìn không chớp mắt vào đôi mắt tưởng như sâu thăm thẳm ấy, miệng nở một nụ cười tươi như hoa thê thọt gạ gẫm: “Này soái ca, có hứng thú muốn gia nhập tổ chức của chúng tôi không? Tưởng mạo anh như vậy, tôi dám khẳng định sẽ khiến mấy quý bà chết mê chết mệt cho coi.” ;))

Phải biết rằng cái tổ Đại bàng của cô có cái truyền thống chỉ tuyển những mỹ nữ và mỹ nam, có diện mạo đủ để làm mấy ông chủ lớn và mấy bà quý phu nhân phải mê mẩn.

“Cô gái, bổn cung muốn nàng cơ” Nam nhân toàn thân bốc lên một mùi rượu nồng nặc, hoàn toàn chẳng để ý gì đến mấy lời huyền thoại của Tô Duyệt Duyệt, lấy hết sức nặng của cơ thể đè lên Tô Duyệt Duyệt.

Bổn cung? Chàng diễn viên này quả là quá tận tâm với nghề a. Chỉ vì muốn cảnh quay thêm phần chân thực mà đã uống rượu say khướt thế này. Hóa ra anh ta đang đóng vai thái tử. Chỉ tiếc là đẹp trai như thế này mà đóng cảnh giường chiếu thì thật đúng là trọng thị bất trọng dụng (vật vô dụng chỉ để ngắm) à.

“Ê, soái ca. Anh đẹp trai như vậy không biết thể lực có tốt hay không nhỉ? Nếu như mà không tốt thì tôi cũng không có cách nào tiến cử cho anh gia nhập tổ chức đâu nha!” Tô Duyệt Duyệt vẫn cố gạ gẫm, cố gắng phân tích cho nam nhân hiểu.

Đối với mấy nhiệm vụ mê hoặc mấy quý bà giàu có, đẹp trai như vậy chắc chắn là hoàn thành xuất sắc rồi. Nhưng ở trên giường với mấy bà già đó chưa đến mấy phút mà đã đè người ta ra như thế này là không được. Nói không chừng còn làm mọi việc hỏng bét.

“Bổn cung sẽ cho nàng biết, thể lực của bổn cung có được hay không...” Khuôn mặt nam nhân bỗng chốc đanh lại, tuy chẳng hiểu gì cái vẻ sau của cô, nhưng nam tử hán đại trượng phu nhục nhã nhất là bị phụ nữ nghi ngờ “năng lực” của bản thân.

Tô Duyệt Duyệt nhìn điệu bộ cứng rắn của nam nhân khi phản bác, thỏa mãn mà gạt đầu lia lịa, bằng lòng coi như anh ta đã qua ải, sau đó tiếp tục nói: “Tuyệt quá soái ca, coi như anh đã qua vòng phỏng vấn rồi nhé, không cần phải ở đây đóng phim gì nữa đâu, thù lao chỗ chúng tôi còn cao gấp mấy lần số tiền anh đóng phim kiếm được ấy. Đi với tôi, tôi dắt anh đến gặp sư phụ. Đạo diễn đạo diễn... cắt cảnh, không diễn nữa, nghỉ thôi nhé!!!”.

Chỉ là đến lúc ấy, Tô Duyệt Duyệt mới để ý rằng xung quanh nào đang có cái máy quay phim nào, người trong đoàn làm phim cũng chẳng có lấy một ai. Kì chưa? Tại sao đang quay phim mà ngoài anh ta ra chẳng có lấy một ai đang làm việc nhỉ?

Trong lúc đầu óc đang mòng mòng với một mớ những câu hỏi, tư tưởng của Tô Duyệt Duyệt đột nhiên bị nam nhân sức nức mùi rượu đang đè trên người mình lôi trở lại.

“Đâu nào? Bây giờ mới đang bắt đầu mà...” Nói rồi chàng ta điên cuồng lột xé quần áo của người đang bị đè bên dưới.

“Bắt đầu cái gì mới được chứ? Thôi nào, tôi giờ đã biết thể lực của anh rất rất được rồi, anh quả thật là người rất rất thích hợp. Aaaaaaaa, anh làm cái quái gì thế này, dừng tay lại!!! Đây! Đâyyy!!!! – Cái đồ chậm hiểu Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng đã ngộ ra bản thân đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Vốn dĩ đây chẳng phải là hiện trường đóng phim gì hết, và kẻ đang đè lên người cô cũng chẳng phải là diễn viên nào cả. Cái căn phòng đầy một màu sắc cổ xưa, và cả cái tên ăn bận lỗi thời đang điên cuồng giật tung cúc áo của cô ra nữa. Tất cả đều đang chứng minh cho một điều.

Đó chính là...

Cô đã quay ngược thời gian... Trở về quá khứ???

Ồi không!

Cái thứ chết tiệt gì đang xảy ra thế này???

3. Chương 3: Cái “chỗ Đó” Của Người Vẫn Chưa “kiệt Sức” Đâu

“Đâu nào? Bây giờ mới đang bắt đầu mà...” Nói rồi chàng ta điên cuồng lột xé quần áo của người đang bị đè bên dưới.

“Bắt đầu cái gì mới được chứ? Thôi nào, tôi giờ đã biết thể lực của anh rất rất được rồi, anh quả thật là người rất rất thích hợp. Aaaaaaaa, anh làm cái quái gì thế này, dừng tay lại!!! Đây! Đâyyy!!!! – Cái đồ chậm hiểu Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng đã ngộ ra bản thân đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Vốn dĩ đây chẳng phải là hiện trường đóng phim gì hết, và kẻ đang đè lên người cô cũng chẳng phải là diễn viên nào cả. Cái căn phòng đầy một màu sắc cổ xưa, và cả cái tên ăn bận lỗi thời đang điên cuồng giật tung cúc áo của cô ra nữa. Tất cả đều đang chứng minh cho một điều.

Đó chính là...

Cô đã quay ngược thời gian... Trở về quá khứ???

Ồi không!

Cái thứ chết tiệt gì đang xảy ra thế này???

“Ha. Bỏn cung bây giờ sẽ cho nàng thấy thể lực của bỏn cung không thể dễ dàng bị nàng nghi ngờ như thể được...” Nam nhân mỉm cười tinh quái, cởi bỏ chiếc áo nịt ngực cuối cùng còn sót lại trên người Tô Duyệt Duyệt.

“A...” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên cảm thấy một cơn tê buốt chạy dọc cơ thể, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện ra mình đang bị hất đè lên trong tình trạng không một miếng vải che thân.

Nam nhân say khướt nhìn xuống thân thể mịn màng trắng nõn đang bị đè dưới thân thể mình, cái bản năng của phần con được sự cổ vũ của men rượu, khiến toàn thân chàng bùng lên sự kích thích mãnh liệt. Trong phút chốc, bộ hạ cương cứng khiến chàng vô cùng khó chịu, và không chút ngần ngại mà cũng lột phẳng toàn bộ quần áo trên người.

“Oa, thể hình đẹp quá đi!” Tô Duyệt Duyệt một chút bẽn lẽn cũng không có, mà ngược lại còn liên tục suýt xoa trước vẻ đẹp hình thể của nam nhân.

Nam nhân vốn chẳng hề mảy may đến phản ứng của cô, mà chỉ chăm chăm nghĩ đến việc giải tỏa sự thèm khát của cơn dục vọng đang dâng cao trong tâm trí. Cuồng cuồng áp lại cả tấm thân trần truồng lên người Tô Duyệt Duyệt... vẫn đang không ngớt lời trầm trồ, như sợ cô sẽ trôi mất trong phút chốc, cuồng cuồng tách hai chân của cô ra, cơ thể vẫn không ngừng căng cứng giữ lấy cô.

“Mẹ ơi, người đang làm gì vậy!” Cái khoảnh khắc Tô Duyệt Duyệt nhận ra da thịt mình đang tiếp xúc với cái thứ cứng ngắc ấy, cô khẽ hít một hơi, buồn bã trách bản thân sao có thể dễ dàng bị mê hoặc đến thế.

“Bổn cung phải chứng minh cho nàng thấy lần nữa...” Nam nhân vừa nói vừa phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi thở nồng nặc mùi rượu, nói xong lại tinh nghịch dùng cơ thể mình mơn trớn, vuốt ve cô.

Tô Duyệt Duyệt được một nam nhân phi phạm như vậy mơn trớn đương nhiên là rất thích thú, tuy nhiên trải qua nhiều năm huấn luyện, cô ngay lập tức phát hiện ra có cái gì đó bất thường trong thần thái của hắn, biểu hiện bên ngoài thì có vẻ giống người đang say rượu thật, nhưng thực chất là đã trúng phải xuân dược (thuốc lắc). Nếu không thì làm sao hắn ta có thể bị kích thích đến vậy?

Tô Duyệt Duyệt ngược nhìn cái gương mặt anh tuấn đáng chết ấy, thở dài một tiếng và nói: “Không ngờ đẹp trai như người mà cũng phải dùng đến chất kích thích, coi như là bổn cô nương cứu mạng người một lần vậy.”

Nam nhân đang mê man, trong đầu vẫn lóe lên ý định phản kháng; cơ thể ngay lúc đó lại bị xuân dược khống chế, vồn vã chuẩn bị đưa bản thân đến cơn khoái cảm.

“Này này, tôi nói muốn giúp anh là như thế này này” Tô Duyệt Duyệt nhận ra là hắn đang chuẩn bị “công kích”, sợ hãi đẩy hắn ra, đồng thời nhanh nhẹn và thuần thục điểm vào mấy huyệt trên thân thể hấp dẫn ấy.

Nam nhân đang toàn thân kích động bỗng khựng lại, ngay sau đó thì kiệt sức đổ sụp xuống.

“Này, soái ca, anh có đề thì cũng đừng có đề lên người tôi chứ!” Tô Duyệt Duyệt bị cơ thể cường tráng ấy đè lên, chỉ mong cánh tay không bị hắn đè gãy.

“Sao nàng lại biết cách giải xuân dược?” Nam nhân gương được nửa thân dậy, đôi mắt ánh lên sự kinh ngạc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấy mà hỏi.

Tô Duyệt Duyệt không thèm nhìn hắn, tay không ngừng áp vào bộ ngực săn chắc của hắn, mong đẩy được hắn ra. “Anh có thể đứng lên đã có được không? Anh đừng quên là... cái chỗ đó của anh vẫn chưa kiệt sức đâu” Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn có thể cảm nhận thấy cái thứ cứng cứng đó của hắn đang chạm vào đùi cô.

4. Chương 4: Hạ Dược Phong Ba

Tô Duyệt Duyệt không thèm nhìn hắn, tay không ngừng áp vào bộ ngực săn chắc của hắn, mong đẩy được hắn ra. “Anh có thể đứng lên đã có được không? Anh đừng quên là... cái chỗ đó của anh vẫn chưa kiệt sức đâu” Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn có thể cảm nhận thấy cái thứ cứng cứng đó của hắn đang chạm vào đùi cô...

Đôi mắt quyến rũ ấy bỗng chốc trở nên lạnh lẽo. Sau khi nhanh chóng vơ lấy đồng quần áo nằm la liệt dưới sàn và bận lại chỉnh tề, đôi mắt ấy lại một lần nữa lạnh lẽo hướng về phía Tô Duyệt Duyệt.

Cô bỗng giật mình, cũng nhanh chóng vơ lấy đồng quần áo của mình, tuy nhiên y phục cổ xưa quá ư rườm rà, cô phải mất một lúc mới mặc xong.

“Người quả là đồ tiện nhân to gan, dám cả gan hạ độc với bản cung” Nam nhân không để cô kịp thốt nên lời nào, nhào tới bóp lấy chiếc cổ trắng ngần.

“Anh... nói... nói cái gì hả? Buông tôi ra!” Tô Duyệt Duyệt trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng ấy, bản thân không biết mình đã đắc tội gì với hắn, sao hắn dám vô cớ đòi giết người như thế chứ.

“Đừng có giả vờ, bổn cung thừa hiểu đồ tiện nhân nhà ngươi muốn lợi dụng mấy thủ đoạn hạ đẳng này mong chiếm đoạt bổn cung đúng không???” Nghĩ tới tất cả những thủ đoạn mà trước đây đã từng phải nếm trải, đôi mắt ấy bỗng hằn lên những tia đỏ giận dữ, đôi bàn tay càng siết chặt hơn trước.

“Nói linh tinh...” Tô Duyệt Duyệt biết anh ta đang dần mất kiểm soát, vội điểm vào thống huyết của anh ta, nhân lúc anh ta vừa lơ tay, cô điểm tiếp vào huyết đạo khiến cho anh ta toàn thân bất động.

Nam nhân ngay lập tức phát hiện ra mình đã không thể cử động, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn cô: “Người biết võ công?”.

“Soái ca, không ngờ anh lớn đến nhường này, mặt mũi thì sáng sủa đến vậy, mà đầu óc thì thật đúng là ngốc nghếch. Sao anh không nghĩ xem, nếu tôi muốn lợi dụng anh, thì hà cớ gì tôi phải giải độc cho anh sớm như vậy?” Tô Duyệt Duyệt mạnh mẽ phán, đôi mắt không ngừng trợn lên nhìn về phía anh ta.

“Người còn dám nói độc không phải do người hạ, bổn cung vừa rồi là do uống phải tách trà đó cho nên mới hành động thiếu suy nghĩ như vậy với người” Nam nhân mắt hướng về phía tách trà đặt trên bàn, lạnh lùng chất vấn.

Tô Duyệt Duyệt bước đến cạnh chiếc bàn, cầm tách trà lên hít hà, giọng nói có phần kinh ngạc thốt lên: “Ừa? Thực sự là có thành phần của xuân dược, quả là đã có người hạ độc vào đây.”

Không phải chứ? Chủ nhân của cơ thể này chắc chắn là loại gian phu dâm phụ, không thì sao tự dung lại đi hạ độc hòng bắt người đàn ông khác quan hệ với cô ta.

“Đừng có làm trò trước mặt bổn cung, đồ tiện nhân nhà người, bổn cung nhất định không bỏ qua chuyện này” Nam nhân phẫn nộ giương mắt nhìn cô, không ngừng vận nội công mong phá giải huyết đạo, tuy nhiên, dù có cố thế nào thì cũng phá không nổi.

Tô Duyệt Duyệt nhìn anh ta đang cố gắng phá giải huyết đạo trong vô vọng, bỗng động lòng trắc ẩn mà mở lời nhắc nhở: “Soái ca à, không cần phải tốn công vô ích, cách điểm huyết này là độc môn của chỗ chúng tôi, người ngoài phá không nổi đâu, anh cứ từ từ mà đợi một tiếng đồng hồ nữa nhé. À, ở chỗ các người hình như là nửa canh giờ thì phải.”

Nam nhân nghe thấy vậy thì bưng bưng phẫn nộ quát: “Đồ tiện nhân đáng chết, còn không mau giải huyết cho bổn cung”.

Tô Duyệt Duyệt chẳng thèm đếm xỉa, ánh mắt đảo một lượt quanh căn phòng, cách bài trí cổ xưa này, có lẽ là nơi ở của kẻ lắm tiền, vậy đây chắc là khuê phòng của người chủ nhân đó.

Cô rảo bước đến bên trước gương đồng, đôi mắt ánh lên một nỗi bàng hoàng, khẽ khàng thốt lên: “Ai nha. Gương mặt này sao lại có thể giống mình đến như vậy? Chẳng lẽ đây là tiền kiếp của mình?”.

Nam nhân thở hắt ra một hơi, cơn giận dữ trong lòng cũng dần nguôi đi, thay vào đó là sự hiếu kì đối với những cử chỉ và thái độ kì cục của cô gái.

Sau một hồi đứng ngơ ngẩn trước gương, Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng quay lại đứng trước mặt nam nhân. Cô gằn từng từ từng chữ một, mong có thể giải thích rõ ràng với anh ta: “Tôi không cần biết anh có tin hay không, tôi vẫn khẳng định người hạ độc không phải là tôi, bởi vì người hạ độc anh, chính là chủ nhân của cái cơ thể này. Kẻ đó không phải tôi...”

5. Chương 5: Hạ Dược Phong Ba (2)

Nam nhân hoài nghi nhìn cô, hoàn toàn không hiểu những gì cô đang nói...

“Chỉ cần anh hứa với tôi sẽ không động thủ nữa, tôi lập tức giúp anh phá giải huyết đạo” Tô Duyệt Duyệt thật sự không nỡ nhìn hấn phải đứng bất động như vậy cả tiếng đồng hồ, cô cũng đã từng trải qua cái cảm giác bị điểm huyết như vậy, thật sự rất khó chịu, máu trong người bị tụ lại, để lâu thì có thể sẽ bị tê liệt.

“Được, bổn cung không thêm đông đến người, còn không mau giải huyết?” Nam nhân đành gạt đầu thỏa hiệp.

Tô Duyệt Duyệt hít một hơi dài, đếm hai lần lên người nam nhân, sau đó lập tức lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn về phía hắn. Cô vẫn chưa quên cơn phần nộ đã suýt giết chết cô vừa rồi.

Đúng lúc nam nhân có thể cử động trở lại, đột nhiên...

Cánh cửa kẹt bị đẩy ra, một nam nhân chạc ngoại tứ tuần, thân khoác long bào, kéo theo một bầy tùy tùng nhao nhao lao vào.

Hai con người hoàng hốt nhìn cả đám người trước mắt, Tô Duyệt Duyệt thấy toàn người lạ mặt, chỉ biết khép nép chờ đợi, còn nam nhân bên cạnh thì vội lo lắng trau mày...

“Hàn nhi, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Vừa rồi ta đứng bên ngoài nghe thấy hai đứa đang tranh luận điều gì thì phải?” Hoàng thượng liếc mắt nhìn sang chiếc giường chăn gối bừa bộn, chẳng cần thông minh cũng biết hai người họ vừa làm gì trên đó, nhưng vừa rồi rõ ràng là tiếng cãi nhau, hoàng thượng vì quá tò mò nên đã đẩy cửa xông vào.

“Ha ha, phụ hoàng... nhi thần chỉ là đang cùng thái tử phi bồi đắp tình cảm thôi mà” Bắc Thần Hàn vội đổi sắc mặt, khuôn mặt lạnh lùng phần nộ vừa rồi đã biến đi đâu mất, thay vào đó là một sắc xanh xao yếu ớt. Tô Duyệt Duyệt không thể tin vào mắt mình, sao anh ta lại có thể thay đổi như vậy? Hay là người anh ta thật sự có bệnh? Mới cả vừa rồi anh ta nói đến thái tử phi? Chẳng nhẽ là đang nói cô sao?

Hoàng thượng khẽ liếc Bắc Thần Hàn, sau đó quay sang Tô Duyệt Duyệt, giọng đầy vẻ quan tâm: “Duyệt Duyệt, Hàn nhi nó có bắt nạt gì con không? Có gì ầm ức mau nói cho trẫm biết...”

Tô Duyệt Duyệt bối rối nhìn về phía vị soái ca đang “xanh xao yếu ớt”, sau đó nhìn hoàng thượng khẽ bẩm: “Dạ, hoàn toàn không có. Vừa rồi đâu có gì xảy ra đâu ạ?”

Không ngờ vừa mới quay ngược quá khứ đã được gặp hoàng thượng, mà quan hệ của chủ nhân cơ thể này với hoàng thượng có vẻ khá thân thiết. Thì ra cô ta không chỉ giống mình về ngoại hình, mà cả tên họ cũng giống luôn, thật là trùng hợp quá đi!

“Duyệt Duyệt, con chỉ vừa mới cùng Hàn nhi thành hôn ngày hôm qua, thời gian hai đứa ở bên nhau còn dài, cố gắng cùng nhau vun đắp tình cảm. Trẫm tin Hàn nhi sẽ không xử tệ với con đâu.” Hoàng thượng vỗ nhẹ vai cô khích lệ.

Bắc Thần Hàn ho khan lấy vài tiếng, khẽ lôi Tô Duyệt Duyệt lại bên mình mà nói với hoàng thượng: “Phụ hoàng, con sẽ dành hết tâm huyết chăm sóc cho Duyệt Duyệt, người phải yên tâm mà giữ gìn sức khỏe mới phải”.

Tô Duyệt Duyệt bối rối nhe ra một nụ cười ngốc nghếch, cánh tay vẫn không ngừng muốn vùng ra khỏi bàn tay to khỏe của Bắc Thần Hàn, tuy nhiên hắn dường như muốn đối đầu với cô, cô càng vùng vẫy, hắn càng siết chặt.

Hoàng thượng nhìn hai người họ âu yếm nhau, vui sướng cười lớn: “Hàn nhi, con cũng phải cố gắng bồi dưỡng cơ thể, ta nóng lòng muốn được bế cháu lắm rồi”.

Tô Duyệt Duyệt mồm há hốc, cô chỉ mới có hơn 17 tuổi, chẳng nhẽ lại phải... sớm như vậy?

“Nhi thần tuân chỉ...” Bắc Thần Hàn bất lực nở ra một nụ cười nhạt nhẽo.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, các con vừa rồi uống nhiều rượu như vậy, còn không mau trở về vương phủ! Trẫm cũng phải về tắm cung trước đây” Hoàng thượng nói xong, vẫn không đành lòng liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt lần chót, sau đó mới quay người bước đi.

Căn phòng lại chìm vào yên tĩnh, Bắc Thần Hàn vội vứt bỏ bộ mặt “xanh xao yếu ớt”, nhanh chóng khoác lên mình vẻ lạnh lùng như trước.

“Nói mau, người với phụ hoàng rốt cuộc là có quan hệ gì?” Bắc Thần Hàn tóm chặt lấy cánh tay của Tô Duyệt Duyệt, hoài nghi hỏi.

Bắc Thần Hàn, năm nay 22 tuổi, là thái tử của thiên liệt hoàng triều, tính tình lạnh lùng cô độc. Là người được hoàng thượng sủng ái nhất trong tất cả các hoàng tử. Tuy tính tình lạnh lùng, nhưng lại là người hết

mực hiệu thuận. Đến ngay cả chuyện hôn nhân đại sự, cũng nhất nhất nghe lời phụ hoàng lấy một người chàng chẳng hề có tình cảm.

Tuy nhiên, chàng luôn ôm nỗi hoài nghi, bởi sự yêu mến mà hoàng thượng dành cho Tô Duyệt Duyệt chẳng kém gì đối với chàng. Nói hai người họ không có quan hệ gì là điều hoàn toàn không thể, nhưng dù có cố gắng thế nào thì chàng cũng không thể hiểu được rốt cuộc mối quan hệ giữa hoàng thượng và Tô Duyệt Duyệt ấy là gì?

Gấu

6. Chương 6: Là Cô Ta Mà Cũng Chẳng Phải Là Cô Ta

“Này, anh có thể đừng có hơi chút là động thủ được không? Đau chết đi được” Cánh tay của Tô Duyệt Duyệt như sắp bị bẻ gãy, không ngờ một tên nam nhân người đẹp như hoa mà tính tình lại thô bạo đến vậy, cô cố gắng vùng vẫy...

“Người không hề có nội lực? Sao lại biết cách điểm huyệt? Nói mau, người rốt cuộc là ai?” Bắc Thần Hàn buông tay cô, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Vừa rồi tóm lấy tay cô mục đích chính là muốn thăm dò kinh mạch. Hóa ra cô ta vốn không hề có nội lực.

Tô Duyệt Duyệt uốn uốn nắn nắn cái cổ tay tội nghiệp, ánh mắt chân thật nhìn hắn: “Tôi, đúng là Tô Duyệt Duyệt, nhưng không phải là Tô Duyệt Duyệt mà các người quen biết”.

“Cô rốt cuộc là đang nói cái quái gì vậy?” Bắc Thần Hàn hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Tô Duyệt Duyệt xoa xoa lên trán, trong giây lát dường như nghĩ ra điều gì đó, vội hỏi: “Có phải vừa rồi anh đã đánh ngất tôi?”

Khuôn mặt Bắc Thần Hàn vội trầm xuống, lạnh lùng buông ra một câu: “Bổn cung chỉ đẩy người một cái, là do người không cẩn thận đâm đầu vào tường, đừng có trách bổn cung”.

Tô Duyệt Duyệt trợn mắt nhìn hắn, nhưng trong lòng cũng đoán già đoán non giải thích: “Thế thì đúng rồi, Tô Duyệt Duyệt đó đáng ra là đã bị đập đầu mà chết rồi...”

“Người vừa nói cái quái gì vậy? Bổn cung chẳng hiểu cái gì sất” Bắc Thần Hàn nhăn mặt trau mày, những lời cô ta vừa nói, hắn hoàn toàn chẳng hiểu lấy một câu.

“Không cần biết anh tin hay không, tôi chỉ nói lại một lần nữa, tôi là linh hồn đã xuyên không để nhập vào cái thể xác này, tôi cũng tên là Tô Duyệt Duyệt, nhưng là Tô Duyệt Duyệt của tương lai cách các người đây mấy ngàn năm. Hiểu chưa???” Tô Duyệt Duyệt hết sức kìm chế để giải thích rõ ràng với hắn.

Bắc Thần Hàn hoàn toàn kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt tràn ngập sự bàng hoàng, thốt không ra lời: “Từ tương lai? Linh hồn xuyên không?”

“Không sai” Tô Duyệt Duyệt gật đầu lia lịa.

Phải mất một lúc thì Bắc Thần Hàn mới bình tĩnh được trở lại, đối với từng câu từng chữ mà cô vừa nói, hắn thật sự không dám tin vào tai mình. Nhưng mà, Tô Duyệt Duyệt trước mắt hắn đây, so với Tô Duyệt Duyệt của mấy canh giờ trước thật sự khác biệt quá xa. Tô Duyệt Duyệt trước đây là loại phụ nữ yếu đuối, chỉ thích khóc lóc, hơi chút là lại chạy đến chỗ hoàng thượng kể lể, khiến hắn từ nhỏ đến giờ đều ghét cay ghét đắng.”

“À à, vừa rồi anh nói tôi là thái tử phi gì gì đó của anh... Thật hả?” Tô Duyệt Duyệt chột ngộ ra là mình hình như đã xuất giá.

“Ha? Thái tử phi? Người đủ tư cách sao? Nếu không phải vì phụ hoàng thì ta có chết cũng không lấy loại người như người” Bắc Thần Hàn khinh bỉ trả lời.

Tô Duyệt ra chiều nghĩ ngợi trả lời: “Tôi cũng không biết tại sao hoàng thượng lại giúp tác hợp Tô Duyệt Duyệt đó với anh, điều mà tôi muốn nói là, chúng ta đều chẳng thích gì nhau, nếu anh đã suy nghĩ lại, thì cứ việc phế tôi, như vậy anh cũng dễ sống, mà tôi cũng dễ thở...”

Ánh mắt Bắc Thần Hàn lại ánh lên một phen kinh ngạc, không thể tin được đó lại là lời nói ra từ miệng Tô Duyệt Duyệt, cái loại đàn bà tục tĩu như Tô Duyệt Duyệt trước đây, lúc nào cũng dính lấy hắn không rời, bây giờ lại nói cô ta không hề thích hắn, nghe cô ta đòi phế, trong lòng bất giác có gì đó khó chấp nhận.

Tô Duyệt Duyệt đắc ý nhìn hắn chờ đợi, chỉ cần hắn ta đồng ý phế cô, cô có thể tự do mà bước ra ngoài cái thế giới cổ đại kia mà phiêu bạt giang hồ, đồng thời tìm cách quay trở về tương lai.

Chỉ có điều...

“Không phế...” Bắc Thần Hàn phũ phàng dập tắt mọi mơ mộng của cô bằng hai từ gọn lỏn.

Tô Duyệt Duyệt vô cùng bất mãn: “Ê, tại sao lại không phế? Nếu anh đã không thích tôi, tôi cũng chẳng ưa gì cái ngôi vị thái tử phi này, thì phế tôi chẳng phải quá phù hợp với nguyện vọng của anh sao?”

“Đúng là ta rất rất muốn như vậy, nhưng ta cũng không thể làm những điều khiến phụ hoàng phải phiền lòng. Vì thế nên ta cũng chẳng có cách nào để phế ngươi hết” Sắc mặt Bắc Thần Hàn dường như đã có chút ảm áp trở lại, giọng điệu cũng không còn sự khinh ghét như trước.

Sắc mặt của Tô Duyệt Duyệt lại thật khó coi, khóe miệng cứ khe khẽ giật giật. Chẳng nhẽ tự do của mình lại bị đặt vào tay hoàng thượng một cách dễ dàng như vậy.

“Đi thôi! Hồi cung!” Bắc Thần Hàn vốn chẳng để ý đến sự thất vọng của cô, trong lòng còn bất chợt cảm thấy Tô Duyệt Duyệt đang đứng trước mắt mình thú vị hơn trước rất nhiều.

Tô Duyệt Duyệt chỉ biết im lặng bước theo, trong lòng không ngừng băn khoăn liệu những ngày tháng tiếp theo sẽ ra sao?

.
. .
.

Liệu cô có còn cơ hội để quay trở lại tương lai?

__Gấu__

7. Chương 7: Tôi Có Một Điều Kiện!

Một buổi chiều mùa xuân quang đãng, ánh nắng ảm áp, gió thổi hiu hiu. Cả kinh thành vẫn đang ồn ào, náo nhiệt.

.
. .
.

Trong phủ thái tử...

Một bóng nữ nhỏ nhắn đang bước đi thoăn thoắt, bước đi của cô tuy không dài, nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn. Chỉ trong chốc lát, cô đã vắt vèo trên một cái cây lớn, một mình yên tĩnh thoải mái trên một chạc cây vững chắc.

Những tia nắng dịu dàng xuyên qua những tán lá cây tươi tốt, nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt của cô, khiến cho cả gương mặt ấy như đang tỏa ra một vầng hào quang rực rỡ. Cô có một khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn

như có thể bao trọn được trong lòng bàn bàn tay, các nét trên gương mặt cô đều hết sức cân đối, nhưng có lẽ sự thu hút nằm nhiều nhất ở đôi mắt trong sáng như ngọc kia, lúc nào cũng toát lên một vẻ thông minh, lạnh lợi.

“Ôi trời, thái tử phi, người làm gì mà lại phải trèo lên cây như vậy, người nên xuống mau đi ạ” Một nha đầu bận đồ tì nữ đứng dưới gốc cây từ bao giờ đang hốt hoảng kêu la.

Nô tì này là người thân cận đã đi theo Tô Duyệt Duyệt từ nhỏ đến giờ, ngay cả khi đã vào phủ thái tử. Thế mà giờ đây, cô thật sự không thể lí giải nổi, từ khi chủ nhân từ hoàng cung trở về, đột nhiên như biến thành một người hoàn toàn khác, cái gọi là tiểu thư con nhà khuê các biến đi đâu mất, thay vào đó là hết lần này đến lần khác những hành động vô cùng lỗ mãng, ví như việc trèo cây này.

“Tiểu Thúy, người không cần phải suốt ngày cứ leo đèo theo ta thế đâu, mau đi đi, ta muốn một mình yên tĩnh” Tô Duyệt Duyệt nhắm mắt, tựa lưng vào thân cây thư giãn.

Quay về quá khứ đã được một tháng rồi, từ lúc trở về từ hoàng cung, đã một tháng rồi cô chưa nhìn thấy Bắc Thần Hàn. Thật sự không thể hiểu nổi, kẻ đó rõ ràng không ưa gì cô, vậy mà vẫn khăng khăng không chịu phớt cô. Điều khó chịu nhất là, còn có vài ả đàn bà lăng lợ, trơ trẽn trong phủ hết lần này đến lần khác cứ đến soi mói, bới móc.

“Thái tử phi à, người mau xuống đi, ngộ ngộ bị thái tử gia nhìn thấy, chắc chắn là lại bị mắng a” Tiểu Thúy lo lắng mà ngắc đầu liên tục khuyên can. Cô biết, Bắc Thần Hàn vốn chẳng yêu thương gì chủ nhân nhà mình, đến ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng giả vờ bệnh tật để mặc cho chủ nhân phải cô quả chốn phòng the.

Tô Duyệt Duyệt nhún vai, chẳng hề để tâm đến mấy lời nói của Tiểu Thúy: “Anh ta dám mắng, thì cũng chưa chắc ta đã thêm nghe.”

“Thật sao? Tô Duyệt Duyệt, người càng ngày càng lão xược rồi đấy” Giọng nói của Bắc Thần Hàn từ phía xa vọng lại.

Không biết hắn đã đứng ở đó từ lúc nào, bên cạnh còn có một bóng giai nhân trẻ tuổi. dáng hình yếu điệu thướt tha, bước đi thong thả đong đưa.

Bắc Thần Hàn đến bên cái cây, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt vẫn không hề nhúc nhích, gương mặt tuấn tú cau có trước đó cũng dần trở nên lạnh nhạt.

“Người xuống mau cho bốn cung...” Hắn khẽ rít qua kẽ răng.

Khóe miệng của Tô Duyệt Duyệt cong lên một nụ cười đẹp mắt. “Soái ca, cuối cùng anh cũng chịu xuất hiện rồi.”

Hắn thực là một cực phẩm nam nhân, càng nhìn càng thấy đẹp, chỉ có điều tính khí chẳng dễ chịu chút nào.

“Tô Duyệt Duyệt, xuống mau...” Cái ngữ khí lạnh lùng ấy khiến cho những người bên cạnh lúc đó đều phát run bần bật, tất nhiên là chỉ trừ Tô Duyệt Duyệt.

“Tôi có một điều kiện, chỉ cần anh đáp ứng được, tôi sẽ xuống ngay lập tức...” Tô Duyệt đột nhiên nghiêm túc nhìn anh ta nói.

Bắc Thần Hàn còn chưa kịp nói câu nào, thì đã bị nữ nhân bên cạnh cướp lời.

“Ai ya. Thái tử phi sao lại không biết phép tắc như vậy a, dám cả gan ra điều kiện với thái tử, thật không coi thái tử gia ra gì a.”

Tô Duyệt Duyệt bất giác chú ý nhìn sang bản mặt của nữ nhân bên cạnh, cũng không đến nỗi, vẫn còn có thể coi là mỹ nữ. Chỉ có điều nếu phần trên mặt bớt dày đi một chút, y phục mặc cũng nhiều hơn một chút, giọng nói cũng bình thường đi một chút, khéo đâu lại có thể trở thành một mỹ nhân thập toàn thập mỹ.

“Tô Duyệt Duyệt, người còn không chịu xuống thì đừng có trách bốn cung” Bắc Thần Hàn nhìn chằm chằm vào cô, gương mặt vô cùng lạnh lẽo, không bộc lộ một chút tình cảm.

Tô Duyệt Duyệt bất chợt cảm thấy trong giọng nói ấy có gì đó bất ổn, nhưng khẩu khí thì vẫn cương quyết: “Tôi đã nói rồi, anh đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ tự khắc xuống”.

Bắc Thần Hàn chợt rút kiếm ra, chẳng chút do dự kề vào cổ Tiểu Thúy.

Tô Duyệt Duyệt tròn tròn đôi mắt, không thể tin nổi một kẻ đẹp trai như vậy mà lại có thể vô tình đến thế, chẳng nhẽ giữa thanh thiên bạch nhật, hắn lại có thể chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà nhẫn tâm sát hại một kẻ bề tôi. Thật sự là không còn chút đạo lý nào.

“Thái... Thái tử phi... Nô tì xin người hãy xuống đi a... Nô tì không muốn chết...” Tiểu Thúy sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, nước mắt trào ra mà van nài.

Bắc Thần Hàn bất chợt nhận ra sự hoảng loạn và không cam tâm hiện lên trong đáy mắt Tô Duyệt Duyệt. Nhưng hắn vẫn lạnh lùng nhìn về phía cô, hắn muốn cô phải hiểu, khiến hắn nổi giận thì sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

“Đồ hèn hạ, biến thái, vô nhân tính, đồ ích kỉ, đồ điên...” Tô Duyệt Duyệt muôn chửi ra hết tất cả những lời có thể chửi. cảm phẫn mà dần lòng trào xuống.

Đôi mắt Bắc Thần Hàn ánh lên ý cười, chẳng hiểu tại sao, nghe thấy những câu chửi đó, lòng hắn chẳng có chút bực bội. Trái lại, càng nghe chửi, hắn lại càng thấy buồn cười quá.

Nhưng nữ nhân bên cạnh thì gương mặt chợt biến sắc, nhìn thấy Bắc Thần Hàn chẳng những không hề mảy may tức giận, mà trên gương mặt còn đang nở ra một nụ cười, vậy là sao? Không phải thái tử gia đã thích cái thứ hoa thô tục như vậy chứ?

Tô Duyệt Duyệt tức giận mà giẫm mạnh từng bước, chậm chạp trào xuống. Nhưng vừa mới trào được xuống nửa thân cây, đôi chân bất ngờ bước hụt một bước...

“Aaaa...”.

8. Chương 8: Kẻ Nào Là Tiểu Ái Nhân?

Tưởng rằng Tô Duyệt Duyệt chỉ còn biết nhắm mắt mà chờ chết, ngờ đâu đúng lúc ấy, cô chợt thấy mình đang nằm trong vòng tay vô cùng vững chắc. Cô hốt hoảng mở to đôi mắt, thì ra là khuôn mặt của tên yêu nghiệt đáng chết đó.

“Có chết thì cũng đừng có chết ở chỗ của bốn vương” Hắn dung bộ mặt lạnh nhạt, thông thả nói.

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhận ra điều gì đó không ổn, cánh tay không chút do dự vung lên.

“Bốp” một âm thanh khiến cả không gian như chấn động.

Khuôn mặt của Bắc Thần Hàn hiện rõ năm ngón tay đồ lạng. Hắn chết lặng. Và ngay sau đó cơn giận dữ ập đến.

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi dám đánh bốn vương.”

Chết tiệt, từ nhỏ đến giờ chưa từng có kẻ nào dám đánh hắn. Vậy mà cái kẻ chết tiệt đầu tiên dám thẳng tay đánh hắn lại là một nữ nhân.

“Đánh thì đánh, ai bảo anh vừa rồi dám sờ vào ngực tôi” Tô Duyệt Duyệt chẳng hề sợ hãi mà giữ khoảng cách với hắn.

Bắc Thần Hàn đột nhiên nhớ lại, thì ra cái thứ mềm mềm mà vừa rồi hắn sờ vào là ngực của cô ta. Ha, cảm giác cũng không tồi. Mà nói thật ra thì, hắn sờ cô thì cũng có gì sai trái.

“Thái tử diện hạ à, người đừng tức giận làm gì, cái thứ hoa đại không biết phúc phận ấy, lợi dụng sự sủng ái của hoàng thượng mà hành vi thô bỉ. Chúng ta cứ kệ cô ta.” Ánh mắt của nữ nhân ánh lên sự đắc ý, vội chạy đến dính lấy Bắc Thần Hàn, cố làm ra vẻ ngây thơ.

Tô Duyệt Duyệt khẽ rung mình, cái giọng ngây thơ ấy đúng là khiến cô rợn tóc gáy.

“Vẫn là Điệp Nhi hiểu chuyện nhất, nàng nói đúng, bổn vương không thèm chấp cô ta” Khuôn mặt Bắc Thần Hàn có chút phần khích trở lại, thân mật ôm ấp Lâm Điệp Nhi, thậm chí còn âu âu yếm yếm trước mắt Tô Duyệt Duyệt cùng những người khác.

Thị vệ và người hầu hình như đã chán chê cái cảnh này, chỉ có Tô Duyệt Duyệt là vẫn hiếu kỳ chú mục vào những cử chỉ âu yếm của hai kẻ đó, Bắc Thần Hàn chẳng quan tâm đến biểu cảm trên khuôn mặt cô, bàn tay không chút ngần ngại mà thọc sâu vào trong lớp quần áo mỏng manh trên người Lâm Điệp Nhi mà sờ soạng.

“A... Gia à... ưm...” Khuôn mặt Lâm Điệp Nhi đầy vẻ thẹn thùng, nhưng tiếng rên rỉ thì càng lúc càng to. Cô ta sợ tất cả mọi người xung quanh đều không biết chuyện gì xảy ra không bằng.

Đôi mắt Bắc Thần Hàn ánh lên đầy sự khinh thường, nhưng đôi tay thì vẫn không ngừng nắn bóp bầu ngực đang căng lên trong lớp áo, chốc chốc lại quay sang chờ đợi phản ứng của Tô Duyệt Duyệt.

“Ai nha, thì ra từ xưa con người ta đã sống thoáng như vậy a! Tôi lại cứ tưởng chỉ có trai gái ở chỗ chúng tôi mới có những hành động như thế. Xem ra lần này quay trở về, tôi cũng phải cùng tiểu ái nhân nghiên cứu vấn đề ấy, rồi cùng trải nghiệm cái khoái cảm phần khích này.” Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc thốt lên.

Tiểu ái nhân mà cô đang nói ở đây là con thú săn của cô. Một con người vô vị mà lại bất cần như Tô Duyệt Duyệt nuôi thú săn thường chưa được được đến 7 ngày đã đổi sang con khác, vì vậy mà cô cũng chẳng muốn nhớ tên chúng. Nhưng, trong số đó, cuối cùng cũng đã có một con phá được cái lệ ấy, nó là một con thú săn hết mực chung thành, khiến Tô Duyệt Duyệt yêu quý đến mức không muốn rời tay. Con vật đó đã theo cô được 1 năm rồi mà vẫn chưa bị đổi, thế là cô âu yếm coi nó là tiểu ái nhân chung thành, mỗi khi cảm thấy chán nản là lại tìm đến nó.

“Ồ chết tiệt, tiểu ái nhân là kẻ nào? Tiệp nhân nhà ngươi, sao dám sau lưng ta lên lút vụng trộm với kẻ khác!” Bắc Thần Hàn biến sắc đẩy mạnh Lâm Điệp Nhi, trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt mà quát.

“Ai ya... Gia à...” Điệp Nhi bị ngã sòng soài ra đất, ầm ức nhìn về phía hai người, Bắc Thần Hàn chưa bao giờ đẩy ả thô bạo đến như vậy, không ngờ chỉ vì Tô Duyệt Duyệt đó mà nữ đối xử với ả ta như vậy.

Bắc Thần Hàn điên tiết nhìn về phía Lâm Điệp Nhi, giọng nói lạnh băng: “Cút...”

Tô Duyệt Duyệt không hiểu hần tư đứng lại nổi giận cái nổi gì, vừa rồi còn âu âu yếm yếm với người ta, giờ lại muốn đuổi người ta đi, có phải hần bị bệnh thần kinh đa nhân cách không? Tính tình thì cổ quái, dở dở ương ương...

Lâm Điệp Nhi vội im bật, ánh mắt thù hân nhìn Tô Duyệt Duyệt, nhanh chóng quay lưng bước đi.

Gấu

9. Chương 9: Quả Dưa Chuột Mềm Nhũn

Bắc Thần Hàn cao gần 1 mét 9, khiến cho Tô Duyệt Duyệt đứng đối diện có cảm giác như đang bị chèn ép.

“Người vừa nói cái thứ tiểu ái nhân đó là ai?” Bắc Thần Hàn gầm ghe giận dữ.

Tô Duyệt Duyệt bất giác lùi lại một bước, tên chết dẫm này quả thực đẹp trai, lại còn cao như vậy, thật sự hần có một thể hình quá tuyệt vời.

“Thì là nam nhân, chứ chẳng lẽ lại là nữ!”

“Đồ gian phụ này, người dám lén lút qua lại với kẻ khác...” Bắc Thần Hàn đầy một bụng tức, trợn mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt quát lớn.

Tô Duyệt Duyệt sê sầm mặt mày, xoa xoa đôi tai: “Này soái ca, tôi biết cái cổ họng anh to rồi, anh đừng có to tiếng như vậy có được không? Tôi có không điếc thì cũng bị anh hét cho thủng màng nhĩ rồi. Hơn nữa, tôi kiếm người đàn ông khác thì cũng có can hệ gì đến anh, trong phủ của anh không phải cũng có cả đồng giai nhân mỹ nữ sao? Như vậy là công bằng rồi còn gì!”

“Người tốt nhất chịu an phận cho bốn vương, nếu còn dám gian dâm với kẻ khác, ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn thân” Khuôn mặt đẹp trai của Bắc Thần Hàn như bị vò nhàu nhĩ.

“Này, anh đừng có tự cho mình cái quyền “cho phép mới được đánh rắm, không cho thì có són ra quần cũng phải chịu”. Tô Duyệt Duyệt tức tối phân bua.

Ánh mắt Bắc Thần Hàn có chút kì lạ trước những lời lẽ thô thiển Tô Duyệt Duyệt vừa xuất ngôn, chẳng hề đúng như những gì cô ta từng nói, cô ta không phải Tô Duyệt Duyệt trước đây, mà là linh hồn xuyên không đã nhập vào thể xác này? Không phải, chuyện này thật sự quá hoang đường.

“Từ trước tới nay, đàn ông nằm thê bảy thiếp là chuyện hết sức bình thường” Hắc lạnh lùng nói.

Tô Duyệt Duyệt nhìn thẳng vào hắc với một ánh mắt khinh thường: “Đó là cổ nhân các người, tôi đã nói rồi, tôi là người tương lai, có tán tỉnh thêm vài gã đàn ông cũng là chuyện bình thường. Mới cả, tôi muốn khuyên anh một điều...”

“Khuyên cái gì?” Bắc Thần Hàn đột nhiên tò mò hỏi.

“Thượng quá nhiều nữ nhân coi chừng hại lắm đó, sắt mài quá tay coi chừng thành kim khâu hoa, bắt lực như chơi” Tô Duyệt Duyệt nhòm xuống bộ hạ của hắc, thật lòng nhắc nhở.

“Đồ chết tiệt. người đang nói cái quái gì vậy?” Bắc Thần Hàn biến sắc, trợn mắt nhìn cô.

Cái đồ đàn bà chết tiệt. Cả những lời thô thiển mức đó cũng dám nói ra.

Tất cả binh sĩ và tì nữ xung quanh đều cố nín nhịn cười, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Tiểu Thúy đứng cạnh thì mặt mũi đỏ như gấc, không thể tin nổi là chủ nhân lại có thể nói ra những điều như thế.

Tô Duyệt Duyệt thấy hắc vẫn nghi ngờ, lại nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Soái ca à, anh cứ thử không tin xem. Chỗ chúng tôi có nhiều đàn ông vì quá ham hố cái chuyện đó, cho nên tuổi chưa đến 30 mà đã rụng không dậy được rồi. Anh thử nói xem, dùng cái quả dưa chuột mềm như vậy mà đối xử với vợ mình, thì quả thật thương tâm quá đi.”

Bắc Thần Hàn cảm thấy cô ta càng nói càng thô thiển, mặt mũi tối sầm lại, nghiêng răng tức giận “Câm mồm...”

Ánh mắt Tô Duyệt Duyệt lộ ý cười, ánh mắt hét dóm lên lại dóm xuống, tiếp tục những lời chọc người khác tức điên.

“Đừng nghĩ quá hóa giận, không tốt cho sức khỏe đâu. Mới cả, dưa chuột của anh đã chọc vào bao nhiêu bông hoa cúc rồi? Chắc nó thấy mệt và chán lắm. Tôi có lòng tốt mới khuyên anh, hãy đi mua một hũ rượu mạnh, cố gắng rửa sạch tiểu dưa chuột của anh đi. Nhờ có mắc bệnh hoa liễu, thì rượu mạnh cũng có tính rượu với nồng độ cao, có thể giúp anh trừ khuẩn hại.”

Mọi người chung quanh vừa nghe thấy, lập tức ai nấy đều trút một hơi dài, trời ạ! Nàng thái tử phi này đúng là bị điên rồi, sao có thể nói với thái tử những lời như thế. Tiểu Thúy thì lại càng sợ đến phát run, hồng rồi, thái tử chắc chắn là đang rất giận dữ.

“Tô Duyệt Duyệt...” Thái tử quả nhiên nộ khí xung thiên mà hét lên, khiến cho tất cả thị vệ lẫn nô tì đều sợ chạy hết cả, đến ngay Tiểu Thúy cũng chạy bạt mạng.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt, chẳng chút biến sắc: “Có thích tên tôi thì cũng không cần hét to đến thế đâu. Đáng ghét!”

“Người... Người được lắm. Nếu người đã dám lo lắng cho tiểu đưa chuột của ta, thì tối nay cho người chăm sóc nó. Bốn vương chợt nhớ ra là chúng ta còn nợ nhau một đêm động phòng nhỉ!” Bắc Thần Hàn vốn định phát điên lên, nhưng đột nhiên nghĩ ra cách để trừng trị cô ta, đôi môi chợt lộ ra một nụ cười nham hiểm.

“Không được, tôi chẳng phải đã nói tiểu đưa chuột của anh cần phải nghỉ ngơi sao? Bớt động đến tôi thì tốt hơn...” Tô Duyệt Duyệt sợ hãi trợn mắt cự tuyệt.

Bắc Thần Hàn đột nhiên tiến đến gần, nói như thổi vào tai cô: “Không cần người phải lo, tối nay nhớ tắm rửa cho sạch sẽ, chuẩn bị cho tốt mà tiếp đón bốn vương.”

Tô Duyệt Duyệt đang định quyết liệt phản kháng nhưng hần đã không cho cô bất cứ cơ hội nào, nhanh chóng quay lưng cười lớn tiếng bước đi.

Gấu

10. Chương 10: Cho Các Người Một Cơ Hội

Buổi tối, Tô Duyệt Duyệt vui vẻ đến ngồi trước bàn dùng cơm, vốn là nàng muốn để cho Tiểu Thúy và các nha hoàn khác ngồi ăn cùng mình, nhưng bọn họ vẫn một mực khẳng khái theo quy định, nhất quyết không ngồi cùng một bàn ăn với nàng, vì vậy nàng cũng không muốn bức họ thêm nữa.

“Ai nha! Thái Tử Phi dùng cơm một mình không thấy hảo lạnh lẽo sao” Đang dùng cơm, đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tô Duyệt Duyệt ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trước cửa phòng tự lúc nào đã có thêm hai cái thân ảnh không mời mà đến.

“ Phải phải, lẽ nào Thái Tử từ trước đến giờ đều chưa từng đến chỗ tỷ tỷ dùng cơm sao?” Nữ tử bên cạnh Lâm Diệp tử cũng khua tay phụ họa theo.

“Thật có lỗi a! Chỗ của ta không có chuẩn bị thêm thức ăn thừa, không thể mời các người dùng cơm! Thât lẽ thất lễ! Tiểu Thúy, tiễn khách...” Tô Duyệt Duyệt không lưu tâm cúi đầu tiếp tục thưởng thức những mỹ vị trước mắt.

“Hai vị phu nhân, mời về!” Tiểu Thúy đi đến trước cửa cúi đầu nói.

“Láo xược, người chủ là một nha hoàn mà cũng dám dùng thái độ đầy đố kỵ với chúng ta, có phải hay không người còn chưa được giáo huấn đầy đủ...” Lâm Diệp Tử nhìn thấy thái độ của Tô Duyệt Duyệt, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt liền thay đổi, nộ khí cứ thế liền trút lên người Tiểu Thúy.

Một bên Vương Nghi Thường cũng họa theo, bày ra cái dáng vẻ ngông cuồng, tự kiêu tự đại của chủ tử, hướng đến phía trước giáng cho Tiểu Thúy một cái tát: “Chủ tử như nào, nha hoàn theo hầu cũng cùng một bộ dáng như vậy, thật không coi phép tắc ra gì”.

Tiểu Thúy cố nén đôi mắt đã đầm lệ cùng nỗi đau buốt trên khuôn mặt, vẫn tiếp tục cung kính nói: “ Hai vị phu nhân, thỉnh ra về! không nên tiếp tục tìm chủ tử của nô tì gây thêm phiền phức!”

Tiểu Thúy biết, hai vị phu nhân trước mặt chính là hai tiểu thiếp nhận được nhiều ân sủng nhất của Thái Tử, mà chủ tử của mình cư nhiên lại là người thất sủng, vì vậy nàng tuyệt đối không thể để cho chủ tử của mình chịu thêm ủy khuất.

“Người còn dám mạnh mẽ, đúng là cái thứ hạ tiện” cánh tay của Lâm Diệp tử cũng đã muốn giơ lên giáng cho Tiểu Thúy thêm một cái tát.

Đúng lúc đó, Tô Duyệt Duyệt đột nhiên đập mạnh tay vào bàn quát: “Dừng tay, Tiểu Thúy là nha hoàn của ta, các người có tư cách gì đánh nàng!”

Tô Duyệt Duyệt thong thả đi đến trước mặt hai người, kéo Tiểu Thúy ra phía sau mình. Nàng chính là ghét nhất cái loại người hèn nhát như vậy, mấy ngày trước đến gây chuyện cũng coi như bỏ đi, vốn dĩ nàng không muốn tính toán với họ, nhưng nhìn cái thái độ này xem, không muốn tính toán cũng không được nha.

“Ai nha! Thái Tử Phi thật sự là chủ tớ tình thâm a! tuy nhiên cũng đúng, cái loại nha hoàn như thế này, chắc chỉ người có tính cách giống Thái Tử Phi mới rèn ra được” Lâm Diệp Tử hoàn toàn không sợ hãi trực tiếp nói ra.

Tiểu Thúy toàn thân phát run, kéo kéo góc áo của Tô Duyệt Duyệt, nhỏ giọng nói: “Thái Tử Phi, bỏ đi, đừng tính toán nữa, vạn nhất người bị Thái tử trách phạt, nô tì thật sự không dễ chịu gì”

Lâm Diệp Tử cùng Vương Nghê Thường dùng ánh mắt chăm biếm nhìn hai người chủ tớ trước mắt, bởi vì họ biết, Tô Duyệt Duyệt kể từ ngày xuất giá vào phủ Thái Tử đến nay, Bắc Thần Hàn đều chưa từng lưu lại căn phòng này, đây cũng chứng minh Tô Duyệt Duyệt vốn hoàn toàn không được sủng, một người nữ nhân không được sủng, ở trước mặt họ thật chả khác nào một kẻ hèn ti tiện, không đáng bận tâm. Hơn nữa họ lại chính là tiểu thiếp được Bắc Thần Hàn sủng nhất, cho nên tự nhiên cũng không để Tô Duyệt Duyệt thân là Thái Tử Phi vào trong mắt.

“không thể, nếu như các người chịu xin lỗi, ta sẽ không cùng các người tính toán nữa” Tô Duyệt Duyệt híp mắt dùng thanh âm lạnh lùng lên tiếng.

Lâm Diệp Tử cười lạnh, trừng mắt nhìn nàng: “Muốn chúng ta xin lỗi, thật nực cười, có xin lỗi, cũng phải là nha hoàn của Thái Tử Phi, không phải chúng ta.”

Tô Duyệt Duyệt liếc mắt nhìn về phía Vương Nghê Thường: “Còn người, có hay không muốn xin lỗi?”

“Thái Tử Phi, bỏ đi mà! Nô tì thật sự không sao” Tiểu Thúy nhìn sắc mặt của hai vị phu nhân thật sự là gấp đến cực điểm, vội vàng ngăn cản Tô Duyệt Duyệt.

“Muốn ta xin lỗi, e là chuyện kiếp sau cũng khó” Vương Nghê Thường dùng ánh mắt muốn giết người nhìn Tô Duyệt Duyệt, đột nhiên có một tia sợ hãi, định quay người trực tiếp dời đi.

11. Chương 11: Tiện Nhân Thì Nên Có Dáng Vẻ Của Tiện Nhân

“vậy thì đừng trách ta ” Tô Duyệt Duyệt vừa nói xong, trong lúc hai người còn chưa kịp phản ứng liền điểm vào huyệt đạo của họ.

Lâm Diệp Tử kinh ngạc tròn mắt, nàng từ trước đến nay không hề biết Tô Duyệt Duyệt cũng biết võ công, thời điểm này nhìn thấy sự lạnh lùng trong đôi mắt của Tô Duyệt Duyệt, bất giác cảm thấy sợ hãi, nàng ta nhìn Tô Duyệt Duyệt với ánh mắt lo sợ.

“Người....người là muốn làm gì? đây là phủ thái tử, nếu người dám làm loạn, thái tử gia tuyệt đối sẽ không tha cho người”

“Mau giải khai huyệt đạo cho chúng ta, nếu không ta nhất định để cho thái tử gia hảo hảo xử lý người” Vương Nghê Thường cũng bắt đầu sợ hãi đe dọa.

Tô Duyệt Duyệt lắc lắc đầu, khóe miệng cong lên nở ra một nụ cười kỳ lạ, thong thả đi đến trước mặt Lâm Diệp tử.

“Người....Người.. muốn làm gì?” Lâm Diệp Tử nuốt nước bọt, lời vừa nói xong, tức thì trên khuôn mặt hiện lên dấu vết nắm ngón tay đỏ hồng. Nàng ta vừa muốn mở mồm muốn nguyên rửa đã bị Tô Duyệt Duyệt giáng thêm một cái tát.

“Tiện nhân, người..người dám đánh ta...” Lâm Diệp Tử nộ khí phùng phùng gào rống lên, hai bên má còn có thể rõ ràng nhìn thấy dấu vết người ngón tay vừa mới lãnh. Vương Nghê Thường đứng ở một bên hoàn toàn hoảng hốt, nàng ta không dám tin, Tô Duyệt Duyệt thế mà lại dám đánh người, các nàng chính là

người được thái tử gia cứng sủng nha, ngay cả thái tử gia cũng không nỡ đánh các nàng, nhưng nữ nhân trước mặt này cư nhiên lại dám động thủ.

Tô Duyệt Duyệt quay người đi đến trước mặt Vương Nghê Thường, đồng dạng cũng giáng cho nàng ta 2 cái bạt tai.

“Đây là do các người tự tìm đến, không thể trách ta, tục ngữ có câu: người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu dám phạm thì ta phải trả lại gấp đôi..” nói rồi nàng quay người định bước đi.

“Người đứng lại cho ta, thái tử gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người” Lâm Diệp Tử nghiêng răng nói.

Tô Duyệt Duyệt hí mắt liếc nhìn nàng ta, mở mồm nói: “Tiểu Thúy, mau đi mang chiếc bút lông của ta đến đây, còn có cả son nữa, cũng mang đến cho ta”

Lâm Diệp Tử và Vương Nghê Thường lại một lần nữa trợn mắt nhìn Tiểu Thúy ngoan ngoãn cầm những vật mà Tô Duyệt Duyệt yêu cầu mang đến, các nàng thật sự không biết Tô Duyệt Duyệt rốt cục là muốn làm cái gì, nhưng họ khẳng định đây sẽ không thể là chuyện tốt đẹp, quả nhiên....

“Tiện nhân thì nên có dáng vẻ của tiện nhân, haha để ta tự mình trang điểm cho các người a..” Tô Duyệt Duyệt không hề do dự cầm chiếc bút lông và thỏi son ở trên mặt của các nàng vẽ loạn một hồi.

Tiểu Thúy kinh ngạc há hốc mồm, xem ra chủ nhân của nàng vẽ thật sự rất kinh khủng, tuy trong lòng rất lo lắng cho chủ nhân, nhưng khi nhìn thấy sản phẩm mà Tô Duyệt Duyệt vừa vẽ lên 2 khuôn mặt kia, nhất thời đứng lạng ở một bên, muốn cười mà không dám cười, quả thực rất khôi hài a.

Những nha hoàn khác ở trong phòng cũng đồng dạng âm thầm cười trộm hai vị phu nhân, không một ai khẳng định sẽ đứng ra ngăn cản, bởi vì bình thường họ đều phải chịu sự ức hiếp dã man của hai người nữ nhân tâm địa ác độc này, nay có người dám đứng ra thay mọi người giáo huấn hai nàng một bài học, tất cả hạ nhân trong phủ đều vui mừng không kịp a!!

Tô Duyệt Duyệt nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó buông chiếc bút trong tay ra “ được rồi, thật sự rất hợp với bộ dáng của các người nha”

Lâm Diệp Tử ngay lập tức gào lên: “Tiện nhân, người rốt cuộc ở trên mặt ta vẽ loạn cái gì?”

Nàng ta hận không thể ngay lập tức đi rửa sạch những thứ ở trên mặt mình, nhưng là muốn động lại không thể động.

“Người lớn lên mang bộ dáng của tiện nhân, trên mặt của người đương nhiên phải vẽ cho giống tiện nhân nha!! Nhưng là, ta sao lại cảm thấy khẩu khí của người bây giờ thật sự bốc mùi a, phải hay không người nên nghĩ xem, thứ gì mới có thể làm cho những lời từ mồm người bớt thối đây?” Tô Duyệt Duyệt cau mày như thể đang suy nghĩ nói.

Lâm Diệp Tử ngay lúc này thật sự muốn giết chết cái con người đang ở trước mắt kia, phần nộ trùng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt “Người dám, sự sỉ nhục của hôm nay, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người”

Vương Nghê Thường trước đó đã bị dọa cho không dám nói năng gì, nàng ta hiện tại đã biết Tô Duyệt Duyệt thật sự không dễ đối phó.

“Ta thật sự không dám nha, nếu người sớm đã có ý định báo thù, vậy thì người ngay bây giờ liền báo đi” Tô Duyệt Duyệt nhìn nàng ta vẫn không bớt kiêu ngạo, lại một lần nữa nở nụ cười quỷ dị.

“Tiện nhân, người muốn làm gì?” sự phẫn nộ của Lâm Diệp Tử đã làm cho thanh âm của nàng ta có phần cường điệu lên.

“Mồm thối như vậy, đương nhiên là giúp người tìm cái đồ vật hợp với cái mồm thối của người a!!” Tô Duyệt Duyệt cười gần mấy tiếng, không chút do dự cầm lấy miếng vải bẩn ở trên bàn, dưới cái nhìn chăm chăm đầy hoảng hốt của Lâm Diệp Tử, trực tiếp nhét vào cái miệng thối chết người của nàng ta.

“Ồ...ô...” Lâm Diệp Tử do mồm bị nhét đầy vải, vừa tức vừa hận nhìn Tô Duyệt Duyệt như muốn dùng ánh mắt để thiêu chết nàng, nàng ta từ trước đến nay chưa từng bị người khác chà đạp như vậy, thế mà Tô Duyệt Duyệt này cư nhiên lại dám đối nàng làm ra cái loại hành động này.

Vương Nghê Thường sợ hãi nhìn hiện trạng của Lâm Diệp Tử, cảm thấy vui mừng vì vừa nãy đã không nhiều lời, nếu không thì, bây giờ khẳng định người bị nhét vải vào mồm kia cũng sẽ có thêm nàng.

Chứng kiến những gì đang diễn ra, mọi người đều nín lặng. Trời ạ!!! Thái tử phi trước mắt thật to gan, hoàn toàn không sợ sẽ đắc tội với Lâm Diệp Tử cũng có nghĩa là đắc tội với thái tử gia, mặc dù họ rất hả hê khi nhìn thấy các nàng bị giáo huấn, nhưng vẫn là có chút lo lắng Tô Duyệt Duyệt sẽ phải gánh lấy hậu quả như thế nào sau việc này.

“Các người là đang làm gì?”

Đột nhiên một âm thanh trầm thấp âm u vang lên làm cho tất cả mọi người có mặt nơi này đều không rét mà run, chỉ trừ một người đang cười nói rất vui vẻ ra.

____ Hồng Trần ____

12. Chương 12: Cầu Hấn Cũng Không Tác Dụng

Bắc Thần Hàn vừa mới bước vào, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh, sau khi đã hết bàng hoàng, hần ngay lập tức hét lên: “Tô Duyệt Duyệt, người cư nhiên dám khi dễ Diệp Tử” Hần nét mặt trầm xuống, nhìn gương mặt tươi cười của Tô Duyệt Duyệt nói.

Lâm Diệp Tử vừa tức giận vừa ủy khuất trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt, nàng từ trước đến giờ chưa từng có bộ dáng thảm hại như ngày hôm nay, hơn nữa còn là cùng với cái bộ dạng này xuất hiện trước mặt thái tử, hình tượng cao quý của nàng bỗng chốc đã bị Tô Duyệt Duyệt đập vỡ, thật sự là quá mất mặt.

“Thái tử diện hạ, nhanh giúp thiếp giải khai huyết đạo, Nghê Thường cũng rất khó chịu rồi” Vương Nghê Thường lệ nóng tuôn rơi khóc trông thật thảm hại cất giọng nói.

Bắc Thần Hàn đang muốn bước qua, lại bị lời nói của Tô Duyệt Duyệt làm cho dừng lại cước bộ: “Cầu hấn cũng vô dụng, hần không có khả năng giải huyết đạo này, muốn giải huyết sao? Cũng có thể được, chỉ cần các người xin lỗi Tiểu Thúy, ta sẽ giải huyết cho các người”.

“Tô Duyệt Duyệt, bổn vương yêu cầu người ngay lập tức giải huyết cho họ” Bắc Thần Hàn tự nhiên cũng biết Huyết đạo của Tô Duyệt Duyệt người bình thường vốn là không thể giải. Đáng chết, nữ nhân này càng ngày càng không xem hần để vào trong mắt.

Tô Duyệt Duyệt không chút sợ hãi thông thả ngồi xuống ghế nói: “Ta đã nói qua rồi, Xin lỗi Tiểu Thúy thì ta sẽ giải, không xin lỗi, vậy thì các người cứ tiếp tục mang cái bộ dạng xấu xí này đứng nguyên ở đó đi.

“Tô Duyệt Duyệt, người tốt nhất là nên ngay lập tức giải huyết cho họ, nếu không thì đừng trách bổn vương tàn nhẫn” Bắc Thần Hàn liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thúy đang run rẩy đứng ở sau lưng nàng, lạnh lùng ra lệnh.

Tô Duyệt Duyệt thuận theo ánh mắt của hần, cũng liếc nhìn Tiểu Thúy, nàng đương nhiên biết ý tứ của Bắc Thần Hàn trong câu nói vừa rồi, nhưng là Tô Duyệt Duyệt nàng từ trước đến nay chưa bao giờ vì bị uy hiếp mà chùn bước.

“Người muốn động thủ liền động thủ đi, nhưng ta nói trước, nếu người dám động thủ, ta liền đi báo với phụ hoàng, nói người dám đánh ta, xem người như thế nào cùng phụ hoàng giải thích...”

“Người...” Bắc Thần Hàn tức giận mở trừng mắt, thật không ngờ nàng sẽ nói như vậy, nhưng nàng ta nói đúng, nếu như phụ hoàng ra mặt, hần sẽ lại phải một phen khốn đốn. Thật đáng chết mà, nữ nhân chết tiệt này cư nhiên ngay cả hần cũng dám uy hiếp.

Sau một lúc, Bắc Thần Hàn bước nhanh đến trước mặt Lâm Diệp Tử, lấy ra miếng vải trong mồm nàng ta, sau đó lạnh lùng ra lệnh: “ Hai người các người còn không mau xin lỗi..”.

Tô Duyệt Duyệt trong mắt bốc bốc xuất hiện một tia đắc ý, xem ra vị thái tử này rất sợ phụ hoàng của hắn nha, vốn là nàng không tin lời đe dọa vừa rồi sẽ có tác dụng, nhưng thật không ngờ nó lại có thể làm cho Bắc Thần Hàn ngoan ngoãn chịu khuất phục như vậy, haha.

“Thái Tử điện hạ xin hãy làm chủ cho thiếp, là thái tử phi lừa gạt người, vừa mới...” Lâm Diệp Tử vừa khóc vừa nói, khóc đến nỗi lệ vương đầy mặt, lớp hóa trang cũng vì nước mắt của nàng mà khiến cho khuôn mặt càng thêm nham nhuốc, bộ dáng thảm hại vô cùng, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phát khiếp.

“Đủ rồi, nếu như các người không tự đến gây phiền phức, thì thái tử phi có thể tự nhiên ức hiếp các người được sao? Còn không mau xin lỗi” Bắc Thần Hàn giận dữ hét lên.

Lâm Diệp Tử cùng Vương Nghi Thường bị những lời của Bắc Thần Hàn dọa cho đến nỗi toàn thân phát run, Lâm Diệp Tử cũng không dám oán thán thêm điều gì.

“Thái Tử Phi, xin lỗi, mong tỷ tha lỗi cho chúng ta” Vương Nghi Thường nhanh nhẩu mở mồm nói trước, tuy không phải tự nguyện gì, nhưng thái tử đã nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể gượng ép nghe theo.

Tô Duyệt Duyệt vừa nghe xong liền nhăn mặt nhú hai hàng lông mày nói: “Các người xin lỗi nhầm người rồi, người cần xin lỗi không phải là ta, mà là nha hoàn của ta” vừa nói xong liền trực tiếp kéo Tiểu Thúy vẫn còn đang phát run ra đứng trước mặt mình.

“Tiểu Thúy, đừng sợ, có ta cùng thái tử gia đứng ra làm chủ cho người” Tô Duyệt Duyệt cười cười liếc nhìn khuôn mặt đang vô cùng khó coi của Bắc Thần Hàn.

Nhìn hai nữ nhân lòng dạ rắn độc ở trước mắt, nội tâm của Tiểu Thúy không khỏi tràn đầy sợ hãi, toàn thân run cầm cập nói: “Thái Tử Phi, bỏ đi mà, nô tì thật sự không sao, người hãy thả họ ra đi”

Tô Duyệt Duyệt không thèm để tâm những lời của tiểu thúy, tiếp tục nhìn Lâm Diệp Tử và Vương Nghi Thường. “Hối lỗi thì cũng nên có bộ dáng cho đúng với đang hối lỗi, nhìn biểu tình của hai người các người, giống như là đang thiếu nợ Tiểu Thúy của nhà chúng ta a!”

Mâu quang Lâm Diệp Tử ngay lập tức xuất hiện một tia oán hận, nhưng là nhìn thấy sự lạnh lùng trên gương mặt của Bắc Thần Hàn, nàng ta đành phải nhẫn nhịn nhỏ giọng mở mồm: “Tiểu Thúy, vừa nãy là do chúng ta không tốt, thật xin lỗi”

“Tiểu Thúy, xin lỗi” Vương Nghi Thường cũng không cam tâm tình nguyện mà nói theo.

Hai người họ từ trước đến nay chưa từng chịu qua cái loại ủy khuất này, cư nhiên phải đi cúi đầu xin lỗi một nha hoàn, thật là tức chết mà.

____ Hồng Trần ____

13. Chương 13: Như Thế Nào Làm Người Dục Tiên Dục Tử

“Được rồi, các nàng cũng đã xin lỗi, người hắn là có thể giải khai huyết đạo cho họ rồi chứ!” Bắc Thần Hàn với ngữ khí lạnh nhạt nói.

Tô Duyệt Duyệt tự nhiên cũng không làm khó hai nàng nữa, đầu tiên là giải khai huyết đạo cho Vương Nghi Thường. Sau đó không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của nàng, Tô Duyệt Duyệt tiếp tục đi đến trước mặt Lâm Diệp Tử, nhanh như cắt giải khai huyết đạo cho nàng ta. Nhưng là chính khi nàng vừa mới giải khai huyết đạo, Lâm Diệp Tử nộ khí bừng bừng giơ tay định trực tiếp giáng cho nàng một cái bạt tai.

“Ba...” Thanh âm rõ ràng vang lên khiến cho nhiệt độ của căn phòng bỗng chốc hạ xuống một cách nhanh chóng.

Lâm Diệp Tử ngạc nhiên trợn trừng mắt, bên má phải bất ngờ lại in thêm dấu vết năm ngón tay đỏ hồng, nàng ta hoàn toàn kinh hãi nhìn người nam nhân trước mắt, không dám tin Bắc Thần Hàn cư nhiên lại đánh nàng, mà hơn nữa lại còn là vì Tô Duyệt Duyệt động thủ.

“Người loạn vẫn còn chưa đủ? Còn muốn tiếp tục gây chuyện sao? Ngay cả Thái Tử Phi mà người cũng dám đánh” Bắc Thần Hàn trừng mắt nhìn nàng ta.

Chứng kiến một màn như vậy Vương Nghê Thường cũng cùng một bộ dáng hoảng loạn giương mắt nhìn sự việc đang diễn ra, tuy nhiên cạnh đó Tô Duyệt Duyệt lại cười một cách vô cùng kỳ lạ. Kỳ thực cái tát vừa rồi nàng có thể dễ dàng tránh thoát, chỉ là vẫn chưa phản ứng, không ngờ có người lại nhanh hơn nàng một bước.

Lâm Diệp Tử ôm hai bên má vẫn còn nóng rát, vừa khóc vừa vội vàng nói: “Thái Tử, người đừng tức giận, Lâm Diệp Tử lần sau không dám nữa, thật sự không dám nữa”

“Cút” Bắc Thần Hàn mặt không đổi sắc lạnh lẽo ra lệnh.

Lâm Diệp Tử trước khi đi còn trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt sao đó mới vội vã rời đi, Vương Nghê Thường cũng không dám nhiều lời thêm điều gì, liền trực tiếp đi ra ngoài. Sau đó, Bắc Thần Hàn cũng ra lệnh cho tất cả hạ nhân lui xuống, lúc này trong phòng chỉ còn lại duy nhất Tô Duyệt Duyệt và hắn.

“Người sao không ăn cá?” Bắc Thần Hàn liếc mắt nhìn về phía đĩa cá vẫn còn nguyên, nghi hoặc hỏi.

Tô Duyệt Duyệt ngay cả nhìn cũng không nhìn liền trực tiếp giải thích: “Ta từ bé đến giờ không thích ăn cá, về sau bảo ngự thiện phòng không cần mang cá cho ta, như vậy thật lãng phí..”

Trong mắt Bắc Thần Hàn ngay lập tức xuất hiện một tia kinh ngạc, hắn nhớ Tô Duyệt Duyệt của ngày trước từ nhỏ thích ăn nhất chính là cá, nàng luôn chạy theo hắn cùng đi bắt cá về ăn, bữa cơm mà không có cá, thế nào cũng sẽ khóc nháo lên, nháo đến khi nào có cá mới thôi, bây giờ Tô Duyệt Duyệt trước mắt này cư nhiên lại nói nàng không thích ăn cá, xem ra nàng thật sự không phải Tô Duyệt Duyệt trước đây.

Tuy là vậy, nhưng không biết tại sao, hắn đối với Tô Duyệt Duyệt này thế nào lại không hề cảm thấy chán ghét, hắn vốn là cực kỳ căm ghét cuộc hôn nhân sắp đặt, tuy nhiên bây giờ đổi thành Tô Duyệt Duyệt mới, có vẻ như cũng không đến mức quá đổi chán ghét, ngược lại còn cảm thấy những ngày tháng sau này sẽ không hề buồn tẻ nha.

Tô Duyệt Duyệt nhìn nhìn Bắc Thần Hàn, không biết hiện giờ trong đầu hắn là đang suy nghĩ cái gì, ngay cả góc miệng cũng cong lên nở ra một nụ cười kỳ lạ.

“Uy, soái ca, người có bệnh à! Một mình ngồi đây mà cũng có thể cười đến ngây ngốc như vậy, thật là kỳ lạ nha” Nàng vừa uống canh vừa nói.

Mục quang của Bắc Thần Hàn bỗng chốc sáng rực lên, nhìn thẳng vào Tô Duyệt Duyệt. “Bổn vương là đang nghĩ, đêm nay sẽ như thế nào làm cho người dục tiên dục tử”

“A...Khụ Khụ...Khụ Khụ...Người...Khụ Khụ...” Tô Duyệt Duyệt không thể ngờ được hắn sẽ nói như vậy, canh trong mồm ngay lập tức trực tiếp phun ra, xấu hổ sặc sụa một phen

____Hong Trần____

14. Chương 14: Dục Hỏa Cầm Đỗ

Bắc Thần Hàn mục quang nóng bỏng chăm chú nhìn khuôn miệng còn vương đầy nước của nàng, mở mồm nói: “Ái Phi, nếu như đã ăn cực khổ như vậy, chi bằng đừng ăn nữa, chúng ta bàn chút chuyện chính a..”

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy trừng mắt nhìn hắn, thật không biết trong não của tên thái tử này rốt cuộc chứa cái gì “Người muốn bàn chuyện, hảo, vậy người đi mà tìm hai cái bao tải của nhà người, đại tỷ ta không có hứng thú”

Nàng vừa nói xong liền vội vàng đứng lên, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy toàn thân vô lực: “Sao lại như thế này?”

Bắc Thần Hàn hảo tâm đỡ nàng dậy, lại như cố ý để cho thân thể nàng dựa vào người hắc tà mị nói: “Ái Phi làm sao vậy”

“Người....người đã cho gì vào trong cơm của ta” Tô Duyệt Duyệt như đã hiểu ra điều gì, trừng mắt nhìn Bắc Thần Hàn, muốn thoát ra nhưng lại vì thân thể hoàn toàn không tuân theo sự điều khiển của nàng mà rơi trở ngược vào vòng tay của hắc.

Bắc Thần Hàn không để tâm những lời mắng chửi của nàng, liền một tay trực tiếp ôm lấy thân hình mềm mại, rất nhanh đi đến bên giường, sau đó cẩn thận đặt Tô Duyệt Duyệt xuống.

Bắc Thần Hàn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang vừa hoang mang vừa quật cường của nàng, trong mắt ý cười ngày càng lớn. Kỳ thực hắc chỉ là muốn hù dọa nữ nhân đáng giận này một chút, bởi vì hắc biết nữ nhân này tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn chịu khuất phục, cho nên hắc đành phải sai người bỏ thêm một ít mê dược vào thức ăn của nàng, sau đó hắc sẽ hảo hảo từ từ giáo huấn nàng một phen.

Bắc Thần Hàn thông thả vận bàn tay to của mình, không chút do dự tháo đai lưng của nàng xuống, bờ vai trắng nõn chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn đều phơi bày trước mắt hắc, còn có đôi gò bồng đảo đang phập phồng dưới lớp xiêm y màu hồng phấn, cảnh tượng mê người này làm cho mục quang của Bắc Thần Hàn bỗng chốc như rực lửa.

Lúc này, hắc phát hiện, người đang bị trừng phạt không phải nữ nhân này mà chính là hắc. Đáng chết, hắc như thể nào nhanh như vậy liền có phản ứng rồi.

Đôi mắt của Tô Duyệt Duyệt bỗng chốc đảo vòng, đột nhiên nàng thay đổi chủ ý nói: “Thái Tử gia, người ta là lần đầu, dịu dàng một chút a!!”

Trong mắt của Bắc Thần Hàn xuất hiện một tia kinh ngạc, nữ nhân này sẽ không phải lại muốn giả trò gì chứ, nhưng nàng đã trúng mê dược, muốn chạy cũng không có khả năng nha, hắc đương nhiên không phải kẻ nhân lúc người gặp hoạn nạn mà giả trò, nhưng là nếu nàng đã nói như vậy cũng thật sự là hợp ý hắc.

Chỉ là trong tâm bỗng có chút thất vọng, không ngờ nữ nhân này quả nhiên cũng là giống Tô Duyệt Duyệt trước đây cùng một bộ dáng, nhanh như vậy liền muốn để cho hắc sung hạnh.

“Hảo, sẽ theo ý của ngươi” Bắc Thần Hàn gật gật đầu cười nói, trong mắt lại mang theo một tia khinh thường.

Mục quang của Tô Duyệt Duyệt ánh lên tia tinh quang, dám gài bẫy nàng, vậy thì để nàng cho hắc biết thể nào là sự thống khổ của dục cầu không đủ (nhu cầu về dục vọng không được đáp ứng đủ ~~), dù sao hắc cũng là một mỹ nam, nàng tuyệt đối phải hảo hảo chà đạp một phen.

Bắc Thần Hàn cúi đầu hôn lên đôi môi mê người của nàng, hắc không thể phủ nhận, nước bọt từ cái miệng này tiết ra, hương vị thật sự tuyệt vời. còn đang đắm chìm cảm thụ, Tô Duyệt Duyệt đã nhanh chóng liền hé miệng để đón nhận chiếc lưỡi linh hoạt của hắc, hơn nữa còn rất thành thực đáp lại sự tấn công của Bắc Thần Hàn.

“Đáng chết, ngươi rốt cuộc đã từng hôn qua bao nhiêu người nam nhân?” kỹ thuật hôn điêu luyện của nàng đã khiến cho Bắc Thần Hàn thật sự phấn nộ, ngay lập tức dừng lại nụ hôn đang còn dang dở.

Tô Duyệt Duyệt không quan tâm nói trắng ra: “cũng không nhiều lắm, trên một trăm người a!!”

Khuôn mặt của Bắc Thần Hàn ngay lập tức tràn đầy hắc tuyến, nhắc lại lời nàng: “ Trên một trăm người..”

Nữ nhân này cư nhiên lại dám tìm nhiều nam nhân như vậy, thật đáng xấu hổ, nàng ta coi hắc không còn tồn tại nữa sao? Bắc Thần Hàn nộ khí nhất thời bốc lên, bàn tay to càng lúc càng thâm nhập sâu hơn vào trong lớp quần áo mỏng của nàng mà bóp mạnh như muốn trừng phạt nữ nhân hư hỏng này.

____ Hồng Trần ____

15. Chương 15: Dục Hỏa Dẫn Dục

“A. Đã nói là nhẹ nhàng thôi mà” Tô Duyệt Duyệt trau mày, trợn mắt nhìn hấn.

Bắc Thần Hàn chẳng đếm xỉa đến lời cô nói, lần nữa cúi đầu xuống ngậm chặt như muốn nuốt trọn bờ môi nhỏ ấy, hấn mạnh tay xé. Hai bầu ngực nảy ra khỏi lớp áo, lồ lộ trước mắt hấn.

Tô Duyệt Duyệt thật sự muốn ngay lập tức chấm dứt việc này lại, nhưng cô chợt nghĩ, thời cơ vẫn chưa đến, nếu bỏ qua lúc này thì thật sự là quá dễ dãi với hấn. Cô vòng tay choàng lên cổ hấn, đáp trả bờ môi nóng bỏng ấy.

Bắc Thần Hàn thấy cô chủ động lại, lửa giận trong lòng cũng bị đẩy lui dần, thay vào đó là cơn dục tình đang cuộn cuộn dâng lên. Hấn buông thả bờ môi cô, nhẹ nhàng tiến dần xuống dưới, hấn hôn vào sau tai cô, lần xuống hít hà quanh cổ và vai, vuốt ve xương ức, rồi cuối cùng phết lên bộ ngực tròn trĩnh mê hoặc của cô.

“Ái phi hình như không đợi được nữa rồi, nàng nhìn xem, cả cơ thể nàng đang dựng lên rồi kìa” Bắc Thần Hàn mỉm cười đầy khoái trá, bàn tay gian xảo thọc thẳng vào trong lớp quần áo ngủ mà sờ nắn.

Tô Duyệt Duyệt toàn thân run rẩy, không được, cứ như thế này, hấn còn chưa bị kích thích mà cô đã tự phá phòng ngự mất. Tô Duyệt Duyệt lập tức lật người đè lên cơ thể Bắc Thần Hàn, không ngần ngại mà cười ngời ngay trên vị trí nhạy cảm nhất của hấn.

“Thái tử gia, ngài trâu thiếp lâu quá rồi, để thần thiếp tiếp lại chàng...”

Bắc Thần Hàn chợt lặng người, nhưng ngay sau đó liền gật gật đầu: “Được, xem nàng tiếp ta thế nào...”

Hấn hoàn toàn có thể cảm nhận thấy cô ta đang đè chặt lên vị trí hấn đang cố kìm nén, cách dụ dỗ này như một đòn chí mạng, khiến nước bọt trong miệng hấn cứ tuôn ra không ngừng, hấn không thể ngay lập tức đưa nó vào trong để “trừng trị” cô.

Tô Duyệt Duyệt mỉm cười nham hiểm, nhẹ nhàng lột áo của hấn, bộ ngực cuộn cuộn lại một lần nữa khiến cô suýt xoa. Cô cố gắng sử dụng những phần lí trí cuối cùng, đè ngực mình lên ngực hấn, bờ môi mơn trớn quanh khu vực ức hầu, hài lòng khi nghe thấy những tiếng rên thỏa mãn của hấn.

“Chết tiệt, thế là đủ rồi...” Bắc Thần Hàn thật sự không thể nhịn được trước sự khiêu khích chết người ấy, nhanh chóng dựng người dậy, lột bỏ toàn bộ những thứ còn sót lại trên người, vội vã đè cô xuống, phần kích chuẩn bị cho một đêm tiêu hồn.

Tô Duyệt Duyệt thấy chẳng còn mấy chốc nữa, đôi mắt trong veo tinh nghịch chớp chớp: “Soái ca, chàng thử nói xem, nếu một người đàn ông không thể thỏa mãn được cơn dục tình thì sẽ ra sao?”

Bắc Thần Hàn không hiểu ý cô là gì, cuống quýt trả lời: “thì chẳng khác nào lấy mạng của hấn”. Nói xong, khẽ dặng đôi chân thon dài ấy ra, chuẩn bị phá cửa xông vào.

Tô Duyệt Duyệt lại lần nữa mỉm cười nham hiểm, lập tức thẳng tay điểm vào huyệt đạo của hấn, sau đó tiếp tục đá văng hấn ra khỏi chiếc giường êm ái.

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi sao tự dung lại dám đá bổn vương xuống khỏi giường” Bắc Thần Hàn toàn thân bất động nằm dưới đất, trên tám thân lồ lộ, tiểu dưa chuột vẫn đang dựng đứng “thảm thiết kêu gào” trước sự tuyệt tình của cô.

Tô Duyệt Duyệt thờ ơ nhìn Bắc Thần Hàn lồ lộ dưới đất “Tôi dám đạp anh xuống khỏi giường đấy, tôi chẳng phải cũng đã nói anh đừng có động vào người tôi mà.”

Nói xong cô cầm một tấm chăn phủ lên tám thân còn đang sung sức ấy mà thành tâm nói: “Cẩn thân đừng để tiểu dưa chuột bị lạnh.”

Bắc Thần Hàn trợn mắt nhìn cô, cơn dục vọng hoàn toàn bị dập tắt, thật sự là cô đã khiến hấn tức chết đi được.

“Ngươi không bị trúng thuốc mê?” Bắc Thần Hàn nghiêng răng phần nộ.

Tô Duyệt Duyệt làm bộ mặt đã biết từ lâu, tốt bụng giải thích: “Cái thứ thuốc mê đó của anh, tôi vừa ngửi đã nhận ra ngay, anh biết hạ độc, chẳng nhẽ tôi lại không biết uống thuốc giải, ngọc ngém...”

Bộ mặt Bắc Thần Hàn lúc này thật sự rất khó coi, nghiêng rang ken két mà chất vấn: “thế nên, ngay từ đầu người đã biến bốn vương thành con khỉ điên trò đúng không?”

Thì ra, ngay từ đầu cô ta đã vờ đóng kịch, thật đáng ghét, rõ ràng muốn trừng trị cô ta, bây giờ thì ngược lại lại bị cô ta làm cho gậy ông đập lưng ông.

Tô Duyệt Duyệt điềm nhiên nhìn hắn, bất mãn mà quạu lại: “Đừng có mà trách tôi, chính anh tự muốn trở thành con khỉ đó chứ, he he... Soái ca, một gáo nước lạnh có thể khiến lửa dục trong anh bị dập tắt đấy, thoải mái mà nằm ngủ một đêm đi, ngủ ngon nhé...”

“Tô Duyệt Duyệt, đồ đàn bà chết tiệt, mau giải huyết đạo cho bốn vương...” Bắc Thần Hàn tức tới hết lên, nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng gáy o o của Tô Duyệt Duyệt.

Hắn đương đường là thái tử, vậy mà lại bị một nữ nhân đập xuống khỏi giường, lại còn phải bất động nằm trên nền đất nữa, thù này sớm muộn gì cũng phải báo. Nhất định phải ăn tươi nuốt sống cô ta, khiến cô ta phải cam tâm tình nguyện mà nằm im dưới thân thể hắn. Đồ yêu nghiệt đáng ghét...

Gấu

16. Chương 16: Thực Phạn Phong Ba (sóng Gió Lúc Ăn Cơm)

Sáng sớm —

Bắc Thần Hàn ngồi chính giữa sắc mặt khó coi, chốc chốc lại nhìn Tô Duyệt Duyệt đang dùng cơm bên cạnh. Người con gái này đương nhiên để hắn nằm trên mặt đất cả một đêm, hại hắn sớm tỉnh dậy vai đau lưng ê, còn cô ta tinh thần sáng khoái, điềm nhiên như không có việc gì xảy ra.

Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến cặp mắt giống như lưỡi dao đang muốn đâm cô ra hàng trăm mảnh kia, vẫn ung dung tự tại há to miệng húp cháo.

“Thái tử điện hạ, chúng nô tì đến thỉnh an ngài..”- Lúc này có bốn nữ tử trẻ trung xinh đẹp từ ngoài cửa chậm chậm bước vào. Trong đó hai người chính là hai người tới qua bị xử lý rất thảm – Lâm Điệp Nhi và Vương Nghệ Thường, hai người còn lại cũng là tiểu thiếp của Bắc Thần Hàn, dáng vẻ của họ không giống đến để quấy nhiễu.

“Ngồi đi, cùng dùng cơm.!” Bắc Thần Hàn sau khi liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt, lãnh đạm nói.

Bốn nữ tử nhanh chóng cướp lấy chỗ ngồi cho mình, do Tô Duyệt Duyệt ngồi bên phải của Bắc Thần Hàn, cho nên bốn vị tiểu thiếp liều mạng để dành được chỗ ngồi vinh dự còn sót lại kia, và người chiến thắng cuối cùng chính là Lâm Điệp Nhi.

“Lão gia, thiếp muốn ăn bánh quẩy..”. Lâm Điệp Nhi nhỏ tiếng, ôm lấy bả vai của Bắc Thần Hàn làm nũng.

Tô Duyệt Duyệt bỗng rung mình, cho dù đã mấy lần nghe qua giọng nói của Lâm Điệp Nhi, nhưng mỗi lần nghe thấy đều không khỏi khiến nàng sởn gai ốc.

Bắc Thần Hàn sùng nịnh: “ Hảo, Bốn vương lập tức sai người đi chuẩn bị.”

Đôi mắt phượng đầy khiêu khích của Lâm Điệp Nhi chốc chốc lại liếc nhìn Tô Duyệt Duyệt, nhưng Duyệt Duyệt không thèm để ý đến cô ta, cơm mình mình ăn. Lúc này đột nhiên lại xuất hiện 3 vị khách không mời mà đến, làm cho Duyệt Duyệt cảm thấy, Duyệt Tâm Các của mình từ khi nào đã trở thành nơi để tụ họp rồi?

“ Thái tử thật nhàn nhã a... mới sáng sớm như này đã có nhiều mỹ nữ như vậy dùng cơm cùng ngài!” Một giọng nói âm áp vang lên.

Tô Duyệt Duyệt ngẩng đầu lên nhìn, tức thời chút ra một hơi, thiếu chút nữa cơm trong miệng đã bị nàng cho ra ngoài hết. Nam nhân vừa mở miệng kia, 1 thân áo bào thanh sắc, cái khuôn mặt này tuyệt đối là yêu quái của yêu quái, thật khiến người ta chết vì đẹp mà! Tầm mắt của nàng lại rời sang nam nhân bên cạnh, không chỉ muốn nhổ cơm, ngay cả máu mũi cũng sắp sửa bị cho ra hết rồi. Thời cổ đại này làm sao mới có thể so sánh ai đẹp ai hoàn hảo đây? Thật không công bằng. Tại sao ở thời hiện đại nàng lại không gặp cái loại yêu quái này? Hai nam nhân bên cạnh cũng đều là những cực phẩm soái ca. Liệu có phải cô đã bị lừa rồi chăng? Nếu không thì như nào khắp nơi đều có thể thấy những nam nhân đẹp như vậy?

“Lão nhị, lão tam, lão tứ.. các đệ đến rồi sao? Mau ngồi xuống cùng dùng cơm nào!” Bắc Thần Hàn vui vẻ nói, sau đó dẫn dò hạ nhân chuẩn bị chén bát.

Mâu tử Tô Duyệt Duyệt chợt lóe sáng, nhìn 3 nam nhân này, hoài nghi hỏi: “Trong 3 vị, ai là lão nhị?”.

Bắc Thần Hàn không rõ tại sao nàng lại hỏi như vậy, 3 vị hoàng tử này cũng vô cùng ngạc nhiên. Tô Duyệt Duyệt từ nhỏ đã sống trong hoàng cung, cư nhiên lại không biết bọn họ là ai.. Chuyện này là như thế nào?

“Đệ là lão nhị. Hoàng tẩu quên rồi sao?” Một thân áo bào màu tro, nhìn gương mặt tuấn tú khiến người ta cảm nhận thấy sự đào hoa lãng tử.

Tô Duyệt Duyệt cau cau mày.. đối với cái từ “hoàng tẩu” nàng nghe không lọt tai.. Ngược lại đối với con người được gọi là lão nhị kia lại vô cùng quan tâm.

“Ô.! Hóa ra người là lão... Nhị a!”. Tầm mắt của Duyệt Duyệt cố ý di chuyển khắp người của lão nhị, cuối cùng dừng lại nơi mấn cằm của hắn..”>

Lão nhị tức thời hiểu ra ý nghĩa trong từ lão nhị mà Duyệt Duyệt nói.. khuôn mặt bất giác nở hoa hồng, vội vàng ngồi xuống. không để cho nàng tiếp tục dò xét mình. Hắn còn không quên dặn dò: “Hoàng huynh, lần sau đừng gọi ta là lão nhị nữa!”.

Gương mặt của Bắc Thần Hàn cũng đậm lên mấy phần, thấp đầu nói với nàng: “Tô Duyệt Duyệt, đừng có mãi nghĩ những chuyện không bao giờ có nữa, nghe rõ chưa?”.

Tô Duyệt Duyệt tròn tròn mắt nhìn Bắc Thần Hàn, tiếp tục ra cái dáng vẻ điềm nhiên như không có gì... Nói nàng nghe mới lạ.. ^^!

Lâm HiHi

17. Chương 17: Thực Phạn Phong Ba

Hai vị hoàng tử khác cũng lập tức ngồi xuống, tứ hoàng tử vội mở miệng hỏi: “Hoàng tẩu biết bốn vương là ai chứ?”.

Tô Duyệt Duyệt ngẩng đầu nhìn gương mặt yêu quái kia, bất giác nuốt 1 ngụm nước bọt, lắc đầu nói: “Ta không phải hoàng tẩu của các người, hoàng tẩu của các người đã chết rồi.”.

Tô Duyệt Duyệt ngày trước đích thực là đã chết rồi, nàng không có nói sai.

Mọi người thở dài, Tô Duyệt Duyệt không phải là tự rửa bản thân mình chết rồi sao? Người con đang sống sờ sờ ngồi trước mặt bọn họ đây cư nhiên lại nói mình đã chết rồi. Sắc mặt Bắc Thần Hàn chợt thay đổi, vội ra mặt giải thích.

“Các đệ đừng lạ, Duyệt Duyệt nàng ta đã mất trí rồi.”.

“Này, tôi mới chưa.....”. Duyệt Duyệt đang định lên tiếng phản bác thì bị Bắc Thần Hàn nhét cái bánh bao vào mồm.

“Bốn vương thấy người trưởng thành không tốt, ăn nhiều bánh bao mới có ích a!”. Bắc Thần Hàn kể tai nàng mập mờ nói, ánh mắt còn không quên liếc nhìn bộ ngực của nàng..”>..

Tô Duyệt Duyệt dương mắt nhìn Bắc Thần Hàn, bản thân cũng nghĩ đến ngực của mình, nó không phải rất nhỏ a!..Nhưng nghĩ thì cũng đúng, trong mắt kẻ biến thái này hẳn là chỉ thích những nữ nhân mà ngực to vô não, chỉ cần nhìn những nữ tử bên cạnh hẳn là biết rồi.

Tứ hoàng tử cười bí hiểm, tiếp tục nói: “Hoàng huynh cùng hoàng tẩu thật là ân ái a!..Xem ra cuộc hôn nhân này cũng không tồi a! Tam ca, huynh thấy sao?”.

Lão tam chỉ là mỉm cười, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Duyệt Duyệt, lão tứ nhìn thấy như vậy, đành lắc đầu. Tô Duyệt Duyệt cảm nhận được ánh mắt cuồng nhiệt đang nhìn mình, thế là thuận mắt nhìn lại mới phát hiện ánh mắt chất chứa tình cảm của lão tam.

“Người tại sao lại nhìn ta như vậy.” Tô Duyệt Duyệt hoài nghi hỏi, nàng không biết duyên cớ gì vị hoàng tử này lại nhìn mình với ánh mắt như vậy. Lẽ nào lão tam cùng với Tô Duyệt Duyệt trước đây là tình nhân. Có khả năng không?

Bắc Thần Hàn nghe vậy quay sang nhìn lão tam, sắc mặt lạnh đi mấy phần. Hắn trước đây đã biết lão tam từ nhỏ đến lớn đã vô vùng thích Tô Duyệt Duyệt. Hắn cũng không biết tại sao phụ hoàng lại kiên quyết không gả Duyệt Duyệt cho lão tam. Nếu như là trước đây, hẳn đối với ánh mắt cuồng nhiệt của lão tam liền không hề quan tâm, nhưng Tô Duyệt Duyệt bây giờ đã không còn là Tô Duyệt Duyệt của ngày trước nữa, giờ đây khi nhìn thấy lão tam nhìn vợ mình như vậy, trong lòng bỗng dưng khó chịu.

“Duyệt Duyệt, người không nhớ ta sao?.. Ta là Lãm ca ca..Quên rồi sao?”. Bắc Thần Lãm không để ý tới ánh mắt nhìn của mọi người, dịu dàng nhìn Duyệt Duyệt mà nói.

Tô Duyệt Duyệt cười cười, bị ánh mắt nóng bỏng mà quyến rũ đó nhìn có một chút luống cuống, vội vàng lẩn tránh ánh mắt đó.

“Không nhớ, không nhớ.. hi hi!”

Lão nhị Bắc Thần Liệt nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Bắc Thần Hàn, vội vàng lộ diện, ho nhẹ: “Hảo, mọi người mau dùng cơm đi. Xem ra thức ăn ở phủ thái tử so với chỗ chúng ta còn phong phú hơn a!”.

Lâm Diệp Nhi hoàn toàn bị thu hút bởi hành động vừa rồi của Bắc Thần Lãm và Tô Duyệt Duyệt, trong đáy mắt bỗng hiện lên ý cười, dường như đúng với tính toán của cô ta vậy. Sau đó lại trở về bình thường, ôm lấy bả vai của Bắc Thần Hàn.

“Lão gia,thiếp muốn người mớm thiếp ăn bánh quẩy.”. Lâm Diệp Nhi vừa nói vừa nhìn đĩa bánh quẩy mới được đặt lên bàn không lâu.

Bắc Thần Hàn nhìn nàng ta, tay cầm một miếng bánh quẩy nóng hổi dút vào miệng nàng: “Điệp Nhi, cẩn thận nóng nhé!”

Mọi người xung quanh nhìn như không nhìn, lần lượt cúi đầu húp cháo của mình, chỉ có Tô Duyệt Duyệt mở to mắt nhìn Lâm Diệp Nhi thông dong ăn bánh quẩy.

Lãm HiHi

18. Chương 18: Tranh Chấp

Mọi người xung quanh nhìn như không nhìn, lần lượt cúi đầu húp cháo của mình, chỉ có Tô Duyệt Duyệt mở to mắt nhìn Lâm Diệp Nhi thông dong ăn bánh quẩy.

“Nha, hóa ra Lâm Diệp Nhi cô nương cũng thích thối tiêu a!! thật thú vị” Nàng ra điều ngạc nhiên nói.

Mọi người đều không hiểu được ẩn ý trong lời nói của Tô Duyệt Duyệt, hoài nghi nhìn nàng, chỉ có Lâm Diệp Nhi ngay lập tức khóe bốc đầy đầu phần nộ nói: “Thái tử Phi, tỷ là có ý gì? Ta không biết thối tiêu”

“Thật vậy sao? Ta thấy người thích ăn bánh quẩy như vậy, người không biết bánh quẩy giống cái gì sao? Cái bộ dáng người há miệng ăn bánh quẩy như thế nào lại có chút mơ màng a!!” Tô Duyệt Duyệt hảo tâm thay nàng ta giải thích một phen.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, nhất thời đều quay ra nhìn Lâm Điệp Nhi, vừa đúng lúc nhìn thấy một màn nàng ta đang ngậm chiếc bánh quẩy dài dài vẫn còn nóng hổi trong miệng, cuối cùng cũng đã hiểu được ý tứ của Tô Duyệt Duyệt. Lâm Điệp Nhi ngay lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, vừa tức vừa hận trừng mắt liếc nhìn nàng.

Bắc Thần Hàn cũng sa sầm khuôn mặt, trợn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng: “Tô Duyệt Duyệt, câm miệng!”

Đáng chết, nữ nhân này sao có thể ngay cả khi ăn cơm cũng nghĩ đến chuyện đây, mỗi lần nói ra đều làm người khác kinh sợ, trong đầu của cô ta rốt cuộc là đang chứa cái gì.

Tô Duyệt Duyệt cũng trừng mắt nhìn lại, ánh mắt tỏ ra vô tội tiếp tục nói: “Lâm Điệp Nhi cô nương lại còn chỉ ăn bánh quẩy do thái tử gia đúc!!có phải hay không, mùi vị thật sự rất tuyệt” (Duyệt tỷ thâm quá =))

Bắc Thần Liệt bị lời nói của Tô Duyệt Duyệt làm cho ngay cả cơm ở trong mồm cũng phun ra sạch sẽ, chịu không được cười lớn lên: “Hahaha...Duyệt Duyệt, tẩu từ lúc nào lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy? Bánh quẩy của hoàng huynh, vậy liền ám chỉ Điệp Nhi ngậm “cái ấy” của Hoàng huynh rồi.....Ha ha..” (>.<)

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị liếc nhìn Bắc Thần Liệt, trực tiếp nhìn xuống phía dưới hạ bộ của hắn: “Lão nhị à, nếu như người có thời gian, có thể dứt bánh quẩy cho các tiểu thiếp của người ăn, xem các nàng có phải sẽ có bộ dáng say mê như Lâm Điệp Nhi cô nương hay không a. ha ha”

Bắc Thần Liệt vừa nghe xong, ngay lập tức nở ra một nụ cười, những người còn lại cũng rầm rộ cười phá lên, cười đến nỗi ngay cả cơm cũng ăn không nổi.

“Bánh quẩy đệ có thể dứt, nhưng “lão nhị” của đệ thì không cần a....Ha Ha...” Bắc Thần Liệt ha hả nói lớn.

Bốn vị nữ tử ngồi ở đây lúc này đã hiểu rõ ý tứ, khuôn mặt bắt giắc đỏ ửng từ má đến tận mang tai, cái loại lời nói trắng trợn như vậy, Thái Tử Phi cư nhiên có thể không chút ngại ngùng trực tiếp công khai cùng nhị hoàng tử nói ra.

Tam hoàng tử vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Tô Duyệt Duyệt, đối với phong cách táo bạo này của nàng, hắn là từ trước đến nay chưa từng thấy qua, lẽ nào mắt trí nhớ sẽ làm cho tính cách con người thay đổi sao?

Bắc Thần Hàn hận ý tràn đầy trừng mắt nhìn Nhị hoàng tử, ám chỉ hắn đã quá nhiều lời rồi, sau đó lại nhìn sang Tô Duyệt Duyệt phẫn nộ nói: “Tô Duyệt Duyệt, kể từ bây giờ đến lúc chúng ta dùng xong bữa ăn, người không được nói thêm bất cứ một câu nào!”

Tô Duyệt Duyệt quan sát sắc mặt của hắn, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra tiếp tục dùng nốt bữa ăn. Riêng Lâm Điệp Nhi lại cầm chiếc bánh quẩy nóng hổi đang ăn dở vứt sang một bên, nàng ta thật sự không còn tâm trạng nào để tiếp tục ăn nó nữa rồi.

“Về sau bất kỳ ai cũng không được ăn bánh quẩy nữa” Bắc Thần Hàn trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt, lạnh lẽo ra lệnh.

Bắc Thần Liệt lại một lần nữa cười phá lên, nhìn nhìn hắn: “Hoàng huynh, cái bánh quẩy này lại không có đắc tội với huynh, Điệp Nhi cô nương nói không chừng vẫn còn muốn ăn a!”

Tô Duyệt Duyệt bên cạnh liền tặng cho Bắc Thần Liệt một ánh mắt tán dương, ám chỉ hắn ta nói thật đúng với ý của nàng.

Lâm Điệp Nhi nghe xong, sắc mặt ngay lập tức liền đỏ bừng, vội vàng lắc đầu lia lịa: “không, không, nô tỳ từ nay về sau không bao giờ muốn ăn bánh quẩy nữa”

Tô Duyệt Duyệt mâu quang nhất thời xuất hiện một tia đắc ý, dám đấu với nàng, nàng ta vẫn còn non lắm.

19. Chương 19: Nàng Ta Quả Thực Là Thái Tử Phi

Tại Hoa viên của phủ thái tử.

Các hoàng tử sau khi đã dùng cơm xong, liền thông dong đi đến đình nghỉ mát của Hoa viên để tản bộ thư giãn, chỉ riêng Bắc Thần Hàn là chọn cho riêng mình một góc khuất.

“Thái Tử điện hạ” ngay tức thì một thân ảnh cung kính cúi đầu hành lễ với hắn.

Bắc Thần Hàn gật gù đầu đáp lại một tiếng, trực tiếp hỏi: “Sự tình điều tra đến đâu rồi?”

“Bẩm điện hạ, thần đã điều tra rất kỹ, nàng ta quả thực là Thái Tử Phi, từ đầu đến cuối đều là cùng một người, không có ai khác” ám ảnh thuật lại quá trình điều tra của mình một cách tỉ mỉ.

Bắc Thần Hàn hiển nhiên đã liệu đến đáp án này, cho nên hoàn toàn không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ từ từ đáp lại: “Bổn vương đã biết, cho người lui”

Vừa nói xong liền trực tiếp đi thẳng đến đình nghỉ mát ở trong hoa viên. Hiện tại hắn đã hoàn toàn tin câu chuyện mà Tô Duyệt Duyệt đã từng nói, người của tương lai, tá thi hoàn hồn. Tô Duyệt Duyệt của ngày trước e rằng đã không còn tồn tại nữa rồi.

Ở một nơi khác, Tô Duyệt Duyệt đang an tĩnh ngồi nghỉ ở trong đình, nhưng đôi mắt lại chăm chú dõi theo ba khuôn mặt yêu quái của ba vị hoàng tử ngồi đối diện, trong đôi mắt tuyệt đẹp còn tràn đầy ý tán dương lẫn hưng phấn, khiến nàng suýt nữa chảy cả nước miếng, người cổ đại lớn lên thật sự là rất soái a, soái đến nỗi khiến nàng phải hoài nghi, Gen di truyền của cổ nhân phải hay không thật sự phi thường phi thường tốt.

“Tô Duyệt Duyệt, mồm người nước miếng sắp muốn chảy ra hết rồi” Bắc Thần Hàn không biết tự lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh Tô Duyệt Duyệt, còn thuận tiện ở bên tai cảnh cáo nàng. Nhìn nương tử của mình thần sắc say mê ngắm nhìn 3 vị hoàng đế, tận sâu trong đáy lòng hắn quả thực không thoải mái chút nào, thậm chí còn đang muốn phát hỏa.

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức hạ tầm mắt, xoa xoa khóe miệng của chính mình, phát hiện nàng cư nhiên bị hắn lừa, hận ý trừng mắt liếc nhìn Bắc Thần Hàn: “ta nào có chảy nước miếng chứ?”

Bắc Thần Hàn không thèm quan tâm sự oán trách của nàng, trực tiếp xoay người nhìn về phía 3 vị đế đế: “Các đế sáng sớm đã đến, có chuyện gì sao?”

Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng 3 vị hoàng đế mới sáng ra đã ghé qua phủ thái tử chỉ là để dùng một bữa cơm.

“Hoàng huynh, dạo gần đây, ở trong kinh thành xuất hiện một tên uyên ương hồ điệp, cũng chính là tên dân tộc, hắn đã làm hại rất nhiều thiên kim của nhiều gia đình, phụ hoàng muốn chúng ta nghĩ cách xử lý sự việc này, huynh xem chúng ta nên làm thế nào?” quả đúng như hắn nghĩ Nhị hoàng tử hai hàng lông mày nhăn lại, từ từ thuật lại sự tình rắc rối này.

“Uyen ương hồ điệp?” sắc mặt của Bắc Thần Hàn ngay lập tức cũng giảm đi mấy phần.

Hắn sớm đã được báo lại, tên uyên ương hồ điệp này mỗi lần ra tay đều chọn những thiên kim tiểu thư từ các gia đình quyền quý, hơn nữa đều là chọn chủ tử mà hạ thủ, nhưng một vài nữ nhân sau khi bị hại, đều không nhớ được quá trình xảy ra vụ việc, hơn nữa tên uyên ương hồ điệp này lại vô cùng xảo quyệt, cho nên đến tận bây giờ hắn vẫn chưa bị bắt giữ.

“Phải! Hôm trước ngay cả Nhị tiểu thư nhà Lý đại nhân cũng trở thành nạn nhân của hắn, Lý đại nhân vì tức giận nên đã dâng tấu bẩm báo lại với phụ hoàng, cho nên phụ hoàng hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng xử lý vụ việc này” Tứ hoàng tử sắc mặt nghiêm trọng nói.

“Nhưng là, hành tung của hắc không rõ ràng, chúng ta ngay cả hắc phạm án lúc nào cũng không biết, vậy thì bắt hắc như thế nào?” Tam hoàng tử trực tiếp chỉ ra điểm mấu chốt quan trọng, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao vẫn chưa tóm gọn được hắc.

Tô Duyệt Duyệt hiển nhiên đối với sự tình này không có hứng thú, sau khi chậm rãi thương thức một ngụm trà liền nói: “các người không biết dụ rắn ra hang sao? Hắc không xuất hiện, vậy thì chúng ta sẽ dùng con mồi để nhử hắc, khiến hắc ra mặt không phải là rất tốt sao?”

“Điều đó còn phải xem ai sẽ làm mồi nhử, tất cả nữ nhân đều chạy còn không kịp, có ai dám chủ động đi dẫn dụ hắc chứ?” Bắc Thần Hàn ngay lập tức liền nói.

Nhị hoàng tử cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với Bắc Thần Hàn: “không sai, cho dù thật sự có người dám chủ động ra dẫn dụ hắc cũng chưa chắc bị hắc nhìn trúng”

Trong đầu Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức nảy ra một ý tưởng, liền tươi cười nói: “vậy thì để ta làm mồi nhử, còn về làm cách nào để hắc nhìn trúng, hì hì, chúng ta cứ theo cách của ta nói, khẳng định có thể làm cho hắc xuất đầu lộ diện”

____ Hồng Trần ____

20. Chương 20: Tiếng Gọi Của Nữ Oa Bé Nhỏ

“Không được...” Bắc Thần Hàn và Bắc Thần Lãm đột nhiên cùng đồng thanh bác bỏ.

Nhị hoàng tử ho một tiếng quay sang nhìn Tô Duyệt Duyệt: “Duyệt Duyệt, người không có tư cách, Uyên Ương Hồ Điệp là chỉ tình tình nữ mà hạ thủ, người cùng hoàng huynh đã thành vợ chồng, hắc ta như thế nào vừa ý người.”

Tô Duyệt Duyệt nghe xong, không hề nghĩ ngợi gì liền phản bác: “Ta cùng hoàng huynh nhà người còn chưa từng động phòng, người như nào lại nói ta không đủ tư cách, hơn nữa, người như nào nói Uyên Ương Hồ Điệp không vừa ý ta, không chừng hắc ta sớm đã âm thầm nhìn trộm ta rồi a!”

Sắc mặt Bắc Thần Hàn nhất thời u ám, mâu tử của tam hoàng tử lộ rõ vẻ ngạc nhiên cùng tán thưởng, tứ hoàng tử cũng hơi có chút ngạc nhiên không dám tin, hai người bọn họ đã thành thân được một tháng rồi mà còn chưa động phòng.

“Duyệt Duyệt, người đừng bảo bổn vương, người cùng hoàng huynh vẫn chưa”. Bắc Thần Liệt quay sang nhìn Bắc Thần Hàn, muốn tìm đáp án.

Trái ngược với sắc mặt khó coi của Bắc Thần Hàn, Duyệt Duyệt khuôn mặt vô tội thừa nhận: “Không sai, ta vẫn là trinh nữ, như vậy tôi không phù hợp điều kiện để làm mồi nhử sao?”

“Không được, người đừng làm loạn nữa.”. Bắc Thần Hàn phẫn nộ nhìn Duyệt Duyệt, mở miệng từ chối.

Người con gái này cư nhiên không hề do dự phủ nhận quan hệ vợ chồng của họ, nghe thấy câu trả lời ấy, Bắc Thần Hàn bắt đầu hối hận, lúc đó cần gì phải giả vờ ngủ, không phải người con gái này đã trở thành của hắc rồi sao, bây giờ thì tốt rồi, muốn ăn cũng không ăn được. =.=

“Duyệt Duyệt, chuyện này người không cần nhúng tay vào, bọn ta tự tìm ra cách.” Tứ hoàng tử nói.

Tô Duyệt Duyệt nhất thời vô cùng mất hứng, thôi vậy, bọn họ không muốn nàng giúp thì nàng liền không giúp nữa: “Tùy các người ...”

Lúc này, ngoài đình nghỉ mát một nữ nhân tiến vào, trên tay ôm một bé gái mới sinh mấy tháng, thông thả đến bên cạnh tứ hoàng tử.

“Vương gia...!”. Nữ tử nũng nịu kêu 1 tiếng.

Tứ hoàng tử vội vã đứng dậy, ôm đứa bé đầy yêu mến nói: “Bổn vương cùng hoàng huynh nói chuyện cũng đã lâu rồi, đợi 1 chút rồi chúng ta cùng về.”

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên háo hức đứng vội dậy, đi đến bên trước mặt của tứ hoàng tử, mỉm cười vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của đứa bé: “Thật đáng yêu a!”

“Ân, Hương nhi đã hơn 5 tháng rồi!”. Tứ hoàng tử âu yếm nhìn đứa bé nói.

Tô Duyệt Duyệt hết sờ môi rồi sờ cằm đứa bé, vô cùng thích thú: “Hương nhi ngoan, thật đáng yêu a!”

Bắc Thần Hàn nhìn nàng, thấy khuôn mặt của nàng vì một đứa bé mà rạng rỡ như vậy, hẳn thật sự bị thu hút rồi, vô thức nhìn chăm chăm vào gương mặt nàng.

Đôi mắt to tròn của đứa bé đảo qua đảo lại, dường như rất thích và hưởng ứng sự tiếp xúc của Duyệt Duyệt.

“Ân Ân.. yaya... A A...” Đứa bé vui vẻ lên tiếng kêu a ya, dường như để biểu đạt sự vui vẻ hưởng thụ của mình.

Lúc này, Ánh mắt của Tô Duyệt Duyệt hoảng hốt, nhìn đứa bé mà tứ hoàng tử đang ôm, kinh ngạc nói: “Wa.. nữ nhi đầu này, còn nhỏ như vậy đã hiểu những từ ngữ dân dã như vậy a!”... (Em chịu đầu óc của Duyệt tử.. híc)

Mọi người nhất thời như nhận 1 cơn gió lạnh, cơ bản chỉ là một tiếng oa bình thường của trẻ sơ sinh, bị Duyệt Duyệt nói như vậy, đích thực có một chút chập chập.

Đứa bé lại một lần nữa kháng nghị: “ Ân Ân.. yaya.. A A!”

Nhưng tất cả những âm thanh mà đứa bé phát ra, càng làm cho mọi người khẳng định thêm cái suy nghĩ mơ mộng của mình.

“Tiểu Hương nhi, nhỏ như này đã biết nói như vậy, có phải không khi người ngủ, bố mẹ người ở bên cạnh biểu diễn 1 vài chuyện xấu cho người xem?”. Tô Duyệt Duyệt tỏ vẻ nguy hiểm, liếc mắt nhìn cặp vợ chồng bên cạnh mình, ý muốn chỉ 2 người họ ^^!.

Tứ hoàng tử mặt tối sầm, vội vàng lấy tay che miệng của đứa bé lại, không để cho đứa bé phát ra những âm thanh làm con người ta mơ mộng linh tinh nữa.

Sắc mặt Bắc Thần Hàn chẳng ra làm sao, cắn răng nói: “Tô Duyệt Duyệt.. Câm miệng..!”

Người con gái này quả thật là sắc nữ, mở miệng ra ngâm mồm vào cũng xả ra những điều không hay. THẬT muốn phong cho cô ta là nữ nhân có cái mồm mỗi lần phát ngôn đều làm cho người khác kinh ngạc.

Lâm HiHi

21. Chương 21: Các Người Cứ Tiếp Tục Ân Ái A!

Trong một khách điếm của kinh thành.....

“Ta nói cho người một bí mật, chính là truyện mà cháu trai của ta trong lúc làm việc ở phủ thái tử nghe được” một vị nam tử trung niên vừa nhìn trước ngó sau như sợ mình nói quá to tiếng để cho người khác nghe thấy vừa nói.

“Bí mật gì? Nhanh nói cho chúng ta” hai người nam nhân khác ngồi cùng bàn cũng đồng loạt hiếu kỳ hỏi.

Lúc này vị nam tử trung niên mới bắt đầu dè dặt mở miệng: “Cháu trai của ta hôm trước vô tình nghe được một việc, hóa ra thái tử gia và thái tử phi của chúng ta từ đó đến nay vẫn chưa từng động phòng a!”

Người nam nhân vừa nói xong, hai người còn lại ngay lập tức liền thể hiện ra một biểu tình vô cùng kinh ngạc: “Thật hay giả vậy, lời này người nhất thiết không thể nói loạn nha! Thái tử gia sao có thể chưa từng sủng ái thái tử phi chứ”

“Phải Phải, Thái tử gia đã thu nạp bốn tiểu thiếp rồi, sao có thể lấy thái tử phi về mà lại không hề chạm qua a”

“Ai biết được chứ, nói không chừng là do thái tử gia không thích thái tử phi, các người biết được sao? Cháu trai của ta nói, chính trong ngày mà họ thành thân, thái tử gia đột nhiên lâm bệnh nặng, cuối cùng ngay cả phòng tân hôn cũng chưa từng bước vào, cứ như thế để cho tân nương một mình đơn độc” người nam tử đó tiếp tục nói.

“Nói như vậy, thái tử phi vẫn còn là trinh nữ sao? Thật đúng là ngoài sức tưởng tượng mà”

Cứ như vậy, kể lời qua người tiếng lại, ba người nam nhân ngồi thềm thì to nhỏ với nhau nói về sự việc của thái tử gia và thái tử phi như cổ tình để cho một ai đó nghe thấy.

Lúc này, có một vị nam tử trẻ tuổi ngồi ở bàn bên cạnh, đã vô tình nghe được trọn vẹn cuộc trò chuyện của họ, ngay cả một từ cũng không hề bỏ sót. Hắn từ tốn nâng chén rượu đặt lên môi, lắc lắc đầu, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười vô cùng mờ ám.

“Thái tử Phi?” trong đôi mắt hắn ngay lập tức xuất hiện một tia tinh quang, miệng lẩm nhẩm ba chữ. Lời nói xong mới nhẹ nhàng thưởng thức nốt mỹ tửu trong tay.

Ban đêm, Thái tử phủ....

Tô Duyệt Duyệt một mình đi dạo trong phủ, đang định quay về Duyệt tâm các nghỉ ngơi thì đột nhiên....

“Aaa, Gia....nhẹ một chút a” một thanh âm nũng nịu đậm mùi son phấn lọt vào tai nàng, đây không phải là giọng của Vương Nghi Thường sao? Hóa ra thái tử đêm này lưu lại ở chỗ nàng ta.

Tô Duyệt Duyệt hiếu kỳ dừng lại cước bộ, lén lút nhìn ngang ngó dọc bốn phía. Phát hiện không có người, mới lén lút vụng trộm đứng ở cửa, chăm chú thăm dò động tĩnh của hai con người bên trong.

“Gia, nhanh chút.....Nghi Thường hảo khó chịu a...” nghe có vẻ như đối phương đã không thể nhẫn nại thêm được nữa rồi.

“Hảo, bổn vương ngay lập tức làm cho nàng cảm thấy thoải mái” Bắc Thần Hàn từ trong cổ họng phát ra một thanh âm trầm đục.

Tô Duyệt Duyệt càng nghe càng hiếu kỳ, từ trước đến nay nàng mới chỉ được xem những loại phong tình này qua DVD, còn chưa từng được nhìn qua cảnh tượng thực tế sinh động như thế này, thật sự là một cơ hội hiếm có a. Người cổ đại đều là sinh hoạt vợ chồng theo kiểu này sao?

Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa thăm dò xung quanh, rón rén đi lại phía cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra tạo thành một khe hở nhỏ đủ để thấy được sự tình đang diễn ra bên trong căn phòng, ánh sáng trong phòng ngay lập tức lọt qua khe cửa chiếu rọi ra ngoài. Chỉ là, không biết tại sao vẫn không nhìn thấy diễn biến gì.

“Kỳ lạ, như thế nào lại không nhìn được chứ?” Nàng nhăn nhăn hai hàng lông mày, cố gắng hạ thấp thanh âm như tự chất vát.

Lại mở cánh cửa rộng thêm một chút, nàng thật sự muốn nhìn rõ ràng a. “Thật kỳ lạ, ai lại treo quần áo ở trên ván cửa thế này? Hoàn toàn không thấy gì rồi.”

Tô Duyệt Duyệt một bên lén bấm, một bên len lén ngó qua khe cửa nhìn vào bên trong. Quai lạ, sao dường như chỉ có một khuôn mặt thế này?

“Người rót cuộc muốn nhìn cái gì?” Đột nhiên cửa phòng bị đẩy tung ra, Tô Duyệt Duyệt không kịp đề phòng ngay lập tức liền ngã nhào vào bộ ngực săn chắc trước mặt.

Nàng còn chưa kịp ngẩng đầu, bên tai đã văng vẳng tiếng nói giễu cợt của một người nào đó: “Muộn như vậy người còn tới đây, hóa ra là muốn xem cảnh tượng ta cùng nữ nhân khác như thế nào ân ái a!”

Tô Duyệt Duyệt miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt của tên yêu quái đáng chết này cư nhiên đang nở một nụ cười vô cùng khoái trá, hóa ra quần áo treo trên ván cửa lúc nãy, là do tên gia hỏa này làm, hắn sao có thể biết nàng đứng ở bên ngoài nhìn lên chứ?

“Hi Hi, Ta....ta là đi ngang qua, vừa hay đang định tiến vào chào hỏi một tiếng, các người cứ tiếp tục ...tiếp tục a!!” Tô Duyệt Duyệt vừa nói vừa cười liếc mắt về phía Vương Nghê Thường vẫn còn đang ngồi trên giường.

____ Hồng Trần ____

22. Chương 22: Thái Tử Phi Muốn Chơi 3p

“Không ngờ thái tử phi lại khoan dung đại lượng như vậy, không bằng 3 chúng ta cùng nhau...”. Bắc Thần Hàn bế phúc Tô Duyệt Duyệt lên, sải bước đến bên chiếc giường rồi đặt nàng ta xuống.

Tô Duyệt Duyệt há hốc mồm, trời ơi.. vị thái tử gia này cư nhiên muốn chơi trò 3P, thật giống con ngựa giống biến thái.

Bắc Thần Hàn bắt đầu động thủ, lấy tay kéo chiếc thắt lưng ra, ngay tức khắc bộ ngực cường tráng để lộ ra trước mắt của Tô Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt bất giác nuốt 1 ngụm nước bọt. Đáng vốc thật là tuyệt a!

“Thái tử phi, như nào còn chưa thoát ý a! Phải hay không cần bốn vương giúp người?”. Bắc Thần Hàn nói đùa, bộ dạng ra vẻ thật muốn giúp nàng ta.

Tô Duyệt Duyệt lập tức bò ra xa: “Không, không cần mà. Ngài là lần đầu tiên phải đáp ứng 2 nữ nhân, sẽ rất mất sức a! Ta sợ ngài ứng phó không nổi, cho nên ngài vẫn nên từng đôi 1 thôi ha!”.

“Ý của thái tử phi, là đang hoài nghi năng lực của bốn vương, đúng không?”. Bắc Thần Hàn dùng ánh mắt “lang sói” nhìn nàng.

Hắn hoàn toàn không để bụng, dùng hành động thực tế để chứng minh mình rất cuộc đủ khả năng không.

“Ngựa giống biến thái, người thích chơi 3P ta không có gì để nói, nhưng xin đừng tìm ta..” Tô Duyệt Duyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn.

Bắc Thần Hàn phần nộ nghiêng nghiêng răng: “Tô Duyệt Duyệt, có gan người nhắc lại 1 lần nữa..”.

Nữ nhân này quả thực càng ngày càng lão xược rồi, hắn đường đường là 1 thái tử mà bị nữ nhân mắng là ngựa giống, truyền ra ngoài có thể nghe được sao?”

“Ách... Ta vừa rồi có nói gì sao? Hehe... Thái tử gia ngài nghe nhầm rồi. Cái đó.. ta đi trước nha, không làm phiền các người nữa”. Nàng ta lau mồ hôi lạnh, thật không có gan nhận tội vàng phủ nhân, tục ngữ nói, phụ nữ tốt không cùng nam nhân tranh đấu, đặc biệt là trước mặt con người biến thái này.

Bắc Thần Hàn nghe xong, sắc mặt mới phục hồi trở lại, xem như nàng ta thức thời, nhưng hắn không dễ dàng gì mà bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy.

“Đứng lại, Bốn vương cho phép người đi sao?”.

Tô Duyệt Duyệt rút rề quay đầu lại, nhìn hắn ta. Trời a! Trời a! Trên gương mặt yêu quái kia cư nhiên lại hiện rõ nụ cười kì dị.

“Thái tử điện hạ, còn có việc gì sao?”. Nàng chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi.

Bắc Thần Hàn nhìn nàng ta, lạnh lẽo ra lệnh “Bắt đầu từ bây giờ, người ngoan ngoan đứng im đấy. Thái tử phi đã thích xem sinh hoạt vợ chồng của bốn vương, Vậy bốn vương liền để cho người xem cho thỏa”.

Hắn ta còn chưa quên, vừa rồi Tô Duyệt Duyệt ở bên ngoài dòm ngó như nào, khi mà nàng ta dựa vào cửa phòng, hắn đã biết là nàng rồi.

Tô Duyệt Duyệt mở to mắt hoảng hốt, nam nhân này thật không cần mặt mũi mà, không chỉ biến thái, còn thích làm kích thích, oooxxx cũng thích cho người ta nhìn trộm, thật là đại biến thái.

“Lão gia, ngài sẽ không để thái tử phi ở 1 bên quan sát a!”. Vương Nghệ Thường nhìn trộm Tô Duyệt Duyệt, sau đó ông ọo dính lấy thân hình của Bắc Thần Hàn.

Nàng ta khó lắm mới có cơ hội được cùng Bắc Thần Hàn qua đêm như này, cứ nhiên bị người con gái đáng ghét trước mắt kia phá hoại, còn phải ở trước mặt cô ta làm chuyện “ấy”.

“Sao vậy, Vương Nghệ Thường không nguyện ý a! Vậy không vấn đề, bốn vương cho người đi truyền Điệp Nhi đến..”. Bắc Thần Hàn không kiên nhẫn nói, làm dáng vẻ muốn đi ra ngoài.

Vương Nghệ Thường vội kéo tay Bắc Thần Hàn, cơ hội tốt như vậy, nàng ta như nào có thể để cho nữ nhân khác. “Lão gia, đừng tức a! Nghệ Thường nghe lời lão gia mà!..”

Tô Duyệt Duyệt sắp được chứng kiến 1 cảnh tục tĩu, lưỡng lự trộm đến bên cánh cửa, và nhanh chóng mở cửa phòng, muốn mau chóng rời đi....

Normal

0

false

false

false

EN-US

ZH-CN

X-NONE

MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */

table.MsoNormalTable

{mso-style-name:"Table Normal";

mso-tstyle-rowband-size:0;

mso-tstyle-colband-size:0;

mso-style-noshow:yes;

mso-style-priority:99;

mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:"";

mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt;

mso-para-margin-top:0in;

mso-para-margin-right:0in;

mso-para-margin-bottom:10.0pt;

mso-para-margin-left:0in;

line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan;

font-size:11.0pt;

font-family:"Calibri", "sans-serif";

mso-ascii-font-family:Calibri;

mso-ascii-theme-font:minor-latin;
mso-hansi-font-family:Calibri;
mso-hansi-theme-font:minor-latin;
mso-bidi-font-family:"Times New Roman";
mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Chương 22: Thái tử phi muốn chơi 3P

“Không ngờ thái tử phi lại khoan dung đại lượng như vậy, không bằng 3 chúng ta cùng nhau...”. Bắc Thần Hàn bế phốc Tô Duyệt Duyệt lên, sải bước đến bên chiếc giường rồi đặt nàng ta xuống.

Tô Duyệt Duyệt há hốc mồm, trời ơi.. vị thái tử gia này cư nhiên muốn chơi trò 3P, thật giống con ngựa giống biển thái.

Bắc Thần Hàn bắt đầu động thủ, lấy tay kéo chiếc thắt lưng ra, ngay tức khắc bộ ngực cường tráng để lộ ra trước mắt của Tô Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt bất giác nuốt 1 ngụm nước bọt. Dáng vóc thật là tuyệt a!

“Thái tử phi, như nào còn chưa thoát ỷ a! Phải hay không cần bốn vương giúp người?”. Bắc Thần Hàn nói đùa, bộ dạng ra vẻ thật muốn giúp nàng ta.

Tô Duyệt Duyệt lập tức bò ra xa: “Không, không cần mà. Ngài là lần đầu tiên phải đáp ứng 2 nữ nhân, sẽ rất mất sức a! Ta sợ ngài ứng phó không nổi, cho nên ngài vẫn nên từng đôi 1 thôi ha!”.

“Ý của thái tử phi, là đang hoài nghi năng lực của bốn vương, đúng không?”. Bắc Thần Hàn dùng ánh mắt “lang sói” nhìn nàng.

Hắn hoàn toàn không để bụng, dùng hành động thực tế để chứng minh mình rất cuộc đủ khả năng không.

“Ngựa giống biển thái, người thích chơi 3P ta không có gì để nói, nhưng xin đừng tìm ta..” Tô Duyệt Duyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn.

Bắc Thần Hàn phần nộ nghiêng nghiêng răng: “Tô Duyệt Duyệt, có gan người nhắc lại 1 lần nữa..”.

Nữ nhân này quả thực càng ngày càng lão xược rồi, hắn đường đường là 1 thái tử mà bị nữ nhân mắng là ngựa giống, truyền ra ngoài có thể nghe được sao?”

“Ách... Ta vừa rồi có nói gì sao? Hehe... Thái tử gia ngài nghe nhầm rồi. Cái đó.. ta đi trước nha, không làm phiền các người nữa”. Nàng ta lau mồ hôi lạnh, thật không có gan nhận vội vàng phủ nhận, tục ngữ nói, phụ nữ tốt không cùng nam nhân tranh đấu, đặc biệt là trước mặt con người biển thái này.

Bắc Thần Hàn nghe xong, sắc mặt mới phục hồi trở lại, xem như nàng ta thức thời, nhưng hắn không dễ dàng gì mà bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy.

“Đứng lại, Bốn vương cho phép người đi sao?”.

Tô Duyệt Duyệt rụt rè quay đầu lại, nhìn hắn ta. Trời a! Trời a! Trên gương mặt yêu quái kia cư nhiên lại hiện rõ nụ cười kì dị.

“Thái tử điện hạ, còn có việc gì sao?”. Nàng chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi.

Bắc Thần Hàn nhìn nàng ta, lạnh lẽo ra lệnh “Bắt đầu từ bây giờ, người ngoan ngoan đứng im đấy. Thái tử phi đã thích xem sinh hoạt vợ chồng của bốn vương, Vậy bốn vương liền để cho người xem cho thỏa”.

Hắn ta còn chưa quên, vừa rồi Tô Duyệt Duyệt ở bên ngoài dòm ngó như nào, khi mà nàng ta dựa vào cửa phòng, hắn đã biết là nàng rồi.

Tô Duyệt Duyệt mở to mắt hoảng hốt, nam nhân này thật không cần mặt mũi mà, không chỉ biển thái, còn thích làm kích thích, oooxxx cũng thích cho người ta nhìn trộm, thật là đại biến thái.

“Lão gia, ngài sẽ không để thái tử phi ở 1 bên quan sát a!”. Vương Nghệ Thường nhìn trộm Tô Duyệt Duyệt, sau đó ọ ọo dính lấy thân hình của Bắc Thần Hàn.

Nàng ta khó lắm mới có cơ hội được cùng Bắc Thần Hàn qua đêm như này, cứ nhiên bị người con gái đáng ghét trước mắt kia phá hoại, còn phải ở trước mặt cô ta làm chuyện “ấy”.

“Sao vậy, Vương Nghê Thường không nguyện ý à! Vậy không vấn đề, bốn vương cho người đi truyền Điệp Nhi đến..”. Bắc Thần Hàn không kiên nhẫn nói, làm dáng vẻ muốn đi ra ngoài.

Vương Nghê Thường vội kéo tay Bắc Thần Hàn, cơ hội tốt như vậy, nàng ta như nào có thể để cho nữ nhân khác. “Lão gia, đừng tức a! Nghê Thường nghe lời lão gia mà!..”

Tô Duyệt Duyệt sắp được chứng kiến 1 cảnh tục tĩu, lưỡng lự trộm đến bên cánh cửa, và nhanh chóng mở cửa phòng, muốn mau chóng rời đi....

23. Chương 23: Hái Hoa Tặc

“Tô Duyệt Duyệt, trò vui vẫn còn chưa bắt đầu, người đã muốn chạy trốn rồi sao?” Bắc Thần Hàn một tay giữ chặt cánh tay của nàng, cười cười nói.

Tô Duyệt Duyệt miễn cưỡng ho mấy tiếng, lại một lần nữa không chí khí nhìn hần: “ôh, ta chỉ là thấy cảnh sắc bên ngoài đêm nay cũng không tồi, muốn ra ngoài thưởng trăng một lúc rồi lại quay vào tiếp tục nhìn cảnh sinh hoạt của các người a”

Bắc Thần Hàn sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, góc miệng ngay lập tức cong lên: “vậy bốn vương để cho người vừa thưởng trăng vừa nghe trò hay a!”

Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc trợn mắt nhìn Bắc Thần Hàn, nghe trò hay? là nghe cái trò gì: “uy, Thái tử điện hạ, người là có ý gì?”

“Đợi rồi người sẽ biết” nhìn nụ cười quỷ dị của Bắc Thần Hàn, Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức có một dự cảm bất an.

Đêm khuya—

Trong căn phòng đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, truyền ra thanh âm rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở dốc vô cùng mờ ám của nam nhân, chỉ nghe thôi cũng khiến người khác đỏ mặt tía tai, người nữ nhân dường như rên càng kịch liệt, như là cố ý để cho tất cả mọi người bên ngoài biết họ đang làm cái sự tình gì.

Mà bên ngoài căn phòng tràn đầy cảnh sắc hương xuân này cứ nhiên lại đang có một thân ảnh nhỏ nhắn, người dựa vào thân cây, ngẩng đầu vừa hay có thể thưởng thức được mặt trăng to tròn, nhưng cúi đầu lại bị những thanh âm mặn mà, ướt át, nồng đậm mùi giường chiếu làm cho đỏ mặt, những tưởng tượng xa vời cũng theo đó mà hiện ra.

“Thật biến thái, cứ nhiên trói ta ở trên thân cây, không biết bị trói như vậy ngắm trăng rất thống khổ sao?” Tô Duyệt Duyệt hận ý trừng mắt nhìn về phía cánh cửa phòng vẫn còn đang đóng, miệng không ngừng chửi rủa.

Tô Duyệt Duyệt ngửa mặt lên trời một góc 30 độ, ngắm nhìn ánh trăng vừa to vừa tròn, trong lòng tràn đầy nỗi oán hận lẫn buồn phiền, bản thân đến cổ đại này đã 2 tháng rồi, hoàn toàn không biết cách nào để trở về hiện đại, không biết ở thế kỷ 21 có ánh trăng nào to như thế này không?

Đột nhiên có một thân ảnh toàn thân vận trang phục đen sì không biết từ đâu ra, trực tiếp đi đến trước mặt Tô Duyệt Duyệt, rất có lễ phép cúi đầu hành lễ hỏi: “Cô nương, xin hỏi cô nương có phải là Thái tử phi không?”

Tô Duyệt Duyệt lại trút ra một tiếng thở dài, đã muộn như vậy rồi, sao vẫn còn có hắc y nhân chứ?

“Ta là thái tử phi, xin hỏi quý danh của công tử a? tìm ta có việc gì?” nàng cũng phi thường lễ phép đáp lại.

Mâu quang của Hắc y nhân ngay lập tức xuất hiện ý cười sâu sắc, hài hước nói: “Tại hạ Uyên ương hồ điệp, đến giúp nàng phá thân”

Tô Duyệt Duyệt đang định mở mồm nói “xin chào, rất vui được gặp người”, chỉ là sau khi hắn nói xong, không đợi Tô Duyệt Duyệt kịp phản ứng, trực tiếp một chưởng làm nàng hôn mê, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất cởi dây trói, vác nàng trên vai lần đi không còn chút dấu vết, nhanh chóng rời khỏi Thái tử phủ.

Không bao lâu, âm thanh trong căn phòng cũng dần dần dừng lại, Bắc Thần Hàn một nhào nằm ở trên giường, mà Vương Nghê Thường dường như vẫn chưa thỏa mãn tiếp tục khơi dậy dục vọng của hắn: “Gia, Nghê Thường vẫn còn muốn”

“Không ngờ người lại dám dăng như vậy a!! Hảo, chúng ta tiếp tục” Bắc Thần Hàn lại một lần nữa quay người nằm đè lên thân thể của nàng ta, góc mắt lại liếc về phía cánh cửa.

Hắn phỏng đoán Tô Duyệt Duyệt khẳng định ở bên ngoài nghe rất khó chịu, cũng tốt, để cho nàng ta nghe thêm mấy lần nữa, nói không chừng nàng sẽ chịu không nổi mà đẩy cửa chạy vào cầu xin hắn muốn nàng.

Nghĩ đến đây, nội tâm Bắc Thần Hàn đột nhiên nổi lên một cỗ hưng phấn và kỳ vọng, đang chuẩn bị bắt đầu ôm ấp người đang ở dưới thân, đột nhiên....

“cốc cốc cốc...” một tiếng gõ cửa đã làm gián đoạn công việc của 2 người trong phòng.

Bắc Thần Hàn góc miệng ngay lập tức nở ra một nụ cười, hóa ra nữ nhân này đã chịu không được rồi a!!

“có việc gì?” Hắn nhìn về phía cánh cửa trầm giọng hỏi.

“Thái.... Thái tử điện hạ, nô...nô tài có việc gấp muốn bẩm báo với người” Thị vệ vô cùng sợ sệt nói, hắn biết Thái tử gia đang làm chuyện tốt mà có người phá đám nhất định sẽ muốn giết người, nhưng là hắn vẫn muốn đến bẩm báo.

____ Hồng Trần ____

24. Chương 24: Cuối Cùng Ta Cũng Gặp Được Người

Khi Bắc Thần Hàn phát hiện ngoài cửa không phải Tô Duyệt Duyệt, ánh mắt trở nên thất vọng, những ham muốn trong lòng bỗng chốc tiêu tan, vội vàng đứng dậy mặc y phục, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

“Có chuyện gì?” Lúc này, hắn đột nhiên hướng lên phía trên ngọn cây trổng không, hóa ra nữ nhân mà bị trói trên cây đã không thấy đâu nữa rồi.”

“Điện hạ, thái tử phi xảy ra chuyện rồi...” Thị vệ cung kính vội vàng nói.

Bắc Thần Hàn vô cùng ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn thị vệ: “ Ai xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?”

“Điện hạ đến dưới gốc cây xem liền biết...” Thị vệ tiếp tục nói.

Khi mà bọn họ bắt đầu đi tuần, phát hiện Tô Duyệt Duyệt bị trói ở trên cây, do biết là thái tử hạ lệnh, cho nên bọn họ chỉ có thể làm như không nhìn thấy, tiếp tục đi tuần, chỉ là khi bọn họ đi tuần xong 1 vòng, lại phát hiện tại tử phi không thấy nữa, vốn cho rằng là thái tử thả nàng ra, nhưng khi bọn họ nhìn thấy dưới cây lưu lại 1 kí hiệu, mới hoảng hốt nhận ra là chuyện không nhỏ.

Trong lòng Bắc Thần Hàn bất chợt cảm thấy có 1 dự báo bất an, thông thả bước đến cái cây đó, khi mà hắn bước đến cái cây, mở tròn mắt kinh ngạc, trong lòng ngoài bất an ra, hơn nữa còn bưng bưng ngọn lửa tức giận.

“Đáng chết, Uyên ương hồ điệp dám xông vào phủ thái tử, các người lại không phát hiện....” Con mắt hùng hùng lửa nhìn chằm chằm tên thị vệ kia, lúc này đây trông Bắc Thần Hàn giống như 1 con dã thú đang phát cuồng lên vậy.

“Thái tử diện hạ thứ tôi...”. Đám thị vệ từ trước đến giờ chưa từng thấy Bắc Thần Hàn phần nộ như vậy, lần lượt quỳ rạp người xuống.

“Tất cả các người lập tức chia nhau ra ngoài phủ tìm kiếm, nếu không tìm được các người đừng nghĩ đến chuyện sống nữa...” Bắc Thần Hàn phần nộ hết lớn.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến Uyên ương hồ điệp cư nhiên lại to gan như vậy, cư nhiên dám lén vào phủ mang người của hắn đi mất, đáng chết, hắn cư nhiên lại mang Tô Duyệt Duyệt trói lên cây, nếu hắn không trói nàng, vậy có lẽ việc bị Tô Duyệt Duyệt điếm huyện có thể chạy được 1 kiếp, đáng chết, hắn rốt cuộc đang làm gì? Vừa nghĩ đến Tô Duyệt Duyệt rơi vào tay tên đạo tặc kia, trong đáy lòng hắn lại vô cùng lo sợ và bất an.

Lục này hắn đã không thể bình tĩnh ngồi yên trong phủ chờ tin tức nữa rồi, hắn bước nhanh đến bên chuồng ngựa, leo lên lưng 1 con và không hề do dự phi ra ngoài phủ tìm Tô Duyệt Duyệt bị mất tích. Hắn cũng lén lút điều động cấm quan của nội cung phái đi từng nhà từng nhà tìm kiếm Tô Duyệt Duyệt, bất cứ góc ngách nào cũng không dám bỏ qua.

Trên núi. Trong cái nhà mộc nhỏ —

Uyên ương hồ điệp bế Tô Duyệt Duyệt đang bị hôn mê đặt lên giường, chăm chú nhìn nữ tử xinh đẹp. Hắn ta hoàn toàn không dám tin, lời mà người khách trong phòng trọ kia nói lại là sự thật, thái tử phi đến bây giờ vẫn còn là trinh nữ. Tên thái tử này nhất định là có bệnh, nếu không thì người phụ nữ đẹp như này, sao nỡ để cho nàng ta một mình chứ.

Hắn ta thông thả đến bên chiếc giường, đôi tay lớn thông thả vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của nàng, tiếp tục lần tay xuống dưới eo nào, không hề do dự muốn gỡ bỏ đai áo của nàng, đột nhiên.....

“Sờ đủ chưa...” Tô Duyệt Duyệt lạnh lùng trợn tròn mắt nhìn hắn ta, và khi hắn ta chưa nhận ra, chiếc ngân châm ở trên tay nhẹ nhàng đâm vào phía sau lưng hắn ta.

Uyên ương hồ điệp rõ ràng không ngờ đến nàng ta cư nhiên tỉnh lại, kinh ngạc 1 lúc sao đó mới hồi phục được trạng thái bình thường: “Mỹ nhân, tỉnh rồi a! Tỉnh rồi càng tốt, như vậy mới có phản ứng, mới làm tăng thêm kích thích...”

“Hóa ra người chính là Uyên ương hồ điệp mà mọi người nói a! Cuối cùng ta cũng gặp được người rồi... xem ra những vị khách kia truyền thông tin thật là nhanh mà!! Nhanh như vậy đã dụ được con rắn lớn như người ra khỏi hang rồi...” Tô Duyệt Duyệt nở nụ cười đắc ý, nhìn biểu tình ngạc nhiên của hắn ta.

Cho dù Bọn người Bắc Thần Hàn giúp người nhưng không muốn nàng giúp, nàng đành phải lén lút tự cho mình làm mỗi nhữ, dẫn dụ nam nhân hảo sắc này ra khỏi hang, cho nên nàng cố ý mua chuộc mấy hạ nhân, loan truyền tin tức nàng vẫn còn là trinh nữ ra ngoài, mục đích chính là để cho Uyên ương hồ điệp biết, còn có 1 thái tử phi đang đợi hắn đến phạm án, không ngờ, nhanh như vậy hắn đã đến rồi.

Lâm HiHi

25. Chương 25: Quả Chuối Của Người Muốn Ngủ Rồi

“Người... Người là cố ý dẫn ta đến, người không sợ ta a!”. Uyên ương hồ điệp hoàn toàn mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng ta.

Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế nào. Mỗi nữ tử sau khi mà bị trói đều là khóc lóc thảm thiết kêu van, không ngờ nữ tử này cư nhiên cam tâm tình nguyện, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Bất luận người có phải hay không dẫn ta đến, bây giờ, chúng ta mau hoàn thành chuyện quan trọng, ta sẽ làm cho người hưởng thụ những hứng thú hoan lạc của ái tình...” Uyên ương hồ điệp sớm đã rất gấp rút rồi, trực tiếp leo lên giường, và ép hai tay của nàng lên đỉnh đầu, không để cho nàng có cơ hội phản kháng.

Tô Duyệt Duyệt mâu mắt hiện lên 1 tia tinh quang, đợi không biết hần ta được hay không? Thôi rồi, thuốc đã phát tác rồi.

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất bây giờ nên bỏ ta ra, nếu không thì, ta sẽ để cho nhà ngươi 3 tháng không chơi đùa được với bất kì nữ nhân nào cả..” Tô Duyệt Duyệt cười đắc ý nhìn hần ta nói.

Uyên ương hồ điệp dường như nghe thấy nàng giống như là đang cười nhạo hần vậy, nhìn nàng hài hước nói: “Ngươi uy hiếp ta cũng không có tác dụng, tối muốn như này, ngươi còn muốn ta tìm lòng sao?..”

Nói xong, hần ta trực tiếp phủ người của hần lên người Tô Duyệt Duyệt, cuồng nhiệt hôn lên bờ vai của nàng, không thể phủ nhận, hương thơm trên người phụ nữ này đã dễ dàng khơi dậy dục vọng trong con người hần, lại nghĩ đến nàng ta vẫn là 1 trinh nữ, càng làm cho hần trở nên điên cuồng hơn.

Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn không phản kháng, mặc cho hần ta phát tiết, miệng nhỏ của nàng thông thả đếm: “ 5, 4, 3, 2, 1”..

“Ngươi đang làm gì?” Uyên ương hồ điệp hoàn toàn mơ hồ, ngẩng đầu lên nhìn nàng hỏi.

“Bắt đầu từ bây giờ, ngươi nhất định phải tìm hãm dục vọng 3 tháng rồi...” Nàng nở nụ cười như ánh mặt trời, cười tươi nhìn hần ta,

“Nói vậy, ta bây giờ sẽ để cho ngươi biết, cảm giác phiêu phiêu của dục tình...” Hần ta hoàn toàn không để ý đến lời nói của nàng, vì dục vọng trong lòng hần đã phát hỏa không thể nào ngăn lại được nữa rồi.

Hần không hề do dự xốc váy của Tô Duyệt Duyệt lên, và lập tức cởi bỏ quần xi-lip của mình,:D..muốn để cho nàng ta tận mắt chứng kiến dục vọng của hần đang lớn đến mức nào, chỉ là, khi mà hần ta đang tràn ngập dục vọng, quần sịp vừa cởi ra, quả chuối tiêu hàng ngày vốn âm ỉ của hần, lúc này cư nhiên mềm nhũn.

“Ách, như nào lại như vậy..”.. Hần cúi thấp đầu, mở to mắt kinh ngạc, cúi đầu nhìn bộ phận của mình đang làm việc khác, hần ta lắc lắc đầu, thử đánh thức nó, chỉ là khi hần ta vừa chạm tay vào, quả chuối này 1 lần nữa lại rũ xuống, hoàn toàn không nghe theo tiếng gọi của chủ nhân.

“Haha... Quả chuối của ngươi muốn ngủ rồi, nó cần bế quan 3 tháng, cho nên ngươi đành phải tìm hãm dục vọng 3 tháng...” Tô Duyệt Duyệt nhìn 1 loạt những động tác đáng yêu của hần ta, cuối cùng nhịn không được cười lớn.

Uyên ương hồ điệp hoàn toàn không thể chấp nhận, vội vàng đứng lên trên giường, và lợi dụng tay phải của mình, thử lại, và hần ta giương ánh mắt thất bại nhìn Tô Duyệt Duyệt phía dưới giường.

“Ngươi đã hạ độc ta, đúng không? Mau đưa thuốc giải cho ta...” Uyên ương hồ điệp ánh mắt nguy hiểm, hận thù nhìn nàng ta.

Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn không sợ hãi nhìn hần ta, giải thích rõ: “Ta không có thuốc giải, ngươi an tâm, 3 tháng sau, nó tự nhiên sẽ hồi phục lại trạng thái bình thường, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn an phận, đừng tiếp tục làm hại những cô nương vô tội nữa.”.

Uyên ương hồ điệp mâu mắt phức tạp và sáng tia thần phục nhìn nàng: “ Ngươi quả nhiên rất không giống với mọi người, nếu so với các cô nương khác, ta thật sự rất có hứng thú, cũng rất có lòng can đảm...”

Tô Duyệt Duyệt vô cùng kinh ngạc khi hần ta lại khen mình như vậy mà không phải là hận bóp chết mình, đột nhiên nàng rất muốn nhìn xem diện mạo hình dáng của nam tử này, hơn nữa như nào cũng bị hần ta ăn rất nhiều đậu phụ rồi, chẳng lẽ không để cho nàng ngắm nhìn bộ dạng 1 chút chứ!”

Nàng phút chốc giơ tay sờ bộ mặt của kia, uyên ương hồ điệp sớm đã biết ý nghĩ của nàng, nhanh nhẹn nắm lấy tay của nàng, nhìn nàng.

“Ngươi trước tiên phải nói cho rõ, ngươi 1 khi đã nhìn thấy hình dáng của ta rồi, vậy ngươi phải có trách nhiệm với ta a!”. Hần ta ngẩng mặt lên, trong mâu mắt ánh lên 1 tia hào quang.

Tô Duyệt Duyệt thở ra mấy tiếng: “ Vậy thì, ta vẫn là không cần xem thì tốt hơn...”.

Ngộ nhỡ bộ dạng của hần ta xấu xí, mà nàng nhìn thấy bộ dạng ấy lại phải chịu trách nhiệm với hần ta.. như vậy không phải là quá thiệt thòi a! Vẫn là không nên háo kì thì tốt hơn.

“Không kịp rồi...” Hắn ta nở nụ cười kì dị, bàn tay lớn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo lại nhẹ nhàng, nhất thời kéo sát gương mặt của mình vào với mặt nàng.

Tô Duyệt Duyệt lẳng người, khi mà nhìn rõ gương mặt của nam tử trước mắt, nhất thời lại thở 1 hơi, trời a! Như nào lại là 1 nam nhân đẹp như vậy, 1 soái ca a! Như nào thời cổ đại ngay cả những tên háo sắc cũng có sắc đẹp mê người như vậy a!! Thật không công bằng rồi...

“Người lớn lên đẹp trai như vậy, tại sao phải làm tên háo sắc?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn hỏi.

Đẹp như vậy, nên là có rất nhiều nữ tử say mê, nhưng, hắn ta tại sao phải làm những việc hạ lưu như vậy?

Nụ cười trên mặt của hắn bỗng nhiên mất đi, chợt đổi sang bộ dạng thần bí: “Người quá nhiều lời rồi!”

Tô Duyệt Duyệt không rõ hắn ta tại sao tự nhiên lại tức giận, lẽ nào hắn ta có gì bí mật không thể nói ra, hay là hắn ta có nỗi khổ riêng? Chỉ là khi nàng đang mở miệng để nói chuyện, lại 1 kẩn nữa bị chúng thuốc mê ngủ thiếp đi.

“Tô Duyệt Duyệt...” Nam tử chăm chú nhìn nàng, trực tiếp công nàng trên vai, đi ra ngoài.

Lâm HiHi

26. Chương 26: Đừng Rút Gân Ra Nữa

Phía ngoài thành...

Bắc Thần Hàn cười ngựa phách đi khắp nơi tìm Tô Duyệt Duyệt, chỉ là tìm đã rất lâu rồi mà vẫn bất vô âm tín. Đã đi lâu như vậy rồi, không biết Tô Duyệt Duyệt có bình an vô sự hay không, ngộ nhờ nàng ta quả thật....

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực đau thắt lại.

Hắn quăng dây ngựa, quay ngựa sang hướng khác, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm.

“Thái tử điện hạ...”Đột nhiên 1 tên thị vệ cười ngựa vội vàng phi đến trước mặt hắn.

Bắc Thần Hàn nhìn tên thị vệ, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm điện hạ, thái tử phi đã trở về phủ rồi...” Tên thị vệ kia không dám thất lễ vội vàng bẩm báo.

Trong nháy mắt, 1 trận cuồng phong ập đến, tiếng móng ngựa cũng dần dần xa, Bắc Thần Hàn không biết từ bao giờ đã đi mất rồi.

Thị vệ vội vàng lau mồ hôi, vị thái tử điện hạ này cũng thật nóng tính a!

Thái tử phủ, Duyệt Tâm Các —

Tô Duyệt Duyệt sau khi vui vẻ từ biệt soái ca háo sắc kia, liền mặc lên mình trang phục do mình tự thiết kế, bắt đầu ngồi trên giường luyện công, đến cổ đại, ăn ngon mặc đẹp, thân thể cũng béo lên không ít, ở hiện đại nàng cũng rất chú trọng thân thể a.. như nào lại để cho mình dễ dàng béo lên như này?

Nàng nhẹ nhàng hít 1 hơi, gơ tai ra phía trước, quỳ gối lên giường, nửa thân trên cúi dính xuống giường mộng thì ở phía trên cao, lấy thân thể chống đỡ 1 cách nhẵn nại cao độ nhất. (Cái này người ta gọi là trồng cây chuối J)

“Uỳnh...” Đột nhiên cánh cửa bị đập mạnh ra, Bắc Thần Hàn lo lắng trực tiếp tiến thẳng vào trong, lại nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt đang ở trên giường cùng với tư thế vô cùng quỷ dị.

Hắn cho rằng Tô Duyệt Duyệt đã bị hại rồi, rất buồn....

“Duyệt Duyệt, người không sao chứ! Chỗ nào không thoải mái?” Hắn lo lắng vội bước đến bên giường, vội vàng ôm lấy đôi vai của nàng ta, muốn ôm nàng vào trong lòng.

Đột nhiên, Tô Duyệt Duyệt thân hình bỗng chợt run rẩy, điều này càng làm nỗi lo âu trong lòng Bắc Thần Hàn tăng thêm, hẳn cứ có cảm giác khẳng định nàng đã bị làm tổn thương, không thì như nào nàng không dám đối mặt với mình.

“Duyệt Duyệt, người đứng dậy, bốn vương nhìn xem người bị thương ở đâu?” Bắc Thần Hàn nói, tay cũng ra sức muốn nâng nàng dậy.

Tô Duyệt Duyệt đầu đầy mồ hôi, cắn răng, ngữ khí có phần nhẫn nại: “Đừng chạm vào ta, ta.. ta chuột rút rồi..”

Bắc Thần Hàn nhất thời nghe không hiểu lời nói của nàng, chuột rút? Hẳn chỉ nghe qua cước tay cước chân, còn chưa nghe thấy chuột rút bao giờ.

“Duyệt Duyệt, người đứng dậy, mau...” Bắc Thần Hàn muốn khẳng định nàng thật sự không có chuyện gì mới dám an tâm.

Hắn rất nghi hoặc, Uyên ương hồ điệp như nào lại đưa Tô Duyệt Duyệt quay lại phủ, nhìn thấy hình dáng của Duyệt Duyệt, hoàn toàn không giống với bị người khác làm nhục. Đây rốt cuộc là chuyện gì, Tô Duyệt Duyệt cùng Uyên ương hồ điệp đã nảy sinh ra chuyện gì.

“Há...” Ngang hét lớn, bắt buộc mình nâng nửa thân lên, hồi phục tư thế ban đầu.

Trời a!! Vừa rồi chuột rút đau muốn chết, xem ra sau này phải luyện tập nhiều hơn mới được.

Bắc Thần Hàn vội vàng đỡ lấy thân của nàng, lo lắng hỏi: “Duyệt Duyệt, người không sao chứ? Uyên ương hồ điệp có làm gì người không?”

Hắn vẫn không dám tin, Tô Duyệt Duyệt có thể đủ may mắn tháo chạy khỏi móng vuốt của Uyên ương hồ điệp.

“Hắn muốn làm gì ta cũng không có cách nào. Hơn nữa, hẳn ta trong 3 tháng tới khẳng định sẽ không động vào nữ nhân nữa..” Tô Duyệt Duyệt nghĩ đến biểu tình vừa lo lắng vừa thất bại của Uyên ương hồ điệp khi đó lại cảm thấy rất buồn cười.

Khi nàng đang chuyên tâm học tập, thì có 1 khóa học đào tạo chuyên gia trong việc dùng thuốc, bất luận là thuốc tây hay là thảo dược, đối với nàng mà nói tất cả đều dễ như chõ bàn tay, loại thuốc mà để cho nam nhân không cử động được, với nàng lúc đó là chuyện đáng cười nhất.

Bắc Thần Hàn nhìn thấy nụ cười kì quái trên mặt nàng ta, nỗi lo lắng từ sâu trong thâm tâm cũng nhẹ bớt, xem ra Tô Duyệt Duyệt phải là không có chuyện gì mới đúng. Lúc đó vừa nghĩ đến nữ nhân này cư nhiên suýt nữa bị Uyên ương hồ điệp ức hiếp, trong đáy lòng Bắc Thần Hàn dâng lên một nỗi giận vô cùng.

Tô Duyệt Duyệt trong nháy mắt phát hiện nội khí trên mặt của Bắc Thần Hàn, cũng biết hẳn ta đang tức cái gì: “Này, Mặt của người như nào lại trở nên khó coi như vậy? Là ta bị bắt, người đang tức cái gì a?”

Bắc Thần Hàn nhìn nàng, tầm nhìn dần dần chuyển xuống bên dưới, lúc này mới phát hiện trên người nàng đang mặc bộ y phục từ trước đến nay chưa từng thấy qua. Bố trí kì cục chỉ ôm trọn bộ ngực của nàng, bờ vai trắng nõn cùng cái eo hết sức mảnh mai thon gọn đều để lộ ra trước mắt hắn ta, còn có cặp đùi trắng dài lả lả ra kia, tất cả mọi thứ trước mắt làm hốc mắt của Bắc Thần Hàn bỗng chốc trở nên nóng rực.

Người đàn bà này, không biết như này là đang dụ người sao? Nàng ta đây là đang câu hắn sao?

_____ Lâm HiHi _____

27. Chương 27: Người Không Phải Thích Chơi Sm Chứ!

Tô Duyệt Duyệt miễn cưỡng phát hiện cặp mắt nóng lên của Bắc Thần Hàn, cảnh giác vội trèo xuống giường: “Này này, đầu của người đừng bao giờ mơ tưởng đến những việc không bao giờ có nhé!”

Nàng lúc này chỉ mặc 1 chiếc quần đáng yêu ngắn tũn mà thôi, tuy nàng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng nàng biết, khi đứng trước mặt tên đại biến thái này, chẳng qua là cho hắn ta sự dẫn dụ chết người.

Quả nhiên...

Tô Duyệt Duyệt mới xuống giường, Bắc Thần Hàn sớm bước nhanh đến mang nàng quay trở lại vị trí cũ, và nhanh lợi điểm huyết nàng, hắn thật không muốn lại 1 lần nữa bị nữ nhân vô tình này quăng xuống dưới giường.

“Con mèo nhỏ, lần này xem ngươi chạy đường nào, chúng ta kéo dài việc động phòng đã rất lâu rồi.” Hắn nở nụ cười ta mị, phả hơi nóng vào bên tai của nàng.

Tô Duyệt Duyệt trong mâu mắt hiện lên vẻ kinh hoảng, muốn giơ tay lên nhưng lại bị hắn khống chế ép xuống, đáng ghét, không phải vừa mới chạy thoát khỏi móng vuốt của tên háo sắc, bây giờ lại bị tên biến thái này nuốt chửng mất rồi.

Bắc Thần Hàn nhanh tay tháo đai áo của mình, trực tiếp để đôi tay nhỏ bé của nàng buộc gọn phía đầu giường, để đề phòng sau này Uyên ương hồ điệp lại chú ý đến Tô Duyệt Duyệt, Vậy tối nay nhất định phải để Tô Duyệt Duyệt đường đường chính chính trở thành nữ nhân của hắn.

“Này, Soái ca, ngươi đây là đang làm gì a?”. Tô Duyệt Duyệt hoảng hốt nhìn hắn, tên thái tử gia này cư nhiên dám trối nàng, tình cảnh lúc này làm cho nàng nghĩ đến cảnh tình sắc trong phim ảnh... tình tiết SM...(XXX =))

“Thái tử điện hạ, ngươi không phải thích chơi SM chứ! Loại ngược đãi như này chơi không có thích a! Ngươi vẫn là mau đi tìm bác sĩ giúp ngươi điều trị bệnh tâm lý của nhà ngươi đi, nếu không thì càng ngày càng nghiêm trọng không tốt đâu.” Tô Duyệt Duyệt sớm đã quên tình cảnh nguy hiểm lúc này của mình, thành thật khuyên hắn ta.

“Câm miệng...” Bắc Thần Hàn thở ra 1 hơi, nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

Đáng chết, nữ nhân này cư nhiên bảo hắn có tính ngược đãi, là nàng ta tự nói ra.

“KHông phải sao? Ngươi xem ngươi bây giờ....ừ” Tô Duyệt Duyệt vẫn nói, chỉ là lời nói chưa dứt đã bị nuốt vào trong mồm của Bắc Thần Hàn rồi.

Nàng chỉ là hơi lạ lẫm, kinh ngạc. sau đó cũng hoàn toàn không phản kháng, để mặc cho hắn ta phát tiết.

Bắc Thần Hàn trong mâu mắt nghi hoặc, đối với sự đồng tình không phản kháng của Tô Duyệt Duyệt cảm thấy có gì đó kì lạ, nhưng nghĩ kĩ, tay của nàng ta đã bị trối rồi, muốn chạy thoát đêm nay là điều không thể.

Con mắt của hắn ta dần dần chìm vào đục vọng, hôn cuồng nhiệt vào làn môi nhỏ nhắn của nàng. Sự ngọt ngào trên đôi môi này đã làm hắn say mê có được biết bao lần. Hắn ta cuối cùng cũng biết cái đó như nào, từ trước đến nay bản thân hắn chưa từng bị nữ nhân mê hoặc, nhưng gần đây lại bị người phụ nữ đang phía dưới hắn thu hút, hắn không thể hàng ngày hàng đêm có thể có nàng ở bên...

Tô Duyệt Duyệt mở to mắt, nhìn dáng điệu hôn say mê của hắn, cùng với cảm giác ấm áp từ nam nhân anh tuấn này truyền lại, khiến nàng không tự giác được cũng bị mê hoặc mất rồi.

Đột nhiên, nàng bỗng chốc trợn trừng mắt đối diện với ánh mắt của hắn, trong con mắt kia có tình cảm, có đục vọng, có đấu tranh, nàng rốt cuộc đột nhiên cảm thấy dao động.

Nàng là có bệnh sao? Không thì như nào lại nảy sinh tình cảm với cái tên đại biến thái này? Những soái ca thể này chính là không phải của mình a! Nhìn xem nhìn xem. Tâm tình nhỏ bé bắt đầu không nghe lời rồi...

“Duyệt Duyệt, thật lòng tiếp nhận bổn vương được hay không?” Bắc Thần Hàn rời khỏi môi của nàng, kìm chế đục vọng, thấp giọng hỏi.

Tô Duyệt Duyệt lo lắng nhìn hắn ta, gương mặt mê người kia có những tình cảm khiến người khác không hiểu được. Thật lòng? Ân dấm!!! Tên thái tử này hắn có đến 4 tiểu thiếp rồi, còn thật lòng cái gì a!!

“Soái ca, ta khuyên người tốt nhất nên tránh ta xa hơn 1 chút, nếu không thì đừng trách ta nữa.”. Nàng cười kì dị, bỏ tất cả mọi thứ ở bên ngoài tai.

“Người đêm nay chạy không thoát đâu.” Tuy Tô Duyệt Duyệt không nguyện ý, nhưng hắn cũng không có ý định buông tha cho nàng.

Nói xong, Hắn tiếp tục hôn lên vành tai của nàng, rồi tiếp tục lần xuống bờ vai nàng, bàn tay to lớn lần mò đến bộ ngực mềm mại của nàng. Máu mắt của hắn càng ngày càng đậm, cổ họng khàn đặc, dùng lưỡi của mình tách hai hàm răng của nàng ra và thâm nhập sâu vào bên trong, hôn 1 cách bá đạo.

Tô Duyệt Duyệt phía dưới thân hình nhất thời run rẩy, đầu óc cũng dần dần trở nên rối tuếch, nàng ta phát hiện dường như lúc này nàng cũng muốn có hắn, nhưng tất cả đã không kịp rồi, xem ra dự vọng trong người hắn càng ngày càng lớn, sớm biết thì đã không hạ thuốc nữa, hối hận, hối hận a!!

Trong đáy mắt của Bắc Thần Hàn toàn hình ảnh khuôn mặt đỏ hồng của nàng, máu mắt hiện lên 1 tia đắc ý, xem ra nữ nhân này cũng không phải hoàn toàn mất cảm giác, quả nhiên thân thể của nàng là phản ánh thành thực nhất.

_____ Lâm HiHi _____

28. Chương 28: Thái Tử Gia Sao Có Thể Không Cường Lên Được Chứ

Bắc Thần Hàn chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của Tô Duyệt Duyệt như muốn ghi sâu vào trong đáy mắt, máu quang xuất hiện một tia đắc ý, xem ra, nữ nhân này cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác a, quả nhiên phản ứng của thân thể mới là chân thực nhất.

Bắc Thần Hàn đứng dậy, không chút do dự ở ngay trước mặt nàng cởi phăng tất cả y phục trên người.

Tô Duyệt Duyệt không tự giác há hốc mồm, nhìn chăm chăm thân thể được coi là cực phẩm kia, nước da màu đồng, cơ bụng sáu múi cường tráng, lại còn vùng eo hoàn mỹ ngay cả một vết sẹo cũng không có, thậm chí ngay cả quả dưa chuột còn chưa phản ứng cũng lộ ra trước mắt nàng.

Chúa ơi, Nàng thật sự muốn phun máu mũi a.

“Ai Phi, sao rồi? Có vừa ý với thân thể của bôn vương không?” trên mặt Bắc Thần Hàn ngay lập tức xuất hiện một nụ cười vô cùng tự tin, tà mị nhìn toàn bộ biểu tình ngây ngốc của Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt vội vàng lắc lắc đầu, như muốn loại bỏ những ý nghĩ xấu xa trong đầu mình ra. Tên yêu quái này quả thực có sức tàn phá mạnh mẽ các mầm non nhỏ của quốc gia mà!

Bắc Thần Hàn thờ ơ dựa vào thành giường, từ trên cao chăm chú nhìn nàng, hài hước nói: “Ai Phi là đang thẩm tán dương thân thể hoàn mỹ của ta sao? Ta thấy máu mũi nàng cũng muốn phun ra rồi?”

Hắn đối với thân thể của bản thân là vô cùng tự tin, bất kỳ nữ nhân nào nhìn qua hắn, sao có thể không có phản ứng được chứ? Xem ra mèo hoang nhỏ này cũng không ngoại lệ a!!

Tô Duyệt Duyệt liếc mắt về phía hắn, tầm mắt lại một lần nữa từ đầu đến chân quét qua một lượt: “Cho ta xin, thân thể của người thì có gì đẹp chứ, một mắt liền nhìn hết rồi, người tự mình xem xem, nhân vật chính vẫn còn chưa tỉnh, có thể làm được trò chống gì chứ?”

Nàng hữu ý vô ý liếc mắt nhìn xuống quả dưa chuột vẫn còn mềm oặt của Bắc Thần Hàn, khẩu khí cũng thêm một tia châm biếm.

Bắc Thần Hàn trên đỉnh đầu ngay lập tức xuất hiện mấy con quạ đen, cái gì gọi là một mắt liền nhìn hết rồi, nữ nhân này thật sự mềm miệng cũng đủ độc đi.

Thuận theo tầm nhìn của nàng, hắn cũng cúi đầu nhìn, nổi nghi hoặc trong lòng ngày càng gia tăng, kỳ thực khi hắn bắt đầu cỡi y phục, liền phát hiện thân thể của bản thân có chút không bình thường, nếu như mọi lần, ngọn dục hỏa trong cơ thể đã đủ để khơi dậy “tiểu đệ” mới đúng, sao bây giờ.....

“Ai Phi đừng lo, chờ một chút nó sẽ tỉnh” Hắn nhấn lại dục hỏa nghiêng rằng nói, tuyệt đối đây là do ham muốn lúc này của hắn vẫn chưa đủ nên mới có tình trạng như vậy.

Tô Duyệt Duyệt không lưu tâm, liếc mắt về phía quả dưa chuột của hắn ta: “Soái ca, thật sự như vậy sao? Ta thấy người đây đầu đều là mồ hôi a, có vẻ như đã muốn bị dục hỏa thiêu cháy rồi”

“ai ya, sẽ không phải là người thật sự giống như lời ta trước đây đã từng nói chứ, hoang dâm vô độ, kết quả không cương được nữa rồi!! bây giờ phải làm thế nào a, Thái tử gia” Tô Duyệt Duyệt trong mắt xuất hiện ý cười, nhìn biểu tình khổ sở có phần giống với tên hái hoa tặc của hắn, ngay lập tức cảm thấy thật khôi hài J).

“Câm mồm!” Bắc Thần Hàn mặt đen lại như mực, trực tiếp leo lên trên giường, tính toán muốn để cho Tô Duyệt Duyệt một lần nữa khơi dậy dục vọng trong người.

Một lúc sau, trên mặt Bắc Thần Hàn đều là biểu tình thất bại và tuyệt vọng ngồi ở trên giường, thần sắc phức tạp nhìn “tiểu đệ” của bản thân. Rốt cuộc là cái sự tình gì, hắn hôm nay tại sao lại không bình thường như vậy chứ, sao lại có thể hoàn toàn không có phản ứng?

Tô Duyệt Duyệt mặt đầy tiếc ý, giả ra cái bộ dạng vô cùng kinh ngạc: “Ai, sao lại có thể như vậy chứ? Thái tử gia sao có thể không cương lên được a? Làm thế nào đây!!”

(ời chắc mình chết vì buồn cười mất, Duyệt tỷ toàn dùng chiêu độc, cũng vô cùng biến thái, ko đỡ dc J)

_____ Hồng Trần _____

29. Chương 29: Y Thuật Chữa “cái Ấy” Trong Phim “nhục Bò Đoàn 3d”

“A! đúng rồi, ta đã từng xem qua phim “Nhục bò đoàn 3D”(đây là một bộ phim sex 3D của trung quốc)trong đó có nói đến mọi loại y thuật chuyên dùng để chữa trị cho “ cái ấy” của nam nhân các người, soái ca, người chỉ bằng tốt nhất nên đi tìm thử xem đi, nói không chừng, cổ đại các người thật sự có loại y thuật đó, muốn dài bao nhiêu được dài bấy nhiêu, muốn to cỡ nào có to cỡ đấy a”

“Tô Duyệt Duyệt, câm miệng” trong mâu quang của Bắc Thần Hàn ngay lập tức xuất hiện một tia phần nộ, thiếu chút nữa kìm chế không được mà muốn động thủ giết chết nữ nhân chết tiệt này.

Đáng chết, nữ nhân này cư nhiên bảo hắn đi chữa “ cái ấy”, còn nói dài ngắn to nhỏ có thể tùy chỉnh, hắn đường đường một thái tử gia chỉ vì không thể cương được mà đi tìm thuốc chữa trị, nếu truyền ra ngoài hắn còn có thể ngượng mặt mà sống sao?

Tô Duyệt Duyệt nhếch nhếch góc miệng, tỏ ra vô tội lắm lắm: “Người ta cũng là vì muốn tốt cho người thôi mà!!”

“Tô Duyệt Duyệt, có phải hay không đây là do người làm” sắc mặt hắn trầm đi mấy phần, phần nộ trường mắt nhìn nữ nhân đang dương dương tự đắc này.

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận, khẳng định là do nữ nhân này, từ lúc thấy nàng ta không phản kháng, hắn đã hoài nghi, hiện giờ “tiểu đệ” của mình cư nhiên lại không tỉnh, tuyệt đối có liên quan đến nàng ta.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt, cái miệng bắt đầu hoạt động: “soái ca, trước tiên có thể buông tay của ta ra được không?”

Bắc Thần Hàn nhấn lại cổ phần nộ trong lòng, một tay tháo chiếc thắt lưng trói nơi tay, trả lại tự do cho nàng.

“mau đưa thuốc giải cho bốn vương” Hấn khuôn mặt vô cùng khó khăn trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt.

“ai, không có thuốc giải, tuy nhiên mới nãy người trúng thuốc, hàm lượng trong đó cũng không quá nhiều, coi như người có thể ít hơn tên hái hoa tặc kia 2 tháng đi, cho nên người tốt nhất nên ngoan ngoãn nhẫn nhục trong một tháng a!!” Tô Duyệt Duyệt nhún nhún vai giải thích.

Sắc mặt Bắc Thần Hàn lại một lần nữa lạnh như băng, nghiêng răng lạnh lùng nói: “ Y của người là, bốn vương trong vòng một tháng không thể động qua nữ nhân?”

“No No No....người vẫn có thể đụng vào nữ nhân, nhưng là quả dưa chuột của người vẫn sẽ chìm trong trạng thái ngủ say a, nếu như người không muốn để cho tất cả nữ nhân trong phủ này biết người không thể cương lên, ta khuyên người vẫn nên là nhẫn nhịn một tháng là tốt nhất.” Tô Duyệt Duyệt hảo tâm nhắc nhở hấn.

“Tô Duyệt Duyệt” Bắc Thần Hàn nộ khí ngất trời hét lên bên tai nàng.

Tô Duyệt Duyệt cau mày, bịt tai lại nói: “ soái ca, người có cần phải hét lên bên tai ta vậy không, sắp bị người làm thủng màng nhĩ rồi!!”

“Người...” Bắc Thần Hàn trừng mắt như muốn thiêu chết nàng.

Hấn từ trước đến nay chưa từng có qua tình trạng nào thảm hại như vậy, cứ nhiên hôm nay lại bại dưới tay nữ nhân này, thật là tức chết hấn mà.

“Được rồi, thái tử gia xin mời về, ta muốn ngủ rồi” Tô Duyệt Duyệt ngáp một cái, sau đó liền nằm xuống giường.

Bắc Thần Hàn hít một hơi dài, trong mắt xuất hiện một tia tinh quang, cũng theo đó nằm xuống, dường như có ý đêm nay muốn qua đêm ở đây.

“Uy Uy Uy, người làm gì mà ngủ ở đây chứ?” Tô Duyệt Duyệt trừng to mắt nhìn hấn kháng nghị.

Bắc Thần Hàn thở dài một hơi, khẩu khí tràn ngập sự bất đắc dĩ nói: “trong phủ chỉ có mình người biết tình trạng hiện giờ của ta, vậy thì trong một tháng, bốn vương chỉ có thể lưu lại ở Duyệt Tâm Các, cho đến khi nào Tiểu Dưa chuột của bốn vương tỉnh lại mới thôi”

Nếu Tô Duyệt Duyệt không thể chịu được, khẳng định sẽ giúp hấn khôi phục lại trạng thái ban đầu, nhưng nếu như nàng ta kiên trì không đưa thuốc giải, vậy thì hấn đành phải cầm cự một tháng. Tuy nhiên mỗi ngày ôm nữ nhân này ngủ cũng là một sự lựa chọn không tồi a.

“Người...” Tô Duyệt Duyệt đang muốn phản bác, lại bị hấn ta một tay ôm lấy.

Khóe miệng Bắc Thần Hàn cong lên, bàn tay to không yên phận ép nàng sát vào vòm ngực của mình: “nếu như không muốn bốn vương tiếp tục như vậy, vậy thì ngoan ngoãn ngậm mồm ngủ cho ta”

“Uy Uy...biến thái...người..” Tô Duyệt Duyệt trút một tiếng thở dài.

“ hửm?” Bắc Thần Hàn nghe được thanh âm của nàng, bàn tay to như muốn trừng phạt trực tiếp thâm nhập vào trong lớp quần áo.

Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa thở dài, ngoan ngoãn nằm im không nói gì, nhưng trong nội tâm thì đang không ngừng chửi rủa.

Cái đồ Biến thái, Vương bát đản, dâm ma, cuồng dâm, đại vương SM.....

Mặt trắng lên cao sáng rọi, đêm nay, thật là dài.....

_____ Hồng Trần _____

30. Chương 30: Còn Ổn Nữa Là Cho Cô Cưới Lừa

Bầu trời thật quang đãng. Trên thảo nguyên xanh ngợp, một đoàn người đang dắt ngựa thông dong.

“Lão tứ, nghe nói trong trận vừa rồi đệ đã thu được một con ngựa tốt lắm hả?” Nhị hoàng tử mỉm cười nói.

“Nhị ca quả là nắm bắt tin tức nhạy bén a! Trên đời này có việc gì giấu qua nổi mắt huynh không? Quả không sai, con ngựa này quả thực là báu vật...” Tứ hoàng tử vốn là một kẻ đam mê ngựa, ngựa tốt hay xấu, hắn chỉ nhìn thoáng qua là biết được.

“Thế mà đệ không đem đến cho ta xem chút được sao?” Tam hoàng tử cũng vội hòa theo.

“Ngựa quý sao có thể tùy tiện đem ra cho người ta ngắm nghía, giữ trong nhà nuôi là được rồi” Tứ hoàng tử coi nó như báu vật, sao nỡ để nó phải dãi dầu sương gió.

Người phía trước thì nói liêm mồm, Tô Duyệt Duyệt cứ luôn cau mày, khuôn mặt hẳn rõ 3 chữ “tôi khó chịu”. Bắc Thần Hàn dắt hai con ngựa một đực một cái theo sau, nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ khó chịu của cô, bất giác vừa cảm thấy động lòng vừa thấy buồn cười.

Sáng ngày hôm nay, Tô Duyệt Duyệt nghe thấy mọi người muốn cùng đi cưới ngựa, trong lòng vui muốn chết đi được. Chỉ có điều, Bắc Thần Hàn biết cô vốn không biết cưới ngựa, thế nên vì sự an toàn của cô mà đã chọn cho cô một con ngựa cái hiền lành. Kết cục cô lại thành ra thế này...

“Tôi muốn cưới ngựa đực, không cần ngựa cái!” Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa bắt măn kiến nghị.

Tên Thái tử gia này rõ ràng là cố tình mà, hắn thì cưới một con ngựa đực vừa cao to vừa khí chất, nhưng lại chỉ cho cô cưới một con ngựa cái đã lùn lại yếu ớt. Cô đã mở miệng cầu xin hắn khẩn thiết, nhưng hắn vẫn khẳng khái từ chối.

“Không được! Cô còn chưa biết cưới ngựa, cứ bắt đầu từ con ngựa cái này đi đã.” Đẩy đẩy, lại bị từ chối nữa rồi.

Tô Duyệt Duyệt nhếch nhếch mép, tức tối cầu nhàu: “Cắt, ngựa đực thì hay lắm đấy! Chống mắt lên mà xem tôi cưới ngựa cái cũng thắng được các người.”

Nếu đã cứ khẳng khái ngựa cái thì đành ngựa cái thôi! Dù sao thì tên Bắc Thần Hàn đó cũng đã nói lúc vừa mới bước ra khỏi phủ “còn ổn nữa là cho cô cưới lừa”, thế cũng được!

“Duyệt Duyệt, nàng vừa nói sẽ dung ngựa cái để thắng ngựa đực của chúng tôi, khẩu khí có vẻ to quá rồi đó” Nhị hoàng tử nghe thấy những lời giận dữ của Tô Duyệt Duyệt, vội dừng bước quay lại nói với cô.

Tô Duyệt Duyệt lè lưỡi, nhìn về phía anh ta bằng ánh mắt khiêu khích: “Thử thì là biết ngay...”

Mọi người đều cười vì lời nói của Tô Duyệt Duyệt, cũng gần đến nơi rồi, thì bất chợt bị thu hút bởi một giọng nữ lạnh lạnh.

“Ày? Mấy vị hoàng tử sao lại nhàn rỗi thế này? Tôi để cưới ngựa hả?” Một cô gái khoảng chừng 17 tuổi nhẹ nhàng tiến tới.

“Thì ra là Phúc Hương quận chúa! Nàng cũng đến cưới ngựa hả?” Nhị hoàng tử khách khí gật đầu nói.

Thiên liệt hoàng triều có ba vị phiên vương, họ tuy không có huyết thống hoàng gia, nhưng nhờ có những chiến tích lẫy lừng, cả đời tận lực tận trung với triều đình, nên tiên đế đã phá lệ phong vị cho họ.

Lãnh Phúc Hương là con gái duy nhất của một trong số ba phiên vương ấy, tính tình danh đá chưa ngoa, chẳng có chút gì đáng vẻ của tiểu thư con nhà khuê các.

“Đến đây không cưới ngựa thì còn làm gì?” Cô ta chẳng thèm nhìn hắn nói.

Ngay sau đó phát hiện ra mục tiêu, cô ta chạy vội đến chỗ Bắc Thần Hàn, tá hỏa níu lấy cánh tay hắn.

“Thái tử đệ hạ cũng đến ư? Phúc Hương nhớ ngài quá chừng” Gương mặt Phúc Hương đỏ ửng lên, e lệ nhìn về phía hắn.

Mọi người đều biết, Phúc Hương từ bé đã thích Bắc Thần Hàn, lúc nào cũng ganh đua đố kị với Tô Duyệt Duyệt để chiếm cảm tình của hắn, rốt cuộc hoàng đế đã hạ chỉ, phần thắng cũng coi như thuộc về Tô Duyệt Duyệt.

Nhưng Lãnh Phúc Hương không dễ dàng chịu thua như vậy, cho dù thái tử gia đã lấy Tô Duyệt Duyệt làm thái tử phi nhưng chỉ cần chàng đồng ý, kể cả có phải làm trắc phi cô cũng cam lòng.

Khuôn mặt Bắc Thần Hàn sa sầm trong phút chốc, hắn từ nhỏ đến giờ ngoài Tô Duyệt Duyệt ra, vẫn còn một quân chúa phiền phức hơn cả Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt lẳng lẳng đứng một bên nhìn hai người họ.

Nhị hoàng tử thấy chướng mắt, vội mở miệng: “Lãnh Phúc Hương, không thấy thái tử phi đang đứng ở đây sao? Nàng nên chú ý cư xử”.

Bắc Thần Hàn quay đầu lại nhìn Tô Duyệt Duyệt, tay lập tức vùng khỏi sự nhiệt tình của Phúc Hương.

Gương mặt Phúc Hương có chút biến sắc, đến trước mặt Tô Duyệt Duyệt khiêu chiến: “Tô Duyệt Duyệt, cô chẳng qua là vì chiếm được sự sủng ái của hoàng thượng nên mới có được cái ngôi thái tử phi này. Chúng ta nhất định phải tái chiến.”

Quận chúa muốn so cái gì nào?” ánh mắt Tô Duyệt Duyệt sáng rực, chiếc miệng khê cong cong.

Quần chúng như sắp được xem kịch hay, dù rằng họ đã xem những trận thi thố thể này từ nhỏ đến giờ, nhưng mỗi lần xem hai người này tranh chấp, đều thấy rất có hứng thú.

Bắc Thần Hàn từ đầu đến cuối giống như ngửi phải mùi hổ xị, hắn đâu phải là giải thưởng để các cô xâu xé tranh giành.

31. Chương 31: Cuộc Đua Ngựa (1)

“chúng ta so tài cưỡi ngựa, thấy thế nào?” Mâu quang của Lãnh Phúc Hương xuất hiện một tia tinh quang, nhìn Tô Duyệt Duyệt nói.

Tuy kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng không thể gọi là xuất sắc, nhưng nàng biết Tô Duyệt Duyệt ngay cả lên ngựa cũng là một vấn đề, đừng nói đến cưỡi ngựa, cho nên trận đấu này nàng thắng chắc rồi.

“Không được” Bắc Thần Hàn và tam hoàng tử cùng đồng thời lên tiếng phản đối.

Bắc Thần Hàn vội vàng nói: “Duyệt Duyệt nàng ấy từ nhỏ ngay cả ngựa cũng chưa từng cưỡi qua, sao có thể thắng được người chứ”

Khóe miệng Tô Duyệt Duyệt giật giật, hận ý trừng mắt nhìn hắn ta, tên thái tử này lại có thể nói ra lời quỷ quái như vậy, thực sự là quá coi thường nàng mà.

“Đúng đúng, quận chúa vẫn là nên đổi cái khác đi, Duyệt Duyệt tẩu ấy thật sự không biết cưỡi ngựa đâu” Tam hoàng tử Bắc Thần Lãm cũng khấn trương nói.

Lãnh Phúc Hương đột nhiên nở một nụ cười kỳ lạ, lại lần nữa nhìn Tô Duyệt Duyệt: “Tô Duyệt Duyệt, cuộc thi của chúng ta có 3 phần, nếu như người đã không biết cưỡi ngựa, vậy thì trận đầu tiên coi như là ta thắng”

Tô Duyệt Duyệt sao có thể dễ dàng nhận thua chứ, cuộc thi vẫn còn chưa đấu liền nhận thua, đây hoàn toàn không phải là tác phong của nàng: “Được, vậy thì thi cưỡi ngựa, xem ai sợ ai”

“Duyệt Duyệt, người không biết cưỡi ngựa, đừng loạn nữa” Bắc Thần Hàn vội vàng ra mặt ngăn cản.

“Phải a! Duyệt duyệt, như vậy quá mạo hiểm, nhất quyết không cần thi nữa” Bắc Thần Lãm cũng góp lời khuyên can.

Lãnh Phúc Hương nhếch nhếch lông mày, miệng cong lên tạo thành một nụ cười có phần gian xảo nhìn Tô Duyệt Duyệt: “Tô Duyệt Duyệt, người bây giờ nhận thua vẫn còn kịp a!”

“Ai muốn nhận thua, đấu thì đấu, nhanh nói đấu như thế nào? Còn cả nếu thua thì phải chịu trừng phạt gì?” Tô Duyệt Duyệt không bình tĩnh nói.

“chúng ta tổng cộng đấu 3 mục, chỉ cần một trong hai người thắng 2 trận thì coi như thắng, nếu như ta thắng, ta sẽ vào phủ thái tử sống 3 tháng, mà trong 3 tháng đó, người không được thân mật cùng thái tử điện hạ” Lãnh Phúc Hương trên mặt treo một nụ cười tràn đầy tự tin nói.

Tô Duyệt Duyệt suy nghĩ một lúc, gật gật đầu, tiếp tục nói: “vậy còn nếu như người thua?”

Lần này Nàng đồng ý không phải vì tên thái tử biến thái này mà là vì mặt mũi của nàng, thể diện của nàng tuyệt đối so với tên thái tử kia còn quan trọng hơn nhiều lần.

“Nếu như ta thua, tùy người muốn làm gì cũng được” Lãnh phúc Hương cười một tiếng, nàng tuyệt đối phải nắm chắc cơ hội vào thái tử phủ lần này, chỉ cần nghĩ đến trong vòng 3 tháng mỗi ngày đều có thể cùng thái tử gặp mặt, liền cảm thấy trái tim nở đầy hoa a!!

“được, nếu như người thua, thì phải làm a hoàn ở trong phủ ta 3 tháng, như thế nào, có dám không?” Tô Duyệt Duyệt trào phúng nói.

Để một quận chúa cảnh vàng lá ngọc đến hầu hạ mình, cơ hội này thật sự hiếm có nha!!

“Người nói cái gì? Người muốn ta làm a hoàn của người?” Lãnh Phúc Hương không tự giác được nâng cao thanh âm.

Tô Duyệt Duyệt tỏ ra bộ dáng không có gì ngạc nhiên, cười cười nhìn nàng ta: “Đương nhiên, ta đã lấy thái tử gia nhà ta ra đặt cược rồi, người đương nhiên cũng phải lấy tôn nghiêm của người ra đặt cược a! nếu không ta là người phải chịu thiệt sao?”

Khuôn mặt Bắc Thần Hàn sớm đã tràn đầy hắc tuyến, thật đáng chết, nữ nhân này cứ nhiên đáp ứng, hẳn sao lại cảm thấy có một loại ảo giác, giống như mình đang bị đem ra bán đấu giá, ai trả giá cao thì người ấy được.

“được, ta đáp ứng người, nhưng ta tin người tuyệt đối sẽ không thể có được cơ hội đó” Lãnh Phúc Hương hào hứng đáp ứng điều kiện của Tô Duyệt Duyệt.

Khẩu khí của hai người đều tràn đầy mùi thuốc súng nồng đậm, ai cũng quyết tâm tất phải trở thành người chiến thắng cuối cùng của trận so tài này, Tô Duyệt Duyệt cũng không thèm quan tâm đến lời ngăn cản của Bắc Thần Hàn và Bắc Thần Lãm, vẫn cứ tiến đến dắt con ngựa mà nàng cho là rất có khí chất đến điểm xuất phát.

“Duyệt Duyệt, người đừng náo loạn nữa, lần này còn có thể liên quan đến tính mạng đấy” Bắc Thần Hàn vội vàng kéo cánh tay của Tô Duyệt Duyệt to tiếng nói.

Nếu như Tô Duyệt Duyệt thật sự biết cưỡi ngựa, thì hẳn sẽ thần nhiên cho nàng tham gia trận đấu, nhưng đằng này nàng ta hoàn toàn không biết cưỡi ngựa, ngay cả kỹ thuật cơ bản cũng không có, nếu như ngã từ trên ngựa xuống, không chết cũng thành tàn phế a.

____ Hồng Trần ____

32. Chương 32: Cuộc Đua Ngựa 2

Tô Duyệt Duyệt nhìn hần mặt không hề có chút sợ hãi, đột nhiên ánh mắt hướng về Lãnh Phúc Hương đang cười trên lưng ngựa, lúc này mặt của nàng đang sực mùi đồ kị, nhìn 2 người bọn họ, Tô Duyệt Duyệt nở 1 nụ cười kì lạ, nhìn thấy quận chúa kia càng tức, nàng càng cảm thấy vui vẻ.

Giống như đang trôi tức vậy, Tô Duyệt Duyệt không hề do dự ôm lấy cổ của Bắc Thần Hàn, trực tiếp đứng trước mặt Lãnh Phúc Hương, ôm hôn Bắc Thần Hàn. Nàng chính là không tin, Lãnh Phúc Hương nhìn thấy màn kịch này tâm tình còn yên ổn, người xưa nói, muốn dành được phần thắng thì phải đánh đòn tâm lý. Quả nhiên....

“A.... Tô Duyệt Duyệt... người như nào có thể thân ái với điện hạ...” Lãnh Phúc Hương gầm lên giận dữ.

Lão nhị và lão tứ lần lượt đứng sang 1 bên, cười cười nhìn biểu cảm khác nhau của 3 người, mà lão tam Bắc Thần Lãm thì lại thống khổ nhìn bộ dạng thân mật của vợ chồng họ, cũng cảm thấy hơi khản trương.

Bắc Thần Hàn nhất thời lặng người, nhưng khi mà hắn cảm nhận thấy Tô Duyệt Duyệt muốn rời xa hắn, lập tức ôm lấy đầu nàng, không để nàng rời xa, khó lắm đây là lần đầu tiên nàng chủ động, hắn làm sao có thể để kết thúc dễ dàng như vậy được.

Tô Duyệt Duyệt tròn mắt kinh ngạc, cái miệng nhỏ cũng bất giác nở 1 nụ cười, lại cũng để cho cái lưỡi quả quyết của hắn thoải mái mà thâm nhập vào. Khi mà nàng đã phục hồi lại tình thần, bàn tay nhỏ bé muốn kháng cự thì lại bị Bắc Thần Hàn giữ chặt lại.

Đáng ghét, tên biến thái này cứ nhiên ăn đậu hũ của nàng, nàng chỉ là muốn hôn nhẹ nhàng mà thôi, cuối cùng cái miệng nhỏ này cứ nhiên bị hắn hôn cho vừa đỏ vừa sưng, mặt chết được.

“Miệng của người thật ngọt...” Bắc Thần Hàn lấy tay xoa xoa cái môi đỏ ửng của nàng, dịu dàng nói.

Tô Duyệt Duyệt lườm Bắc Thần Hàn 1 cái: “Người cứ nhiên dám lừa ta...”.

“Oan uổng a! Dường như là nhà người chủ động thân thiết với bốn vương, không phải sao? Duyệt Duyệt ngoan, đừng thi đấu nữa, như vậy quá nguy hiểm.” Bắc Thần Hàn nhìn Tô Duyệt Duyệt nghiêm túc nói.

Tô Duyệt Duyệt lúc này mới nghĩ đến còn có cuộc thi phải thi a! “May có người nhắc nhở ta, người đứng sang 1 bên đi..”

Nàng không nói nhiều nữa, trực tiếp đến trước con ngựa, giả ngốc trèo lên lưng ngựa, quay đầu lại thì phát hiện Lãnh Phúc Hương đã tức mặt đỏ gay gắt lên rồi.

“Vừa rồi điện hạ hôn ta thật đau a! Người còn chưa biết nụ hôn của điện hạ ngọt như nào đâu...” Tô Duyệt Duyệt tặc lưỡi nói.

Tức đi, tức đi... tốt nhất là người tức chết đi.. há há!!

Quả nhiên, Lãnh Phúc Hương không chịu nổi khiêu khích, lại 1 lần nữa hét lớn: “Tô Duyệt Duyệt, người chết chắc rồi...”.

“Quận chúa còn chưa nói rõ luật chơi, như nào mới là thắng đây?” Tô Duyệt Duyệt nhún vai, nhìn nàng ta hỏi.

“Phía trước có 1 lá cờ, chúng ta lấy đó làm đích, đoạt lấy lá cờ và đem về đây, người trở về đầu tiên sẽ thắng trong trận này.” Lãnh Phúc Hương kìm nén cơn tức giận, giải thích rõ ràng.

Tô Duyệt Duyệt gật đầu, đột nhiên chuyển sang nhìn 4 vị hoàng tử: “Này, Các người đã nghe rõ quy tắc rồi chứ.. do các người làm trọng tài nhé..”

“Duyệt Duyệt...” Bắc Thần Hàn còn muốn nói gì, lại nhìn thấy Duyệt Duyệt cơ bản không thèm để ý đến hắn, đồng thời cùng quận chúa quát roi ngựa đi mất.

“Duyệt Duyệt, cẩn thận...” Bắc Thần Hàn và Bắc Thần Lãm nhìn thấy thân ảnh của Tô Duyệt Duyệt, lần lược hét lớn.

Tô Duyệt Duyệt 1 tay cầm chắc yên ngựa, 1 tay cầm chắc roi quát ngựa, đáng tiếc cuối cùng là không bằng người ta, dần dần bị bỏ rơi. Đầu tiên là nửa đầu, tiếp đến là nửa thân, cuối cùng bị con ngựa của Lãnh Phúc Hương vượt hẳn lên.

Lãnh Phúc Hương vừa phi ngựa, vừa quay đầu cười nói: “Tô Duyệt Duyệt, người thua chắc rồi...” Nói xong, phủ lấy thân ngựa, hai chân thúc ngựa, con ngựa trong không gian hí lên 1 tiếng, ngựa nàng ta càng phi càng nhanh.

Sau khi 2 người dành được cơ, lần lượt quay đầu trở về, Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy nàng ta càng đi xa càng kiêu ngạo, đột nhiên hận lòng, bỏ roi ngựa, thuận tay lấy cái kim vàng ở trên đầu xuống, cầm chắc yên ngựa, cắn răng hít 1 hơi lấy kim châm đâm vào đít ngựa. Chỉ nghe thấy con ngựa lồng lên, gầm 1 tiếng, rồi phi như bay. Tô Duyệt Duyệt vội nắm _____ chắc yên ngựa, hai chân dùng toàn lực bám chắc lấy thân ngựa, lắc lư trên lưng ngựa mà đi.

_____ Lâm HiHi _____

33. Chương 33: Cuộc Đua Ngựa (3)

Liều thuốc gan dạ quả nhiên có tác dụng, cuối cùng đuổi kịp ngựa của Lãnh Phúc Hương, nàng ta vừa ngẩng đầu lên thấy Tô Duyệt Duyệt bên cạnh, vô cùng ngạc nhiên mà không dám tin vào mắt mình, vội vàng quát ngựa, nhưng cuối cùng cũng đuổi không kịp con ngựa đang phát cuồng của Tô Duyệt Duyệt, dần dần bị bỏ lại phía sau.

Tô Duyệt Duyệt đã bị hoảng sợ đến mức hồ đồ, chỉ nghe thấy không xa phía trước có mấy âm thanh vô cùng nghiêm khắc vọng lại: “ Tô Duyệt Duyệt, người điên rồi a!!”.

Bốn vị hoàng tử đang đứng ở điểm cuối của đích, dần dần lo lắng và kinh ngạc. Bọn họ sớm đã biết Tô Duyệt Duyệt vứt bỏ roi ngựa, lợi dụng kim châm trên đầu làm thương ngựa, bọn họ đã toàn thân đổ mồ hôi. Họ hoàn toàn không dám tin, Tô Duyệt Duyệt cư nhiên vì 1 cuộc thi đấu nhỏ nhặt này mà không cần đến tính mạng của mình.

Sắp đến đích, lại không thấy Lãnh Phúc Hương đuổi kịp, Tô Duyệt Duyệt nở 1 nụ cười thắng lợi, nhưng cũng bị cái yên ngựa lỏng lẻo làm cho bộ não nhất thời phản ứng chậm chạp, chỉ biết dậm chắc bàn đạp ngựa và vội vã nắm chắc lấy roi ngựa.

Ngựa phát cuồng chạy đến điểm đích, nhưng dường như quá phát cuồng rồi, hoàn toàn không thể dừng được, mặc cho Tô Duyệt Duyệt kéo như nào, con ngựa cũng không có cách nào dừng lại được.”

“Duyệt Duyệt, nắm chắc dây cương.. mau...” Bắc Thần Hàn sợ hãi hét lớn.

Tô Duyệt Duyệt vội vã nắm chắc dây cương, lại suýt chút nữa bị rơi từ trên ngựa xuống, theo phản xạ Tô Duyệt Duyệt nằm phủ phục xuống, ghì chặt lấy cổ ngựa, con ngựa vẫn như phát cuồng lao thẳng về phía trước, không có sự cản trở của sợ hãi, càng làm nó phi nhanh hơn.

“Duyệt Duyệt...” Bắc Thần Hàn tâm trí rối loạn, lập tức trèo lên con ngựa của mình đuổi theo.

Mà các hoàng tử khác cũng vội vàng đuổi theo, bọn họ hoàn toàn không ngờ cư nhiên lại phát sinh ra sự việc như này, mà Lãnh Phúc Hương phía sau cũng hoàn toàn hoảng hốt, phát hiện mình dường như đã gây họa rồi, vội vàng cuội ngựa đuổi theo, nàng ta chỉ hi vọng Tô Duyệt Duyệt không xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Ngựa đại ca, Ca mau dừng lại a!! Ca dừng lại ta sẽ giúp người dưỡng thương, có được không...” Tô Duyệt Duyệt sắc mặt trắng bệch ôm lấy cổ của con ngựa.

Lúc này, Con ngựa dường như càng ra vẻ trách móc Tô Duyệt Duyệt vậy, nó càng ra tăng tốc độ, hại Tô Duyệt Duyệt càng ôm càng chặt.

“Ngựa đại ca, nếu không thì ta sẽ giúp ca tìm 1 vị phu nhân xinh đẹp để giúp người sáng khoái a, ca nhìn em ngựa mà phu quân ta cười như thế nào? Có hợp với khẩu vị của ca không? Ca mau dừng lại...” Tô Duyệt Duyệt vội vã cùng ngựa thương lượng.

Chú ngựa nghe xong, sắc mặt càng khó coi, giống như là cực kì chán ghét con ngựa cái kia vậy, thân mình nó giống như không khống chế nổi dong đưa, muốn tống cổ nữ nhân Tô Duyệt Duyệt đáng ghét trên lưng xuống dưới.

“A.... Ngựa đại ca, cho dù ca không thích em ngựa kia, vậy ta giúp ca tìm mấy chàng ngựa khỏe mạnh là được rồi, Ca không cần vứt bỏ ta a!!”. Tô Duyệt Duyệt cho rằng con ngựa này tuyệt đối bị đồng tính, nếu không thì như nào lại tức giận vậy?

Con ngựa lập tức hí lên 1 tiếng, lập tức không chế cơn điên cuồng của mình lại, dường như để chứng minh rằng nó trăm phần trăm bị đồng tính.

“Duyệt Duyệt... mau nhảy xuống khỏi lưng ngựa”.. Lúc này phía sau, Bắc Thần Hàn lo lắng hết lớn cất ngang cuộc thương lượng của Tô Duyệt Duyệt và chú ngựa.

Tô Duyệt Duyệt cơ bản không biết hắn đang nói gì, tên biến thái này nói như vậy là muốn hại cô chết sao? Không nhìn thấy ngựa của cô đang phi với tốc độ như nào sao? Nhảy xuống không chết thì cũng trọng thương...

“Duyệt Duyệt, mau nhảy xuống...” Bắc Thần Hàn lại một lần nữa hét lớn, chiếc roi cầm trong tay cũng như phát cuồng, ra sức quất vào đít ngựa, muốn lập tức phi đến bên cạnh Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt cau mày, vừa ngẩng đầu, mở to mắt kinh ngạc, cuối cùng cũng biết tên biến thái kia tại sao lại bảo nàng nhảy xuống ngựa rồi, vì phía trước hoàn toàn là những vách núi, nhảy xuống khẳng định chết người.

“Ngựa.. Ngựa đại ca.. người mau dừng lại!! Phía trước là quỷ môn quan a!! Người không muốn tự sát chứ! Mau dừng a...” Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cảm thấy sợ hãi hết lớn.

_____ Lâm HiHi _____

34. Chương 34: Cuộc Đua Ngựa (4)

“Ngựa.. Ngựa đại ca.. người mau dừng a!! Phía trước là quỷ môn quan a!! Người không phải muốn tự sát a...” Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi..hết lớn.

Nhưng con ngựa này vẫn chạy phát cuồng về phía trước, hoàn toàn không có ý nghĩ muốn dừng lại.

Mấy vị hoàng tử phía sau nhìn thấy cũng cảm thấy sợ hãi: “Duyệt Duyệt, mau nhảy xuống ngựa.... mau..”.

Khi mà yên ngựa của Bắc Thần Hàn cách yên ngựa của Tô Duyệt Duyệt chỉ còn 2 thân ngựa, ngựa của Tô Duyệt Duyệt đột nhiên cảm nhận thấy nguy hiểm đang ở rất cận kề, móng ngựa bỗng nhiên cứng lại.

“A.....” Tô Duyệt Duyệt cơ bản không chịu đựng được sự mãnh liệt của chú ngựa này, toàn thân hoàn toàn bị quăng ra ngoài, hướng tới chỗ vách núi.

“Duyệt Duyệt...” Bắc Thần hàn vô cùng hốt hoảng, sợ hãi lập tức rời khỏi lưng ngựa, trực tiếp hướng tới phía vách núi.

Ba vị hoàng tử phía sau và Lãnh Phúc Hương kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh của Tô Duyệt Duyệt bị quăng ra.. tạo thành trên không trung 1 hình cung rất đẹp, cuối cùng bị treo lơ lửng nơi vách núi.

Tô Duyệt Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân bỗng nhiên nhẹ bỗng, ngay cả khái niệm chết ở trong đầu cũng có rồi, đi đời nhà ma rồi, không phải sẽ như này mà chết chứ!!! Khi mà toàn thân sắp trượt xuống, đột nhiên cổ tay nhỏ nhắn của nàng bị người nào đó nắm lấy.

Nàng thuận mắt nhìn theo phía bàn tay to lớn đó, lại nhìn thấy khuôn mặt của tên yêu quái đáng ghét kia, trong lòng bỗng dâng lên sự cảm động vô cùng.

Bắc Thần Hàn cuối cùng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã nắm được tay của Tô Duyệt Duyệt: “Duyệt Duyệt, không sao rồi! Dừng sợ...”

Sau khi nói xong, dùng lực nhẹ nhàng kéo Duyệt Duyệt từ phía vách núi lên.

“Ôi mẹ ơi... Ta cho rằng ta... ôi ôi...” Đường như nỗi sợ hãi quá lớn làm cho Tô Duyệt Duyệt khóc lớn lên.

Bắc Thần Hàn vội vàng ôm lấy thân hình đang không ngừng run rẩy của nàng, vỗ về: “Tốt rồi, không sao rồi...”.

Đừng nói là chỉ có Tô Duyệt Duyệt sợ hãi mà thôi, lúc đó ngay cả hân đều cảm thấy tay của mình đang run lên, nếu như vừa rồi hân không bắt kịp tay của nàng, vậy hậu quả như nào thật hân không dám nghĩ đến, nhưng giờ tốt rồi, nàng đã không sao rồi.

Tô Duyệt Duyệt khóc nức nở, dựa khuôn mặt nhợt nhạt của mình vào lồng ngực vững trãi của Bắc Thần Hàn. Các hoàng tử khác và Lãnh Phúc Hương vội vàng đến bên cạnh hai người họ.

“Duyệt Duyệt, có bị thương không...” Bắc Thần Lầm lo lắng hỏi.

Tô Duyệt Duyệt từ từ ngẩng đầu lên, lắc lắc, thấp giọng nói: “Không.. không có..”

“Duyệt Duyệt, người không sợ chết à! Như nào có thể dùng kim châm trên đầu mình mà sát thương ngựa? Người không biết là như vậy rất nguy hiểm..” Lão nhị đột nhiên nghiêm khắc quát mắng.

“Phải à! Duyệt Duyệt, người như nào không màng đến tính mạng, lại gây ra việc nguy hiểm như vậy.” Lão tứ cũng mở miệng trách móc nàng.

Vừa nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nỗi sợ hãi đến bây giờ vẫn cảm nhận được, ngộ nhờ Tô Duyệt Duyệt thật sự xảy ra chuyện, vậy phải làm như nào mới được đây?

Tô Duyệt Duyệt cúi thấp đầu xuống, méo mào: “Đúng.. xin lỗi mà...”

“Được rồi, việc hôm nay đến đây kết thúc, sau này không để cho người cưỡi ngựa nữa.. còn trận đấu kia cũng đừng ai nhắc đến nữa..” Bắc Thần Hàn 1 tay ôm Duyệt Duyệt, mắt nhìn đồng phạm của nàng lãnh Phúc Hương.

Tô Duyệt Duyệt nghe thấy, vội vàng ngẩng đầu bất mãn nói: “KHÔNG được, lần thi này ta thắng, quận chúa, ta thắng trận đấu đấy!!”

“Tô Duyệt Duyệt...” Đột nhiên, bốn vị hoàng tử đồng thanh hét lớn.

Chính là như vậy, hạng mục thi đấu đầu tiên, kĩ thuật cưỡi ngựa — Tô Duyệt Duyệt thắng.

Nghe nói sau khi từ hôm đó trở về, con ngựa hoang không biết nghe lời đã bị Tô Duyệt Duyệt hận thấu xương, đánh đập và cũng hạ lệnh phải cho nó kìm hãm dục vọng trong vòng 3 năm, từ đó về sau trong trại nuôi ngựa đêm đêm truyền đến tiếng kêu kháng nghị của con ngựa này. (Biến thái =.=)

Lâm HiHi

35. Chương 35: Sân Nhà Có Một Nữ Nhân Ngờ Ngẩn

Buổi tối....

Có một thân ảnh sát khí đằng đằng, đội tuần tra trong thái tử phủ vẫn đang cần mẫn đi tuần, lúc đi qua một khoảng sân, đột nhiên....

“Lắc mông, một, hai, ba, Duyệt Duyệt không muốn mông to” một chuỗi âm thanh vừa trong trẻo vừa kích động đã thu hút sự chú ý của hắc y nhân, hân tò mò đi đến chỗ phát ra âm thanh, lại gặp phải một nữ nhân đang lắc mông không ngừng.

Tô Duyệt Duyệt sớm đã có thói quen, mỗi ngày vào buổi tối trước khi đi ngủ đều phải tập thể dục mới có thể dễ dàng tiến vào giấc ngủ được, tối hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ thấy nàng mồm không ngừng hô khẩu hiệu, thân thể cũng không ngừng lắc.

“Nâng cao đùi, một...hai...ba...Duyệt Duyệt không muốn giống chân voi” Tô Duyệt Duyệt vừa hô vừa tập rất hăng say.

Hắc y nhân nhìn nhìn nữ nhân trước mắt, trên khuôn mặt ngay lập tức xuất hiện đầy hắc tuyến, nữ nhân này là đang làm cái gì? Hắc như thế nào cũng nhìn không hiểu.

“lắc hông, trước, sau, lắc lắc lắc, Duyệt Duyệt không muốn bụng thùng phi” Tô Duyệt Duyệt hai tay chống vào phần hông mảnh mai của nàng, nhịp nhàng lắc trước lắc sau.

Khóe miệng của Hắc Y nhân bất giác giật giật, trên đầu dường như đang bay một bầy quạ đen, tất cả hình ảnh không đứng đắn của nữ nhân trước mắt đều được hắc thu vào tầm mắt, đột nhiên nội tâm hắc xuất hiện một tia đồng tình và cảm khái, lắc lắc đầu, đầu óc của nữ nhân này chắc chắn hỏng rồi, thật đáng thương a!!

Tô Duyệt Duyệt chuyên tâm tập thể dục, hoàn toàn không biết được phía sau mình có một người đang dùng ánh mắt thương hại chăm chú nhìn nàng, chỉ đến khi cổ nàng bỗng nhiên cảm giác được một trận sắc lạnh, ngay sau đó....

“Nói, Bắc Thần Hàn ở đâu?” Hắc Y nhân tuy rất thương cảm cho nữ nhân đáng thương này, nhưng hắc đã tìm ở trong thái tử phủ rất lâu, chính là không thể tìm thấy thân ảnh của Bắc Thần Hàn, đành phải tìm một người để thăm dò.

Tô Duyệt Duyệt có hơi chút giật mình, quay người lại cư nhiên phát hiện bản thân đang bị một tên hắc y nhân uy hiếp, đã muộn như vậy vẫn còn có người đột nhập vào thái tử phủ sao? Nhưng đây không phải là trọng điểm.

“Người muốn ám sát thái tử, vậy võ công của người khẳng định rất cao cường đi!! Vị công tử này, huynh có muốn thu nhận đệ tử không, chỉ bằng thu nhận ta đi, thấy thế nào?” Tô Duyệt Duyệt trên mặt tràn đầy hưng phấn hỏi hắc ta, nếu nàng ở cổ đại có một thân hảo cung phu, vậy thật sự quá tốt a!!

Khóe miệng hắc y nhân giật giật, hắc tuyến trên mặt cũng ngày càng nhiều, nữ nhân này không nhìn thấy thanh kiếm đang đặt trên cổ nàng ta sao? Chỉ cần cử động nhẹ một chút cũng đủ mất mạng, vậy mà nàng ta cư nhiên còn có thể có tâm trạng cùng hắc bàn chuyện bái sư học nghệ.

“Ta không có hứng thú thu nạp đồ đệ không có tố chất như ngươi, mau nói, Bắc Thần Hàn ở đâu?” hắc ngữ khí băng lãnh mang theo phần uy hiếp nói.

Khuôn mặt Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức biểu hiện bất mãn: “ta sao lại không có tố chất chứ, công tử, chỉ bằng để ta đánh thử mấy quyền cho ngươi xem”

Vừa nói xong, ngay lập tức lùi lại 2 bước, dự định múa thái cực quyền, đột nhiên nhớ đến bài hát bắt hủ trong phim hoàng phi hồng, thế là nàng bắt vừa múa võ, vừa hát ca khúc “nam nhi tự cường”.

“Nam nhi đương tự cường, Ngạo khí đối diện ngàn con sóng, Nhiệt huyết tựa như mặt trời hồng, Gan đồng dạ sắt, xương như thép, Uốn ngực, mắt nhìn vạn lý xa, Ta phấn khích làm một hảo hán, Một hảo hán mỗi ngày phải tự cường, Nhiệt huyết nam nhi mờ cả ánh thái dương” Nàng cố tình hát cho giọng khàn đi, tay cũng không ngừng khua khoắng múa mấy quyền trong thái cực quyền mà nàng cho là vô cùng bắt mắt.

Tô Duyệt Duyệt một màn độc diễn, phô ra sự lợi hại của bản thân, lại không biết đàn quạ đen trên đầu tên Hắc y nhân, sớm đã bay đầy làm cho hắc tối tăm mặt mũi.

Nữ nhân ngớ ngẩn này rốt cuộc có biết suy nghĩ hay không? Hắc lúc này thật sự vô cùng hối hận khi đã đến cái sân này, cũng phi thường hối hận đã cùng nữ nhân này nhiều lời.

“Ta là nam nhi phải tự cường, Chân bước thẳng, ngực ưỡn cao làm hảo hán, Phát ra ngàn ánh sáng bản thân, Làm một trang hảo hán, Phải nhiệt huyết nhiệt tâm, Ất cả ánh thái dương rực sáng....” Bên cạnh đó Tô Duyệt Duyệt vẫn rất chăm chú vừa hát vừa múa thái cực quyền.

Hắc Y nhân không muốn tiếp tục xem nữa, xem ra sự uy hiếp của hắc đối với nữ nhân này là hoàn toàn vô dụng, ngay lập tức trên mặt tràn đầy vẻ thất bại, quay người định rời đi.

Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy thế, vội vàng dừng lại động tác, hét lên: “ Uy Uy Uy...công tử, ngươi muốn đi sao? Ngươi còn chưa nói với ta là người có muốn thu nhận ta làm đệ tử không a...ta vừa mới thể hiện không tồi ma!”

Trên mặt Hắc y nhân lại một lần nữa toàn la hắc tuyến, khóe miệng cũng giật giật không ngừng, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Nữ nhân ngớ ngẩn” Vừa nói xong, ngay lập tức rời đi cái sân đã để lại ấn tượng sâu đậm trong hắc này.

Sai khi hắc y nhân dời đi, Tô Duyệt Duyệt nhìn theo bóng dáng dần dần lẩn vào bóng tối của hắc, trong đôi mắt xuất hiện một tia hào quang, sau đó tiếp tục tập bài thể dục của mình.

“Lắc hông, một, hai, ba, Duyệt Duyệt không muốn hông to” khẩu hiệu vẫn khuấy động cả một khoảng sân rộng lớn, ngay cả ánh trăng ở trên bầu trời đêm cũng như muốn lắc theo.

___ Hồng Trần___

36. Chương 36: Giết Tên Biến Thái, Trừ Hại Cho Dân

Bắc Thần Hàn bận rộn cả ngày trời, đến tận đêm khuya mới có thể hồi phủ, đang lúc chuẩn bị hướng Duyệt Tâm các đi đến, đột nhiên có một đạo tinh quang xuất hiện, hắc ngay lập tức nhanh nhẹn xoay người né tránh mấy mũi châm độc đó.

“Mau ra đây” Bắc Thần Hàn nghiêm mặt, hét lớn.

Lời vừa nói xong, liền có một tên hắc y nhân từ trên cây nhảy xuống, trực tiếp đi đến trước mặt Bắc Thần Hàn.

“Thải tử quả nhiên thân thủ bất phạm a” Trong mâu quang của tên hắc y nhân xuất hiện một tia tiểu ý, chăm chú quan sát đánh giá người trước mắt từ đầu đến cuối.

Bắc Thần Hàn cười lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn hắc ta: “Ngươi là ai? Đến đây với mục đích gì?”

Hắc không muốn vòng vo, ngay lập tức liền hỏi thẳng vấn đề, trong thâm tâm dường như cũng đã rõ 8-9 phần, quả nhiên....

“Mau đưa chìa khóa của hoàng lăng ra đây” Hắc Y nhân trực tiếp nói.

Bắc Thần Hàn chăm chú nhìn hắc ta, như muốn nhìn xem người kia rốt cuộc là ai, hắc đương nhiên biết người này muốn dùng chìa khóa hoàng lăng để làm gì, cũng nắm rõ bí mật trong hoàng lăng.

Nhưng người biết bí mật này không nhiều, ngay cả người trong hoàng thất cũng chỉ có vài người biết, đừng nói người hành tẩu trên giang hồ, lẽ nào hắc là người do hoàng thất phái đến?

“là Ai phái ngươi đến đây?” Bắc Thần Hàn nghi vấn hỏi.

“Việc này ngươi không cần biết, chỉ cần giao chìa khóa ra đây là được” Hắc y nhân lạnh lùng nói.

Bắc Thần Hàn khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười trào phúng: “Nếu như ta nói không giao?”

Mâu quang của tên hắc y nhân bất chợt lóe lên, gương kiếm trực tiếp hướng phía Bắc Thần Hàn đâm đến, Bắc Thần Hàn cười lạnh, cũng nhanh chóng rút kiếm ra phản kích, hai thân ảnh cao lớn đang ở trên không trung không ngừng tranh đấu với nhau, thanh âm va chạm giữa hai thanh kiếm trong nháy mắt liền khuấy động cả phủ đệ.

Bắc Thần Hàn lúc này mới phát hiện, đối phương không đơn giản chỉ là một tên sát thủ tầm thường, võ công của hắc ta tuyệt đối không hề thua kém bản thân, hai người dây dưa cả nửa tiếng đồng hồ mà vẫn bất phân thắng bại.

Tô Duyệt Duyệt dựa theo thanh âm phát ra cũng đi về phía Duyệt Tâm các, lại vô tình nhìn thấy hai thân ảnh đang không ngừng bay qua bay lại trên không trung, lại còn có cả ánh lửa liên tục phát ra, mà nàng, người còn chưa hiểu rõ sự tình gì đang diễn ra, không tự giác mở miệng khen ngợi: “oa, hảo cung phu a!”

Tuy thanh âm của nàng phát ra rất nhỏ, nhưng cũng không thoát khỏi tai của hai thân ảnh đang dây dưa kia, cả hai người ngay lập tức đều đồng lúc đều nhìn về phía Tô Duyệt Duyệt.

Bắc Thần Hàn đình chỉ động tác, nhanh chóng quay người bay đến bên cạnh Tô Duyệt Duyệt: “ở đây quá nguy hiểm, mau đi vào”

Hắc Y nhân cũng lùi một bước, trên mặt lại tràn đầy hắc tuyến, đây chẳng phải nữ nhân ngớ ngẩn hần vừa mới gặp sao? Hần vốn tưởng nữ nhân này chỉ là một nha hoàn trong phủ mà thôi, nhưng xem ra là một trong các tiểu thiếp của Bắc Thần Hàn a.

“Ya! Công tử ngươi vẫn chưa dời đi sao? Ngươi còn chưa nói có muốn thu nhận ta làm đệ tử không a!!” Tô Duyệt Duyệt ngay cả nhìn Bắc Thần Hàn cũng không thèm nhìn qua, liền trực tiếp đi đến trước mặt Hắc y nhân.

Bắc Thần Hàn nhất thời không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn hai người bọn họ.

Hắc y nhân khoe miệng giật giật, thanh âm cũng có phần không nhẫn nại: “Ta đã nói không thu nhận đệ tử, ngươi mau tránh ra”

Nếu không phải đồng cảm vì đầu óc của nữ nhân này có vấn đề, hần thật sự muốn ngay lập tức vung một chưởng đánh cho nàng bay xa xa.

“Nhưng là ta...” Tô Duyệt Duyệt bất mãn vẫn còn muốn tiếp tục nói.

“Câm miệng, ngươi mau tránh qua một bên cho ta, nếu còn tiếp tục nhiều lời, cho dù đầu óc ngươi có vấn đề, ta cũng giết không tha” Hắc đay nghiến uy hiếp nói.

Vừa nói xong, lại một lần nữa giơ kiếm lao vào phía Bắc Thần Hàn, hai thân ảnh lại lao vào nhau tiếp tục trận đấu, chỗ tiếp xúc hai thanh kiếm không ngừng phát ra ánh lửa. Một bên Tô Duyệt Duyệt lại vô cùng hưng phấn theo dõi trận đấu.

“Sư phụ cố lên, Sư phụ mau giết hần, Sư phụ nhanh chút....giết tên biến thái này, trừ hại cho dân” Tô Duyệt Duyệt vô cùng kích động, không ngừng la hét.

Haiz!! tại ta đi học cả ngày nên toàn đêm hôm mới bắt đầu dịch và post chương mới được, mọi người thông cảm nhé:X

____ Hồng Trần ____

37. Chương 37: Sát Thủ Máu Lạnh Tu La Sát

Sắc mặt Bắc Thần Hàn ngay lập tức đen lại, Tô Duyệt Duyệt rốt cuộc là đang nói cái gì? Cư nhiên kêu người ngoài giết phu quân của mình, nữ nhân này thật sự đáng chết mà.

Hắc y nhân trên mặt tức thì bay đầy quạ đen, hần không phải mới nãy đã cự tuyệt nàng ta rồi sao, nữ nhân này cư nhiên còn gọi hần là sư phụ, nếu để cho giang hồ biết hần có một đệ tử ngu ngốc như vậy, e rằng sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất.

“Sư phụ, cẩn thận chân, A..bên trái...bên phải bên phải....cẩn thận ở tay, A, phía sau...đằng trước đằng trước, A...bên trái lại đến một kiếm....” Tô Duyệt Duyệt kịch liệt hò hét, còn không ngừng ra lệnh nhắc nhở hần.

Dưới sự nhắc nhở của Tô Duyệt Duyệt, chính là cho dù người có võ công cao cường cũng sẽ cảm thấy bị quấy rầy, Hắc y nhân đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hần hận ý từng mất nhìn cái người đầu sỏ đang

cố tình gây họa kia, cố gắng nhẫn nhịn cái ý nghĩ muốn ngay lập tức bay đến trước mặt nàng ta làm cho nàng ta mãi mãi không thể mở miệng, vẫn tiếp tục không ngừng công kích Bắc Thần Hàn.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là chịu không nổi sự quấy rầy của Tô Duyệt Duyệt, đột nhiên chỉ vì một câu “sư phụ, bên trái bên trái..” của Tô Duyệt Duyệt mà né người tránh sang bên phải, nhưng chính vì như vậy mà bị Bắc Thần Hàn đánh cho một chưởng, loạng choạng rơi xuống nằm trên mặt đất.

Tô Duyệt Duyệt trừng lớn mắt, vội vàng đi đến trước mặt hắn, ngữ khí mang theo phần trách móc: “Sư phụ, người sao lại ngốc như vậy a! ta mới này không phải liên tục nhắc nhở người sao”

Hắc Y nhân khòe miệng lại một lần nữa giật mạnh, trên mặt cũng toàn là sương mù, hắn còn chưa tìm nữ nhân này tinh số, nàng ta cứ nhiên còn dám trách hắn.

“Nếu không phải mới này ngươi hét bên trái bên trái, ta còn có thể đến nông nỗi này sao” Hắn nghiêng rằng, thân thể bởi vì phần nộ mà toàn thân phát run.

Tô Duyệt Duyệt gõ gõ vào đầu hắn: “sư phụ, đầu óc người hỏng rồi sao? Ta vừa mới là có ý bảo người tránh sang bên trái mà! Thật ngốc”

“Người...nữ nhân ngu ngốc này” Hắc y nhân hận ý trừng mắt nhìn, nữ nhân ngớ ngẩn này cứ nhiên dám mắng hắn ngốc, rốt cuộc là ai ngốc, vì quá tức giận nên đã làm ảnh hưởng đến nội thương, trong mom ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“A sư phụ, người vẫn ổn chứ?” Tô Duyệt Duyệt vội vàng chạy đến định đỡ hắn dậy.

Hắc y nhân lên tiếng dọa nạt làm đình chỉ cước bộ của nàng: “Nữ nhân ngu si, người đừng có lại đây, còn có, cấm người không được gọi ta là sư phụ”

Nếu không phải do nữ nhân ngớ ngẩn này, hắn có thể sẽ có tình trạng thê thảm như này sao? Xem ra nhiệm vụ của hắn hôm nay thất bại rồi, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ thất thủ, đây là lần đầu tiên, còn là bị hủy trong tay một nữ nhân ngu ngốc.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ”

Hắc y nhân lúc này thật sự muốn dùng một kiếm giết chết nàng, hắn cứ nhiên cùng nữ nhân ngớ ngẩn này nhiều lời như vậy, xem ra đầu óc của bản thân cũng bắt đầu lú lẫn theo nàng ta rồi.

Bắc Thần Hàn nhìn thấy thân thể trọng thương của hắn đứng lên, liền bước nhanh lên phía trước, nhân lúc hắn ta chưa kịp phản ứng, vội vàng giật đi chiếc khăn che mặt của hắn, ngay lập tức một khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa anh tuấn phi phàm hiện ra trước mắt.

Tô Duyệt Duyệt tròn tròn mắt, hít một ngụm lạnh khí, trời a!! Sao lại là một yêu quái nữa thế này.

Bắc Thần Hàn vô cùng kinh ngạc, khòe miệng cũng nở ra một nụ cười lạnh: “không ngờ lại là ngươi, Tu la sát, xem ra người phải người đến đây tuyệt đối không phải người bình thường a”

Tu La Sát là sát thủ nổi tiếng nhất trong ngũ đại sát thủ, tính cách lãnh đạm ngoan hiểm, do từ nhỏ không thích cùng người khác chung sống, nên bình thường toàn là độc lập một mình, vì vậy cũng khiến cho trên mặt hắn lúc nào cũng treo một bộ mặt mang biểu tình lãnh đạm, không màng đến người khác.

Hắn tuy là một sát thủ máu lạnh, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể thuê được hắn ta, người có đủ tư cách mời hắn, thường thường đều là những nhân vật có thân phận bất phàm. Chỉ cần hắn ra tay, từ trước đến nay chưa bao giờ thất bại, nhưng lần này cứ nhiên lại bại trong tay một nữ nhân ngớ ngẩn, nếu truyền ra ngoài nhất định hắn sẽ bị thiên hạ cười chết.

____ Hồng Trần ____

38. Chương 38: Trời A! Tô Duyệt Duyệt Giết Người Rồi

“Ta cũng không ngờ mình cứ nhiên lại thất bại thảm hại như này...” Hắc lạnh lùng nói, sau đó liếc mắt nhìn về mặt ngây ngốc của Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt nháy nháy mắt, thấp giọng nói: “Sư phụ, người đẹp trai như vậy hà tất phải làm sát thủ chứ? Không bằng ta nuôi người, có được hay không?”.

Bắc Thần Hàn tối sầm mặt, dường như rất bất mãn với kiến nghị của nàng, nữ nhân này cứ nhiên trước mặt hắn đòi nuôi 1 nam nhân khác.

Hắn lại lần nữa lại rời ánh mắt lên người của Tu La Sát, đặt kiếm lên ngực của Tu La Sát.

“Nói, là ai phái người đến?”

Tu La Sát sắc mặt vẫn không hề có chút sợ sệt, đối với sự uy hiếp của Bắc Thần Hàn hắn hoàn toàn xem thường, lại là Tô Duyệt Duyệt bên cạnh, ánh mắt lóe sáng, lập tức hướng lên phía trước, cướp lấy kiếm trong tay Bắc Thần Hàn.

“Tô Duyệt Duyệt, người đang làm gì?” Bắc Thần Hàn phần nộ trừng mắt nhìn nàng.

Tu La Sa vô cùng ngạc nhiên, đồ ngu ngốc này là đang giúp hắn sao? Ách.. nói sai rồi, không phải là đồ ngu ngốc mà là nữ nhân ngu ngốc.

“Soái ca, người không được phép làm hại sự phụ ta...” Tô Duyệt Duyệt đồng dạng nói, thanh kiếm vội vàng ôm trong tay.

Bắc Thần Hàn nghe thấy nàng cứ nhiên lại bảo vệ nam nhân khác, sự phần nộ trong lòng càng lúc càng lớn, sắc mặt tái nhợt nhìn nàng: “Tô Duyệt Duyệt, trả kiếm lại cho bổn vương...”

Tô Duyệt Duyệt không hề sợ hãi nhìn lại, bất chấp đạo lý nói: “Không giả, thanh kiếm này quá nguy hiểm”.

Nói xong, nàng trực tiếp dùng lực cầm thanh kiếm đâm vào cây đại thụ phía sau của Bắc Thần Hàn, Bắc Thần Hàn thật muốn phần nộ, đột nhiên 1 âm thanh lạnh lạnh của kim loại vang lên.

“A.....” Một tiếng thét thảm thương từ phía sau cây truyền lại.

Bắc Thần Hàn kinh ngạc, hắn vội bước đến bên phía sau cái cây, lại nhìn thấy 1 hắc y nhân đang nằm trên vũng máu, thanh kiếm mà Tô Duyệt Duyệt vừa cầm đâm trúng ngực hắn, tuyệt đối mất mạng.

Hắn kinh ngạc nhìn Tô Duyệt Duyệt bước lại, trong lòng nảy sinh sự nghi hoặc, hắn vừa rồi cứ nhiên hoàn toàn không phát hiện phía sau cây có 1 người, nhưng hắn rất nghi ngờ, động tác Tô Duyệt Duyệt vừa làm rơi kiếm là có ý hay vô ý, lẽ nào nàng biết phía sau cây có người?

Khi hắn vẫn còn đang miên man suy nghĩ, bên tay đã truyền đến tiếng thét thất thanh đầy sợ hãi của Tô Duyệt Duyệt: “Trời a! Ta giết người rồi, ta không phải cố ý... làm như nào giờ?...”

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Bắc Thần Hàn càng nghi hoặc hơn, nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng không giống giả tạo, lẽ nào nàng lại tinh xảo như vậy?

Bắc Thần Hàn nhìn Tô Duyệt Duyệt, sau đó bước đến kiểm tra thân phận của tên hắc y nhân kia, lại phát hiện trên người hắn ngoài cái tiêu độc ra, không có bất cứ đồ vật đáng nghi nào khác, phía trước không xa cũng có 1 cây tiêu độc, nếu như Bắc Thần Hàn phán đoán không sai, cây tiêu độc này phải là từ cây kiếm bắn ra, nghĩ đến sự nghi hoặc trong lòng hắn lại càng đậm.

“Duyệt Duyệt, người sớm đã phát hiện hắn rồi đúng không?” Bắc Thần Hàn dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tô Duyệt Duyệt hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy vẻ sợ hãi, nước mắt tràn trề lấp lấp đầu: “Không có a! Ta không phải cố ý muốn giết hắn...”

Nhìn xem nhìn xem! Bộ dạng của nàng ta xem ra thành thực như vậy, sợ hãi như vậy, bộ dạng giống như sống lần đầu tiên giết người, làm Bắc Thần Hàn không nhẫn tâm hỏi tiếp, nhưng trong đáy lòng hắn vẫn có một chút gì đấy nghi ngờ.

Tu La Sát nhìn hắc y nhân trên mặt đất, mâu mắt nháy lên 1 tia sát ý, xem ra chủ nhân của hắc sớ sau khi nhiệm vụ thất bại hắc lại quay về, cư nhiên phái người đến trông chừng hắc.

Hắc cũng dùng ánh mắt nghi hoặc chuyển sang Tô Duyệt Duyệt, hắc cũng Bắc Thần Hàn vừa rồi không phát hiện ra người này, mà nữ nhân này cư nhiên biết, xem biểu tình đầy sợ hãi trên mặt nàng ta, mâu quang của hắc hiện lên 1 ý cười, sự giả ngây giả dại của nàng ta thật lợi hại a!!

Xem ra nàng ta không phải là nữ nhân gốc gác, ngược lại là một nữ nhân rất thông minh, thật là có hứng thú.

“Tô Duyệt Duyệt, ta nhớ ngươi rồi...” Tu La Sát nói xong, trong chớp mắt phi thân rời khỏi thái tử phủ.

Bắc Thần Hàn cũng không muốn đuổi theo, nhưng nội tâm lại như ăn phải dấm chua, ý vừa rồi Tu La Sát nói như nào giống như là đang dòm ngó con mèo nhỏ nhà hắc? Đáng chết, con mèo nhỏ này hắc còn chưa thuần phục đã bị kẻ khác dòm ngó rồi.

“Đi thôi, quay trở về...” Hắc cuối cùng nhìn hắc y nhân trên mặt đất, nói...

Nói xong chuyển mình hướng đến Duyệt Tâm Các, mà Tô Duyệt Duyệt cũng quay mình, nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, khóe miệng không ngừng giật giật, sau đó cũng trở về Duyệt Tâm Các.

_____ Lâm HiHi _____

39. Chương 39: Bát Canh Đặc Biệt (1)

Sáng sớm, Duyệt Tâm Các —

Một bữa sáng thịnh soạn, ngoài Bắc Thần Hàn và Tô Duyệt Duyệt ra, còn có thêm 4 vị tiểu thiếp, 4 vị tiểu thiếp này dường như nghiện đến Duyệt Tâm Các rồi, mỗi buổi sáng hầu như đều đến đây dùng bữa.

“Thái tử gia, sắc mặt của ngài dường như hơi khó coi, có phải là bị bệnh không?” Lâm Diệp Nhi sắc mặt chất chứa tình cảm, ôm bả vai của Bắc Thần Hàn quan tâm hỏi.

Thái tử gia đã 1 tháng không đến chỗ nàng ta rồi, hơn nữa cả 3 vị tiểu thiếp khác cũng vậy, mà điều làm nàng ta phẫn nộ nhất là, thái tử gia cư nhiên đêm đêm lưu lại Duyệt Tâm Các, nàng ta luôn luôn cho rằng Tô Duyệt Duyệt không thể được sủng ái, nhưng không ngờ rằng gần đây thái tử gia đều qua đêm tại Duyệt Tâm Các, bảo nàng ta không tức sao được.

Bắc Thần Hàn dờ mắt ra, không trả lời nàng ta, đêm đêm ôm ấp cơ thể mềm mại kia, kìm hãm ham muốn hơn 1 tháng, sắc mặt làm sao có thể tốt được.

Hắc đột nhiên quay nhìn sang bên cạnh kẻ cầm đầu tội ác này, chỉ nhìn thấy nàng ta điềm nhiên ngồi húp cháo, mà Lâm Diệp Nhu cơ bản không biết Bắc Thần Hàn xảy ra chuyện gì, thuận theo ánh mắt của Bắc Thần Hàn mà nhìn Tô Duyệt Duyệt.

“Thái tử gia, có phải thái tử phi phục vụ ngài không chu đáo, cho nên sắc mặt ngài mới xấu như vậy?” Lâm Diệp Nhi không hề do dự nói những gì mà nàng phỏng đoán, lại không biết lời của nàng ta làm cho sắc mặt của Bắc Thần Hàn càng trở nên âm u hơn.

Mắt của Tô Duyệt Duyệt đảo qua đảo lại, cuối cùng dùng ánh mắt hoàn toàn bỏ tội nhìn 2 người bên cạnh: “Là thái tử gia của các người không phục vụ nổi ta, có thể trách ta sao?”.

“Tô Duyệt Duyệt, ngậm miệng của ngươi lại...” Bắc Thần Hàn cắn răng, nhìn nàng

Lâm Diệp Nhi và 3 vị tiểu thiếp khác lần lượt nhìn 2 người bọn họ, các nói của Tô Duyệt Duyệt, bọn họ không thể hiểu được, cái gì gọi là thái tử gia phục vụ không nổi?

Bắc Thần Hàn rõ ràng cảm thấy xung quanh tràn đầy ánh mắt nghi hoặc, mâu quang lạnh lợi liếc nhìn bọn họ: “Dùng cơm..”

Sau khi 4 vị tiểu thiếp dùng cơm xong rời đi, Bắc Thần Hàn đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng.

“Duyệt Duyệt, tháng giêng sau trong hoàng cung có tổ chức lễ hội ngắm hoa, phụ hoàng đích danh mời người tham dự, bốn vương sẽ cho người giúp người chuẩn bị mấy bộ y phục”. Hắn nhìn nàng nói.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt, ngữ khí có vẻ không đồng ý: “Nhất định phải tham gia sao? Ta không muốn đi”.

Vừa nghĩ đến hoàng cung, khẳng định là nơi mà đám đá nhau, nàng liền cảm thấy chán ngán.

“Không được, người nhất định phải đi.” Bắc Thần Hàn ngữ khí kiên quyết.

Tô Duyệt Duyệt bĩu môi, không nói lời nào tiếp tục cúi đầu húp cháo, lúc này 1 người nô tì ở thiện phòng bưng 1 bát canh nóng đến bên cạnh nàng.

“Thái tử phi, đây là canh nóng mà người cần nô tì chuẩn bị”. Người nô tì sắc mặt hoài nghi nói.

Tô Duyệt Duyệt nháy nháy mắt, vội vàng tiếp nhận bát canh: “Có đun giống như lời ta nói không?”.

Người nô tì nghe xong, đột nhiên cảm thấy khó xử, vội vàng gật đầu: “Dạ, nô tì đã làm đúng theo lời thái tử phi dặn rồi.”

Bắc Thần Hàn nhìn rõ sắc mặt hoài nghi của người nô tì đó, lúc này đối với bát canh đó có 1 chút háo hức.

“Duyệt Duyệt, canh này là gì?” Sau khi nô tì lui xuống, hắn không kìm được hỏi.

Tô Duyệt Duyệt mâu mắt lóe sáng làm cho người khác không thể nhận ra bất cứ điều gì, nàng đưa bát canh nóng đến đặt trước bàn Bắc Thần Hàn.

“Ta đặc biệt sai người làm bát canh này cho người uống, coi như kỉ hạn hãm dục của người cũng sắp kết thúc rồi... uống xong bát này độc tố trong người người sẽ được cho ra ngoài, ngày mai người liền có thể hồi phục như bình thường rồi”.

_____ Lâm HiHi _____

40. Chương 40: Bát Canh Đặc Biệt (2)

“là ta dặn riêng với nha hoàn nấu cho người ăn, thời hạn cấm dục của người coi như cũng sắp hết rồi, cho nên ta cố tình bảo người nấu cho người bát canh này, uống xong bát canh của độc môn ta, ngày mai người liền có thể bình phục lại như cũ”

Trong mâu quang Bắc Thần Hàn xuất hiện một tia kích động, nhưng ngay lập tức liền bị sự hoài nghi thay thế, ánh mắt tràn đầy sự phòng bị nhìn nhìn bát canh, chiếc muỗng trên tay cũng bắt đầu mức, chỉ thấy bên trong bát canh đều là những thứ mà từ trước đến nay hắn chưa từng thấy qua.

“Duyệt Duyệt, những cái này là gì? Người là sẽ không có ý hại bốn vương đấy chứ!” hắn hoài nghi hỏi nàng.

Không thể trách hắn được, hắn đã bị hoa trảo của Tô Duyệt Duyệt hại rất nhiều lần rồi, tuy hắn rất muốn giải khai thời kỳ cấm dục, nhưng hắn cũng không muốn vì uống bát canh này mà thời gian càng kéo dài thêm a, hơn nữa, hắn thật sự không tin Tô Duyệt Duyệt lại có lòng hảo tâm như vậy, lại nấu canh cho hắn ăn.

Tô Duyệt Duyệt thấy sự cảnh giác của hắn, nhún nhún vai, không lưu tâm nói: “Người không ăn thì thôi vậy, nhưng ta nói trước, nếu người có mãi mãi không thể hồi phục lại như ban đầu thì đừng có trách ta”

Y của nàng chính là, Bắc Thần Hàn có thể hồi phục lại bình thường hay không chính là phải dựa vào bát canh này.

Trong mắt Bắc Thần Hàn xuất hiện một tia do dự, tuy nhiên cuối cùng vẫn là chịu thảo hiệp, bắt đầu uống hết bát canh. Nguyên là lúc đầu hắn cho rằng bát canh này sẽ rất khó ăn, hóa ra ăn vào lại có vị ngọt như vậy, những thứ kỳ dị ở trong đây dường như đều là những mỹ vị của nhân gian.

Trên khuôn mặt của Tô Duyệt Duyệt xuất hiện một nụ cười vô cùng ngây thơ, chăm chú nhìn Bắc Thần Hàn từng ngụm từng ngụm đưa vào mồm, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Rất nhanh, bát canh liền cạn, Bắc Thần Hàn xoa xoa mép, hiếu kỳ mở miệng hỏi: “Duyệt Duyệt, cái thứ tròn tròn vừa mới ở trong bát canh là gì vậy? Thật sự rất ngon, bốn vương tử trước đến nay chưa từng ăn qua cái này”

Tô Duyệt Duyệt trừng lớn mắt, khoe miệng giật giật: “ngươi là nói hai cái viên này sao? đó là hai của trứng của heo a”

“heo từ lúc nào thì có trứng? Tại sao bốn vương tử lại không biết?” Bắc Thần Hàn trên mặt tràn đầy hoài nghi hỏi/

Tô Duyệt Duyệt không nghiêm túc nói: “hai quả trứng đó, chính là.....”

“là cái gì?” hắn tiếp tục hỏi.

Tô Duyệt Duyệt giả ra cái bộ dáng then thùng, ngại ngần tát nhẹ hắn một cái, mấp máy môi: “ai da! Chính là 2 quả trứng giống như 2 trái ở bên cạnh quả dưa chuột của nam nhân các ngươi a! có hiểu không?”

Bắc Thần Hàn đầu tiên là lặng người, đột nhiên như là tỉnh ngộ, tiếp đó khuôn mặt biến thành vô cùng khó coi, nghiêng nghiêng rằng: “ý của ngươi thứ bốn vương tử vừa mới ăn chính là.....”

Trên mặt Tô Duyệt Duyệt nở ra một nụ cười chết người, ra sức gật gật đầu, chứng minh lời hắn ta nói hoàn toàn không sai.

“Tô Duyệt Duyệt” Bắc Thần Hàn nộ khí ngất trời, phát ra tiếng hét vang vọng khắp cả phủ đệ, kèm theo đó là một trận nôn mửa vô cùng lợi hại.

Hắn biết nữ nhân này sẽ không có lòng tốt như vậy mà, đáng chết, nàng ta cứ nhiên để cho hắn ăn hai trái.....của heo, càng đáng chết chính là hắn lại cho rằng hai trái đó là mỹ vị nhân gian!! Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến hình dáng của heo, là liên tưởng đến hai cái ghê tởm đấy, hắn lại một trận buồn nôn.....

ọe.....ọe....ọe.....

mà Tô Duyệt Duyệt vẫn giữ một nụ cười tà mị đứng ở bên cạnh người nam nhân đang nôn thốc nôn tháo.

____ Hồng Trần ____

41. Chương 41: Lạ Ông Tôi Ở Bụi Này

Buổi chiều, Tô Duyệt Duyệt giả trang thành nam nhân, mang theo nha hoàn lén lút trốn ra khỏi phủ, hai người chủ tớ thông dong chốn này chốn nọ hết cả một buổi chiều, đây được coi như là cuộc dạo chơi lần đầu tiên của Tô Duyệt Duyệt kể từ lúc nàng đến cổ đại này.

“Tiểu thư, chúng ta đã rời phủ rất lâu rồi, nên về thôi! Nếu không để thái tử gia biết được hậu quả sẽ rất khôn lường a” Tiêu Thúy lắc lắc cánh tay của Tô Duyệt Duyệt nhỏ giọng nói.

2 người chủ tớ bọn họ là lén lút trốn ra khỏi phủ, ngộ nhờ tên Bắc Thần Hàn biết được, khẳng định sẽ trách phạt rất nặng.

Tô Duyệt Duyệt dùng ánh mắt nhắc nhở nhìn tiểu thúy: “Tiểu Thúy, ta nói rồi, phải gọi ta là công tử, đừng có gọi sai nữa, chúng ta muện một chút hồi phủ cũng được. Đi, chúng ta lên đằng trước xem xem”

Vừa nói xong nàng liền kéo Tiểu Thúy cùng chạy lên phía trước. Nhưng không ngờ, trong lúc quay người lại đụng phải một bờ ngực rắn chắc, khiến nàng ngay lập tức ngã nhào ra đất.

“Ai dồ, tên vương bát đản nào không có mắt vậy?” Tô Duyệt Duyệt xoa xoa mông, vừa ngẩng đầu nhìn ngay lập tức lạng người.

Bắc Thần Liệt hùng dũng đứng ở phía trước, từ trên cao nhìn xuống nói: “ vị công tử này, ngươi không sao chứ”

Nhìn nhìn khuôn mặt ngay ngốc của người trước mắt, hắn bất giác thấy có cảm giác quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

“Công tử, ngươi không sao chứ?” Tiểu Thúy nguyên là lúc nhìn thấy Nhị hoàng tử liền bị dọa chết, nhưng vẫn vội vàng chạy đến đỡ Tô Duyệt Duyệt dậy.

Tô Duyệt Duyệt ngay khi vừa đứng dậy liền phúi phúi mông, cười cười nhìn Bắc Thần Liệt: “Lão nhị, chúng ta thật có duyên a!”

“Ngươi là...” Mâu quang Bắc Thần Liệt xuất hiện một tia vô cùng ngạc nhiên, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, đột nhiên như bưng tỉnh ra vấn đề gì: “Duyệt Duyệt, tẩu sao lại ở chỗ này, hoàng huynh đâu?”

“là ta trốn ra ngoài chơi, còn ngươi? Sẽ không phải là cũng như ta chứ?” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên liếc mắt về phía tấm biển của một cửa hiệu, trên đó viết to 3 chữ Túy Tiên Lâu.

Khuôn mặt của Bắc Thần Liệt ngay lập tức đột biến, ho nhẹ một tiếng: “Bổn vương là đến tìm bạn hữu, Duyệt Duyệt tẩu đừng hiểu nhầm a, bổn vương tuyệt đối không phải như tẩu nghĩ”

Tô Duyệt Duyệt dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nhìn hắn ta, mở miệng cười nói: “lão nhị, cách nói của ngươi tại sao lại giống như lấy ông tôi ở bụi này a!!”

Đang lúc Bắc Thần Liệt muốn phản bác, Tô Duyệt Duyệt lại tiếp tục nói: “ kỳ thực chuyện này cũng không có gì, nam nhân mà!! Có rất nhiều nhu cầu muốn giải quyết, tuy nhiên, ngươi có thể tiện thể đưa ta vào đó nhìn qua không, ta thật sự rất háo kỳ a, không biết nữ tử ở đây tài mạo như thế nào?”

Nghe nói, những nhân vật nữ chính khi xuyên về cổ đại, dường như đều đã từng đến đây dạo chơi, vậy nàng cũng phải thử qua a.

Bắc Thần Liệt kinh ngạc nhìn nhìn nàng, ngữ khí có phần hoài nghi hỏi: “Duyệt Duyệt, tẩu là nói muốn đi vào thanh lâu sao?”

Hắn thật sự không dám tin, một người nữ nhân cư nhiên lại dám phát ngôn là muốn vào thanh lâu, còn nói muốn ngắm xem nữ tử thanh lâu là bộ dáng như thế nào.

“công tử, cái này thật sự không tốt đâu”Tiểu thúy vội vàng ra mặt ngăn cản, ngộ nhờ để thái tử gia biết được thái tử phi vào thanh lâu chơi, còn có thể giữ được cái mạng sao.

“Tiểu Thúy, ngươi về phủ trước đi, một lúc nữa nhị hoàng tử sẽ đưa ta về, nếu như thái tử có hỏi, ngươi cứ bảo là nhị hoàng tử đang dẫn ta đi chơi” Tô Duyệt Duyệt nhanh chóng giao nhiệm vụ cho nàng, sau đó không thèm nghe thêm lời nào nữa, trực tiếp kéo tay Bắc Thần Liệt vẫn còn đang bàng hoàng đi vào Túy Tiên Lâu.

Túy Tiên Lâu———

Bắc Thần Liệt từ khi bước vào cửa liền kinh ngạc hoảng hốt trừng lớn mắt, khắp nơi đều là những nữ tử đậm mùi son phấn, Tô Duyệt Duyệt này sau khi mất trí nhớ tại sao lại có sự thay đổi lớn như vậy chứ, hắn nhớ Tô Duyệt Duyệt trước đây chỉ cần nghe đến hai từ “thanh lâu” liền nhăn nhó mặt mũi, mà hiện giờ cư nhiên lại một bộ dáng còn hào hứng hơn cả hắn ta.

__Hong Trần__

42. Chương 42: Đưa Phu Quân Nhà Ta Đến Kỹ Viện

“Lão nhị, đầu của người ngấm nước rồi sao? Không nhìn thấy 3 chữ Túy Tiên Lâu to đùng treo ở bên trên à? Kỹ viện a!” nàng chỉ chỉ về phía tấm biển đang treo trên tường.

Khuôn mặt Bắc Thần Liệt ngay lập tức tràn đầy hắc tuyến, hẳn đương nhiên biết đây là kỹ viện: “tẩu biết đây là kỹ viện, vậy mà tẩu vẫn dám bước vào, Tẩu không sợ hoàng huynh trách phạt sao?”

“Lão nhị, người rớt cuộc là có muốn vào không, lại còn nhiều lời như vậy, thật giống các bà mẹ già đang than thở a” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn hắc sau đó liền hùng hổ bước vào.

Bắc Thần Liệt khoe miệng giật giật, Tô Duyệt Duyệt quả nhiên không còn giống như trước nữa, nghĩ thế hẳn cũng vàng bước theo vào.

Tô Duyệt Duyệt vừa bước vào, đột nhiên có một tú bà nhảy ra ngăn cản nàng: “nơi này người không thể vào, mau ra ngoài”

“tại sao ta lại không thể vào, người lại không phải là người trả tiền a” Tô Duyệt Duyệt kháng nghị nói.

“Người là nữ nhân, ở đây chỉ tiếp nam nhân đến tìm lạc thú, nữ nhân tuyệt đối không được vào, mau đi ra, nếu không đừng trách ta”

Tuy Tô Duyệt Duyệt mặc trang phục của nam nhân, nhưng tú bà này cũng không thuộc dạng dễ mắc lừa như vậy, mục ta chỉ cần liếc qua cũng biết được nàng là nữ giả trang nam.

Tô Duyệt Duyệt từ trong túi móc ra một thỏi bạc trắng nhét vào tay mục ta, sau đó ra hiệu cho Bắc Thần Liệt: “bỏ cô nương là mang phu quân của ta đến ngoạn thử, người có ý kiến gì sao?”

Lời vừa nói ra, ngay lập tức tất cả mọi người xung quanh đều nín lặng, cái không khí huyền ảo ban đầu chớp mắt liền yên tĩnh hẳn, ai cũng mắt tròn mắt dẹt, coi Tô Duyệt Duyệt giống như một người vô cùng cao thượng, thật sự không dám tin, cứ nhiên lại có nữ nhân mang chồng của mình đến thanh lâu chơi.

Tú bà có chút kinh ngạc, nhìn thấy thỏi bạc trắng ở trên tay liền nở một nụ cười vô cùng sáng lạng: “ hóa ra là như vậy, không có ý kiến gì, mama ta sao dám có ý kiến chứ, chỉ là ta chưa từng thấy cô gái nào lại kỳ lạ như phu nhân đây a! cứ nhiên còn đặc biệt đưa phu quân của mình đến kỹ viện, thật đúng là nữ trung hào kiệt”

Ngay lập tức, khuôn mặt của Bắc Thần Liệt liền trở nên xanh trắng, nhìn những ánh mắt hiếu kỳ đang hướng về mình, sao lại giống như có chút coi thường, dường như ý nói nghệ thuật phòng the của hắn không được tốt, mới phải cần nương tử đưa đến kỹ viện luyện tập.

“không có ý kiến thì tốt rồi, cho ta căn phòng sang trọng nhất, phu quân của ta rất khó tính, còn nữa mang hoa khô của Túy Tiên Lâu các người ra đây” Tô Duyệt Duyệt không chút tỏ ra keo kiệt nói, dù sao tiền trên người nàng cũng là trộm từ phủ của Bắc Thần Hàn, cứ coi như là hắn ta chi đi.

Bắc Thần Liệt từ đầu đến cuối không chen được một lời nào, hẳn lúc này có phần giống như một con dê đang bị Tô Duyệt Duyệt mổ xẻ.

Hắn cúi đầu nhìn duyệt duyệt đang kéo mình, ngấm nhìn dáng vẻ không giống người của nàng, đột nhiên có một cổ xao xuyên, giống như con tim của hắn đang rối loạn.

Kể từ lúc Tô Duyệt Duyệt bắt đầu mất trí nhớ, nàng ở trong mắt hắn đã biến thành một người nữ nhân vô cùng đặc biệt, hẳn từ trước đến nay chưa từng gặp qua nữ nhân nào như vậy, thật sự cảm thấy hứng thú. Tuy nhiên, nàng rớt cuộc đã là chị dâu của mình, cho nên hắn chỉ có thể khống chế con tim không được tiếp tục loạn động nữa.

“Vị phu nhân này, thật ngại quá, Vân Sương cô nương đã có khách nhân phải tiếp rồi, không bằng ta giới thiệu cho phu nhân mấy người khác, cũng không tồi a” Tú bà trên mặt mang nụ cười tà mị vội vàng nói.

Tô Duyệt Duyệt nhú nhú lông mày, hỏi: “đối phương trả người bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm lượng bạc trắng”

“vậy ta trả người 500 lượng, mau đi gọi hoa khô đến đây tiếp phu quân ta” nàng cũng không chịu thua kém, nàng là lần đầu tiên đến kỹ viện, nói gì cũng phải nhìn qua dung mạo của hoa khô a.

Tú bà nghe thấy thế, ngay lập tức hai mắt liền sáng lên: “được, được, được, ta ngay lập tức sẽ đưa hoa khô đến, Tiểu Hoa, mau mời hai vị khách nhân này lên phòng”

Phòng riêng——

Tú bà với vẻ mặt ngượng ngùng quay trở lại đứng trước mặt hai người: “Thật ngại quá, vị khách nhân kia kiên quyết giữ hoa khô ở lại, đã giả một vạn lượng”

Đã giả nhiều bạc như vậy, Tú bà đương nhiên lấy giá cao ra buôn bán a.

— Hồng Trần

43. Chương 43: Tranh Đem Đầu Của Hoa Khô

“cái gì? Một vạn lượng, vậy ta ra giá 1 vạn 500 lượng, người nhanh đi mời người” Tô Duyệt Duyệt hô to chỉ tay về phía tú bà.

Nàng hôm nay là đặc biệt đến đây để xem hoa khô, nói gì cũng phải nhìn được tận mắt mới thỏa a.

Bắc Thần Liệt nhìn nhìn tú bà với vẻ mặt hớn hờ dờ đi, vội vàng nói: “Duyệt Duyệt, nữ tử thanh lâu bình thường sao lại có thể đáng giá 1 vạn 500 lượng bạc chứ, hoa khô cùng lắm cũng không qua 100 lượng, tẩu lại ra giá 1 vạn 5, thật quá khoa trương rồi”

“Người quản cái gì, ta thích là được rồi” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nói một câu, ngay lập tức làm Bắc Thần Liệt chỉ biết á khẩu.

Lúc này, tú bà lại một lần nữa một mình quay trở lại phòng riêng, trên mặt lại tràn đầy tiểu ý, vui vẻ nói: “vị công tử đó đã ra giá 3 vạn lượng bạc trắng, kiên quyết muốn Vân Sương cô nương”

Trên mặt tú bà lúc này tuy là vẻ mặt vô cùng ngại ngùng, nhưng nội tâm lại là đang kỳ vọng Tô Duyệt Duyệt sẽ trả giá cao hơn nữa, như vậy mục lần này chính là bội thu a.

“3 vạn lượng, nói với hắn, vì phu quân nhà ta, ta giả 5 vạn lượng” Tô Duyệt Duyệt đập bàn nói.

“Duyệt Duyệt, tẩu...” Bắc Thần Liệt đang muốn ngăn cản, lại bị lão tú bà chặn họng.

Tú bà sớm đã nở một nụ cười tươi như vàng thái dương, 5 vạn lượng, lần này mục phát tài rồi: “được được được, lần này tôi nhất định mang Vân Sương cô nương đến cho hai người”

Vừa nói xong, không để cho Bắc Thần Liệt cơ hội phản bác, liền vội vàng rời đi.

Bắc Thần Liệt lại lần nữa nói: “Duyệt Duyệt, 5 vạn lượng, tẩu điên rồi sao? Một hoa khô mà 5 vạn lượng có đáng không?”

Hắn như thế nào cũng thuộc vào hạng công tử phong lưu, từ trước đến nay để mời hoa khô đến, hắn chưa từng trả ra cái giá nào cao đến vậy.

Tô Duyệt Duyệt không thèm để tâm lời hắn ta nói, cười tà mị rót cho hắn một chén rượu: “uống rượu đi!”

Ở một gian phòng khác——

Bên trong có hai vị công tử với dáng vẻ bất phàm, mà Vân Sương cô nương lại đang ngồi trong lòng của vị bạch y công tử.

Vân Sương nghe thấy vị công tử này cư nhiên trả giá 3 vạn lượng, trong tâm lại là càng vui vẻ, điều này chứng minh nàng trong mắt vị công tử này là vô cùng quan trọng.

“Lục ca, sao huynh lại có thể ra giá 3 vạn lượng chứ” vị lam y công tử thắc mắc hỏi.

Bạch y công tử không có trả lời, chỉ cầm chén rượu lên 1 ngụm uống hết.

Lúc này, tú bà vui vẻ bước vào.

“nàng ta nói như thế nào?” hần liếc mắt nhìn tú bà hỏi.

Tú bà ngại ngùng cười mấy tiếng, vội vàng nói: “vị cô nương đó nói, vì phu quân của mình, nàng ta sẽ trả giá 5 vạn lượng”

Lam y công tử trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc mở to đôi mắt: “ người nói người đó là một vị cô nương, hơn nữa còn đưa phu quân của mình đến đây tìm nữ nhân sao?”

“phải phải phải cho nên công tử, thật ngại quá, Vân Sương cô nương e rằng...”

Bạch y công tử khoe miệng giật giật, mâu quang xuất hiện một tia hứng thú: “7 vạn lượng”

Lời vừa nói ra làm cho 3 người còn lại ở trong phòng đều kinh ngạc, tú bà đương nhiên vui đến mặt mũi cũng nở hoa: “được được được, Vân Sương hầu hạ hai vị công tử đây cho tử tế biết không?”

Vân sương vô cùng vui vẻ, đứng dậy giúp hần rót một chén rượu, đưa cho hần ta: “ Công tử, Vân Sương mời ngài một chén”

Bạch y công tử cười cười, tiếp lấy chén rượu từ tay nàng, một lần nữa uống cạn, dường như rất mong đợi tin tức tiếp theo từ tú bà.

Ở một căn phòng khác——

Một lát sau tú bà trên mặt tràn đầy hưng phấn chạy vào.

“phu nhân, vị công tử đó ra giá 7 vạn lượng a”

“cái gì, dám tranh với bản cô nương sao, nói với hần ta, 8 vạn lượng, đêm đầu tiên của Vân Sương cô nương, phu quân nhà ta mua chắc rồi” Tô Duyệt Duyệt từ trong người móc ra tờ ngân phiếu đặt ở trên bàn.

Bắc Thần Liệt khoe miệng giật giật, nếu thật sự có cô nương đáng giá như vậy, e rằng hần ăn cũng không tiêu a, nếu người ngồi đây lúc này là hoàng huynh, chỉ sợ sớm đã nổi điên rồi.

____Hong Trần____

44. Chương 44: Chúc Hần Khai Bao Vui Vẻ A!

Tú bà 1 lúc chạy ra, lại chạy vào, lại chạy ra, lại chạy vào....

“Cô nương, vị công tử đó đã ra giá 22 vạn lượng bạc rồi, cô nương có muốn tiếp tục ra giá nữa không?” Tú bà đã bị làm cho hỗn hởi tới mức nội thương, 22 vạn bà ta phải buôn bán trong bao lâu mới được a!!

“22 vạn, Duyệt Duyệt, tử không phải còn muốn tăng thêm chứ!” Bắc Thần Liệt nắm bàn tay nhỏ bé của Duyệt Duyệt hỏi.

Ánh mắt của Tú Bà lóe sáng, dường như đang chờ đợi Tô Duyệt Duyệt lên giá.

Tô Duyệt Duyệt gúc miệng giật giật, phẩy phẩy tay nói: “Kẻ ngốc mới tốn 22 vạn đi mua đêm đầu tiên của 1 hoa khôi, bản cô nương ra giá 500 lượng đã hiếm rồi, không ngờ có 1 kẻ ngu dân cư nhiên vượt mặt bản cô nương, không đùa giỡn hần 1 chút làm sao được a! Hần đã nhiều tiền như vậy thì để cho hần tiêu 1 chút tiền a!!”.

Tô Duyệt Duyệt cầm 1 bức thư đã viết sẵn đưa cho Tú Bà: “Cái này, bà giúp ta gửi cho vị công tử đó, bản cô nương chúc hần khai bao vui vẻ a!...”

“Duyệt Duyệt, Hóa ra tử là cố ý?” Bắc Thần Liệt rút cục thở phào 1 hơi, còn tưởng rằng Tô Duyệt Duyệt cùng người đó đấu đến cùng.

Tô Duyệt Duyệt cười hì hì nhìn hắn nói: “Người thấy bộ dạng của ta giống kẻ ngốc lắm sao? 500 lượng bạc đã là giá cao nhất để mua hoa khô đó rồi.. bị thần kinh mới trả giá nhiều hơn ...”

Trong phòng khác —

Bạch y công tử nhắm nháp chút rượu, chờ đợi xem vị cô nương đó ra giá như thế nào.

“Lục ca, 22 vạn a! Người rốt cục đang muốn cái gì?” Lam y công tử dùng con mắt vô cùng bất mãn nhìn vị hoa khô kia.

“Thất đệ, ta vốn không hề gì, chỉ là 1 vị hoa khô mà thôi, không có gì to tát, nhưng vừa rồi tú bà nói, đối phương là 1 cô nương, còn mang phu quân của mình đến tuyển kỹ nữ, cô nương như vậy thật có hứng thú, bỏ ra 22 vạn trên đầu cô ta cũng đáng” Bạch y công tử vẻ mặt đầy mãn nguyện nói.

Vân Sương nghe xong lý do đích thực của nam tử đó, nhất thời thần sắc âm u, nàng ta vốn cho rằng vị công tử này là thích nàng, không nỡ giao nàng cho kẻ khác, cho nên mới trả giá cao như vậy giữ nàng lại, không ngờ chỉ là đem nàng ra làm thứ mua vui.

“Hóa ra là như vậy a! Đích thực, vị cô nương này làm ta háo kỳ rồi, thật muốn xem diện mạo của nàng ta...” Lam y công tử bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lúc đó, Tú Bà mặt mày hớn hở bước vào.

Bạch y công tử vội vàng mở miệng hỏi: “Như nào? Vị cô nương đó lại ra giá bao nhiêu rồi?”

Còn ra giá cao hơn 22 vạn, khẳng định là 1 kẻ ngốc, chính là không biết nàng không ngốc như hắn nghĩ.

Lão Bà hớn hở cười nói: “Êy.. Vị cô nương đó không trả giá nữa rồi, cho nên công tử đã đạt được mục tiêu rồi.”

Trong lòng tú bà nghĩ, tuy không có cách nào kiếm được thêm nhiều tiền nữa, nhưng 22 vạn cũng đã đủ rồi.

“Cái gì? Không ra giá nữa?” Bạch y công tử buồn bực rồi,

Vừa rồi, nữ tử đó còn khí thế bồng bồng, như nào lại dễ dàng nhận thua như vậy?

“Vị cô nương đó bảo tôi đưa cho công tử tờ giấy này...”

Bạch y công tử vội vàng tiếp nhận tờ giấy, mở ra, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Viết cái gì? Cho ta xem ...”

Lam y công tử háo kỳ tiếp nhận tờ giấy, từng chữ từng chữ 1 đọc rõ ràng.

“Kẻ ngốc đã trả giá 22 vạn này, bốn cô nương không chơi với người nữa, Hm... Đây là 1 chút giáo huấn dành cho nhà người.. Lần sau nhờ đừng chiếm đoạt đồ vật của nữ nhân, đồ ngốc...” Phía dưới tờ giấy còn vẽ hình mặt cười.

Lam y công tử không nhịn được cười thành tiếng: “Hóa ra nàng ta là cố ý a! Xem ra nàng ta không có ngốc mà!!! Lần này huynh thật đã tổn tiền oan rồi.”

_____ Lâm Hi HI

45. Chương 45: Hắn Ta Cư Nhiên Là Lục Thái Tử

Bạch y công tử khuôn mặt đen đi mấy phần, giận dữ cầm chén rượu trên bàn uống cạn, đột nhiên đứng dậy: “ta nhất định phải đi xem xem, là nữ nhân nào dám to gan mang ta là đồ ngốc”

Lời vừa nói xong, trừng mắt nhìn tú bà, mụ ta ngay lập tức gật gật đầu dẫn hắn đến căn phòng của Tô Duyệt Duyệt, lam y công tử cũng tràn đầy hiếu kỳ vội bước theo.

Hai người vừa đến cửa phòng liền trực tiếp đẩy cửa bước vào, hai người bên trong cũng nhất thời hướng mắt nhìn ra, trên khuôn mặt của cả 4 người đều tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

“Tô Duyệt Duyệt” bạch y công tử kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng.

“Uyen ương..ô..ô..” Tô Duyệt Duyệt cũng kinh ngạc gọi ra tên của hắn, đột nhiên bị hắn một tay chế trụ cái miệng nhỏ.

Bắc Thần Liệt khuôn mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ mở mồm nói: “lục đệ, thất đệ các người sao lại quay về”

Hai người đang đứng ở trước mắt chính là lục hoàng tử Bắc Thần Ngạo và thất hoàng tử Bắc Thần Tường, do lục hoàng tử và thất hoàng tử ngay từ nhỏ đã bị hoàng đế gửi đến phía bắc, cho nên rất ít hồi kinh thành, cũng rất ít hồi hoàng cung.

Tô Duyệt Duyệt nghe được lời của Bắc Thần Liệt, ngay lập tức liền vô cùng ngạc nhiên, nàng không dám tin tên uyên ương hồ điệp này cư nhiên lại là lục hoàng tử, trời ạ! Hắn đã là một hoàng tử, sao có thể lại đi làm một tên hái hoa tặc chứ? Hơn nữa hắn rõ ràng biết nàng là chị dâu của hắn, sao còn có thể đột nhập vào phủ thái tử mang nàng đi a?

“lục đệ, đệ quen biết Duyệt Duyệt sao? Ta nhớ, đệ từ nhỏ đến lớn là chưa từng gặp Duyệt Duyệt mới phải, sao có thể quen biết vậy?” Bắc Thần Liệt hoài nghi nhìn cử chỉ của hai người.

Bắc Thần Ngạo khuôn mặt không tỏ ra một biểu tình gì nhìn hắn nói: “Nhị huynh trước tiên nói chuyện với thất đệ một lúc a, đệ có việc tìm nàng ấy” vừa nói xong, trực tiếp nắm cánh tay của Tô Duyệt Duyệt kéo sang một căn phòng khác.

Bắc Thần Ngạo sau khi ra khỏi phòng, liền buông cánh tay của Tô Duyệt Duyệt ra: “Tô Duyệt Duyệt, thật không ngờ lại gặp người ở đây, lại càng không ngờ nữ nhân vừa cùng ta tranh đấu lại chính là người”

Tô Duyệt Duyệt nheo nheo lông mày: “ta cũng thật không ngờ Uyên ương hồ điệp cư nhiên lại đến kỹ viện, người từ trước đến nay không phải đều thích xử nữ sao? Còn có, người sao lại có thể là một hoàng tử a?”

“cái này người không cần quản, nhớ rõ, không được nói với bất kỳ ai ta chính là uyên ương hồ điệp, đã rõ chưa?” trong mâu quang Bắc Thần Ngạo xuất hiện một tia cảnh cáo.

“tại sao chứ? Người thật là kỳ lạ, hoàng tử không làm, lại muốn làm một tên hái hoa tặc, còn nữa, người rõ ràng biết ta chính là chị dâu của người, tại sao vẫn còn đến bắt ta, người và thái tử có thù oán gì sao?” Tô Duyệt Duyệt nghi ngờ hỏi.

Thân thể cao to của hắn đột nhiên ép sát nàng vào góc tường, một tay chế trụ cằm của nàng: “Người đừng có nhiều chuyện, nhớ rõ, không được tiết lộ thân phận của ta, nếu không thì người chết như thế nào cũng không biết đâu”

Trong mâu quang Tô Duyệt Duyệt xuất hiện một tia khó hiểu, nhìn nhìn hắn một lát, sau đó gật gật đầu đáp ứng.

“Như vậy mới đúng, ta rất thích phụ nữ biết nghe lời” Bắc Thần Ngạo khước miệng xuất hiện một nụ cười băng lãnh, hôn phớt qua môi nàng.

Tô Duyệt Duyệt vô cùng kinh ngạc, vừa mới hắn ta cư nhiên hôn trộm nàng, nhưng hắn rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao nàng lại có cảm giác lúc này hắn đang có một âm mưu rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận chọc giận hắn sẽ chết rất bí hiểm a.

Hắn cùng Bắc Thần Liệt rốt cuộc là có thù oán gì? Nhưng nhìn thái độ của Bắc Thần Liệt mới này, dường như là không hề có ân oán nào, vậy rốt cuộc là tại sao chứ?

Bắc Thần Ngạo buông cằm của nàng ra, khước miệng nở ra một nụ cười vô cùng hấp dẫn, sau đó quay người bước trở lại phòng, mà Tô Duyệt Duyệt nhìn theo bóng dáng của hắn ta, lại phát hiện từ hắn có một cảm giác cô độc, lại càng tăng thêm nỗi hoài nghi trong lòng nàng.

Hắn rót cuộc là người như thế nào? Tại sao lại trở thành uyên ương hồ điệp, mà cái cảm giác hắn đem lại cho nàng lại so với Bắc Thần Hàn còn nguy hiểm hơn.

Đêm khuya yên tĩnh, cổng Thái tử phủ——

Một cỗ xe ngựa vội vàng dừng lại, Bắc Thần liệt cẩn thận đỡ Tô Duyệt Duyệt đã uống say bí tỉ xuống xe ngựa, tửu lượng của Tô Duyệt Duyệt rõ ràng rất kém, vậy mà còn cùng mấy vị hoàng tử uống, nếu không phải hắn kịp thời ngăn cản, e rằng nữ nhân này đã sớm say đến hôn mê rồi.

“Ta vẫn muốn uống, cạn...cạn một ly, lão gia ta hôm nay đang rất vui, hahaha...” Tô Duyệt Duyệt say đến nỗi khuôn mặt đỏ hồng, mềm không ngừng nói loạn.

Khuôn mặt Bắc Thần Liệt tràn đầy hắc tuyến, nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt dáng vẻ sắp ngã, vội vàng đỡ nàng, mà Tô Duyệt Duyệt cũng thình lình trực tiếp nhảy vào lòng của Bắc Thần Liệt.

“Rượu, ta muốn uống rượu” nàng mê muội ngẩng đầu nhìn hắn nói.

Bắc Thần Liệt cúi đầu nhìn dáng vẻ say rượu với khuôn mặt đỏ hồng của nàng, đôi mắt bỗng chốc sáng rực, hai người sát nhau đến nỗi hắn có thể cảm nhận được nhịp thở của nàng, đột nhiên....

“Nhị đệ, đệ đang làm gì vậy?” Bắc Thần Hàn không biết từ lúc nào đã đứng ở trước cổng, ánh mắt phẫn nộ nhìn hai người trước mắt.

____ Hồng Trần ____

46. Chương 46: Người Là Muốn Ăn Tươi Nuốt Sống Ta

“Nhị đệ, ngươi đang làm gì?” Bắc Thần Hàn không biết từ khi nào đã đứng trước cửa rồi, sắc mặt tối sầm nhìn 2 người họ

Bắc Thần Liệt rùng mình, quay đầu lại, lại phát hiện sắc mặt của Bắc Thần Hàn vô cùng khó coi, hắn ảo não vừa rồi như nào lại có thể muốn thân mật với Tô Duyệt Duyệt.

“Ô, hoàng huynh đừng hiểu lầm, vừa rồi trên miệng Duyệt Duyệt dính hột cơm, cho nên..... ta muốn giúp nàng lau sạch...” Bắc Thần Liệt vội vàng giải thích.

Tô Duyệt Duyệt cau mày, hoài nghi hỏi: “Lão nhị ngươi nói phét, ngươi không phải muốn lau sạch, mà là muốn ăn tươi nuốt sống ta mà!”

Bắc Thần Liệt lo lắng cực điểm, nhìn Bắc Thần Hàn, quả nhiên sắc mặt của Bắc Thần Hàn so với hổ xí còn thú hơn (haha... mềnh cho cái so sánh này 1 like)

“Duyệt Duyệt ngươi uống say rồi, ngươi vừa rồi nhìn nhầm rồi... ta.... Ta là muốn giúp ngươi lau miệng thôi...” Hắn vội vàng giải thích.

Tuy nhiên nói ra lý do này ngay cả bản thân hắn cũng không quá tin tưởng, nhưng có giải thích so với không giải thích còn tốt hơn.

Bắc Thần Hàn phát hiện hai người họ cứ nhiên còn ôm nhau, cơn phẫn nộ trong lòng cũng trào lên: “Tô Duyệt Duyệt, ngươi qua chỗ bổn vương.”

Tô Duyệt Duyệt nở 1 nụ cười, toàn thân nồng nặc mùi rượu, chân nam đá chân chiêu, lão đảo bước lại gần Bắc Thần Hà.

“Kì quặc, mặt đất như nào lại lắc lư a!”

Bắc Thần Hàn kéo toàn thân mềm nhũn của Tô Duyệt Duyệt vào trong lòng, cảm thấy nàng cứ nhiên say thành như vậy, sắc mặt càng đậm lên mấy phần, 1 cô nương tối muộn như vậy rồi cứ nhiên cùng nam nhân uống rượu như vậy, không ra sao cả mà!!

“Hoàng huynh, cái đó...” Bắc Thần Liệt ngập ngừng.

Bắc Thần Hàn quay mặt sang nhìn, lạnh lùng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Ta muốn nói là lục đệ đã trở về rồi, tốt rồi, ta về đây...” Hắc nhìn Bắc Thần Hàn nói, sau khi nói xong, trực tiếp lên xe ngựa rời khỏi thái tử phủ.

Bắc Thần Hàn mâu quang phức tạp, ngay cả xe ngựa rời đi lúc nào cũng không biết, cho đến khi có âm thanh líu ríu truyền lại mới kéo được sự chú ý của hắn.

“Vân Sương, phu quân ta tối nay bao người rồi, phục vụ cho tốt a! mau đến rót rượu...” Tô Duyệt Duyệt sờ sờ khuôn mặt anh tuấn của Bắc Thần Hàn, mỉm cười nói.

Bắc Thần Hàn sắc mặt lạnh như băng, đáng chết, nữ nhân này cứ nhiên chạy đi uống hoa tửu, thật phải giáo huấn nàng ta rồi.

“Tô Duyệt Duyệt, đợi ta tính nợ người..” Bắc Thần Hàn mạnh mẽ bế Tô Duyệt Duyệt vào Duyệt Tâm Các.
Duyệt Tâm Các —

Tô Duyệt Duyệt từ khi vừa bắt đầu bước vào, chưa có 1 phút giây yên tĩnh nào, bây giờ cũng vậy....

“Ta muốn nhảy, ta muốn hát, la la la.... La la la...” Tô Duyệt Duyệt nhảy điên cuồng trong men rượu, chân tay hoảng loạn xạ.

Bắc Thần Hàn cau mặt, bưng thuốc giải rượu tiến lại: “Tô Duyệt Duyệt, uống bát nước này đi..”

“Ta quay quay quay, la la la... la la la...” Tô Duyệt Duyệt cơ bản không nghe lời của hắn, đôi chân liêu siêu không ngừng nhảy múa.

Bắc Thần Hàn cơ bản không hiểu nàng đang nhảy điệu gì, lúc này, sự nhẫn nại của hắn đã sắp dùng hết rồi, hắn nắm lấy bắp tay của Tô Duyệt Duyệt, trực tiếp đổ bát nước vào trong miệng nàng.

“Tô Duyệt Duyệt, đừng có điên loạn như thế nữa, mau uống vào.” Hắc nghiêng răng nói.

Nếu không phải nàng ta phạm nữ nhi, hắc sớm đã làm cho nàng ta hôn mê rồi.

Lúc này hắc cuối cùng phát hiện Tô Duyệt Duyệt say rượu, so với bình thường còn ngang tang khó bảo hơn.

Tô Duyệt Duyệt cau mày, không nói năng gì nhổ hết bát nước ra ngoài: “Ta chưa say, nào có điên loạn a! Người... Ta nhận ra người rồi, người là con rùa đáng ghét...”

_____ Lâm HiHi _____

47. Chương 47: Thái Tử Gia Người Càng Đáng Đánh

Nàng đột nhiên níu lấy vạt áo của Bắc Thần Hàn, tức giận bắt bình nhìn hắn.

“Tô Duyệt Duyệt, bỏ tay ra...” Bắc Thần Hàn mâu mắt âm u, lạnh lùng sắc bén, sự nhẫn nại của hắn đã quá đủ rồi.

Tô Duyệt Duyệt không những không buông, càng ngày càng cầm hờn, dường như là nghĩ đến chuyện thương tâm gì vậy, vệt vàng níu chắc hơn vạt áo của hắn.

“Người- nam nhân thô thiển đáng ghét này, lúc đầu ta yêu người như vậy, nhưng người cứ nhiên lợi dụng ta... đồ con rùa...” nàng căm thù nhìn hắn, ngữ khí cũng mang sự hận thù sâu đậm.

Bắc Thần Hàn cứng người, nữ nhân này rốt cuộc đang nói gì? Nàng cứ nhiên coi hắn thành 1 nam nhân khác.

Nhìn thấy trong con mắt của nàng tràn ngập đau khổ, sự phẫn nộ trong lòng hấn trong nháy mắt biến mất, lẽ nào nàng đã từng chịu tổn thương, nếu không thì như nào lại hận nam nhân kia như vậy? Nghĩ đến nàng đã từng bị ức hiếp, trong lòng hấn cứ nhiên cảm thấy khó chịu.

“Duyệt Duyệt...” Hấn thở dài 1 hơi, muốn kéo tay của nàng lại.

“Nếu như không phải ngươi, ta sẽ không bị đưa vào tổ chức, ngươi có biết những ngày tháng rèn luyện ở tổ chức, ta đã phải sống như thế nào không? Ngươi thì tốt rồi, cứ nhiên cầm tiền của ta đi vui đùa cùng người con gái khác, đáng ghét....” Tô Duyệt Duyệt càng nói càng tức, bàn tay vô thức đánh liên hồi vào mặt của Bắc Thần Hàn.

Khi Bắc Thần Hàn còn chưa kịp phản ứng, liền bị nàng đè xuống mặt đất, liên tục đánh vào mặt.

“Nam nhân thối, ngươi cũng biến thái giống tên thái tử đó, đều là những nam nhân thối nát trong thế giới này.” Tô Duyệt Duyệt ngồi trên mình Bắc Thần Hàn, tay trái 1 phát, tay phải 1 phát cứ liên tiếp như thế đánh lên mặt Bắc Thần Hàn.

Mặt của Bắc Thần Hàn sớm đã xuất hiện vết thương, hấn nhìn đau hô lớn: “Tô Duyệt Duyệt, ngươi dừng tay lại cho bốn vương, mau...”

“Ta nói cho ngươi, đừng cho rằng nữ nhân rất dễ bị ức hiếp, nam nhân các người chẳng có cái gì tốt cả...” Tô Duyệt Duyệt nắm lấy tà áo hấn, phẫn nộ hét lớn.

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi nhìn rõ xem bốn vương là ai?” Bắc Thần Hàn nghiêng răng thức tỉnh nàng.

Đáng chết, hấn từ trước đến giờ chưa bao giờ thăm hại như này, cứ nhiên bị 1 nữ nhân đánh như vậy, hấn còn chưa tính nợ với nàng ta, nàng cứ nhiên dám đánh hấn.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt, đột nhiên buông vạt áo của hấn ra, dụi mắt, ôm đầu.

“Ôi! Thái tử gia như nào lại là ngươi? Mặt của ngươi như nào lại bị thương a?” Nàng kinh ngạc.

Lúc này, bộ dạng của nàng dường như ít nhiều đã tỉnh, nhưng đối với sự việc vừa mới xảy ra cảm thấy vô cùng mù mịt

Bắc Thần Hàn nhìn thấy nàng đã tỉnh, nghiêng răng, lạnh lùng nói: “Ngươi nói xem?”

Bây giờ đối lại sẽ là Bắc Thần Hàn tính sổ cùng Tô Duyệt Duyệt, tuy nhiên với bộ dạng vừa rồi của nàng làm cho hấn bớt giận đi nhiều, nhưng chuyện nàng vào hoa lâu uống rượu hấn vẫn chưa có ý định buông tha.

“Như ta nói, thái tử gia ngươi càng đáng đánh... nam nhân thối...” Tô Duyệt Duyệt lại 1 lần nữa tay trái rồi tay phải đánh liên tiếp lên mặt Bắc Thần Hàn.

“Tô Duyệt Duyệt.. ngươi dừng tay lại cho bốn vương..” Hấn tức giận nhìn nàng.

Tô Duyệt Duyệt dường như không nghe thấy gì, bắt đầu vừa đánh vừa hô khẩu hiệu.

“Trái 3 trường, phải 3 trường, tóm lấy cái móng lại 1 trường, trái 3 trường. phải 3 trường...” =))))))

Không biết qua bao lâu, Tô Duyệt Duyệt cuối cùng mệt mỏi dừng lại, nàng đứng dậy uốn nắn tay của mình.

“Nam nhân thối, da mặt như nào lại dày như vậy, đánh đến đau cả tay của ta a!..”

Bắc Thần Hàn tối sầm, miệng hít 1 ngụm khí lạnh, đánh chết, rốt cuộc là ai bị tổn hại a!! Hấn đột nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn thông thả đến gần Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt bắt giác bé hòng lại, lùi ra sau mấy bước. “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

_____ Lâm HiHi _____

48. Chương 48: Sau Đây Phải Cách Xa Hẳn Hơn 1 Chút

“Người nói xem, bây giờ đến lượt bốn vương tìm người tính sổ rồi...” Bắc Thần Hàn ép nàng vào vách tường, hai tay nắm chắc lấy vai nàng không cho nàng ngộ nguây, áp sát mặt vào nhìn nàng.

“Tính sổ gì a?” Tô Duyệt Duyệt dùng ánh mắt vô tội nhìn hẳn hỏi.

Bắc Thần Hàn nhìn nàng 1 lúc, rõ ràng bản thân muốn nổi cáu, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong trẻo đẹp mê hồn của nàng, lại nghĩ đến ánh mắt bị tổn thương của nàng vừa rồi, hẳn muốn nổi cáu nhưng không làm được.

“Bỏ đi, lần sau không cho phép người đến những nơi như vậy uống rượu nữa.” hẳn thở dài 1 hơi, ngữ khí vô cùng ôn hòa nói.

Vừa nghĩ đến phu nhân của mình chạy đến kỹ viện, sự phẫn nộ trong đáy lòng hẳn lại ngóc đầu dậy.

Tô Duyệt Duyệt ánh mắt mập mờ, vị thái tử này tối nay như nào lại có chút bất thường, nàng chôn hẳn đi chơi, lại chạy đi kỹ viện, vừa rồi đánh hẳn nhiều như vậy, hẳn cư nhiên không tức giận, quái lạ, quái lạ... lẽ nào hẳn sinh bệnh rồi?

“Này...” Cái miệng nhỏ của nàng động đậy, nhìn hẳn.

Bắc Thần Hàn lườm nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói,

Tô Duyệt Duyệt từ từ hít 1 hơi, chậm chậm mở miệng. “Người với lục hoàng tử không có cảm tình tốt?”

Đã từ chỗ Bắc Thần Ngạo hỏi không ra cái gì, vậy thì từ chỗ Bắc Thần Hàn tìm hiểu vậy.

“Hẳn đi tìm người? Các người gặp nhau ở đâu?” Mặt Bắc Thần Hàn biến sắc, vội vàng hỏi.

Vừa rồi ở chỗ nhị hoàng tử biết được tin Bắc Thần Ngạo trở về kinh thành, thật không ngờ hẳn cư nhiên tìm đến Tô Duyệt Duyệt, hẳn lần này quay trở về không biết có mục đích gì, lẽ nào vì năm đó...

“Ồ, Vừa rồi say rượu ở hoa lâu có chạm mặt qua, người cùng hẳn...” Tô Duyệt Duyệt rất muốn hỏi tiếp. nhưng nhìn thấy sắc mặt của Bắc Thần Hàn càng ngày càng khó coi, tự động nuốt mấy câu phía sau lại.

Bắc Thần hàn nhìn nàng, cảnh cáo: “Sau này người cách xa hẳn ra 1 chút, nghe rõ chưa?”

Tô Duyệt Duyệt ngẩng mặt nhìn hẳn, phản ứng của tên thái tử gia này như nào lại cũng giống lục hoàng tử a! lẽ nào thực sự có thù?

Dường như lại phát hiện bản thân quá nghiêm túc, sắc mặt Bắc Thần Hàn ôn hòa trở lại, 2 người cứ đứng trong tư thế gần gũi áp sát vào tường, tận cho đến khi Tô Duyệt Duyệt chịu không nổi đẩy hẳn ra.

“Làm gì?” Hẳn hỏi.

Mâu mắt Tô Duyệt Duyệt có chút áy náy, cười cười nhìn hẳn. “ Soái ca, vừa rồi ngại quá, người còn đau không a?”

Nói rồi, bàn tay bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng sờ lên mặt hẳn, không biết là mặt của hẳn thực sự quá dày rồi, còn tay của nàng thì quá mềm yếu, trên mặt Bắc Thần Hàn cư nhiên chỉ có 1 vết thương nho nhỏ.

Hẳn kéo Tô Duyệt Duyệt lại gần mình hơn, lắc lắc đầu.: “không việc gì, đều do người, nam nhân vừa rồi mà người nhắc đến là ai a?”.

Hẳn vẫn còn nhớ rõ, Tô Duyệt Duyệt đối với nam nhân đó dường như rất căm ghét, vì là bị nam nhân đó làm tổn thương rất nặng, nếu không thì như nào lại đau lòng như vậy?

Tô Duyệt Duyệt mâu quang mập mờ, dường như không muốn trả lời hẳn, giả bộ ngốc nghếch đi đến bên chiếc giường. “Người nói gì, ta không nghe thấy gì hết a! Ta mệt rồi... người ngủ ngon”.

Bắc Thần Hàn thần sắc phức tạp nhìn nàng nằm lên giường, hẳn đương nhiên biết nàng là cố ý, những hẳn cũng không nhẫn tâm lại làm tổn thương nàng hơn, hẳn thở 1 hơi dài, cởi áo ngoài đi đến bên giường nằm xuống bên cạnh nàng,

“Này này, người rót cuộc còn muốn ngủ ở chỗ ta bao lâu? Người không phải đã hồi phục rồi, làm gì lại còn ở chỗ của ta thế.” Tô Duyệt Duyệt nhìn hần hỏi.

Từ sau khi Bắc Thần Hần hồi phục bình thương, trong nửa tháng này cứ nhiên vẫn hàng ngày đến Duyệt Tâm Các, tuy nói là hần không có hành vi gì mờ ám đối với nàng, nhưng Tô Duyệt Duyệt vẫn không rõ, hần còn có 4 vị tiểu thiếp khác chăm sóc, làm gì phải hàng ngày đến Duyệt Tâm Các.

“Bổn vương thích, người quản được sao? Hần bình thần trả lời.

Thực ra bản thân hần cũng biết, chính là hàng ngày muốn được ôm nàng ngủ, dường như mùi hương trên cơ thể nàng mới là liều thuốc khiến cho hần yên tâm ngủ ngon, nghĩ đến đây, hần bất giác kéo nàng ôm vào lòng, ngửi mùi hương trên người nàng, chỉ là....

“Duyệt Duyệt, người trước tiên nên tắm rửa sạch sẽ, đổi quần áo, mùi phấn son trên người người rất nặng a!”. Hần cau mày nói.

Lúc đó trên người Tô Duyệt Duyệt ngoài mùi rượu ra, còn có mùi son phấn của những nữ tử thanh lâu lưu lại, mà mùi hương thuần khiết trên người nàng đã không còn dấu tích, hần không thích mùi này trên người của nàng.

Tô Duyệt Duyệt mệt mỏi nhắm mắt lại, chỉ nói 1 câu: “Người quản được sao?”

_____ Lâm HiHi _____

49. Chương 49: Tiễn Cung Tham Dự Hội Thưởng Hoa

Mấy ngày sau. Hoàng cung——

Hôm nay ở trong hoàng cung tổ chức hội thưởng hoa, hầu như tất cả các phi tần và hoàng tử cũng đều tham gia, khi Bắc Thần Hần đưa Tô Duyệt Duyệt tiễn cung, hoa viên rộng lớn sớm đã chen chúc đầy người với người.

Tô Duyệt Duyệt giống như mới phát hiện ra một vùng đất mới, không ngừng đi qua đi lại khắp hoa viên, nàng lớn đến từng này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều loại hoa như vậy, hoa tràn ngập trong hoa viên, mỗi loại một màu sắc, tạo nên cảnh tượng vô cùng sinh động.

Bắc Thần Hần nhìn theo nàng, lúc này đang vận một thân y phục màu hồng, dáng vẻ an tĩnh đứng dưới tán cây anh đào, ánh nắng mặt trời lách qua khe lá chiếu rọi xuống khuôn mặt nhỏ bé của nàng, làm cho khuôn mặt bất giác sáng bừng sức sống, càng làm cho hần không thể dời đi ánh mắt.

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng tìm người” đột nhiên một thái giám đi đến bên cạnh hần nhỏ giọng nói, mới làm hần bừng tỉnh lại.

Bắc Thần Hần bỗng có chút khó hiểu, tại sao bản thân mới này lại nhìn Tô Duyệt Duyệt đến thất thần như vậy, hần gật gật đầu, sau khi vội vàng cùng Tô Duyệt Duyệt trao đổi mấy câu, liền nhanh chóng đi về một hướng khác.

Tô Duyệt Duyệt vẫn lặng đứng dưới tán hoa anh đào, muốn an tĩnh thưởng hoa, nhưng lại có người đến quấy nhiễu.

“Duyệt Duyệt” một âm thanh vừa dịu dàng vừa nồng đậm tình ý vang lên sau lưng nàng.

Nàng vừa quay người lại liền phát hiện tam hoàng tử Bắc Thần Lãm đang đứng ở đó, không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy hần, trong mâu quang của hần luôn lộ ra ánh mắt đang chất chứa rất nhiều tình cảm.

“lão tam, có chuyện gì sao?” Tô Duyệt Duyệt cười cười, khách khí nói.

Bắc Thần Lãm đi đến bên cạnh nàng, mâu quang sáng rực, dịu dàng nói: “ Duyệt Duyệt, trước đây nàng toàn gọi ta là Lãm ca ca, nàng không nhớ sao?”

Lầm ca ca? trời ạ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy rùng mình rồi, nàng sao có thể gọi ra mồm chứ?

“Ta vẫn nên gọi người là lão tam a, lão nhị cùng lão tứ đâu? F3 các người không phải thường đi cùng nhau hay sao?” Tô Duyệt Duyệt cố tình chuyển chủ đề nói.

Bắc Thần Lầm khuôn mặt tràn đầy hoài nghi hỏi: “ F3 là cái gì?”

“chính là 3 người soái ca các người tụ lại một chỗ, vừa hay có thể trở thành F4 thời cổ đại a” Tô Duyệt Duyệt vội vàng giải thích.

Soái ca nhà ta chính là Đạo Minh Tự (chắc càng nàng cũng biết đây là ai a! chính là trưởng nhóm F4 bay giờ), vừa bá đạo vừa lạnh lùng, ánh mắt luôn tỏ ra là muốn giết người, mà Bắc Thần Lầm người lại tương đối hợp với vai diễn này, cảm thấy vừa dịu dàng lại nho nhã, còn về hai vị hoàng tử còn lại, tính cách phong lưu, hoàn toàn phù hợp với hai người còn lại.

“Duyệt Duyệt, nàng rốt cuộc là đang nói cái gì? Ta thật sự nghe không hiểu?” Bắc Thần Lầm khuôn mặt tỏ ra mù mờ hỏi.

Tô Duyệt Duyệt lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “ nếu người mà nghe hiểu, vậy chính là có quỷ rồi?”

Cùng một người cổ đại nói về bộ phim thân tượng ở thời hiện đại, chả khác nào tự tìm phiền phức.

Bắc Thần Lầm cười nhẹ một tiếng, dịu dàng giơ tay xoa xoa đầu của Tô Duyệt Duyệt: “Duyệt Duyệt, sau khi nàng mất trí nhớ, thật sự thay đổi rất nhiều, đến nỗi ngay cả ta cũng không thể nhận ra nữa”

Tô Duyệt Duyệt nâng mắt nhìn hắn ta, từ trong ánh mắt của hắn nàng có thể nhìn thấy sự thất vọng và bất đắc dĩ đang ngập tràn, sau đó cẩn thận gỡ cánh tay của hắn ra khỏi đầu mình. vị tam hoàng tử này rốt cuộc bị sao vậy, lẽ nào không biết quanh đây đang có rất nhiều người sao? Hắn ta cư nhiên không để tâm đến thân phận của mình, công khai thân mật với nàng như vậy.

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy khó xử quay đầu nhìn về hướng khác, đột nhiên phát hiện ra vị cứu tinh, to tiếng hét: “ vị quận chúa chua ngoa kia, người cũng tiến cung sao?”

Lãnh Phúc Hương nghe thấy thế liền quay đầu, lại phát hiện hai cánh tay của Tô Duyệt Duyệt đang không ngừng vẫy trong không trung, mà mồm thì không ngừng hét.

“quận chúa chua ngoa, ở đây..đến đây đến đây”

Lãnh Phúc Hương với sắc mặt vô cùng khó coi bước lại chỗ nàng, phần nộ quát: “Tô Duyệt Duyệt, người đang gọi chó sao?”

“Y của người không phải đang thừa nhận bản thân người chính là chó chứ? Nếu không thì tại sao người lại qua đây?” Tô Duyệt Duyệt vỗ vỗ vào bả vai của nàng ta, cười cười nói.

Lãnh Phúc Hương ngay lập tức trừng mắt với nàng, không có hảo ý nói: “ ai là chó, cái đồ chết tiệt nhà người la lối to như vậy, ta có thể không qua sao?”

Nàng lúc này mới phát hiện ra Bắc Thần Lầm đang đứng ở bên cạnh, lễ phép gật gật đầu, sau đó lại nhìn nhìn 4 phía, như đang tìm kiếm thân ảnh của một ai đó.

Tô Duyệt Duyệt phi thường tốt bụng nhắc nhở: “ quận chúa chua ngoa, người không cần nhìn nữa, cho dù người có nhìn đến nỗi mất lời ra, cũng không tìm thấy phu quân nhà ta đâu”

Lãnh Phúc Hương có một tia thất vọng, đưa tầm nhìn trở lại trên người Tô Duyệt Duyệt: “Thái tử hôm nay không tiến cung sao?”

Nàng hôm nay chính là cố tình trang điểm thật xinh đẹp để có thể thu hút được sự chú ý của Bắc Thần Hân, làm cho hắn say mê mình, nhưng thật không ngờ tìm đi tìm lại, cũng không nhìn thấy bóng dáng của hân.

____ Hồng Trần ____

50. Chương 50: Thái Tử Không Để Cho Thần Đệ Chút Mặt Mũi Nào Sao?

Tô Duyệt Duyệt hai tay chấp vào nhau, tỏ ra cái bộ dáng của một thái tử phi, hất cằm nói: “quận chúa, người ngang nhiên tìm phu quân của ta như vậy, dường như không quá hợp lý a, người không nhìn thấy thái tử phi đang đứng trước mặt người sao?”

“ta không hề coi người là thái tử phi, hơn nữa thái tử điện hạ lại không phải chỉ có thể có mỗi mình người” Lãnh Phúc Hương lạnh lùng nói.

Tô Duyệt Duyệt nhú nhú lông mày, giả ra cái bộ dáng tràn đầy thất vọng, thở ra một hơi dài: “vốn dĩ ta vẫn coi người là bạn, nhưng nếu người không thích thì bỏ đi vậy”

“sao có thể là bạn hữu chứ? Chúng ta là địch nhân, đừng có quên, cuộc so tài vẫn chưa kết thúc đâu” Lãnh Phúc Hương trừng mắt nhìn nàng nói.

Tô Duyệt Duyệt không thêm để tâm giả vờ quay mặt bước đi: “ai! Được rồi! chúng ta là địch nhân! Ta vốn dĩ là định nói cho người nghe về vóc dáng của phu quân ta a! người không biết ánh sáng phát ra từ trên người thái tử là có bao nhiêu huy hoàng đâu! Nhưng thôi bỏ đi, nếu người đã không muốn nghe thì thôi vậy”

Nàng không tin chiêu này lại không thể khiến nàng ta động tâm, nữ nhân luôn luôn rất hiếu kỳ, đặc biệt là với nam nhân mà mình thích.

Quả nhiên.....

“Tô Duyệt Duyệt, người đứng lại cho ta, mau nói rõ ràng đi..hừ” Lãnh Phúc Hương mâu quang sáng rực hẳn lên, muốn ngăn không cho Tô Duyệt Duyệt đi, vội vàng chạy theo nàng.

“Người đuổi theo ta làm gì” Tô Duyệt Duyệt không dừng cước bộ mở miệng nói.

Lãnh Phúc Hương giống như con bạch tuộc, bám lấy người nàng, kích động nói: “Người vừa nói vóc dáng của thái tử điện hạ làm sao? Nhanh nói cho ta, “cái ấy” có phải rất dài không?” =)))) (trời ai thật bó tay với quận chúa này)

Lúc này trong đầu của nàng ta là một mảnh xuân sắc bao trùm, không ngừng ảo tưởng về thân hình hoàn mỹ của Bắc Thần Hàn, ảo tưởng đến cái tượng trưng của đàn ông, có phải là giống trong sách nói, vừa dài vừa to a!

“Ya, quận chúa, thật không ngờ người cư nhiên lại là một sắc nữ nha!” Tô Duyệt Duyệt trợn trừng mắt, vô cùng kinh ngạc quay lại nhìn nàng ta.

Nữ nhân cổ đại không phải đều rất bảo thủ sao, sao vị quận chúa này lại có thể nghĩ thoáng như vậy chứ, tuy nhiên, thật đúng với khẩu vị của nàng, cuối cùng cũng gặp được người có cùng chí hướng ở cổ đại này.

“được rồi. được rồi, nhanh nói đi, điện hạ phương diện này có phải rất oai phong không? Kích thước là bao nhiêu vậy?” Lãnh Phúc Hương không ngừng bám theo Tô Duyệt Duyệt đang đi ở phía trước mà lải nhải.

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị nói: “rất lớn, cũng rất oai phong, thường làm người khác phải kêu trời, còn có a! tư thế mà hấp dẫn nhất chính là la hán đẩy xe (mọi người tự tưởng tượng a, ta nghĩ mãi cũng không biết dịch cái tên tư thế này thế nào cho thỏa đáng =)))”

“là thật? tư thế đó không phải sẽ rất mệt sao?”

“ai, quận chúa cũng biết la hán đẩy xe sao?”

“Phí lời, xuân cung đồ ta đã xem cả mấy trăm lần rồi”

Hai người nữ nhân không hề kiêng kỵ to tiếng bàn luận, dần dần cũng rời đi chỗ ban đầu, mà Bắc Thần Lãm từ đầu đến cuối lại vô cùng kinh ngạc đứng yên tại chỗ. Người nữ nhân ngang nhiên bản chuyện phòng the này, thật sự là Tô Duyệt Duyệt sao?

Hoàng cung. Ngự thư phòng——

Bắc Thần Hàn vừa bước vào cửa liền thấy hai thân ảnh đang đứng ở đó, nhìn thấy tướng mạo của hai người, hẳn có chút ngạc nhiên.

“lục đệ, thất đệ, đã lâu không gặp, không ngờ các đệ cứ nhiên lại trở về” hẳn lạnh lùng nói.

Bắc Thần Ngạo khoe miệng giật giật, nhìn hẳn: “Thái tử mấy năm nay chắc sống cũng không tồi, chắc hẳn không muốn nhìn thấy hai người bọn đệ”

“Lục đệ nghĩ quá nhiều rồi, bốn vương vui mừng còn không kịp, sao có thể không muốn gặp hai người chứ” Bắc Thần Hàn cười cười, khách khí nói.

Xem ra Bắc Thần Ngạo giờ đây quả thực đã trưởng thành lên rất nhiều rồi, nhưng lại đem đến cho người khác một cảm giác rất thần bí, loại cảm giác này ngay cả Bắc Thần Hàn cũng không thể nói rõ được, luôn luôn cảm thấy trong lòng hẳn đang ẩn chứa rất nhiều tâm sự.

“Thái tử, lần trước vào ngay tân hôn của huynh, thần đệ không thể đến tham dự được, đợi hôm khác đệ sẽ mời huynh cùng thái tử phi đến phủ đệ dùng bữa, đây coi như là chút tâm ý của đệ” Bắc Thần Ngạo nhìn hẳn cười nói.

Sắc mặt Bắc Thần Hàn ngay lập tức liền biến đổi, lạnh lùng từ chối: “không cần thiết, tâm ý của đệ bốn vương ghi nhận, hà tất phải phiền phức như vậy”

“nói như thế, huynh là không muốn cho thần đệ chút mặt mũi nào sao?” hẳn tựa tiểu phi tiểu hỏi.

____ Hồng Trần ____

51. Chương 51: Bắc Thần Ngạo Lạnh Lùng

“Nói như vậy. thái tử là không cho thần đệ chút mặt mũi nào rồi?” Hẳn cười như không cười nói.

“Lục đệ nghĩ quá nhiều rồi, bốn vương chỉ là không muốn phiền người, lục đệ đã kiên trì như vậy, vậy bốn vương đành phải theo ý người, ngày khác sẽ đến làm khách ở phủ nhà người.” Bắc Thần Hàn ôn hòa nói.

“Như vậy mới đúng, huynh đệ chúng ta vẫn giống như trước đây, đúng rồi, khi đi nhớ dẫn theo thái tử phi, lần trước thần đệ gặp nàng, rất thích nàng ta, thái tử phi thật thú vị.” Bắc Thần Ngạo cười nói.

Thái độ trong lời nói của hẳn lại làm cho sắc mặt của Bắc Thần Hàn trở nên âm u.

Khi 2 người đang trầm mặc không nói, hoàng thượng đột nhiên từ ngoài đi vào, đến bên cạnh 3 người bọn họ.: “Các người đều đến rồi a!”.

“Ngạo nhi, Tường nhi, trăm đã nhiều năm không gặp các người rồi, các người đều đã trưởng thành không ít, cũng thành những người trượng trạc như này rồi...” Hoàng đế cười tươi, vỗ vỗ vai Bắc Thần Ngạo, lại bị hẳn lạnh lùng trốn tránh.

“Không biết hoàng thượng ngày hôm nay tìm bọn ta đến là có chuyện gì? Nếu như không có chuyện gì, bốn vương muốn rời đi trước.” Bắc Thần Ngạo lạnh lùng nói.

Hoàng đế thu hồi lại tay của mình, đành chịu lắc lắc đầu, nhìn hẳn. “Ngạo nhi còn trách trăm năm đó bắt người cùng Tường nhi phải xuất cung sao?”.

Bắc Thần Hàn mu quang lóe sáng, thực ra sự việc này đối với Bắc Thần Hàn mà nói, hẳn rõ ràng nhất.

Bắc Thần Ngạo là do hoàng hậu sinh ra, đúng ra hẳn là thái tử chính thức của vương triều, nhưng hoàng thượng từ đầu đến cuối chỉ sủng ái mẫu thân Điệp phi của Bắc Thần Hàn, 10 năm trước hoàng hậu ở trong cung Du phi, cũng chính là mẫu thân của Bắc Thần Tường, âm mưu hãm hại Điệp phi, Điệp phi vì bất cẩn sa xuống hồ nước, cuối cùng nhiễm phải trọng bệnh mà qua đời.

Năm đó hoàng thượng nổi trận lôi đình, cho rằng hoàng hậu cùng Du phi không đủ tư cách làm mẹ, 1 hơi hạ lệnh tước bỏ ngôi vị thái tử của Bắc Thần Ngạo, và cho Bắc Thần Ngạo năm đó chỉ có 8 tuổi cùng Bắc Thần Tường 7 tuổi xuất cung, phong Bắc Thần Hàn làm vương gia.

Đối với việc này, Bắc Thần Ngạo từ nhỏ đã ghi hận trong lòng, hận hận mẫu hậu ác độc của mình, cũng hận phụ vương vô tình của mình, cho nên từ nhỏ đến lớn đối với tình thân càng không coi ra gì, dẫn đến tính cách lạnh lùng cô đơn của hắn ngày hôm nay.

Mà năm đó thái tử chính thức của vương triều rõ ràng đã giao cho hắn, sau khi hoàng thượng đau lòng, kết luận cuối cùng là chọn đứa con của phi tần mà mình sủng ái nhất, cũng chính là Bắc Thần Hàn, Bắc Thần Hàn cũng chính năm đó được phong cho ngôi vị thái tử.

‘Hoàng thượng nặng lời rồi, bốn vương như nào dám trách hoàng thượng.’ Bắc Thần Ngạo lạnh lùng nói, ngữ khí cũng không có gì thay đổi/

Hoàng thượng thở dài 1 hơi, vội vàng nói. “Như này đi! Tối nay gia đình chúng ta tập trung lại cùng nhau ăn cơm, mẫu hậu của ngươi cũng nhiều năm không được gặp ngươi rồi, tối nay cho mẫu thân 2 người chuyện trò vui vẻ”.

“Vâng, Hoàng thượng còn có chuyện không? Nếu như không có, Ngạo nhi xin phép cáo từ trước...” Bắc Thần Ngạo thái độ không quen, càng làm cho hoàng thượng không biết làm thế nào.

Khi mà Bắc Thần Ngạo và Bắc Thần Tường 2 người lui xuống, hoàng thượng lại lần nữa cười cười nhìn Bắc Thần Hàn.

“Hàn Nhi, đừng trách, Ngạo nhi như vậy là bình thường, trăm tin 1 thời gian nữa sẽ khác.” Hoàng thượng cười nói.

“Phụ vương, hài nhi biết rồi” Bắc Thần Hàn gật đầu đáp.

Hoàng thượng vội vàng chuyển đề tài, trực tiếp hỏi: “Duyệt Duyệt cũng vào cung rồi chứ! Vợ chồng các ngươi gần đây quan hệ như thế nào?”.

Hoàng thượng luôn biết Bắc Thần Hàn từ nhỏ đến lớn luôn không thích Tô Duyệt Duyệt, cũng biết hắn rất không hài lòng về cuộc hôn nhân này, cho nên hoàng thượng rất lo lắng sau khi kết hôn, Tô Duyệt Duyệt có làm sai chuyện gì hay không.

“Quan hệ của hài nhi và Tô Duyệt Duyệt cũng không tồi...” Hắn mu quang lóe sáng, nét mặt bất giác trở nên ôn hòa.

Đích thực là không tồi, cũng rất tuyệt, mỗi ngày có Tô Duyệt Duyệt ở thái tử phủ để quả trách, sống những ngày tháng phong phú cũng rất có hứng thú.

Hoàng thượng mâu quang phát hiện vẻ mặt ôn hòa ấm áp của Bắc Thần Hàn, xem ra, sự việc tiến triển không tồi a!

“Trẫm nghe nói, Duyệt Duyệt mất trí, chuyện này là thật sao?” Hoàng thượng lại lần nữa mở miệng hỏi.

_____ Lâm HiHi _____

52. Chương 52: Người Đó Đã Đến Rồi

Bắc Thần Hàn mâu quang có phần phức tạp, gật gật đầu: “Vâng, Duyệt Duyệt không cẩn thận bị va chạm ở đầu, sau khi tỉnh lại thì bị mất trí rồi”.

Hắn đương nhiên không muốn nói cho hoàng thượng biết Tô Duyệt Duyệt trước đây đã chết rồi, Tô Duyệt Duyệt bây giờ là linh hồn xuyên không, chuyện này mà nói ra sợ rằng hoàng thượng sẽ sợ chết luôn.

“Như vậy a!! Chỉ cần Duyệt Duyệt không sao thì tốt rồi”. Hoàng thượng mâu quang lóe sáng, nội tâm dường như đang tính toán cái gì, cuối cùng cười mà nói.

“Tốt rồi, người mau đi mời Duyệt Duyệt, Các người nhớ tối nay lưu lại dự yến tiệc” Hoàng thượng tiếp tục nói.

Sau khi Bắc Thần Hàn gạt đầu, liền rời khỏi ngự thư phòng hướng tới phía hoa viên, còn hoàng thượng nhìn cánh cửa trống không, sự thân thiết ôn hòa trên khuôn mặt liền biến mất, đột nhiên mang vẻ mặt thần bí.

“Xem ra, người đó đã đến rồi...” Hần hạ giọng nói.

Hoàng cung— Hoa viên

Tô Duyệt Duyệt cùng Lãnh Phúc Hương lượn vài vòng cảm thấy vô cùng vô vị, lúc này đột nhiên bên cạnh xuất hiện 1 thân ảnh hết sức mảnh mai, trên đầu đội mũ phượng, Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy nàng ta trang điểm rất cầu kì liền biết đối phương khẳng định là 1 nhân vật vô cùng quan trọng, quả nhiên...

“Hoàng hậu nương nương cát tường”. Lãnh Phúc Hương cung kính thỉnh an, khi mà nàng ta phát hiện Tô Duyệt Duyệt vẫn không hề động đậy, vội vàng kéo kéo góc quần của Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt không hiểu ý của Lãnh Phúc Hương, lớn tiếng hỏi: “Người làm gì mà kéo yi phục ta?”

Lãnh Phúc Hương tròn tròn mắt, Tô Duyệt Duyệt này giả điên hay là giả dại a! Lẽ nào nàng ta quên hoàng hậu là người có địa vị như nào sao?

“Ô, Đây không phải thái tử phi sao? Chim sẻ khi mà thành phượng hoàng rồi liền có thể vô lễ vậy sao? Ngay cả lễ nghĩa cơ bản cũng quên rồi?” Khi Lãnh Phúc Hương định mở miệng nói, Hoàng hậu đã đến trước mặt 2 người, lạnh lùng nhìn Tô Duyệt Duyệt nói.

Tô Duyệt Duyệt cười lạnh 1 tiếng, không hề sợ hãi nói: “Người lại không phải vương phi nương nương hay là quan thế âm bồ tát, ta sao phải thỉnh an nhà người a!!”

“Người quá lão xược rồi, Lý mama...” Hoàng hậu sắc mặt thay đổi, bà ta từ trước đến giờ chưa gặp ai dám vô lễ với bà ta như vậy.

Chỉ thấy 1 bà vú già khoảng năm mươi mấy tuổi, biểu tình trên mặt âm u, vừa nhìn liền biết là cùng một ruột với nhau.

“Có lão nô...” Lý mama đứng dậy lớn tiếng nói.

Hoàng hậu lườm Tô Duyệt Duyệt, lạnh lùng nói: “Thay ta giáo huấn nó cho tốt, dạy nó biết quy luật của hoàng cung, để nó biết lễ nghĩa cơ bản là gì?”

“Lão nô tuân mệnh”. Lý ma ma gương mặt hưng phấn đi tới phía Tô Duyệt Duyệt, dường như rất lâu rồi không có ai lão xược như vậy, khó lắm mới có 1 lần để bà ta phát huy năng lực dạy dỗ của mình, chỉ đáng tiếc, bà ta dường như tìm sai đối tượng rồi.

Tô Duyệt Duyệt nở nụ cười nhìn Lý mama bước tới, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của chủ nô bọn họ, lập tức nàng liền nhớ đến hoàng hậu trong Hoàn châu cách cách và bà Dung Mama, Oa... quá giống rồi!! Quả thực quá giống luôn... (*vỗ tay*)

“Lão điều nô kia, ta khuyên bà tốt nhất nên quay lại, nếu không thì đừng trách ta hạ thủ vô tình..” Tô Duyệt Duyệt thành tâm thức tỉnh bà ta.

Lý ma ma sắc mặt biến đổi, bà ta rõ ràng cảm thấy khí thế của Tô Duyệt Duyệt không giống với ngày trước, Tô Duyệt Duyệt bây giờ toàn thân phát ra 1 loại sát khí, loại sát khí này ngay cả bà ta cũng nghĩ đến mà sợ, nhưng bà ta vẫn giả bộ không hề sợ sệt, bước nhanh đến trước mặt nàng, giơ tay muốn giáo huấn nàng.

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nghiêng mình, tránh bàn tay của bà ta, 1 tay nhanh chóng nắm lấy tay phải của bà ta, tay kia đặt vào gáy của bà ta, Lý mama vốn đã rất đỏ, nhưng khi bà ta quay đầu lại, nhìn thấy thứ mà Tô Duyệt Duyệt đặt ở phía sau cổ mình, sắc mặt ngay lập tức trở nên trắng bệch.

“Thái... thái tử phi tha mạng a!!” Lý mama run rẩy xin tha mạng.

Sắc mặt của hoàng hậu đậm lên vài phần, phần nộ hết: “ Lý mama ngươi đang làm gì? Còn không mau động thủ, giáo huấn nó.”

Lý mama run rẩy cơ bản không dám cử động lung tung, Tô Duyệt Duyệt cười cười đi tới chỗ của hoàng hậu, khi mà 2 người đến trước mặt của hoàng hậu, hoàng hậu sớm đã hết kiên nhẫn, nụ cười của Tô Duyệt Duyệt thì càng ngày càng lớn, mà Lãnh Phúc Hương đứng phía sau nhìn thấy đồ vật trên tay của Tô Duyệt Duyệt, cũng hoàn toàn bị dọa cho sợ chết rồi.

Lâm HiHi

53. Chương 53: Ta Nhảy Ta Nhảy Ta Nhảy

“Hoàng hậu nương nương, lão nô...lão nô không dám” Lý mama run run nói.

hoàng hậu hờn hển trừng mắt nhìn bà ta, sau đó lại nhìn sang Tô Duyệt Duyệt gào lên giận dữ: ” Tô Duyệt Duyệt, bốn cung ra lệnh cho người ngay lập tức thả lý mama ra”

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị nhìn mẹ ta: “vậy trước tiên hoàng hậu nên xin lỗi ta a, nếu chịu xin lỗi thì ta sẽ không tính toán với các người nữa”

“hỗn xược, để xem bốn cung giáo huấn ngươi như thế nào” Hoàng hậu sắc mặt đen hẳn, không chút do dự đánh qua.

Tô Duyệt Duyệt cười cười, trực tiếp dùng con vật dài dài dễ thương đang cầm trên tay quăng qua chỗ hoàng hậu: “thay ta chăm sóc nó cho tốt nhé hoàng hậu”

“aaaaaaaaaaaa.....” một âm thanh hình dung vô cùng đau khổ và hoảng sợ vang lên xuyên cả bầu trời.

Hoàng hậu nhìn thấy con rắn xanh đang ngo ngoe trên người mình, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch, không ngừng nhảy lên nhảy xuống để hất con vật kinh tởm này đi.

Những người đi thưởng hoa hôm nay, sau khi nghe được chuỗi thanh âm đó, tất cả đều rầm rộ kéo đến chỗ của Tô Duyệt Duyệt và hoàng hậu, khi đến nơi ai cũng phải trừng to mắt ngạc nhiên nhìn đáng vẻ thất thố của hoàng hậu đang diễn ra trước mắt.

“Hoàng hậu nương nương, ngươi có biết hiện giờ ngươi rất giống một con chuột túi không, ta nhảy ta nhảy ta nhảy =))” Tô Duyệt Duyệt vô cùng sung sướng trước việc người khác gặp họa, cũng cố tình mô phỏng theo bộ dáng của con chuột túi, không ngừng nhảy qua nhảy lại.

“Aaaa, người đâu? mau đến đây.....nhanh...nhanh lấy con rắn trên người ta ra!!! người đâu.....” Hoàng hậu cắn bản là không hề nghe thấy lời của Tô Duyệt Duyệt, vẫn nhảy nhót như người có bệnh tâm thần, chỉ là đường như con rắn đó vô cùng yêu thích mùi vị ác độc trên người mẹ ta, vẫn ngoan cố bám trụ ở thất lưng mẹ.

hoàng hậu bị dọa cho đến nỗi toàn thân phát run, đầu tóc lúc này đã loạn xạ hết, mũi phượng do sự kích động mạnh của mẹ ta mà rơi xuống, toàn thân hình dung vô cùng nhếch nhác.

đột nhiên có một đạo kiếm bắn ra, con rắn đang quấn ở thất lưng của hoàng hậu ngay lập tức bị cắt làm đôi, Tô Duyệt Duyệt nhíu nhíu lông mày nhìn về phía thanh kiếm vừa bắn ra, lại phát hiện Bắc Thần Ngạo đang thông thả đi đến, sau đó đi đến bên cạnh hoàng hậu.

“Mẫu hậu” hân hạnh lòng hành lễ.

Hoàng hậu nhìn thấy con rắn kia đã bỏ mạng, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, lúc nhìn thấy Bắc Thần Ngạo lại càng vô cùng kích động: “Ngạo nhi, con....con đã trở về rồi”

Bắc Thần Ngạo chỉ là nhẹ gật đầu, cũng không cùng bà ta nói thêm gì nữa, hoàng hậu lúc này mới nhớ đến sự tình của Tô Duyệt Duyệt vừa rồi, ngay lập tức quay người trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt.

“Tô Duyệt Duyệt, người cư nhiên dám trêu đùa bổn cung, người đâu!!!” Hoàng hậu phần nộ hét lên.

bà ta đường đường là chi mẫu một quốc gia, thế mà lại bị một tiểu nha đầu thấp kém mang ra đùa cợt đến cái bộ dáng này, nỗi tủi nhục này bà ta nói thế nào cũng không thể giải tỏa hết uất ức.

” Bà cô già, ta khuyên người tốt nhất nên đi tìm thái y xem thử, nếu không thì độc tố của con rắn kia sẽ chạy vào tim người, như vậy thật là thảm a!” Tô Duyệt Duyệt nhíu nhíu lông mày màu hảo tâm nhắc nhở.

hoàng hậu không rõ ý tứ của Tô Duyệt Duyệt, mục lại không có bị con rắn đó cắn, vậy cái gì mà nọc độc đến tim, đang lúc mục ta tỏ ra nghi hoặc, mọi người xung quanh sớm đã bị bộ dạng thảm hại của 2 người dọa cho kinh ngạc, mà mục ta thì lại mù tịt không hay biết gì.

Lý mama vội vàng chạy đến, lo lắng hỏi: “Hoàng hậu nương nương, người....người trúng độc rồi”

Lúc này, nhìn thấy sắc mặt của lý mama, cũng hoàn toàn kinh ngạc: “Lý...lý mama, mặt của người tại sao lại biến thành đen như vậy?”

” Bà cô già, không chỉ mặt của mục ta bị biến thành đen đâu, ngay cả người cũng như vậy a, khắp mặt đều biến đen rồi” Tô Duyệt Duyệt cười tà mị nói.

Hoàng hậu không dám tin lắc lắc đầu, vội vàng quay đầu nhìn lý mama, Lý mama gật gật đầu biểu thị lời của Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn không sai, lúc này cả hai người chủ tớ khắp mặt phủ một màu đen sì, chỉ có thể nhìn thấy hai hàm răng trắng bóng.

“Tô Duyệt Duyệt, bổn cung sẽ không tha cho hai người các người, thái y....nhanh truyền thái y” hoàng hậu trước khi đi còn phần nộ trừng mắt với nàng, sau đó kinh hoàng khiếp sợ chạy về phía tẩm cung của mình.

Lãnh Phúc Hương lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng kéo góc áo của Tô Duyệt Duyệt: “Tô Duyệt Duyệt, hoàng hậu sẽ không phải thật sự trúng độc chứ?”

“quận chúa có muốn thử xem không?” Tô Duyệt Duyệt cười cười nói.

kỳ thực nàng vừa nãy khi bắt con rắn đó, đã loại bỏ hết nọc độc từ răng nó rồi, sở dĩ khuôn mặt của hoàng hậu và lý mama đen như vậy, là do Tô Duyệt Duyệt âm thầm tung mực vào mặt của bọn họ, hoàn toàn không phải do độc rắn, chỉ cần rửa mặt liền có thể trở lại bộ dáng như cũ.

Lãnh Phúc Hương vội vàng lùi một bước, lắc lắc đầu một cách điên loạn. Tô Duyệt Duyệt này ngay cả rắn mà cũng dám chơi, thật quá khủng bố rồi....

____Hong Trần____

54. Chương 54: Người Vốn Phải Là Cửa Ta

Lúc này, 1 vị thái giám vội vàng đến bên cạnh Lãnh Phúc Hương.: “Phúc hương quận chúa, vương gia đang tìm người, người mau đi gặp vương gia 1 chuyến”.

Sau khi Lãnh Phúc Hương rời khỏi, nhất thời chỉ còn lại 2 người là Tô Duyệt Duyệt và Bắc Thần Ngạo, những người xung quanh sớm đã rời đi hết rồi.

Tô Duyệt Duyệt mở miệng hỏi trước: “Vừa nghe thấy người gọi bà ta là mẫu hậu, người là do hoàng hậu sinh ra a?”.

Một nam nhân lớn lên đẹp rạng ngời như vậy, thật khiến người ta nhìn không ra lão yêu bà nào đã sinh hắn ra.

Bắc Thần Ngạo rảo bước đến bên nàng, hoàn toàn không có ý muốn trả lời nàng ta, mà nhìn chằm chằm nàng.

“Cùng ta đi...” Hắn đột nhiên thấp giọng nói.

Tô Duyệt Duyệt đang muốn gật đầu, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Bắc Thần Hàn ở mọi phía, vội vàng cười nói: “Ồ, tướng quân nhà ta đến tìm ta rồi, xin lỗi không tiếp được...”

Sau khi nói xong, đang định quay bước rời đi, Bắc Thần Ngạo nở 1 nụ cười lạnh, trực tiếp nắm lấy tay của Tô Duyệt Duyệt, cúi thấp đầu phủ lấy đôi môi của nàng.

Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc mở to mắt, Lục hoàng tử này đang làm gì? Khi nàng nhìn thấy trong mâu mắt của hắn xuất hiện ý cười, nhất thời hiểu rõ, hắn là cố ý, quả nhiên....

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi qua đây cho bổn vương”. Phía trước truyền đến âm thanh của Bắc Thần Hàn.

Bắc Thần Hàn phần nội, dùng ánh mắt giết người nhìn người 2 người phía trước, nhìn thấy bộ dạng 2 người đó thân mật, càng thêm tức giận, 2 bàn tay vô thức nắm chặt thành nắm đấm.

Bắc Thần Ngạo nhìn thấy sự phẫn nộ trên mặt Bắc Thần Hàn, sau đó rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Tô Duyệt Duyệt, nhếch mép nói: “Thực ra ngươi cơ bản phải là của ta, môi của ngươi thật ngọt...”

Tô Duyệt Duyệt nghi hoặc nhìn thân ảnh hắn rời đi, ý mà Lục hoàng tử đó vừa nói là gì? Hơn nữa hắn tại sao phải cố ý công kích sự phẫn nộ của Bắc Thần Hàn? Giữa hai huynh đệ bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bắc Thần Hàn phùng phùng nộ khí đến trước mặt Tô Duyệt Duyệt, nắm lấy tay của nàng, phẫn nộ nói: “Đáng chết, Tô Duyệt Duyệt, ngươi coi bổn vương là người chết sao? Ngươi lại dám cùng lục đệ ...”

“Ngươi bị thần kinh à? Ngươi không nhìn thấy là hắn cố ý à?” Tô Duyệt Duyệt ra sức thoát khỏi tay của hắn.

Bắc Thần Hàn cơ bản không muốn nghe nàng giải thích, càng ngày càng tức giận, nhân lúc nàng còn chưa kịp phản ứng trực tiếp điểm huyệt của nàng, vác nàng lên vai hướng về phủ của mình đi.

“Bắc Thần Hàn, ngươi là con rùa, thả ta xuống a!!” Tiếng gào thét của Tô Duyệt Duyệt ở hoa viên dần dần biến mất.

Lúc này, Bắc Thần Ngạo từ 1 góc bước ra, nhìn thân ảnh của 2 người bọn họ, góc miệng lại 1 lần nữa nở 1 nụ cười, sau đó cũng rảo bước đi.

Tẩm cung thái tử.

Bắc Thần Hàn phùng phùng nộ khí lôi Tô Duyệt Duyệt trở về tẩm cung, trực tiếp ném thân người không thể cử động được của nàng xuống giường.

“Tất cả rút hết ra cho bổn vương” Hắn tức giận đuổi hết cung nữ ở trong phòng ra/

“Biến thái, ngươi muốn làm gì? Mâu quang của Tô Duyệt Duyệt hoảng hốt, hồng bét, lần này ngàn trân không mang bên mình, lại bị điểm huyệt rồi, lần này phải chốn như nào đây.

Bắc Thần Hàn lạnh lùng đến bên giường, căm ghét nhìn nàng.

“Ngươi và lục hoàng tử có mối quan hệ gì?” Bàn tay to dài vuốt nhẹ mặt của nàng, lạnh lùng hỏi.

Tô Duyệt Duyệt nhìn hắn, nàng vừa rồi không phải đã nói rồi sao. “Ta với hắn chẳng có quan hệ gì, vừa rồi hắn là cố ý, hắn là cố ý chọc tức ngươi, huynh đệ hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thật sự là 1 người biến thái 1 người khủng bố...”

“Tô Duyệt Duyệt, chú ý thái độ của ngươi”. Hắn liền chỉ vào miệng nàng, cảnh cáo.

Tô Duyệt Duyệt hít 1 ngụm khí lạnh. Tục ngữ nói khi con người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu..

___ Lâm HiHi ___

55. Chương 55: Đợi Đến Khuya Rồi Tiếp Tục Có Được Không?

“Ách, soái ca... xin lỗi nhưng... Đừng nổi nóng nha... làm ơn giải huyết đạo trên người tôi đi, thật sự rất khó chịu a!” Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt nói.

Bắc Thần Hàn cười khẩy, những ngón tay thon dài tiếp tục lướt xuống phía dưới và cuối cùng dừng lại ở núm vú (eo >”<) nhẹ=“” nhẹ=“” vân=“” quanh=“” hai=“”>

“Đồ biến thái, người đang làm cái gì vậy?” Tô Duyệt Duyệt trong chốc lát bỗng cảm thấy cơ thể trở nên tê dại.

Hắn cởi giày, cả thân hình cao to vội dề lên cơ thể bất động của cô. “Người nói xem là bốn cung muốn làm gì?”

“Cái đó, soái ca... Giờ hãy còn sớm mà, chúng ta đợi đến khuya rồi hãy tiếp tục có được không...” Tô Duyệt Duyệt hoang mang nói vội.

Bắc Thần Hàn nào có chịu nghe lời của cô, cúi đầu thấp hết mức có thể mà cười nói: “Đợi bốn vương ăn thịt người xong, về đến phủ thì cũng khuya rồi, lúc đó chúng ta tiếp tục cũng được mà...”.

“Người... Không...” Tô Duyệt Duyệt đang định cãi thì liền bị miêng hắn bịt lại.

Bắc Thần Hàn vốn định nhẹ nhàng với cô, nhưng cứ nghĩ đến bờ môi cô vừa bị kẻ khác chiếm đoạt là trong lòng hắn lại như có lửa thiêu đốt, hắn cắn nhẹ vào môi cô như để trừng phạt, rồi nhân lúc cô định há miệng kêu đau thì thọc lưỡi của mình vào quẹt chặt lấy cái lưỡi đang lẩn trốn của cô.

Tô Duyệt Duyệt chau mày, không ngừng muốn vùng lên quay đầu đi, không để hắn ta tiếp tục hôn cô, nhưng Bắc Thần Hàn không cho cô có cơ hội nào để cử động, thẳng tay ghì chặt lấy cằm cô, bắt cô phải từ từ tận hưởng sự trừng phạt của hắn.

“Đồ khùng... Đã đủ chưa...” Tiếng la kháng cự của cô không ngừng dâng lên trong cổ họng.

Bắc Thần Hàn buông tha cho cái miệng của cô, cười ra mặt mà nói: “Mở to mắt mà xem bốn vương làm thế nào để dạy dỗ con mèo hoang như ngươi”.

Hắn đã nhìn lâu lắm rồi, từ ngày hắn và cô thành thân đến giờ cũng gần nửa năm rồi, vậy mà đến giờ vẫn chưa từng động phòng, nói gì đi chẳng nữa thì hắn cũng quyết không bỏ qua cơ hội lần này.

“Ha, ngươi sẽ không làm thật chứ!” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn hắn.

“Người cảm thấy là giả sao?” Bắc Thần Hàn cười cười, ngay lập tức tháo đai áo rồi cởi phăng áo ngoài, chiếc yếm đào cùng lúc ấy cũng hoàn toàn lộ ra.

Gương mặt Tô Duyệt Duyệt càng ngày càng bối rối, không ngừng tìm cách phá giải huyết đạo trên người, nhưng đều phí công vô ích.

Đôi tay không chịu an phận của Bắc Thần Hàn nhanh chóng xé toạc chiếc áo yếm của Tô Duyệt Duyệt, hai bầu ngực tròn trĩnh mịn màng nẩy ra ngoài, Tô Duyệt Duyệt rên lên khe khẽ, ánh mắt Bắc Thần Hàn thật sự như có lửa cháy, không chút do dự mà thò tay xoa bóp hai bầu vú căng mọng.

“Người xem, phản ứng của người thật trung thực...” Bắc Thần Hàn cười khẩy, ngón trỏ và ngón cái tha hồ mà chà nắn hai đầu vú, khiến chúng dần se lại. (tha lỗi cho mình nhé)

Trời ơi! Chẳng nhẽ cô lại cứ thế để hắn ta ăn thịt sao!! Phải làm sao bây giờ??

“Bốn vương giờ sẽ cho người biết, cơ thể của người trung thực đến cỡ nào” Bắc Thần Hàn mỉm cười như nịnh nọt, gục đầu ngậm lấy một quả đầu mơi người, đầu lưỡi mạnh mẽ không ngừng trêu đùa nó, quả còn lại cũng được đối xử hết sức công bằng, hai ngón tay thon dài vẫn không ngừng vân vê nó.

Tô Duyệt Duyệt không ngừng cảm thấy ngọn lửa dục trong lòng đang dâng lên mạnh mẽ, bên dưới cũng càng ngày càng khó chịu. Thật sự rất muốn vùng dậy, nhưng cơ thể lại bị bất động, khiến cô cảm thấy còn khó chịu hơn cả cái chết.

“Á, đồ biến thái mau dừng tay!” Cô đỏ mặt vì giận mà trợn mắt mắng hắn.

Nhưng Bắc Thần Hàn đáng ghét chẳng những không ngưng tay mà ngược lại còn đưa dần tay xuống phía dưới, trước ánh mắt hoảng hốt của cô mà thọc thẳng tay vào lớp đồ lót tung hoành.

“Người...” Tô Duyệt Duyệt tức muốn chết nhìn hắn trừng trừng, muốn khép ngày hai chân lại. Nhưng rốt cuộc, cái cơ thể bất động của cô chỉ có thể bất lực nhìn Bắc Thần Hàn khê dạng hai chân của mình.

Gấu

56. Chương 56: Ái Phi Kêu Thật Dễ Nghe

“Bổn vương làm gì chứ? Nàng xem nàng “ướt” cả rồi... Xem ra cũng thích “tiếp xúc” với bổn vương đúng không?” Bắc Thần Hàn buông tha cho trái đầu đã đổ tủy, nói bằng một giọng châm biếm.

Tô Duyệt Duyệt vốn định mắng ngay cho hắn một trận, nhưng lại vì bị bàn tay không báo trước của hắn thọc vào trong cơ thể mà thở hắt, âm thanh phần nộ nháy mắt đã biến thành tiếng rên rỉ miễn cưỡng. “Aa...”

Bắc Thần Hàn lại một lần cười khẩy, ám muội ghé vào tai cô mà nói: “Ái phi kêu thật dễ nghe.”

“Đồ khùng nhà người, đồ biến thái chết tiệt, bỏ tay ra...” Tô Duyệt Duyệt cuối cùng cũng hiểu được cái cảm giác người cảm ngậm Hoàng Liên, chịu cực mà không thể nói.

Tên thái tử này quả là bệnh hoạn, đáng ghét, tức chết mất...

Ánh mắt của Bắc Thần Hàn càng rạo rực, hắn chẳng đếm xỉa đến lời kháng cự của cô, bờ môi ấm nóng mơn chớn lên cái cổ trắng ngần, những ngón tay đang thọc sâu vào cơ thể cô cũng bắt đầu hoạt động trở lại, động tác của chúng mạnh dần, tăng theo cùng những cái mơn trớn đầy kích thích.

“Người... Khó chịu quá a!!! Dừng... Mau dừng lại...”

Đúng lúc ấy, những ngón tay của Bắc Thần Hàn đột nhiên thu lại, hắn rời khỏi giường một cách nhanh chóng. Và khi hắn quay trở lại, Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa được chiêm ngưỡng cái thân hình trần truồng vạm vỡ ấy. Trời ơi! Không phải chứ!! Xem ra lần này thật sự thoát không nổi rồi.

Hắn lại áp thân hình nóng hằm hập của mình lên, đồng thời nhẹ nhàng tách hai chân của Tô Duyệt Duyệt, để cho cơn dục vọng đang bùng cháy thiêu đốt cô. Đôi tay hắn rất nhẹ nhàng, chỉ trong nháy mắt đã khiến thân hình cứng đờ ở bên dưới trở nên than nhuyễn.

Tô Duyệt Duyệt phát giác ra huyết đạo trên cơ thể đã được hóa giải, không chút do dự mà chống tay kháng cự, nhưng không may là Bắc Thần Hàn sớm đã liệu được ý đồ của cô, bèn dùng một tay khống chế đôi bàn tay yếu ớt mà không chịu an phận.

“Nàng nghĩ là bổn vương sẽ để cho nàng có cơ hội kháng cự sao?” Hắn cười nham hiểm, sau đó thẳng tay tổng toàn bộ cơn dục vọng đang như thiêu như đốt vào người cô.

Tô Duyệt Duyệt rùng mình, cảm nhận thấy cái vật to lớn đó đang từng tắc từng tắc đi vào người cô, Bắc Thần Hàn nghiêng rằng, sự bối rối của Tô Duyệt Duyệt càng khiến hắn trở nên điên cuồng, hắn dút vào rồi lại rút ra, nhẹ nhàng đưa đẩy tại cửa mình của cô.

“Người...” Tô Duyệt Duyệt tức muốn xì khói, cái cơ thể khó chịu này đang khiến cô trở nên phát điên, đồ biến thái này nhất định là cố ý dùng trò trên người chí mạng này để trừng phạt cô.

“Bổn vương làm sao? Muốn bổn vương vào thêm một chút nữa đúng không? Như thế này à...” Hắn nham hiểm nói, vừa nói vừa đẩy vào cơ thể cô sâu thêm chút nữa, sau đó lại rút ra.

Tô Duyệt Duyệt thật sự bứt rứt, cái không gian rộng tuếch ấy khiến cô thật sự phát điên rồi, đồ biến thái này còn không mau dút khoát, cứ dút thẳng vào không phải là xong sao!! Hắn tự dưng lại cứ cố tình đẩy vào rút ra.

“Khó chịu chưa? Có muốn bốn vương không?” Hắn cố gắng kiểm soát ngọn lửa của cơn nhục dục, nhẫn nại hỏi.

Tô Duyệt Duyệt tuy tức tối không thèm quay lại nhìn hắn. Nhưng những biểu hiện của cơ thể sớm đã phơi bày ham muốn của cô.

Bắc Thần Hàn cười khẩy, không muốn trừng phạt cô nữa, cũng không muốn trừng phạt bản thân, hắn thở dài đánh thượt, cơn dục vọng đang thiêu đốt lại một lần nữa hướng vào cơ thể cô, hắn muốn thật nhanh chóng biến cô hoàn chỉnh là người con gái của hắn.

Khi đầu “gây” nóng hổi vừa cảm nhận được tấm màn trinh bạch ấy, hắn tức thì nín thở, tiếp đó...

Gấu

57. Chương 57: Điện Hạ Người Còn Không Bằng Người Già

Bắc Thần Hàn cười cười, không muốn lại giày vò nàng, hắn thở 1 hơi dài, thứ dục vọng cuồng nhiệt kia lại 1 lần nữa phả lên người nàng, gấp rút muốn Tô Duyệt Duyệt chính thức trở thành nữ nhân của hắn.

Khi mà hắn sắp cảm nhận được sự trong sáng tinh khiết của tấm màn mỏng kia, hắn hít một hơi, tiếp tục chuẩn bị cho lần chinh phục phòng tuyến cuối cùng.

“Cảm tình của thái tử và thái tử phi thật tốt a! Ban ngày ban mặt cũng có thể nóng bỏng như vậy...” Một giọng nói hài hước đột nhiên từ phía cửa hướng vào.

Giọng nói quen thuộc này nhất thời làm 2 người trên giường rung mình, Tô Duyệt Duyệt sợ hãi co rúm người lại, Bắc Thần Hàn hít 1 hơi dài, sự cuồng nhiệt trong cơ thể không cách nào khống chế được.

“Đáng chết...” KHuôn mặt sắc lạnh của hắn đan lại, hạ thấp giọng, từ trước đến giờ chưa gặp phải chuyện như này, ngay khi ra trận còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Tô Duyệt Duyệt cảm nhận được một luồng nhiệt trong cơ thể của mình, dần dần đi ra ngoài, đột nhiên nàng cười thành tiếng...

“Mẹ của ta a! Điện hạ, người so với người già cũng không bằng... sớm như vậy liền tiết rồi a... hahaha...”

Bắc Thần Hàn sắc mặt khó coi vội kéo chăn che kín 2 người lại, phẫn nộ trợn mắt nhìn thủ phạm cầm đầu ngoài kia.

“Người vào như nào không gõ cửa...” Hắn lạnh lùng nói.

Bắc Thần Ngạo sắc mặt có ý cười, nhún vai: “Thần đệ gõ cửa rồi, chỉ là không có ai trả lời, cho nên mới bước vào...”

“Người rút ra cho bốn vương, ngay lập tức...” Hắn phẫn nộ nhìn Bắc Thần Ngạo nói.

Đáng chết, tên này rốt cuộc là có ý hay là vô ý, như nào lại tùy tiện đi vào tẩm cung của người khác?

Khi Bắc Thần Ngạo rời đi, hắn lại lần nữa nhìn nữ nhân đang cười bên cạnh hắn, vừa nghĩ đến tình huống vừa xảy ra, sắc mặt của hắn lại càng thêm khó coi, nữ nhân này cư nhiên còn nói hắn so với người già còn không bằng, đáng ghét...

“Rất buồn cười sao?” Hắn cắn răng nói.

Đôi mắt to của nàng chuyển động, gạt đầu lia lịa, không hề sợ hãi nam nhân sắc mặt càng ngày càng giận dữ bên cạnh.

Sắc mặt Bắc Thần Hàn tràn ngập sự thất bại, kéo chiếc chăn ra bước xuống giường, bắt đầu mặc y phục của mình lên người.

“Này, nhà tắm ở đâu a?” Tô Duyệt Duyệt nhìn hần hỏi.

Trên mình dơ dáy, lại thêm vào thứ mà hần vừa mới lưu lại trên người nàng, lúc này nàng chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ.

“Người muốn làm gì”. Hần hoài nghi hỏi.

Tô Duyệt Duyệt lườm hần, không hề khách khí nói: “Người thật không muốn để cho ta mang cái thứ người tiết ra lúc sớm này đi ăn cơm chứ!”

KHi nghĩ đến khuôn mặt khó coi của Bắc Thần Hàn, nàng lại lần nữa cười, đường đường là 1 thái tử cư nhiên tiết sớm, thật khó coi.

“Tô Duyệt Duyệt, lần này là ngoài ý, lần sau ta sẽ chứng minh cho người xem” Bắc Thần Hàn không phục phần nộ nhìn nàng.

Miệng tuy nói như vậy, nhưng trong thâm tâm hần đã ghi nhớ sâu đậm cái ám ảnh nhỏ này rồi, sự sỉ nhục này, hần mãi mãi không quên được.

Mắt của Tô Duyệt Duyệt nhìn qua nhìn lại, thành tâm thức tỉnh hần: “Sư phụ, người lần này gọi là buông thả dục vọng quá độ, bảo người đừng phong lưu như vậy, người không nghe, người xem người xem! Người ngoài cửa vừa dọa như vậy, người liên giống như lão già không khống chế nổi tiết của mình nữa...”

“Tô Duyệt Duyệt, người cảm miệng cho ta, chuyện này không được chuyển ra ngoài, người nghe rõ chưa...” Bắc Thần Hàn phần nộ quát lớn.

“Nghe thấy rồi, Người không cần lớn tiếng như vậy a!” Tô Duyệt Duyệt bịt tai, cần nhẫn.

Và như vậy, sự thanh bạch của Tô Duyệt Duyệt vẫn được giữ nguyên, thật hiếm thật hiếm...

_____ Lâm HiHi _____

58. Chương 58: Hộp Mộc Có Vấn Đề

Buổi tối. Yến tiệc hoàng cung

Hoàng thượng ngồi ở vị trí cao nhất sắc mặt rạng rỡ, bên dưới lần lượt là các hoàng tử được sắp xếp ngồi theo thứ tự lớn bé.

“Yến tiệc lần này là để chào đón Ngạo nhi và Tường nhi quay trở về, nào, trầm trước tiên kính các người 2 ly” Hoàng thượng cười nói, sau đó uống cạn ly rượu.

Bắc Thần Ngạo vẫn không có động tĩnh gì, dường như không nghe thấy lời hoàng thượng nói, không gian xung quanh như đóng băng, lần này, Bắc Thần Tường ở 1 bên vội vàng lộ diện hóa giải bầu không khí này, tự mình uống cạn 2 ly rượu.

Mọi người xung quanh nhìn nhau, chỉ là không có ai dám nói gì, hoàng hậu vội vàng mở miệng nói: “Ngạo nhi, mấy năm nay con sống như nào? Mẫu hậu quả thật rất nhớ con”.

“Xem ra tâm tư của mẫu hậu chưa bao giờ đặt lên đứa con này, nếu không thì như nào hỏi con cái vấn đề này?” Bắc Thần Ngạo lạnh lùng, tự rót rượu cho mình rồi uống cạn.

Sắc mặt hoàng hậu thay đổi, lúc này không biết phải nói như nào, không khí lúc này lại lần nữa vì câu nói của Bắc Thần Ngạo, trở nên hết sức kỳ lạ.

Mu quang của Tô Duyệt Duyệt nhìn Bắc Thần Ngạo, hoàng thượng và hoàng hậu như nào cũng là thân sinh của hần, hần như nào có thể dùng thái độ như vậy đối đãi với bọn họ?

“Lục thái tử có phải hơi quá đáng rồi không? Người như nào cũng không nên dùng thái độ đó đối đãi với những người thân sinh ra mình.” Tô Duyệt Duyệt nhìn hần, mở miệng nói.

Tô Duyệt Duyệt từ nhỏ đã không có bố mẹ, sinh ra và lớn lên 1 mình ở cô nhi viện, cho nên nàng từ trước đến giờ luôn luôn hi vọng có bố mẹ, có thể cảm nhận sự đầm ấm của gia đình.

Chỉ cần nhìn thấy con cái không hiếu thuận với bố mẹ, nàng liền không chịu đựng được, lên tiếng trách móc hằn, chính như vậy nên....

Bắc Thần Hàn kéo góc áo của nàng, nhỏ tiếng nói: “Người không biết nguyên nhân hậu quả, ngậm miệng lại”.

Nàng quay đầu nhìn hằn, ngoan ngoãn không nói nữa.

“Thái tử phi cảm thấy bốn vương phải đối đãi với bọn họ như nào? Người nói xem...” Bắc Thần Hàn góc miệng giật giật, nhìn nàng hỏi.

“Người nên phải...” Tô Duyệt Duyệt không nhận được, muốn mở miệng nói, lại bị hoàng hậu chặn đứng.

“Tô Duyệt Duyệt, đủ rồi, việc của chúng ta không tới lượt người chen vào”. Hoàng hậu sắc mặt khó coi nhìn Tô Duyệt Duyệt nói.

Tô Duyệt Duyệt nhún nhún vai, gật gật đầu biểu thị nàng không thêm quản nữa, người ta đã không cảm kích rồi, nàng hà tất phải lấy khuôn mặt nóng ấm của nàng đi giúp cho cái miệng lạnh băng của người ta chứ.

Như vậy, yến tiệc trong sự kì lạ này lại càng thêm không khí khó hiểu.

Hoàng hậu đột nhiên nhìn Tô Duyệt Duyệt, sau đó dấn dò vào tai của Lý mama, chỉ nhìn thấy chủ nô hai người lại lần nữa lộ ra nụ cười nham hiểm.

Không lâu sau, cung nữ mang đến một hộp mộc, Bắc Thần Hàn phát hiện ra là hộp mộc này chính là hộp mà hôm nay hằn mang vào cung tặng hoàng thượng, hằn không biết hoàng hậu tại sao lại cầm vật này trong tay?

“Bốn cung nghe nói lễ vật này là thái tử điện hạ muốn dâng tặng hoàng thượng, có thể làm phiền thái tử phi tận tay mở lễ vật dâng tặng này để biểu thị thành ý hay không?”. Hoàng hậu cười cười nhìn Tô Duyệt Duyệt nói, trong mâu quang lại lóe sáng.

Sự việc Tô Duyệt Duyệt sớm nay trên đùa, hoàng hậu vẫn canh cánh trong lòng, bà không cam tâm bị nàng đùa cợt như vậy, đường đường là 1 mẫu nhi thiên hạ, bà cũng muốn để cho Tô Duyệt Duyệt thử nếm mùi vị như vậy.

“Soái ca, thứ mà người tặng là thứ gì?” Tô duyệt Duyệt háo hức hỏi nhỏ vào tai Bắc Thần Hàn.

“Một miếng ngọc bội, bốn vương cũng không biết hoàng hậu đang có chủ ý gì?” Hằn hoài nghi nhìn chiếc hộp mộc đó, trong đầu luôn cảm thấy nó có vấn đề.

Mâu quang hoàng thượng lóe sáng, nhìn Tô Duyệt Duyệt, cười nói: “Duyệt Duyệt, người thay Hàn nhi lại đây mở lễ vật cho trẫm xem nào”.

Sau khi nói xong, mâu quang hoàng thượng đầy phức tạp nhìn thân ảnh ung dung của Tô Duyệt Duyệt đang bước tới, trong lòng dường như đang tính toán cái gì.

_____ Lâm HiHi _____

59. Chương 59: Hoàng Hậu Nương Nương Bị Quỷ Nhập

Mọi người vô cùng hiếu kỳ, không biết ở bên trong chiếc hộp kia là cái thứ gì, ai cũng chăm chú nhìn Tô Duyệt Duyệt, mà hoàng hậu kia lại đang nở một nụ cười quỷ dị, Bắc Thần Hàn vô tình bắt gặp được nụ cười ấy, hằn đang định đứng lên ngăn cản, nhưng là đã không kịp.

Lúc Tô Duyệt Duyệt mở chiếc hộp đó ra, khuôn mặt ngay lập tức trở nên trắng bệch, tiếp đó là một tiếng hét vô cùng chói tai.

“aaaaaaaaaaaaa, rần.....!!!! Chuột.....aaaaaaaaaaaaa” Nàng bị dọa đến nỗi ngay lập tức quăng chiếc hộp về phía hoàng hậu.

Bắc Thần Hàn vội vàng chạy đến bên cạnh Tô Duyệt Duyệt, muốn trấn an nàng một chút, bản thân hẳn ta cũng không biết, trong chiếc hộp kia cư nhiên lại có một con rần và một con chuột.

Điều kỳ lạ chính là, lần này hoàng hậu khi bị ném hai con vật đó vào người lại không tỏ ra cuồng loạn như lần trước, mà còn trực tiếp cầm trên tay, khuôn mặt tỏ ra vô cùng đặc ý nhìn Tô Duyệt Duyệt.

Mụ ta hài lòng nhìn bộ dáng sợ hãi của Tô Duyệt Duyệt, lại thấy trên mặt nàng là biểu tình bị dọa cho đến nỗi thất kinh, khuôn mặt lại càng đầy tiểu ý.

“Thái tử phi, người có cần bị dọa cho đến nỗi như vậy không? Thật là mất hình tượng a” hoàng hậu đặc ý cười cười nói.

Khuôn mặt Tô Duyệt Duyệt không chút huyết sắc, nhìn hai con vật trên tay hoàng hậu, run rẩy nói: “Lẽ...lẽ nào người....người không sợ rần và chuột?”

Trong mâu quang Bắc Thần Hàn và Lãnh Phúc Hương ngay lập tức xuất hiện một tia nghi hoặc, sáng nay chẳng phải Tô Duyệt Duyệt còn dám chơi đùa với rần sao, sao bây giờ lại bị dọa cho ra nông nỗi này chứ.

Hoàng hậu không chút sợ sệt cầm lấy hai con vật đang ở trong tay, đưa đi đưa lại trước mặt mọi người, to giọng nói: “Đây chẳng qua chỉ là hai con vật mà thôi, có cần thiết phải sợ hãi như vậy không? Nhìn bộ dáng thất kinh của người bây giờ, thật là không ra thể thống gì”

Tiếng bàn luận xung quanh càng ngày càng nhiều, hoàng hậu lại càng được thể đặc ý, chỉ là....

Mâu quang Tô Duyệt Duyệt đảo mấy vòng, khắp mặt đều là vẻ một vẻ vô cùng ngạc nhiên: “ai d a, hoàng hậu nương nương thật dũng cảm a, ta ngay cả khi hai con vật đó chết rồi cũng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, vậy là hoàng hậu nương nương cư nhiên còn không sợ cả khi bọn chúng còn sống nha?”

Đang nói, nàng liền cầm hai con vật đã chết ở trên tay đưa đến trước mặt của hoàng hậu lắc qua lắc lại.

Ngay lập tức, hoàng hậu nhất thời đứng người, mụ kinh ngạc nhìn nhìn hai con vật đã không thể động đậy được nữa trên tay của Tô Duyệt Duyệt.

“ tại sao người lại có được con chuột và con rần chết đó, vậy thứ bốn cung đang cầm là.....” Hoàng hậu vội vàng di chuyển tầm mắt về phía hai con vật trên tay mình.

Chỉ thấy con rần bên tay phải đang lê cái lưỡi bé bé quấn quanh tay mình, còn con chuột bên tay trái lại đang không ngừng ngo ngoáy, dường như muốn phản kháng lại bàn tay của mụ ta.

“AAAAAAAAA.....” hoàng hậu kinh hoàng hét lên một tiếng làm vang vọng khắp cả cung điện.

Con chuột bị mụ ta không chút thương tiếc ném ra xa, nhưng chính là con rần kia lại dứt khoát không chịu buông cái cổ của mụ ra, dường như muốn dán vào khuôn mặt của mụ, dùng chiếc lưỡi ướt ướt liếm lên khuôn mặt đó.

“AAAAAAAAAAAAA, NGƯỜI ĐÂU....., Nhanh....nhanh lôi con rần này ra khỏi người ta” hoàng hậu bị dọa cho khuôn mặt trắng bệch, không còn giữ nổi hình tượng cao quý của mình, trực tiếp ở trước mặt tất cả mọi người nhảy qua nhảy lại không ngừng lắc lắc đầu, giống như bị quỷ nhập vào, nhảy nhảy lắc lắc, một chút hình tượng của vị mẫu nghi thiên hạ đã không cánh mà bay.

Hoàng đế vô cùng sốt ruột nhìn hoàng hậu nhảy nhót ở dưới điện, không kiên nhẫn hét: “người đâu, mau lấy con rần trên người hoàng hậu xuống”

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị nhìn hoàng hậu khắp mặt vẫn còn kinh hoảng ngồi lại vào vị trí của mình, mâu quang xuất hiện một tia tinh quang, sau đó đi đến bên cạnh hoàng hậu như muốn an ủi mụ ta.

“Hoàng hậu nương nương, hóa ra người cho rằng ta bị mất mặt còn chưa đủ độ, cho nên muốn tự mình làm mầu cho ta sao?” Tô Duyệt Duyệt cười cười nhìn mụ ta nói.

“Người...” Hoàng hậu khắp mặt vô cùng khó coi, phát hiện ở dưới điện có rất nhiều người đang cười mỉa ta, liền oán khí ngút trời trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt, thật đen đủi, rõ ràng mỉa là muốn để cho Tô Duyệt Duyệt mất mặt trước đám đông, ai ngờ người lại gây ông đập lưng ông.

_____ Hồng Trần _____

60. Chương 60: Bụng Của Người Đã Đau Thì Nhanh Đi Nhà Xí A

Tô Duyệt Duyệt cười cười, sau đó quay người đi về vị trí của mình.

Mâu quang Bắc Thần Hân bỗng chớp sáng rực, chăm chú nhìn nụ cười trên mặt Tô Duyệt Duyệt, đột nhiên góc miệng cũng bất giác cong lên nở ra một nụ cười vô cùng dễ coi, nàng lại vừa thay hân chúc một cốc rượu ngon.

Hoàng đế cũng đem ánh nhìn đặt trên người Tô Duyệt Duyệt, thu từng động tác của nàng vào trong mắt, nụ cười cũng ngày càng lớn.

Cứ như vậy, buổi tiệc cũng dần dần đến hồi cuối, Bắc Thần Hân đột nhiên phát hiện Tô Duyệt Duyệt đang không ngừng nhìn về phía hoàng hậu, trong lòng liền cảm thấy có chút hoài nghi.

“Duyệt Duyệt, người đang nhìn cái gì vậy?” hân hỏi.

Tô Duyệt Duyệt nở một nụ cười, chỉ nhìn liếc qua hân, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn khuôn mặt của hoàng hậu.

“Ta nhìn chơi thôi a!!” nàng cười cười nói.

Nhìn chơi? Bắc Thần Hân vô cùng hoài nghi, hân thật sự không biết nàng nói như vậy rốt cuộc là ý gì.

Hoàng hậu sắc mặt ngày càng khó coi, tay cũng theo đó cúi người ôm lấy bụng, không biết vì sao bụng của nàng bỗng nhiên đau thắt từng cơn từng cơn, làm cho cả khuôn mặt đều chảy mồ hôi hột.

Mỉa ta hơi hơi di chuyển thân thể, bỗng một tiếng xì hơi vô cùng rõ ràng phát ra: “Bùm...”

Cả đại điện đang vô cùng yên tĩnh, một tiếng xì hơi vô cùng lớn ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, liên tục lắc đầu biểu thị không phải mình.

Khuôn mặt của hoàng hậu ngay lập tức đỏ đến tận mang tai, cúi đầu không dám nhìn thẳng mọi người, cố gắng kiểm soát bản thân, chỉ là.....

“Bùm....Bùm bùm bùm....” Một cuối âm thanh không ngừng phát ra, ngày càng rõ ràng hơn.

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên cười lớn, trực tiếp chỉ về phía hoàng hậu, tỏ ra vô tội nói: “Hoàng hậu nương nương, bụng của người nếu đã đau thì nhanh đi nhà xí a, cứ như vậy xì hơi thật là không tôn trọng mọi người”

Hoàng hậu vừa tức vừa ngại trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt, ánh mắt của mọi người cũng dần dần đổ dồn lên trên người hoàng hậu, có người cười, cũng có người tỏ ra xem thường.

“Tô Duyệt Duyệt, Người đã đủ chưa....Bùm....bùm...” Hoàng hậu to tiếng hét, do dùng lực quá mạnh nên lại một lần nữa không kìm được mà xì hơi.

Tô Duyệt Duyệt nhăn nhăn lông mày, vội vàng đưa tay lên bịt mũi của mình lại.

“Ai...thật khó ngửi a! Hoàng hậu nương nương người khẳng định là đã ăn quá nhiều thịt rồi, nếu không thì sao có thể thối như vậy chứ?”

Mọi người ai cũng đưa tay lên bịt mũi, không muốn bản thân phải hít cái loại khí thối này.

Hoàng hậu nhìn thấy mọi người bộ dáng xem thường như vậy, khuôn mặt lại càng lúc càng đỏ, bất giác lệ rơi đầy mặt, không muốn nói thêm gì nữa, ngay lập tức đứng dậy chạy đi.

“Bùm Bùm....Bùm...” trong lúc chạy, do không kiểm soát được, tiếng xì hơi cứ thế tiếp tục phát ra.

Sau khi hoàng hậu rời đi, cả đại điện mới hồi phục được không khí trong lành ban đầu.

Hoàng thượng nhìn nụ cười của Tô Duyệt Duyệt, trong mâu quang của ông cũng vô cùng khó nói, kỳ thực lúc Tô Duyệt Duyệt lén lút bỏ thuốc vào chén trà của hoàng hậu, ông đã nhìn thấy rồi.

“Duyệt Duyệt, người vào ngự thư phòng gặp ta, những người còn lại sau khi dùng cơm xong, có thể hồi phủ” hoàng đế nghiêm túc nhìn mọi người nói.

Tô Duyệt Duyệt nhăn nhăn lông mày, không biết hoàng thượng tìm nang có việc gì?

Bắc Thần Hàn cho rằng hoàng thượng muốn trách phạt tính hiếu động của Tô Duyệt Duyệt, vội vàng nói: “phụ hoàng, Duyệt Duyệt nàng ấy không phải cố ý”

Hoàng thượng nhìn hấn ta, sau đó cười cười nói: “con đến điện thái tử trước đi, trăm có việc cần nói với Duyệt Duyệt”

Cứ như vậy, Tô Duyệt Duyệt khắp mặt tràn đầy vẻ hoài nghi cùng hoàng thượng đi vào ngự thư phòng, mà Bắc Thần Hàn lại có chút lo lắng nhìn theo bóng dáng của hai người họ.

____ Hồng Trần ____

61. Chương 61: Trăm Đã Đợi Ngươi 10 Năm Rồi

Hoàng cung. Ngự Thư phòng——

Hoàng thượng sau khi tiến vào thư phòng, liền không ngừng đánh giá Tô Duyệt Duyệt, cuối cùng đi đến trước kệ sách lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho nàng.

“Mở nó ra xem” Hoàng thượng nói.

Tô Duyệt Duyệt vô cùng hiếu kỳ tiếp nhận chiếc hộp từ chỗ hoàng thượng, vừa nhìn qua, liền vội vàng mở nó ra, ngáp lập tức một miếng ngọc bội trong suốt vô cùng lấp lánh lọt vào mắt Tô Duyệt Duyệt, nàng kinh ngạc tròn mắt, không dám tin vào thứ mà mình đang nhìn thấy.

“Thương hải minh nguyệt” nàng chăm chú nhìn miếng ngọc thạch nói.

Lúc đầu nàng chính là vì miếng ngọc bội này mà mới xuyên về cổ đại, không ngờ miếng ngọc này cứ nhiên lại nằm ở đây, như vậy có phải chứng minh nàng còn cơ hội quay về không?

“quả nhiên là ngươi, ngươi cuối cùng cũng đến rồi” Hoàng đế nhìn biểu tình của Tô Duyệt Duyệt, ông cuối cùng cũng đợi được đến lúc nàng xuất hiện.

Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa ngạc nhiên, nhìn hoàng đế nói: “Ông....ông biết ta”

Vị hoàng đế này lẽ nào cũng là xuyên không sao, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Hoàng đế cười cười nhìn nàng, gật đầu nói: “trăm đã chờ ngươi 10 năm rồi”

“đợi ta, có ý gì? Ta nghe không hiểu?” nàng hoài nghi hỏi.

“mười năm trước, khi mà trăm mới phong Hàn nhi làm thái tử, đã từng có một là Nê bồ tát tiên đoán, Thiên Liệt hoàng triều về sau sẽ gặp một đại họa mất nước, còn về Hàn nhi có thể sống sót trong trận chiến hay không, còn phụ thuộc vào Tô Duyệt Duyệt người”

“đó chẳng qua chỉ là một lời phỏng đoán” Tô Duyệt Duyệt cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin vào cái mà hoàng đế vừa nói.

“Không sai, trăm lúc đó cũng giống như ngươi, không tin vào lời mà người đó nói, vì để chứng minh cho trăm thấy lời nói là thật, hần đã sai người mang một bé gái đến giao cho trăm, nói rằng mười năm sau, sẽ có một cô nương đến từ tương lai, nhập vào thân thể của đứa bé này, đó là người duy nhất có thể giúp đỡ Hàn nhi phục quốc, ngươi nói, hiện tại trăm nên tiếp tục cho rằng lời tiên đoán kia là giả không?” Hoàng đế nghiêm túc nói.

Tô Duyệt Duyệt mâu quang lóe sáng, lẽ nào việc nàng xuyên không về cổ đại, Nê Bồ Tát đó từ mười năm trước đã biết rồi.

Vong quốc, thật sự sẽ phát sinh sao? Nàng vẫn thật sự không dám tin, điều đó sẽ thật sự xảy ra, chỉ dựa vào 1 người nữ nhân như nàng, sao có thể phục quốc chứ.

“Người nói sẽ vong quốc, nhưng ta thấy tình hình hiện nay thật không có gì đáng lo a” Tô Duyệt Duyệt hoài nghi nhìn hoàng đế nói.

Bình thường mà nói, một vị hoàng đế khi biết được đất nước của mình sẽ diệt vong, đáng nhẽ phải sớm làm mọi việc để phòng từ trước rồi, nhưng vị hoàng đế này sao lại còn có thể cười chứ, giống như là việc không hề liên quan đến ông ta vậy.

“Trăm tuổi tác cũng đã cao rồi, Sức khỏe Trăm như thế nào Trăm là người rõ nhất, mấy năm nay cũng cố gắng chống cự, chính là hy vọng mười năm sau lời tiên đoán của người đó sẽ không xảy ra, nhưng mà hiện giờ.....Ngươi, người con gái của trời đã đến rồi, điều đó chứng minh lời tiên đoán kia chắc chắn sẽ phát sinh” Mâu quang của hoàng đế xuất hiện một tia lo lắng.

Tô Duyệt Duyệt vẫn là không quá tin tưởng, một nhà tiên tri tại sao lại có thể tiên đoán nhiều sự việc như vậy chứ.

“Nê Bồ Tát đó, ta có thể thấy hần không?” Tô Duyệt Duyệt hỏi.

Nếu như có thể nhìn thấy người đó, nói không chừng, hần còn có thể đưa nàng về nhà, nàng mới không muốn quản chuyện vong quốc hay là diệt quốc, chỉ muốn nhanh chóng được về nhà.

“Chết rồi” Hoàng đế nói ra hai từ đơn giản nhưng đã dập tắt tia hy vọng trong lòng Tô Duyệt Duyệt.

Chết rồi, sao có thể chết chứ? Vậy nàng làm thế nào để trở về a!!!

Hoàng đế dường như biết được Tô Duyệt Duyệt đang nghĩ gì, trong mắt xuất hiện một tia tinh quang, cười nói: “Người muốn về tương lai sao?”

Tô Duyệt Duyệt khắp mặt tràn đầy vẻ kinh hỷ, vội vàng gật đầu, lẽ nào vị hoàng đế này biết cách đưa nàng trở về sao?

____ Hồng Trần ____

62. Chương 62: Người Muốn Ta Đi Yêu Kẻ Biến Thái Kia

“Ngọc bội Minh Nguyệt này hồi đó do Nê Bồ Tát lưu lại, hần đã từng nói ngọc bội Minh Nguyệt đã mang người đến, cũng có thể mang người quay trở về”. Hoàng thượng nhìn nàng, tay chỉ xuống ngọc bội Minh Nguyệt nói.

Tô Duyệt Duyệt nhìn ngọc thạch ở tay mình, gật gật đầu, tán thành nói: “Không sai, Nếu không phải viên ngọc thạch này, ta cũng không biết sao lại đến được đây.”

Sau khi hoàng thượng nghe xong, mâu quang hiện lên 1 nỗi lo âu, xem ra Nê Bồ Tát thật sự là có thật, nhưng cũng tốt, thiên nữ đã đến, vậy Hàn nhi cùng Thiên Liệt hoàng triều sớm muộn gì cũng phục quốc.

“Người biết phương pháp làm cho ta có thể quay về tương lai có đúng không?” Tô Duyệt Duyệt lo lắng vội hỏi.

Hoàng đế cười, cầm ngọc bội Minh Nguyệt trên tay nàng lại “Trẫm cần người ở bên cạnh Hàn nhi, giúp đỡ nó, cho đến ngày phục quốc, nhiệm vụ của người sẽ hoàn thành, cũng có thể trở về tương lai.”

Tô Duyệt Duyệt lườm hắn, không bằng lòng nói: “Người khẳng định là sẽ bị mất nước như vậy, nếu như tất cả đều mưa thuận gió hòa, vậy không phải ta sẽ phải chờ đợi ở chốn này cả đời sao?”

“3 năm, Nê bồ tát đã dự báo, 3 năm sau khi thiên nữ đến, tiên đoán mất nước đã xảy ra, nếu như 3 năm sau, vẫn không có chuyện gì, vậy trẫm cũng sẽ bảo người cách để quay trở về” Hoàng đế nhìn nàng nói.

Tô Duyệt Duyệt suy nghĩ 1 chút, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Được, chỉ 3 năm, đến khi đó hoàng thượng phải thực hiện lời hứa của mình”.

“Nhất ngôn cửu đỉnh, đúng rồi, người phải quay về còn có 1 việc cần người bắt đầu làm từ bây giờ, đây là việc lúc đó Nê bồ tát bảo trẫm, cách mở ngọc bội minh nguyệt.” Hoàng thượng tiếp tục nói, ý nghĩ trong đôi mắt khiến cho người khác khó có thể nắm bắt được.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt nhìn hoàng thượng, chờ đợi hắn nói tiếp.

“Bắt đầu từ bây giờ, người cần phải để cho mình yêu Hàn nhi, cũng nhất định phải để cho Hàn nhi yêu thương người, khi mà các người yêu thương nhau rồi, thì hãy sinh lấy 1 đứa con, khi trích 1 chút máu của đứa con đó, rỏ lên trên ngọc bội Minh Nguyệt, thì có thể trở về tương lai rồi.” Hoàng đế nghiêm túc nói.

Có nàng dâu tốt như vậy, hắn như nào có thể để cho nàng có thể đơn giản như vậy mà rời đi, chỉ hi vọng có thể giữ nàng mãi mãi ở bên cạnh Bắc Thần Hàn, để cho Thiên Liệt hoàng triều có thể phát triển trường tồn.

Mà lí do duy nhất để cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại, đó chỉ có thể là tình yêu.

“Cái gì? Người bảo ta đi yêu cái tên biến thái đó Đây.... Tên thái tử đó, chỉ nghĩ thôi cũng không muốn nghĩ, còn bảo ta giúp hắn sinh con, nực cười...” Tô Duyệt Duyệt cười lạnh 1 tiếng.

“Nếu như người trong 3 năm, không có cách nào sinh con cho Hàn nhi, vậy coi như sau khi người hoàn thành xong nhiệm vụ, ngọc bội Minh Nguyệt vẫn không có cách nào mở ra, người cũng không có cách nào mà quay trở về nữa.” Hoàng thượng cười nói.

Chân mày của Tô Duyệt Duyệt càng ngày càng nhăn lại, dựa vào cái gì? Yêu Bắc Thần Hàn, ách... thật khó a! Làm cho Bắc Thần Hàn yêu thương nàng, ách... nực cười, thành quả kết tinh của tình yêu...ôi mẹ ơi..

Trên xe ngựa...

Tô Duyệt Duyệt cúi đầu, trong não không ngừng nghĩ đến những lời nói cuối cùng mà vừa rồi hoàng thượng nói với nàng.

“ 3 năm sau, mang con của các người đến hoàng lăng, ngọc bội Minh Nguyệt và cách rửa ngọc bội đều đã được đặt trong hoàng lăng.”

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt...” Bắc Thần Hàn từ khi lên ngựa liền bắt đầu để ý đến Tô Duyệt Duyệt, phát hiện từ sau khi ở thư phòng hoàng thượng ra, liền buồn bã không vui, 1 câu cũng không nói.

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Bắc Thần Hàn, phải yêu hắn, còn phải khi 2 người yêu thương nhau sinh hạ 1 đứa con, nhưng tên thái tử biến thái này nhiều nữ nhân như vậy, vốn là phong lưu đa tình, như nào có thể khiến hắn yêu thương nàng.

Hơn nữa, hồi đó khi mà nàng toàn tâm toàn ý yêu thương tên nam nhân đáng chết kia, nhưng cuối cùng lại để lại trong mình vết sẹo, từ đó trở đi, nàng không có khả năng để yêu thêm bất kì người đàn ông nào, loại đả kích về tình cảm này, nàng thật không muốn lại tiếp nhận thêm lần nữa.

Nhưng không yêu hắn, 3 năm sau lại không có cách nào quay trở lại. Rốt cuộc phải làm như nào?

_____ Lâm HiHi _____

63. Chương 63: Cái Đồ Ngựa Giống, Loại Nữ Nhân Nào Người Cũng Có Thể Thích Sao

“Duyệt Duyệt, người đang nghĩ cái gì? Từ lúc lên xe người đều là thấp thỏm không yên, rốt cuộc phụ hoàng đã nói gì với người?” Bắc Thần Hàn hiếu kì hỏi.

Tô Duyệt Duyệt lắc lắc đầu cười, nhỏ giọng nói: “Không có gì, chỉ là muốn ta huấn luyện một con chó điền thôi” (chắc mọi người cũng biết Duyệt tỷ là đang ám chỉ ai a J)

“Người nói cái gì?” Bắc Thần Hàn nghe không rõ lời của nàng, hỏi lại lần nữa.

“không có gì, ta hỏi người, người.....người có tin vào quỷ thần không?” Tô Duyệt Duyệt giả vờ thăm dò hỏi.

Bản thân nàng một trăm phần trăm tin, nhưng là rất khó để có thể tin vào một lời tiên tri nha.

Bắc Thần Hàn nhìn nhìn nàng, cả khuôn mặt là một vẻ rất nghiêm túc: “Bổn vương vốn không tin, nhưng kể từ sau khi gặp người thì đã tin rồi”

Nếu không phải thái tử phi của hắn bị tá thi hoàn hồn, lại còn bởi một người tương lai, hẳn cả đời này tuyệt đối sẽ không đi tin vào những thứ quỷ thần này.

“Người trước đây đã từng nghe qua vị Nê bồ tát chưa?” Tô Duyệt Duyệt tiếp tục hỏi.

“Nê bồ tát? Người tại sao lại biết hắn?” Bắc Thần Hàn có chút kinh ngạc nhìn nàng, nói.

Nê bồ tát đã qua đời từ mấy năm trước rồi, mà người duy nhất biết về Nê bồ tát, ngoại trừ hắn ra, chỉ có phụ hoàng và Tô Duyệt Duyệt của trước kia mà thôi, Tô Duyệt Duyệt bây giờ sao có khả năng biết chứ, lẽ nào là phụ hoàng nói với nàng ta.

“rất hiếu kỳ phải không?” Tô Duyệt Duyệt vô cùng hoài nghi.

“Bổn vương chỉ mới nhìn thấy hắn ta một lần lúc còn nhỏ, về sau cũng không biết hắn nói với phụ hoàng cái gì, chỉ biết lúc đó phụ hoàng nổi trận lôi đình, ra lệnh bắt Nê bồ tát vào thiên lao, cho đến khi Tô Duyệt Duyệt ngày trước tiến cung, Nê bồ tát không lâu sau cũng được phụ hoàng thả ra, Phụ hoàng mấy năm trước có phái người đi tìm tung tích của hắn, nhưng nghe nói hắn đã không còn sống nữa rồi.” Bắc Thần Hàn đem những chuyện mà mình biết kể lại cho Tô Duyệt Duyệt nghe.

Lúc này, hắn cũng rất hoài nghi, Nê bồ tát và Tô Duyệt Duyệt ngày trước là có quan hệ gì, hắn cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này, phụ hoàng thương yêu Tô Duyệt Duyệt có phải hay không là do quan hệ của nàng ta với vị Nê bồ tát kia, nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể chứng minh được điều đó.

Tô Duyệt Duyệt gật gật đầu, quả thực, một vị quân vương, bất kể là ai nghe được tin nước mình sẽ diệt vong sẽ vô cùng phẫn nộ, nhưng vị Nê bồ tát này thật sự biết về tương lai sao, hay còn có mục đích gì?

“Duyệt Duyệt, người tại sao đột nhiên lại hỏi về hắn?” Bắc Thần Hàn hiếu kì hỏi.

Tô Duyệt Duyệt không trả lời câu hỏi của hắn, tiếp tục nhìn hắn hỏi: “ta hỏi người, người.....người đã từng thật lòng yêu thương một người chưa?”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của hắn, Tô Duyệt Duyệt lại cường điệu một chút: “ta nói là thật tâm thật ý, người không muốn nói với ta về cảm tình của người với bốn vị tiểu thiếp kia sao?”

Bắc Thần Hàn mâu quang tràn đầy vẻ phức tạp, bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ về câu hỏi của Tô Duyệt Duyệt, thật tâm yêu một người, trước đây phụ nữ đối với hắn mà nói chỉ là một công cụ để tiết dục, tình yêu đối với hắn, thật sự vô cùng mờ mịt.

“Người có thích Lâm Điệp Nhi không?” Tô Duyệt Duyệt không nhẫn nại hỏi.

“Thích...” Bắc Thần Hàn ngay lập tức gật đầu, nói.

Nếu không thích sao có thể nạp nàng ta làm thiếp thứ, câu hỏi này thật buồn cười.

Tô Duyệt Duyệt tiếp tục hỏi hắn: “vậy người có thích Vương Nghê Thường không?”

“Thích” hẳn không chút do dự gật đầu, thật là, nếu không thích sao lại lấy nàng ta chứ, còn cùng nàng ta động phòng.

“vậy Vân Y Y thì sao? Nàng kìm chế sự giận dữ tiếp tục hỏi.

“Thích” hẳn gật đầu thừa nhận

Tô Duyệt Duyệt đến lúc này đã không thể nhẫn nại được nữa, to giọng quát: “ Người đi chết đi! Cái đồ ngựa giống, nữ nhân nào người cũng có thể thích sao, thật là phóng túng vô độ”

Một vị thái tử biến thái cư nhiên có thể thích nhiều người như vậy, Ai! Muốn hẳn toàn tâm toàn ý yêu nàng hoàn toàn là không có khả năng a, mà đối với tên nam nhân phóng túng này, nàng cũng không có khả năng tiếp nhận, xem ra muốn quay về, thật sự rất khó a!!

Bắc Thần Hàn khuôn mặt tràn đầy hoài nghi nhìn biểu tình giận dữ của nàng, hẳn đâu có nói gì sai, nữ nhân này sao đột nhiên lại phát hỏa chứ, hẳn quả thực rất thích 4 người tiểu thiếp trong phủ mà!!

Chỉ là, tình yêu mà nàng vừa hỏi, hẳn cũng không biết, mà hẳn chỉ biết cảm giác của hẳn đối với Tô Duyệt Duyệt, là vô cùng phức tạp và mờ mịt, cùng với cái cảm giác thích 4 người tiểu thiếp kia hoàn toàn không giống nhau, Nhưng cái loại tình cảm đó, hẳn không hề biết.....

_____ Hồng Trần _____

64. Chương 64: Con Gà Nhỏ Mau Tới Ấp Trứng A!

Đêm tối, Bên ngoài Duyệt Tâm Các.

Một thân ảnh áo đen vút qua như con thoi vào trong thái tử phủ, cuối cùng vào đến hoa viên của Duyệt Tâm Các.

“Gà con, mau mau lớn a!” Tô Duyệt Duyệt ở bên 1 góc của hoa viên, mọi người đứng bên ngoài chuồng giúp đàn gà cắt cỏ.

Người áo đen ung dung đến phía sau nàng, muốn nhìn xem nữ nhân phía trước rốt cuộc đang bận việc gì, cái cổ vừa thò ra, chỉ nhìn thấy mấy con gà nhỏ ở bên trong chạy qua chạy lại, mà ở bên cạnh còn có mấy quả trứng gà.

“Gà con, mau mau đến ấp trứng a! Như vậy anh em của các người mới ra đời a!...” Tô Duyệt Duyệt giống như người mẹ hiền từ nói.

Tu La Sát thổi gió ở miệng, đồ ngốc này rốt cuộc là ngốc thật hay đang giả điên? Gà con như nào có thể ấp được trứng, thật sự là bái phục nàng ta rồi.

Tối nay hẳn là đến để thực hiện nhiệm vụ, nhưng hẳn cũng không biết tại sao trước tiên hẳn lại muốn đi qua xem cái nữ nhân ngốc nghếch đã để lại cho hẳn ấn tượng sâu đậm lần trước kia, quả nhiên mỗi lần nhìn thấy nàng, nàng đều có thể làm ra những việc vô cùng ngốc nghếch.

Sau khi Tô Duyệt Duyệt đặt xong mấy quả trứng vào ổ, trực tiếp quay đầu lại, lại bị người áo đen phía sau dọa cho nhảy dựng lên, theo phản xạ với lấy chiếc bản mộc ở bên cạnh nhằm vào người hẳn ta mà đánh.

“Trộm a! Đánh chết người đánh chết người... ta.... Ta ở đây không có đồ dùng gì, người đừng đến tìm ta... đánh chết người.... Đánh chết người...” Tô Duyệt Duyệt sợ hãi hét lớn, tay cũng đánh càng ngày càng mạnh.

“Đau, đừng đánh nữa...” Tu La Sát đầu óc choáng váng lùi ra sau mấy bước.

Tô Duyệt Duyệt nghe thấy âm thanh vội vàng dừng động tác, mặt vô cùng kinh ngạc hỏi: “Ya! Sư phụ như nào lại là người a? Người làm gì mà lại không lên tiếng, muốn dọa ta sao?”

“Ta dọa người khi nào?” Tu La Sát hỏi vặn lại.

“Sư phụ, người không sao chứ! Cũng may là vừa rồi ta chỉ dùng 1 chút sức lực, nếu không thì võ công của đồ nhi mà phát huy ra, người đã mất mạng rồi...” Tô Duyệt Duyệt vỗ ngực cười nói.

Tua La Sát đầu óc tối sầm, võ công mà nàng nói là thứ quái chiêu lần trước mà nàng đã đánh sao? Còn có, nàng rõ ràng đã đánh cạn lực, như nào có thể nói là không dùng lực,

“Người cảm thấy vết thương ở trên mặt của ta, giống như là không có chuyện gì sao?” Tua La Sát sờ sờ mặt, góc miệng còn lưu lại 1 chút máu.

Hắn hoài nghi nữ nhân này cơ bản là cố ý, lần trước nàng dễ như trở bàn tay có thể phát hiện ra sát thủ, như nào có thể không phát hiện ra hắn ở phía sau nàng.

“Ya! Sư phụ... da mặt của người như nào lại mỏng như vậy, da mặt phu quân của ta so với đồng sắt còn dày hơn a, người như nào mới đánh có mấy cái liên bị thương đến như vậy?” Tô Duyệt Duyệt tiếp tục nói.

“Tô Duyệt Duyệt, người rốt cuộc là giả ngây hay giả ngô? Tua La Sát thẳng thắn hỏi.

Tô Duyệt Duyệt chân mày cau lại, bất mãn nhìn hắn nói: “Sư phụ, chỉ số thông minh của người chưa chắc cao hơn ta, như nào có thể nói ta ngốc?”

Tua La Sát nhất thời cảm thấy giao tiếp của mình và nàng ta không được thông, nữ nhân này rốt cuộc có nghe hiểu lời hắn nói không, hắn nghiêng rằng tiếp tục nói: “Lấy câu trả lời người vừa rồi, liền có thể chứng minh người rất ngốc, còn có, ta đã từng nói qua là ta không tiếp nhận đồ đệ...”.

“Sư phụ, người như nào có thể nói ta như vậy, nếu không thì, chúng ta cùng nhau chứng minh xem 2 người chúng ta ai thông minh hơn, dám không?” Tô Duyệt Duyệt không chịu thua nhìn hắn nói.

Tu La Sát giống như nghe thấy chuyện cười vậy, cười lớn.

“Người cười gì? Nếu như chứng minh ta thông minh hơn người, vậy.. người phải bái ta làm sư phụ, dám hay không a! Ta nghĩ Tu La Sát cái gì cũng phải không sợ mới đúng? Phải nói là, người cơ bản không dám thừa nhận đồ nhi thông minh hơn người..” Tô Duyệt Duyệt khiêu khích hắn nói.

Tu La Sát suy nghĩ 1 lúc, gật đầu đáp ứng. “Được, người muốn chứng minh như nào?” Dù sao thì hắn tuyệt đối cũng không muốn hắn chưa đánh trận đã thua.

_____Lâm HiHi_____

65. Chương 65: Sư Phụ Rất Thích Nghe Tiếng Của Người A!!

Tô Duyệt Duyệt nở nụ cười kì dị, nhìn đông nhìn tây, cuối cùng dừng lại tại cái ghế đầu trước mặt của hắn.

“Người muốn làm gì?” Tu La Sát nghi hoặc hỏi.

Tô Duyệt Duyệt cười nói: “Đứng lên”.

Sau khi Tu La Sát đứng yên trên ghế, Tô Duyệt Duyệt tiếp tục giải thích: “Ta trước tiên sẽ nói quy tắc chơi, người có tin là trong 5 lần, ta sẽ để cho người cam tâm tình nguyện bước xuống khỏi cái ghế này?”

“Không tin, chỉ cần ta không bước xuống, ta có thể làm gì người?” Tu La Sát lộ ý cười nhìn nàng, dường như đang cười sự ngốc nghếch của nàng.

Tô Duyệt Duyệt không thèm để ý, tiếp tục cười nói: “Vậy nếu như người bước xuống, coi như người thua, đúng không?”

“Không sai, nhưng ta không tin người có cách làm cho ta phải bước xuống, bắt đầu nhé! Cơ hội 5 lần...” Tu La Sát vận khí công, đứng yên trên chiếc ghế đầu.

Hắn chính là không tin mình sẽ thua nữ nhân ngốc nghếch này.

“Trò chơi bắt đầu” Tô Duyệt Duyệt cười cười, sau đó đột nhiên sắc mặt biến đổi, chỉ tay xuống chân chiếc ghế đầu nói: “Ya! Sư phụ, người mau xuống đây, có rắn a....”

Tu La Sát không hề động đây, cười nói: “Rắn a? Ta thích nhất là kết bạn với rắn. không xuống....”

Tô Duyệt Duyệt thở 1 hơi, gương mặt khiêu khích hỏi: “Sư phụ, người có tin không, ta có cách để cho người trong đúng 3 giây cam tâm tình nguyện đứng trên chiếc ghế đầu này.”

Tu La Sát theo phản xạ bước xuống, đứng sang 1 bên, trực tiếp nói: “Ta không tin, người mau thử xem a! xem ta quay trở lại đứng trên chiếc ghế kia như nào?”

Tô Duyệt Duyệt cười lớn, trực tiếp nhìn hấn nói: “Sư phụ, người thua rồi.... Người xem, ta mới dùng có 2 lần cơ hội liên có thể khiến người bước xuống, người thật rất ngốc a!”

Tu La Sát nhất thời hiểu rõ bản thân đã bị nàng lừa, sắc mặt đại biến: “Người chơi ta....”

“Ồ nhi, tôn sư trọng đạo, cái đạo lý đơn giản này người cũng không biết sao? Xong rồi, người có thể bái ta làm sư phụ rồi...” Tô Duyệt Duyệt cười tà mị nói.

Tu La Sát sắc mặt khó coi, lườm nàng, hận không thể 1 đao chém chết nữ nhân ngốc nghếch này, hấn là sát thủ trên giang hồ, cư nhiên hết lần này đến lần khác bị nữ nhân này lừa gạt, bây giờ lại phải bái nàng ta làm sư....

“Ồ nhi, người đừng nói rồi không giữ lời nhé! Gọi sư phụ cho ta nghe, mau...” Tô Duyệt Duyệt mặt mày hớn hở nói.

Tu La Sát mâu quang tóe lửa, phần nộ nhìn nữ nhân có bộ dạng ngốc nghếch này, kìm nén, nghiêng răng mở miệng nói: “Sư...ph...ụ...”

Ai bảo hấn từ nhỏ đã trọng chữ tín, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn a.

“Ồ nhi ngoan, sư phụ ta rất thích nghe tiếng của người a! nói nhiều hơn mấy câu ta nghe...” Tô Duyệt Duyệt bộ dạng mãn nguyện, xoa xoa đỉnh đầu của hấn.

“Sư phụ... sư phụ...” hấn lườm Tô Duyệt Duyệt, cắn răng cắn lợi nói.

“Tu La Sát, người cư nhiên còn dám vào thái tử phủ...”Đột nhiên có 1 âm thanh phần nộ từ trong rừng cây, làm dán đoạn bộ dạng thân mật của 2 người.

Bắc Thần Hàn vừa về đến Duyệt Tâm Các, liền nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt cùng nam nhân khác nói cười cười, nộ hỏa trong người nhất thời dâng trào.

Càng không nghĩ đến, Tu La Sát cư nhiên còn dám vào thái tử phủ, thật là không muốn sống rồi!!

_____ Lâm HiHi _____

66. Chương 66: Chú Lùn, Ăn Chuối Tiêu Nhé!!

Sau khi Tu La Sát nghe thất tiếng động, khuôn mặt lại tràn đầy sát khí: “Tại sao ta lại không dám? Đưa chìa khóa ra đây...”

Bắc Thần Hàn cười lạnh 1 tiếng, nhìn hấn nói: “Lần trước bị thương rồi, cư nhiên còn không sợ chết, rốt cuộc là ai đã phái người đến lấy chìa khóa?”

“Việc này người không cần biết, có giao ra không?” Tu La Sát cầm kiếm hỏi lại lần nữa.

“Này, Các người là đang nói đến chìa khóa gì a? Nó là đồ vật gì?” Tô Duyệt Duyệt háo hức.

“Duyệt Duyệt, vào trong phòng...” Bắc Thần Hàn không yên tâm mở miệng nói.

Tô Duyệt Duyệt lườm hấn, không phục nói: “Ta lại không phải chó, người bảo ta vào là ta phải vào a!”

“Lần trước ta thua ngươi, lần này ta sẽ không thua nữa...” sau khi Tu La Sát nói xong, không đợi Bắc Thần Hàn đáp, trực tiếp vận nội lực tấn công.

Bắc Thần Hàn mâu quang đen láy, nhanh nhẩy tránh mũi kiếm: “Xem ra ngươi vẫn muốn lấy mạng của ta?”

“Ngươi đã chọn không giao chìa khóa, vậy ta chỉ có thể lấy mạng ngươi” Tu La Sát lạnh lùng.

“Tìm chết.” Bắc Thần Hàn lạnh lùng nói, lời vừa phát ra, trong tay liền xuất hiện 1 thanh nhuyễn kiếm.

Hai người binh khí tương giao, chỉ cảm thấy thân ảnh qua trái, qua phải, bay lên bay xuống, trong nháy mắt đã có mấy chục chiêu phát ra rồi.

Tô Duyệt Duyệt thì ngồi im trên ghế đầu xem kịch hay, giống như đang xem phim trường vậy, không ngừng vỗ tay khen hay.

Âm thanh tranh đấu làm kinh động các vệ sĩ trong thái tử phủ: “Có thích khách, bảo vệ thái tử điện hạ”.

Không bao lâu sau, trong ngoài của Duyệt Tâm Các đều bị bao vây.

“Mau, mau bắt tên thích khách kia lại” Cầm đầu đám thị vệ vô cùng lo lắng, hô lớn, đột nhiên có người hỗ trợ, hẩn chuyển người, lại nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt cười nhìn hẩn.

“Thái tử phi, người mau rời khỏi đây, trong này quá nguy hiểm.” Tên thị vệ hô.

Tô Duyệt Duyệt cau mày, vội vàng nói: “ Tất cả các người đều không được động đây, xem kịch là được rồi, thật đặc sắc a!”.

“Nhưng, thái tử điện hạ, người....ừm..ừm...” Tên thị vệ đó đang muốn nói gì, đột nhiên bị Tô Duyệt Duyệt bịt mồm lại.

Tô Duyệt Duyệt vỗ vai hẩn, cười tà mị nói: “Chú lùn, ăn chuối tiêu nhé! Đừng làm ồn...”

Và như vậy, cả 1 đám thị vệ không ai dám tùy tiện tiến lên trước giúp đỡ, mà Tô Duyệt Duyệt thì đứng 1 bên cười rạng rỡ thưởng thức.

“Tu La Sát, bổn vương khuyên ngươi khoan tay chịu trói, chỉ cần ngươi nói ra kẻ đứng sau ngươi là ai, bổn vương sẽ tha mạng cho ngươi.” Bắc Thần Hàn vừa đánh vừa nói, hẩn chỉ muốn biết rốt cuộc là ai đã phái Tu La Sát năm lần bảy lượt đến lấy chìa khóa của hoàng lăng.

“Bắc Thần Hàn, ngươi xem thường Tu La Sát ta rồi, nếu như 1 chút bản lĩnh con con như này ta cũng không có, ta còn có mạng mà sống đến ngày hôm nay sao?” Tu La Sát cười lạnh nói.

Thứ thiết yếu của 1 sát thủ chính là giết người chốn chạy, nếu như ngay cả mạng của mình cũng không giữ nổi, làm sao có thể đòi đi giết người khác.

“Ngươi rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách bổn vương không khách khí, người đâu! Tiến lên bắt hẩn cho ta”. Bắc Thần Hàn không chần chừ, ngữ khí lạnh lùng, hạ lệnh.

Cầm đầu đám thị vệ gật gật đầu, lại bất an nhìn Tô Duyệt Duyệt, dường như là đợi sự đồng ý của nàng. “Dạ, điện hạ...ách... thái tử phi... cái đó...”

“Tên lùn, ngươi nhìn ta làm gì, lên a! thật ngốc...” Tô Duyệt Duyệt giống như hổ mẹ gầm lớn, tên cầm đầu gật đầu lia lịa, vội vàng xông lên.

Đám thị vệ đồng loạt bước lên, lại thêm vào Bắc Thần Hàn không ngừng tấn công, tuy võ công của Tu La Sát rất cao, nhưng thị vệ thực sự quá nhiều.

Hẩn không muốn lại lãng phí thể lực, nhanh như chớp đánh qua 1 đám thị vệ, ngấm trúng Bắc Thần Hàn, 1 chiếc ám khí bay qua, xoay người, mâu quang của hẩn nhìn qua Tô Duyệt Duyệt rồi bay ra khỏi thái tử phủ.

Bắc Thần Hàn bắt ngờ, ám khí đã đâm trúng ngực của mình.

_____ Lâm HiHi _____

67. Chương 67: Người Cầm Đoản Kiếm Làm Gì?

“Thái tử diện hạ, người bị thương rồi, mau truyền thái y...” Tên thị vệ cầm đầu lo lắng phân phó.

Tô Duyệt Duyệt nhìn theo hướng Tu La Sát biến mất, dần dần thu hồi lại tầm mắt, mâu quang phức tạp, ngân châm trên tay lập tức thu hồi vào cổ tay áo, khuôn mặt hồi phục lại nụ cười tà mị, vội vàng đến bên Bắc Thần Hàn.

“Ya! Thái tử gia, võ công của người không phải rất mạnh sao, như nào lại bị thương vậy? xem ra người cũng không lợi hại lắm mà!” Tô Duyệt Duyệt vẻ mặt ngây thơ, cười tà mị nói.

Bắc Thần Hàn trừng mắt nhìn nàng, ra lệnh tất cả các thị vệ lui xuống, trực tiếp kéo Tô Duyệt Duyệt vào Duyệt Tâm Các.

“Bốn vương bị thương có phải người rất đặc ý hay không? Có phải nếu bốn vương chết rồi, người sẽ càng vui!” Bắc Thần Hàn phần nộ nói.

Nữ nhân này rõ ràng biết hắn bị thương rồi, cũng nói được vài câu dễ nghe để an ủi hắn, cư nhiên còn cười trên nỗi đau của người khác.

“Không thể, người tuyệt đối không thể chết...” Tô Duyệt Duyệt vội nói.

Bắc Thần Hàn nghe thấy lời nói của nàng, sắc mặt nhất thời âm áp hơn, ngữ khí cũng trở nên ôn tồn hơn: “Người ít ra còn có lương tâm, yên tâm, ám khí này không khiến bốn vương chết được...”

“Ách... Ý của ta là người tuyệt đối không thể chết ở phủ của ta, nếu như chết mời người ra chỗ khác chết, nếu không thì ta lại phải tốn tiền mời đại sư đến trừ tà ma, rất tốn kém a!!!” Tô Duyệt Duyệt mắt chớp chớp nói.

“Tô Duyệt Duyệt, người...” Bắc Thần Hàn sắc mặt tối sầm, phần nộ gầm lên.

Đáng chết, hóa ra nữ nhân này không muốn mình chết là có tính toán a!!

“Ta làm sao, câm miệng a!” Tô Duyệt Duyệt nói tiếp, trực tiếp xé y phục trên người hắn ra, để lộ 1 vết đỏ nho nhỏ ở trên ngực.

Tô Duyệt Duyệt quan sát kỹ lưỡng, vội vàng lấy đoản kiếm ra.

“Người cầm đoản kiếm làm gì? Người muốn mưu sát chồng mình a!!” Bắc Thần Hàn trợn mắt nhìn nàng hỏi.

Thực ra bản thân hắn cũng không biết, rõ ràng bị ám khí đâm trúng rồi, lại chỉ có 1 vết đỏ nho nhỏ, xem ra thì không có chuyện gì. Nhưng ngực của hắn đã âm ỉ đau rồi.

“Người biết sợ a?” Tô Duyệt Duyệt khinh thường cười.

“Nực cười, bốn vương như nào phải sợ?” Bắc Thần Hàn nói.

Tô Duyệt Duyệt cười nói: “Không sợ thì tốt...” Sau khi nói xong cầm đoản đao nhanh chóng và chuẩn xác đâm vào ngực Bắc Thần Hàn.

“Tô Duyệt Duyệt... người... Người cư nhiên muốn giết bốn vương...” Bắc Thần Hàn kinh ngạc nhìn nàng, biểu tình như đang đùa cũng nhanh chóng trở nên nghiêm túc, đáng chết, vốn dĩ cho rằng nàng cầm đoản đao chỉ để dọa唬, nhưng không ngờ nàng thực sự ám sát hắn.

Tô Duyệt Duyệt không thèm để ý đến hắn, tiếp tục cầm đoản đao quay 1 vòng, nhất thời vết thương càng ngày càng lớn, máu tươi trên ngực cũng rơi càng ngày càng nhiều.

Bắc Thần Hàn mặt xanh ngắt, phần nộ nhìn nàng hét: “Cút ra, người lập tức dừng tay cho bốn vương... Người... ưm...”

Những lời nói phía sau của hắn đã bị cái miệng nhỏ của Tô Duyệt Duyệt nuốt gọn.

Hắn kinh ngạc mở to mắt, nhìn Tô Duyệt Duyệt, 2 người bốn mắt nhìn nhau, Bắc Thần Hàn nhất thời không biết phải phản ứng như nào, Tô Duyệt Duyệt thì lườm hắn, cái tay nhỏ lại không ngừng khều khều ngực của hắn, cuối cùng khều ra được 1 chiếc ngân châm.

Nàng ung dung rời khỏi cái miệng của hắn, đặt ngân châm vào tay hắn: “Đoản đao của ta sẽ không giết người, nhưng chiếc trâm nhỏ này có thể sẽ lấy mạng của người, ngốc a!!”

Mâu quang của Bắc Thần Hàn hiện lại vẻ hoài nghi, cúi thấp đầu nhìn chiếc ngân châm nhỏ bé trên tay mình, quả thực, nếu không kịp thời lấy được chiếc ngân châm này ra, nó nhất định sẽ ở trong ngực, cuối cùng thì sẽ phát tán ra khắp nội tạng.

Hắn ngẩng đầu nhìn người vừa giúp hắn trị thương, hóa ra mình vừa rồi trách nhầm nàng rồi, hóa ra nàng là muốn cứu hắn a!!

_____Lâm HiHi_____

68. Chương 68: Ta Muốn Có Một Đứa Con

Tô Duyệt Duyệt sau khi băng bó vết thương cho hắn xong, vừa ngẩng mặt liền bắt gặp cái nhìn nóng bỏng của Bắc Thần Hàn, thật là đáng chết, tên yêu quái này lớn lên soái như vậy làm gì chứ, lại còn lộ ra cái ánh mắt mê người đấy, thật khiến người ta muốn phạm tội mà.

“Duyệt Duyệt, cảm ơn người” hắn cúi đầu nhỏ giọng nói.

Tô Duyệt Duyệt trừng lớn mắt, tên thái tử này cư nhiên còn biết cảm ơn người khác, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?

“Thật ngốc, hay là ái phi cảm thấy cảm ơn bằng lời nói vẫn chưa đủ, còn muốn bằng hành động thức tế sao?” Bắc Thần Hàn cười tà mị nói.

Tô Duyệt Duyệt nhìn nhìn hắn, trong đầu đang không ngừng hiện ra lời nói của hoàng đế, chỉ cần cùng tên thái tử biến thái này sinh một đứa con, sau đó lấy máu của đứa trẻ liền có thể trở về tương lai.

“nam nhân các người như thế nào mới có thể yêu một người?” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên hỏi, vấn đề này nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra, phải như thế nào mới có thể làm cho một người nam nhân tình nguyện yêu một người nữ nhân thật lòng chứ.

Bắc Thần Hàn lặng đi 1 lúc, Tô Duyệt Duyệt này rốt cuộc làm sao vậy, sao lại hỏi về tình yêu rồi, bản thân hắn là chưa từng yêu qua ai, sao có thể biết được vấn đề này.

“Sinh hoạt vợ chồng” hắn đơn giản nhả ra 4 chữ.

Tô Duyệt Duyệt nhìn hắn, tức giận nói: “Sinh hoạt vợ chồng, người đứng là con ngựa giống, thật lòng yêu một người sao có thể chỉ thông qua sinh hoạt vợ chồng chứ”

“Bổn vương chỉ biết nam nhân khi làm chuyện ấy với người mình yêu, sẽ tỏ ra vô cùng dịu dàng, đặc biệt ôn nhu, đó còn không phải là yêu sao?” Bắc Thần Hàn cảm thấy kỳ lạ cười nói.

“Thật là một tên biến thái....Người dứt khoát nói, nữ nhân khi quan hệ với người mình yêu, sẽ tỏ ra vô cùng ham muốn” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn hắn.

“Người nói đúng rồi, giống như lần trước ở trong hoàng cung, thân thể của người đối với bổn vương không phải đã có cảm giác sao, nói không chừng người sớm thì đã yêu bổn vương rồi” Bắc Thần Hàn tỏ ra thần nhiên, cười lớn nói.

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên chăm chú nhìn hắn ta, nói: “ Ta muốn có một đứa con”

Bắc Thần Hàn vừa nghe xong liền lặng hẩn người, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì, sao đột nhiên lại nói muốn có con chứ, lẽ nào nàng ta lại đang có chủ ý quái quỷ nào sao.

“Người lại có ý định gì” hẩn hoàn toàn không tin vào lời mà Tô Duyệt Duyệt vừa nói.

Tô Duyệt Duyệt không trả lời hẩn, mà trực tiếp đè hẩn xuống giường, dưới con mắt vẫn còn đang kinh ngạc, nàng ngồi lên người của hẩn, chủ động cúi đầu hôn vào môi hẩn, có lẽ thực sự như Bắc Thần Hàn nói, sinh hoạt vợ chồng có thể làm cho một người nam nhân yêu một người nữ nhân.

Lẽ nào lúc đầu khi nàng toàn tâm toàn ý yêu tên nam nhân đó, là do nàng không hiến thân cho hẩn, nên mới bị hẩn phản bội sao? Vậy lần này nàng quyết định hiến thân mình, có hay không có thể có được tấm chân tình của Bắc Thần Hàn, để có thể quay về, nàng đành phải nỗ lực mới được.

Bắc Thần Hàn có chút giật mình, vội vàng đẩy nàng ra, khàn giọng hỏi: “Duyệt Duyệt, người...”

Thật là kỳ lạ, hẩn mấy lần đều muốn ăn nàng sạch sẽ, nhưng không lần nào thành công, hôm nay lại đổi là nàng chủ động, hẩn cảm thấy có gì đó không đúng.

“sau khi ta và người sinh hoạt vợ chồng, người không được đi tìm nữ nhân khác nữa, có thể không?” Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nghĩ đến bốn vị tiểu thiếp kia, muốn có được tâm của hẩn, thì không được để hẩn có cơ hội đi thượng người khác.

Bắc Thần Hàn lại một lần nữa kinh ngạc, lẽ nào Tô Duyệt Duyệt lần này là thật lòng muốn vậy, nhưng rốt cuộc nguyên nhân gì đã khiến nàng ta đột nhiên thay đổi chứ.

Tô Duyệt Duyệt nhìn thấy hẩn không có phản ứng gì, ngay lập tức liền phần nộ, trực tiếp đứng lên rời khỏi người hẩn: “Bỏ đi, ta cũng quá buồn cười rồi, cứ nhiên muốn có được trái tim của người”

“Duyệt Duyệt” Bắc Thần Hàn kinh ngạc ngồi thẳng dậy, hẩn không dám tin vào điều mà mình vừa nghe thấy.

Tô Duyệt Duyệt muốn có được trái tim của hẩn, đây là có ý gì? Lẽ nào nàng hy vọng hẩn yêu nàng sao? Lẽ nào nàng trước đây liên tục hỏi về chuyện tình cảm của hẩn, là vì nàng yêu hẩn? Đột nhiên cảm thấy có một cỗ ám áp chảy vào nơi tận cùng trong trái tim hẩn.

Bắc Thần Hàn bước xuống giường, trực tiếp ôm lấy nàng từ phía sau, đặt cằm lên vai của nàng, dịu dàng nói: “Duyệt Duyệt, chúng ta động phòng nhé!”

_____ Hồng Trần _____

69. Chương 69: Tiểu Đưa Chuột Của Người Sắp Chịu Không Nổi Rồi!

“Người có thể không đụng đến nữ nhân khác sao?” Tô Duyệt Duyệt quay người lại đối mặt với hẩn nói.

Bắc Thần Hàn nhếch môi cười, kẻ sát môi đến bên tai nàng nói: “Bổn vương có thể đáp ứng nàng, không đi tìm nữ nhân khác, nhưng những ngày về sau chỉ cần bổn vương muốn, người vợ là nàng cũng phải tùy lúc đáp ứng bổn vương a ”

Tô Duyệt Duyệt suy nghĩ 1 lúc, quả thật cũng rất công bằng, hẩn không thể tìm nữ nhân khác, vậy chỉ có thể tìm nàng. Nhưng tại sao lại có một cảm giác kỳ lạ chứ.

“được” Tô Duyệt Duyệt gật đầu đáp ứng, vừa nói xong ngay lập tức liền bị ôm về giường.

Tô Duyệt Duyệt có chút khản trương, đây chính là lần đầu của nàng: “A, soái ca, người xem, chúng ta đổi ngày khác được không, người hôm nay thân thể bị thương, không tiện làm chuyện nay nha”

“vết thương trên người bổn vương cũng không thể làm khó ta được” Bắc Thần Hàn cười tà mị nói.

Một lúc sau, Bắc Thần Hàn trực tiếp chế trụ eo của nàng, đột nhiên có một quyển sách từ trên người nàng rơi ra.

“đây là cái gì”

“Cái đó...cái đó...không có gì” Tô Duyệt Duyệt đang muốn cất đi, lại bị hấn đi trước một bước cướp mất.

Không xem còn tốt, xem rồi ngay lập tức làm Bắc Thần Hàn não phun đầy huyết, hấn gầm nhẹ 1 tiếng, nhìn vào cuốn sách nói: “ hóa ra ái phi thích xem xuân cung đồ a!, vừa hay, nàng nói xem nàng thích tư thế nào, bốn vương sẽ thể hiện cho nàng xem”

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức mặt đỏ hồng đến tận mang tai, quyển sách đó là nàng mượn từ chỗ Lãnh Phúc Hương, đến nay đã xem qua 3 lần rồi, những tư thế đó nàng sớm đã ghi nhớ vô cùng rõ ràng trong đầu.

“Hóa ra ái phi cũng biết đồ mặt sao? Tuy nhiên đáng vẻ ngưỡng ngừng của nàng cũng thật là bắt mắt nha” Bắc Thần Hàn quăng quyển sách trên tay đi, một lần nữa ép nàng vào người mình.

Tô Duyệt Duyệt đối với chuyện phòng the hoàn toàn mờ mịt, chỉ có thể bị động để hấn dẫn dắt.

“cái đó.....nghe nói lần đầu sẽ rất đau, có thật là như vậy không?” nàng trước tiên nên tìm hiểu một chút để còn hảo hảo chuẩn bị.

Bắc Thần Hàn mâu quang nóng rực nhìn nhìn nàng, hôn lên đôi má hồng của nàng, sau đó chậm rãi di chuyển đến bờ môi căng mọng: “Lần đầu tiên đúng là sẽ có chút đau, về sau sẽ là.....”

Hấn thật sự không thể chờ thêm được, vội vàng chế trụ đôi môi của nàng, bây giờ không phải là lúc nói chuyện nữa, Bắc Thần Hàn từ từ mút lấy đôi môi nàng, không lâu sau Tô Duyệt Duyệt cũng đã đáp lại hấn, nàng nhẹ nhàng mở miệng ra, để cho chiếc lưỡi nóng bỏng của hấn sục sạo trong miệng nàng, cùng lưỡi của nàng dây dưa, sau đó lại kéo chiếc lưỡi của nàng sang bên miệng hấn, hai chiếc lưỡi linh hoạt, không ngừng truy đuổi nhau.

“Nàng còn dám trêu chọc bốn vương” hấn nói với một giọng khàn khàn, ngay lập tức thắt chặt vùng bụng của nàng, một cổ dục hỏa bắt đầu đứng thẳng lên.

Tô Duyệt Duyệt khuôn mặt tràn đầy khiêu khích nói: “chúng ta so xem ai lợi hại hơn, người nào không chịu được trước, 3 tháng về sau đều phải nằm dưới đất, người thắng sẽ nằm trên giường, người thua nằm dưới, soái ca ngươi có dám thi không?”

“vậy đợi xem bốn vương sẽ làm nàng mở miệng xin tha như thế nào” nụ cười của Bắc Thần Hàn ngày càng trào phúng, ngay lập tức cởi bỏ quần áo trên người nàng, dùng hành động chứng minh cho nàng thấy.

Hấn lại một lần nữa hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn đó, chiếc lưỡi nóng bỏng của hai người không ngừng truy đuổi nhau, bàn tay to của Bắc Thần Hàn trẻ chụm đôi gò bồng đảo mềm mại của nàng, không ngừng chà xát hai quả mận trên đó, rất nhanh, chúng cũng căng cứng hấn lên.

Tô Duyệt Duyệt đồng dạng cũng không chịu thua, đưa bàn tay bé nhỏ của mình nhẹ nhàng đụng vào hạ bộ của hấn, ngay lập tức cảm giác sung sướng làm hấn nhất thời phải run lên.

“soái ca, ngươi không thể xuất sớm như lần trước nha! Ta thấy tiểu dưa chuột của ngươi sắp không chịu nổi rồi!”

_____ Hồng Trần _____

70. Chương 70: Bỏ Hung Khí Của Ngươi Ta, Ta Không Đùa A

“Soái ca, ngươi không thể ra sớm như lần trước a!! bảo quả dưa chuột của ngươi phải kiên trì a!”

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị thức tỉnh hấn, trong đầu Bắc Thần Hàn tràn ngập cảnh tượng lần trước, tối nay hấn sẽ biểu hiện tốt để cho nàng xem.

“Bổn vương sẽ cho người tâm phục khẩu phục..” Bắc Thần Hàn nhấn dục nghiêng rằng nói.

Hắn hạ thấp đầu trực tiếp cắn vào môi nàng, cái lưỡi xâm nhập thường thức sự ngọt ngào của nàng, bàn tay thì dần dần mò xuống dưới phần bụng, rồi xuống bên dưới bốn cợt nàng.

Tô Duyệt Duyệt toàn thân bị kích thích, run nhẹ, không thể phủ nhận, tên thái tử biến thái này đối với chuyện phòng the thực sự rất lợi hại, thật phải cho anh ta 1 danh hiệu là công tử đệ nhất phong tình.

Mặt Tô Duyệt Duyệt đỏ ửng, run rẩy, bàn tay nhỏ cũng vội vã dừng lại, mò vào trong quần của hắn, lần tìm tới quả dưa chuột nhỏ mà nàng chưa từng được sờ qua.

“Àn...” Hắn hạ thấp giọng.

Tô Duyệt Duyệt mắt mở to vô tội hỏi hắn: “Ý? Ta làm sai gì sao? Người không thoải mái a?”

“Không, người làm rất đúng, ta thoải mái chết đi được...” hắn vì chịu đựng mà trên trán đã đổ mồ hôi nóng.

Tô Duyệt Duyệt cười hề hề, tay nhỏ càng nắm càng chắc hơn quả dưa chuột, cảm nhận được sự thay đổi của nó, càng nồng nhiệt thì nó càng trở nên cứng và nóng bỏng.

“Soái ca, chịu không nổi rồi a?”

Đều nói nam nhân là động vật chỉ dùng nửa thân để suy nghĩ, quả nhiên quá đúng, trình độ nhận dục vọng của nam nhân cuối cùng so với nữ nhân phải nói là kém.

Bắc Thần Hàn lột bỏ y phục đang mặc của 2 người ra, lại cũng không nhận được mà banh khê 2 đùi của nàng ra, để cho thứ cứng cứng của hắn ung dung xâm nhập vào cơ thể của nàng.

“Này, Không phải người thua phải ở dưới, ta phải... ừm ... ừm...” Tô Duyệt Duyệt cau mày muốn kháng nghị nhưng lời còn chưa nói xong đã bị hắn nuốt gọn vào trong miệng.

#ABC#

Tô Duyệt Duyệt dùng 2 tay mình ôm hắn, cảm nhận được thân dưới dần dần bị hắn xâm phạm, có chút đau nhưng không phải là đau, lẽ nào đây chính là cảm giác lần đầu tiên mà mọi người nói... nhưng như nào nàng lại cảm thấy không đau lắm a!!”.

Nàng rời khỏi nụ hôn của hắn, vội vàng động đậy nói: “Soái ca, ta chỉ đau có 1 chút mà thôi, không chứng minh được gì, người mau gần hơn 1 chút a! Như nào lại chậm chậm giống như ông già vậy.”

Bắc Thần Hàn mặt mày tối sầm, thở 1 hơi, hắn là nghĩ cho nàng, nhưng nàng lại không biết, cứ nhiên lại vội vã như vậy.

“Đây là người nói...” Bắc Thần hàn nghiêng rằng giọng khàn đặc nói, tiếp đó ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, mạnh mẽ, tốc độ xâm nhập nàng, khiến cho nàng có thể hoàn toàn trở thành người của hắn.

“Không sai ta..... a

~~” Tô Duyệt Duyệt vốn tươi cười nói, lời còn chưa nói xong, 1 cơn đau đã dâng lên làm cho nàng không kịp nghĩ gì nữa.

Bắc Thần Hàn sau khi tiến vào rồi thì dừng động tác, cười nói: “Người có cần bây giờ bổn vương nhanh thêm 1 chút không?”.

“Đồ biến thái, như nào lại đau như vậy a! Mang hung khí của người ra, ta không chơi nữa a!!” Tô Duyệt Duyệt đau đến hét lớn.

Cơn đau vừa rồi vốn dĩ không coir a gì, bây giờ mới là cơn đau chính thức, trời a! Quả dưa chuột nhỏ của người ta rốt cuộc là to bao nhiêu a! làm nàng đau sắp chết rồi, thật là phải để cho quả dưa chuột của hắn giảm béo.

Lâm HiHi

71. Chương 71: Ta Lại Không Phải Là Cái Phách.. Phải To Tiếng Như Vậy Là Gì?

“Duyệt Duyệt, bây giờ rất muộn rồi, nhẫn nại 1 chút, rất nhanh sẽ không còn đau nữa”. Bắc Thần Hàn kiên trì hôn lên khắp mặt của nàng.

Một lúc sau, Bắc Thần Hàn lùi 1 chút, từ từ xâm nhập, muốn thử xem nàng có còn đau hay không.

“A! Người đừng động a! Rất đau.” Tô Duyệt Duyệt thảm thiết kêu lên để cho hắn dừng lại động tác, chỉ sợ sẽ làm hại đến thân thể của nàng.

Bắc Thần Hàn nhẫn dục nghiêng rằng hỏi: “Duyệt Duyệt, bây giờ còn đau sao?”

“Vâng, rất đau rất đau, người đừng động. “ Tô Duyệt Duyệt nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp nói.

Mồ hôi ở trán Bắc Thần Hàn càng ngày càng nhiều, dục vọng nóng bỏng lưu lại trên cơ thể nàng cũng càng ngày càng nóng bỏng, nữ nhân này không biết lúc này đây hắn đã tổn biết bao nhiêu nhẫn nại để dừng lại, chính thức mà nói, phải là không đau mấy mới đúng.

Hắn ung dung lên xuống mấy lần, bên tai lại vang lên tiếng kêu thảm thiết: “A! Bảo người đừng động a! Đau lắm ...”

“Duyệt Duyệt, người rốt cuộc là đau thật hay là đau giả a!” Hắn nghiêng rằng, lấy một chút lí trí cuối cùng của mình hỏi.

“Đau a, đau a! Ừm...” Nàng vẫn lớn tiếng, những âm thanh cuối cùng lại bị Bắc Thần Hàn nuốt gọn.

Bắc Thần Hàn không thể kìm chế được, bắt đầu nhanh hơn, cơ thể của Tô Duyệt Duyệt làm cho hắn chổ nên phát cuồng, sự ngọt ngào của nàng làm cho dục vọng của hắn không tiêu được, nhất thời giống như con ngựa hoang đứt cương, vừa thả ra liền không thể thu hồi lại được, tốc độ tấn công cũng càng ngày càng nhanh.

“Duyệt Duyệt, Người như nào lại nói nhỏ vậy, thoải mái thì lớn tiếng hơn 1 chút...” Bắc Thần hàn vừa tấn công vừa nghi hoặc hỏi.

Bốn vị tiểu thiếp ở trong phủ hắn, mỗi lần động phòng toàn kêu kinh thiên động địa, nhưng Tô Duyệt Duyệt như nào lại kêu nhỏ tiếng như vậy, lẽ nào mình không đáp ứng nổi nàng, cho nên muốn nàng phải giống các nữ nhân khác, lớn tiếng rên rỉ.

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không cho rằng là vấn đề của mình.

“Gọi mẹ người a! Ta lại không phải cái phách, lớn tiếng như vậy làm gì?” Tô Duyệt Duyệt lườm hắn,

Làm tình chính thức như nào có thể giống con đào vậy, kêu lớn tiếng, nữ nhân sẽ kêu lớn tiếng, trừ khi chỉ là muốn đảo ứng lòng tự tôn của nam nhân mà thôi.

Một giờ qua đi, Tô Duyệt Duyệt đau đớn, không nói nổi câu nào, Bắc Thần Hàn đột nhiên lật cơ thể của nàng lại, để cho nàng cõng hắn nằm trên giường.

“Người làm gì?” Tô Duyệt Duyệt mệt mỏi hỏi

Bắc Thần Hàn cười 1 chút, từ phía sau 1 lần nữa xâm nhập nàng, và bên tai nàng nói: “Ái phi không phải cùng với Lãnh Phúc Hương quận chúa bàn về tư thế động phòng của bốn vương sao? Người không phải nói bốn vương thích nhất là ông cụ già đẩy xe sao? Vừa đúng lúc, chúng ta thử xem...”

Tô Duyệt Duyệt thật muốn phản bác, hắn lại bắt đầu lên xuống, tiếng khản nghì của nàng chính thức chuyển thành những tiếng rên rỉ.

Nàng nghi hoặc, Tên Bắc Thần Hàn này như nào biết việc mà mình cùng Lãnh Phúc Hương quận chúa bàn bạc?

Đương nhiên, Bắc Thần Hàn không để cho nàng tổn nhiều thể lực để đi suy nghĩ vấn đề này, 1 trận cuồng phong cuốn 2 người lại với nhau suốt 1 đêm dằng...

Sáng sớm, Tô Duyệt Duyệt toàn thân đỏ ửng, đau khổ bước xuống giường, 2 chân đau không ngừng run rẩy. “Con ngựa đáng chết như người, làm đến tận bây giờ, cái gì mà lão già đẩy xe, cái gì mà thử rỗng bay, ngày khác.. a!!” Nàng còn chưa mắng xong lại lần nữa bị kéo xuống giường.

“Ái phi đừng đổi ngày, hay là bây giờ chúng ta lại thêm lần nữa” Bắc Thần Hàn mỉm cười, lại bắt đầu phương thức mới tấn công nàng.

Cứ như vậy không ngừng mây mưa ở trong phòng 1 ngày 1 đêm.....

Lâm HiHi

72. Chương 72: Bên Cạnh Bắc Thần Hàn Có Người Hỗ Trợ

Đêm khuya yên tĩnh, một bóng đen di chuyển với tốc độ rất nhanh đi đến bên bờ hồ....

“Chuyện kia người xử lý như thế nào rồi, chìa khóa đâu” Nam tử phía trước lạnh lùng quay người lại

Tu La Sát cười lạnh một tiếng, từ trong người móc ra một tờ ngân phiếu: “thất bại, bên cạnh Bắc Thần Hàn có người hỗ trợ, đồ vật mà người muốn e rằng không thể lấy được, chỗ tiền này giả lại cho người, nhiệm vụ này ta từ bỏ”

Sắc mặt của người nam tử trầm hẳn xuống, phần nộ trùng mắt nhìn hắn, tức giận nói: “Không ngờ Tu La Sát người cũng có việc không làm được, xem ra người cũng không lợi hại như giang hồ đã đồn đại a”

Không ngờ, nhiệm vụ mà hắn phân phó lại 3 lần thất bại, bất kể như thế nào, hắn cũng phải lấy được chiếc chìa khóa đó.

“ người không cần phải dùng chiêu khích tướng, số tiền của người ta cũng sẽ đưa lại đầy đủ, từ trước đến nay chưa ai có thể làm chủ nhân của Tu La Sát ta, người cũng không ngoại lệ” Tu La Sát lạnh lùng nói, trực tiếp đưa chỗ ngân phiếu giả lại cho hắn, sau đó quay người rời đi.

“Người nói bên cạnh Bắc Thần Hàn có người hỗ trợ, là ai? Tô Duyệt Duyệt sao?” nam tử tiếp tục hỏi.

Tu La Sát ngay lập tức dừng lại cước bộ, tay không tự giác sờ lên chỗ vết thương trên ngực của mình, nghiến tức trừng mắt nhìn hắn.

“Người muốn đối phó với Bắc Thần Hàn như thế nào ta không quản, nhưng nàng ta.....ta không cho phép người động đến nàng...”Tu La Sát lặng tĩnh cảnh cáo hắn, sau đó một mạch đi xa hẳn bờ hồ.

Người Nam tử nhìn theo bóng dáng rời đi của hắn, tay nắm chặt thành quyền, mâu quang xuất hiện một tia mờ ám.

Chiều Tối ngày hôm đấy, Tô Duyệt Duyệt lại trốn ra khỏi thái tử phủ, quanh quẩn ở một góc khuất bên cạnh Túy Hồng Lâu giống như một tên trộm.

“lão Nhị đáng chết, không phải nói gặp nhau ở đây sao?, sao giờ này vẫn còn chưa đến” Tô Duyệt Duyệt nhìn đồng hồ nhìn tây nói.

Nàng khó khăn lắm mới từ mồm của Bắc Thần Hàn nghe được một tin, hắn tối nay có việc, phải rất muộn mới quay về phủ được, cho nên nàng vội vàng lén lút trốn ra khỏi phủ, Bắc Thần Liệt là hảo tâm nói sẽ đưa nàng đi dạo kỹ viện, ai biết được? Bây giờ người vẫn chưa thấy đâu, sẽ không phải là hắn cho nàng leo cây rồi chứ?

Đang lúc Tô Duyệt Duyệt khắp mặt tối đen, bỗng có một bàn tay từ đằng sau đặt lên vai của nàng, nàng theo phản xạ quay đầu lại, vùng tay định cho hắn một quyền nói: “Lão Nhị đáng chết, người đến rồi sao?”

Nhưng vừa quay đầu lại, mới phát hiện đó là một người mà nàng không hề quen, mà khuôn mặt thoạt nhìn lại là một tên yêu quái đáng chết, Tô Duyệt Duyệt suýt nữa thì bị nước bọt của chính mình làm sặc chết.

“một vị cô nương mà lại thích động tay động chân, dường như không tốt lắm” người này mặc một chiếc áo bào màu xanh lá cây, khuôn mặt tràn đầy tiêu ý giữ chặt tay của nàng, cười cười nói.

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức phản ứng, muốn rút tay của mình ra, đối phương lại cũng ko chịu buông, càng nắm càng chặt, cuối cùng trực tiếp kéo thân thể của nàng ngã vào lòng hắn.

“Buông tay” Tô Duyệt Duyệt vô cùng tức giận nói.

Thật là đáng chết, hôm nay rốt cuộc là cái vận xui quỷ gì, bị cho leo cây, lại còn bị ăn đậu hũ.

Vị công tử đó không để ý đến sự phản kháng của nàng, càng cố ép chặt thân thể đang khua khoắc của nàng vào người hắn, ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trên người nàng, đột nhiên trong lòng nổi lên một cỗ động tâm, mùi hương trên người nha đầu điêu ngoa này thật dễ chịu nha.

“nói với ta tên của nàng, ta lập tức buông tay” nam tử cười tà mị nói, còn không ngừng ăn đậu hũ của nàng.

Hắn vốn là lúc đầu chỉ muốn hỏi đường, không ngờ nha đầu này vừa quay người liền định cho hắn một bạt tai, từ trước đến nay chưa có ai dám đối với hắn làm ra cái hành động vô lễ này, nàng là người đầu tiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy nộ khí, thật sự càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Tô Duyệt Duyệt hận ý trừng mắt nhìn hắn, dùng lực dẫm mạnh vào chân hắn, nhân cơ hội hắn còn đang kêu la đau đớn, trực tiếp vật người của hắn ngã xuống đất.

“ta nói cho ngươi biết, muốn tìm nữ nhân, ngay bên cạnh có rất nhiều, còn dám động đến ta....thật sự là muốn tìm chỗ chết rồi” Tô Duyệt Duyệt phát ra âm thanh băng lãnh, sau khi nói xong, trong lúc hắn còn đang kinh ngạc liền một mạch chuồn thẳng.

____ Hồng Trần ____

73. Chương 73: Người Muốn Nói Đến Nam Kỹ Sao?

Nam tử sau khi hồi phục tinh thần liền đứng dậy, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của nàng, góc miệng khẽ nhếch nhếch lên, hắn hiện tại đối với nữ nhân này là vô cùng hứng thú, cư nhiên dám to tiếng với hắn, lại còn đẩy ngã hắn, thật hiếm kỳ.

“Bệ hạ, người không sao chứ?” đột nhiên có một người hộ vệ xuất hiện bên cạnh hắn lo lắng hỏi.

Hắn vừa nãy cũng đã nhìn thấy vô cùng rõ ràng, không ngờ nữ nhân đó lại dám đối với chủ tử của hắn làm ra cái hành động này, điều kỳ lạ hơn chính là, chủ tử cư nhiên còn cười, rốt cuộc đây là việc gì chứ?

Người Nam tử này chính là hoàng đế của Đông tinh quốc, Hiền Viên Thần, đáng cơ khi hắn còn rất nhỏ, gần đây hắn đến Thiên Liệt quốc làm khách, hôm nay cũng là rút chút thời gian đi dạo chơi, không ngờ lại gặp phải sự cố ngoài ý muốn.

“Mặc Tử, ngươi mau đuổi theo cô nương lúc nãy, tìm hiểu xem cô nương đó rốt cuộc là thiên kim nhà ai?” Hiền Viên Thần mâu quang xuất hiện ý cười nói.

Mặc Tử khấp mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn ta, cẩn thận dò hỏi: “bệ hạ, người sẽ không phải là.....”

Chủ tử của hắn không phải đã nhìn trúng cô nương đó rồi chứ? Sẽ không phải lại muốn lấy nàng ta mang về nước đi.

“không sai, chính là như ngươi nghĩ, mau nhanh chút....” Hiền Viên Thần cười cười thừa nhận.

Hắn thật muốn xem xem, nha đầu đó khi biết thân phận của hắn, phản ứng sẽ như thế nào, giống những người phụ nữ khác ngoan ngoãn phục tùng hắn, hay là giống như vừa nãy đánh ngã hắn a? đương nhiên, điều hắn hy vọng cái thứ 2.

Mặc Tử không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo, men theo con đường mà Tô Duyệt Duyệt đi, cuối cùng nhìn thấy, cuối cùng nhìn thấy nàng đi vào Lãnh Vương Phủ, lúc này mới nhận thức được.

“hóa ra ha đầu này là Lãnh Phúc Hương quận chúa, quả nhiên tính cách vừa đanh đá vừa chua ngoa” Mặc tử nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó vội vàng quay người trở lại báo cáo.

Tô Duyệt Duyệt sau khi phát hiện người bám đuôi đã rời đi, mới nhẹ nhàng từ Lãnh Vương Phủ đi ra, cười cười: “cư nhiên còn dám phái người đi theo ta”

“ai đi theo người” đột nhiên một giọng nói làm nàng giật nảy mình.

“người là quý à? Làm gì lại lén lút đứng sau lưng ta như vậy?” Tô Duyệt Duyệt vỗ vỗ ngực, không hảo khí trách mắng.

Bắc Thần Ngạo cười cười, nói: “là do người đang mãi suy nghĩ cái gì, ngay cả ta đến cũng không biết”

“người đến đây làm gì?” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn hắn nói.

Bắc Thần Ngạo đứng dựa vào thân cây, nhìn nàng nói: “vậy sao người cũng đến đây làm gì?”

“Ta....đến tìm Phúc Hương quận chúa” Tô Duyệt Duyệt chột dạ nói.

Kỳ thực nếu không phải nàng phát hiện ra có người đang theo dõi mình, nàng tuyệt đối sẽ không đến nơi này.

“thật vậy sao? Vậy vừa nãy người chạy đi thanh lâu làm cái gì?” Bắc Thần Ngạo lại tiếp tục hỏi.

Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc nhìn hắn, tên gia hỏa này sao lại biết nàng đi thanh lâu?

“Người theo dõi ta?”

“Người đáng để ta theo dõi sao? Còn có, một vị cô nương như người sao lại thường xuyên đi đến thanh lâu? Ta nghĩ người hôm nay chắc hẳn là trốn ra ngoài đi!” Bắc Thần Ngạo nói.

Tô Duyệt Duyệt ngại ngùng cười mấy tiếng, Bắc Thần Ngạo nhìn thấy thế cười nói: “Người muốn đi thanh lâu cũng nên đến chỗ người nên đi a! nếu không thì để ta đưa người đi dạo một chuyến”

“Người là nói nam kỹ sao? Hóa ra ở đây cũng có nam nhân chuyên đi làm cái việc đó” Tô Duyệt Duyệt trợn trừng mắt, hiếu kỳ hỏi.

Cổ đại cũng có nam kỹ viện, thật hay giả đây? Nàng chưa từng đến những nơi như thế, xem ra hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi.

“Nam nhân có nhu cầu, nữ nhân đương nhiên cũng có nhu cầu, có muốn đi không?” Bắc Thần Ngạo cười khẩy nói.

Tô Duyệt Duyệt gật đầu như được mùa, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua nha.

Bắc Thần Ngạo kẹp người nàng, một mạch rời đi Lãnh Vương Phủ, không lâu sau cũng dừng lại dưới một kỹ viện.

____ Hồng Trần ____

74. Chương 74: Hay Là Chủ Tử Muốn Nhanh Chóng Một Chút, Trực Tiếp Lên Giường!!

“eei, đây chính là nam kỹ viện sao? Không có người a!” tô Duyệt Duyệt hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía.

Trên con đường, hai bên là các dãy nhà to nhỏ, nhưng ngoài họ ra thì không có bất kỳ ai đi lại, lẽ nào buồn bán không tốt?

“Người xem người thích dạng nam nhân như thế nào, chỉ cần gõ cửa thì có thể vào rồi” Bắc Thần Ngạo cười giải thích cho nàng.

Tô Duyệt Duyệt quay đầu nhìn nhìn hắn, trong mâu quang xuất hiện một tia kinh ngạc và hoài nghi.

“Người có phải là khách thường xuyên ở đây không, cho nên mới có thể biết rõ ràng như vậy” nàng hỏi, tên hái hoa tặc này sẽ không phải thích cả nam nhân chứ.

Bắc Thần Ngạo trên đầu là một đàn quạ đen bay, hận ý trùng mắt nhìn nàng, ngữ điệu kiên trì nói: “có người mới có vấn đề, ta rất bình thường”

Tô Duyệt Duyệt nhăn nhó lông mày, bắt đầu đi về phía trước, bước đến gian phòng thứ hai, từ lỗ hổng ở trên cửa sổ nhìn vào bên trong, lại phát hiện hai người nam nhân đang dây dưa không dứt, tư thế này chính là “La hán đẩy xe” (mọi người tự tưởng tượng nhé ;)), ngay lập tức làm nàng nhớ đến tư thế của nàng và Bắc Thần Hàn hôm động phòng, khuôn mặt bỗng chốc đỏ hồng.

“Người đã đến rồi, người còn đồ mặt cái gì?” Bắc Thần Ngạo lạnh lùng nói.

Tô Duyệt Duyệt trùng mắt nhìn hắn, tiếp tục đi lên phía trước, đi đến căn phòng thứ 8, nhìn thấy một người nam nhân lớn lên vô cùng nho nhỏ, đang ngồi lặng lẽ đàn một bản nhạc rất buồn, cái loại khí chất này cùng với những nam kỹ thanh lâu không hề giống nhau.

“Thích hắn? Vậy thì vào đi! Một lúc sau ta sẽ đến đón người” Bắc Thần Ngạo nói xong liền trực tiếp đẩy nàng vào phòng, sau đó liền rời đi.

Tô Duyệt Duyệt hiếu kỳ nhìn khắp căn phòng, lại phát hiện chỉ có một chiếc giường, bàn ghế cùng chiếc đàn cổ, liền đi lại phía bàn sau đó ngồi xuống.

“Người tên là gì?” Tô Duyệt Duyệt hỏi.

Nam tử khắp người phát ra khí chất cao quý, lại càng làm cho Tô Duyệt Duyệt động tâm, nàng hoài nghi, nam nhân này phải hay không đi nhằm vào thanh lâu, nhìn thế nào cũng không ra đó là một nam kỹ.

“ta là Mục Tiêu (thật ra người này tự xưng mình là thiếp, nhưng mà ta thấy nghe không thuận tai lắm nên cứ để là ta vậy), chủ tử thích nghe khúc nào, ta có thể đàn cho người nghe, hay là người muốn nhanh chóng một chút, trực tiếp lên giường” Mục Tiêu cười lạnh một tiếng.

Tô Duyệt Duyệt khóe miệng giật giật, vội vàng vừa lắc đầu vừa xua tay: “Ai, ta chỉ là vào nhìn xem mà thôi, bỏ đi, ta không làm phiền người nữa, ta đi trước”

Lời vừa nói xong, nam tử vội vàng chạy đến chắn trước cánh cửa, đành chỉ cước bộ của nàng.

“Người làm gì?” Tô Duyệt Duyệt trùng mắt nhìn hắn.

“Cô nương còn chưa có trả tiền, tổng cộng ba nghìn lượng” Mục Tiêu cười cười nói.

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức kinh ngạc, nghiêng răng nói: “ba...ba nghìn lượng, ta ngay cả tay còn chưa có chạm a! người định cướp của à”

Đây là nam kỹ viện hay là hắc điểm chứ? Phí cứ nhiên đắt hơn rất nhiều so với các kỹ viện bình thường khác.

“cô nương một khi đã bước vào cửa, bất kể là có làm chuyện gì hay không, đều phải trả 3 nghìn lượng” Mục Tiêu khắp mặt ngay lập tức thay đổi, nghiêm nghị nói.

Tô Duyệt Duyệt tắc lưỡi, bỏ đi, không phải 3 nghìn lượng sao, vẫn là nên nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ là....

“Ơ, tiền của ta đâu, sao lại không thấy rồi?” nàng lần mò khắp y phục của mình, lại phát hiện một vụn hai đã không cánh mà bay, sao lại có thể như thế chứ?

Mục Tiêu khắp mặt càng thêm phần nộ trùng mắt nhìn nàng: “cô nương không phải muốn ăn quýt chứ?”

“người nói cái gì? Ta cũng không có nói là không giả tiền, người cho rằng ta là kẻ ngang ngược sao?” Tô Duyệt Duyệt hận ý trùng mắt nhìn hắn, tên gia hỏa này thật quá thực tế, đây là cái thái độ gì?

75. Chương 75: Thái Tử Phi Đi Nhà Thổ, Thái Tử Gia Chịu Lép!

“Này cô nương, thế còn tiền?” Mục Tiêu sắc mặt khó coi hỏi.

Tô Duyệt Duyệt cẩn thận tìm khắp lại một lượt, nhưng vẫn không thấy chút vết tích nào của ngân phiếu, chẳng nhẽ đã làm mất trên đường đi rồi.

“Người đợi chút, một canh giờ nữa thôi, người bạn vừa nãy sẽ đến đón ta, lúc ấy ta sẽ trả cho người ba ngàn hai lạng” Tô Duyệt Duyệt cười híp mí.

Xem ra chỉ có thể chờ Bắc Thần Ngao đến mà thôi, tự trách bản thân quá vô ý, đương đương làm mất trắng số ngân phiếu kia.

Lúc ấy ở phía trên nóc nhà, Bắc Thần Ngao đang mỉm cười theo dõi nhất cử nhất động trong phòng, gói hai tờ ngân phiếu trong tay vào bọc rồi lập tức quay người rời khỏi thanh lâu.

Phủ thái tử. Duyệt Tâm Các.

Bắc Thần Hàn mệt nhọc về đến Duyệt Tâm Các, thì phát hiện Tô Duyệt Duyệt lại không ở trong phòng, mới nghi ngờ mà hỏi: “Thái tử phi đâu?”

“Bẩm Thái tử điện hạ, Thái tử phi... Người... Người xuất phủ rồi ạ, đến giờ vẫn chưa thấy quay về” Tiểu Thúy toàn thân run rẩy mà quỳ phục xuống.

Gương mặt Bắc Thần Hàn bỗng dưng tối sầm lại, tức giận thét: “Xuất phủ? Lúc nào?”

Nữ nhân này quả thực là không một ngày nào là không gây phiền toái cho hắn, lại dám cả gan sau lưng hắn lén lút trốn đi chơi, lần này mà bắt được ả thì nhất định phải dạy bảo cho tới.

“Thưa thái tử điện hạ, là chiều tối xuất phủ ạ” Tiểu Thúy bị dọa tới mồm miệng mấp máy.

Bắc Thần Hàn nộ khí xung thiên bước ra ngoài, đột nhiên quần gia vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt hắn.

“Thái tử điện hạ, có người bảo lão nô đưa cái này cho người” Quần gia vội vàng đưa mẫu giấy cho Bắc Thần Hàn.

Bắc Thần Hàn mở mẫu giấy ra, mặt mày lập tức tái mét, trên mẫu giấy chỉ viết đúng một hàng chữ.

“Thái tử phi đi nhà thổ thiếu nợ, mời thái tử gia mang ba ngàn hai lạng đến chuộc người – Tư Mộng Lầu, phòng số tám.”

“Chết tiệt, đồ nữ nhân đáng chết...” Hắn tức giận vò nát mẫu giấy, vội vã rời khỏi phủ.

Tư mộng lầu, không phải là kĩ nam viện sao? Ắt tự dừng lại dám đi tìm nam nhân vui chơi, thật đáng ghét... Dám công khai đi nhà thổ mà ăn tàn phá hại, thật mất mặt.

Thái tử phi đi nhà thổ, thái tử gia chịu lép... Truyền ra ngoài mà được sao.

Hắn nhất định sẽ bắt cô về trừng phạt nghiêm khắc, để cô không còn thể lực mà đi tìm kĩ nam, thật bực mình...

Trên nóc của phủ Thái tử, cái vóc dáng cao to của Bắc Thần Ngao đang đứng im lặng, hắn khẽ mỉm cười nhìn cái bóng của Bắc Thần Hàn phẫn nộ rời đi.

Tư Mộng Lầu, Phòng số tám.

Tô Duyệt Duyệt sốt sắng trông về phía cửa, cái tên Bắc Thần Ngạo này rốt cuộc có đến hay không vậy, không phải đã nói là một canh giờ sao, giờ thì đã gần ba canh giờ rồi, thế mà vẫn chưa nhìn thấy hấn đâu, không phải hấn đã quên mất con cừu dễ thương như cô rồi chứ!!

“Bạn của cô rốt cuộc bao giờ mới đến hả?” Mục Tiêu hết chịu nổi hỏi.

Tô Duyệt Duyệt nhìn hấn “ sắp rồi sắp rồi, cứ đợi đi...”

“Dù sao thì cô nương cũng đã trả ba ngàn hai rồi, hay là chúng ta làm chút thư giãn, giết thời gian cũng tốt...” Mục Tiêu đột nhiên đứng dậy đi về phía cô.

Tô Duyệt Duyệt trợn tròn mắt, gã này không phải muốn cưỡng bức cô chứ!!

“Người cứ thử bước thêm một bước xem” đột nhiên một giọng nói lạnh lùng giận dữ chấn im hai người ở trong phòng.

Tô Duyệt Duyệt quay đầu lại nhìn, kinh ngạc nhìn Bắc Thần Hàn, cái gương mặt thối của hấn còn thối hơn cả phân trong hố xí, tại sao người đến không phải Bắc Thần Ngạo mà lại là Bắc Thần Hàn chứ? Thật sự, muốn giết người sao.

Ánh mắt của cô đảo qua đảo lại, đột nhiên chạy bổ về phía hấn, làm bộ nũng nịu gọi: “Phu quân...”

Gấu

76. Chương 76

Bắc Thần Hàn rùng mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ vô số tội kia, rút kiếm phi chuyển thân đến trước mặt mục tiêu, dùng kiếm chỉ vào bộ hạ của hấn.

“Người chưa động vào cô ấy...” Hấn lạnh lùng nhìn sắc mặt đang tái nhợt đi của mục tiêu.

“Chưa... vẫn chưa, muốn chết a! ta ngay cả ngón tay của nàng ta cũng chưa động đến, xin người đừng chặt mất công cụ kiếm tiền của ta a!” Mục tiêu vội vàng dùng hoa sen chỉ chỉ Tô Duyệt Duyệt, sau đó ôm lấy đứa em bé nhỏ của mình.

Tô Duyệt Duyệt trợn tròn mắt, cái tên Mục Tiêu này như nào đột nhiên lại trở nên đàn bà như vậy, nàng thật là mù mắt mới bước vào căn phòng này.

Bắc Thần Hàn thu kiếm, trực tiếp mang ngân lượng vứt xuống bàn: ‘3 ngàn 2 lượng, dẫn người đi’

Hấn nói xong, trực tiếp vác nha đầu không biết sống chết này lên vai rời đi.

Thái tử phủ. Duyệt Tâm Các.

“Phu quân, Người đặt ta xuống a! Như này rất không thoải mái a!” Tô Duyệt Duyệt làm ầm suốt quãng đường trở về phủ.

Bắc Thần Hàn bưng bưng nộ khí, quăng nữ nhân ở trên vai xuống giường.

“Tô Duyệt Duyệt, người cứ nhiên dám phiêu ki” Hấn hét lớn.

“Ách, nhỏ tiếng 1 chút nào! Người muốn để cho mọi người đều nghe thấy sao” Tô Duyệt Duyệt nói.

Bắc Thần Hàn mặt lạnh nói: “Người cũng biết sợ, nếu muốn người khác không biết thì trừ khi đừng bao giờ làm”.

Tô Duyệt Duyệt vội vàng trèo xuống giường, đến bên cạnh hấn, dụi khuôn mặt nhỏ nhắn vào bộ ngực của hấn.

“Phu quân, đừng tức giận nữa mà!”

Bắc Thần Hàn lạnh lùng đẩy nàng ra, quay mình càng tức giận hơn. Nữ nhân này làm ra chuyện mất mặt như vậy, hẳn nào có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, nếu như không phải biết nàng với nam nhân kia không có chuyện gì xảy ra, hẳn sớm đã đâm chết nàng rồi.

Tô Duyệt Duyệt ôm hắn từ phía sau, khuôn mặt nhỏ không ngừng dụi dụi vào lưng hắn, hai tay cũng xoa xoa ngực hắn.

“Phu quân, nếu không thì ta thân mật với người 1 chút, coi như là trả người 3 ngàn 2 lạng, đừng tức giận nữa.”

Bắc Thần Hàn sắc mặt ôn hòa trở lại, không khách khí nói: “miệng mở ra là 3 nghìn 2, người xem cái miệng của người là trân châu a!”

Tô Duyệt Duyệt nhìn xung quanh, lập tức bỏ tay ra, bước vào phía sau bức bình phong.

Bắc Thần Hàn lộ rõ vẻ nghi hoặc, Nữ nhân này không phải là tức giận rồi chứ, nàng biết nói nhiều hơn vài câu a! Chỉ cần nàng nói thêm vài câu nữa, hẳn sẽ không tức giận nữa mà.

“Người ở phía sau đó làm gì?” Bắc Thần Hàn có 1 chút hồi hận hỏi.

Tô Duyệt Duyệt không trả lời hắn, nửa tiếng sau đột nhiên bước ra, yếu điệu nói: “Phu quân, hoa cúc cho người 1 bữa tối, như vậy được rồi chứ!”

Bắc Thần Hàn kinh ngạc mở to mắt, nhìn nàng từ đầu xuống dưới chân, cổ họng có chút khàn khàn.

“Yì phục này của người ở đâu ra?” Hắn giọng khàn khàn nói.

Tô Duyệt Duyệt cười, vội vàng đến bên hắn, lúc đó trên mình nàng mặc 1 chiếc áo ngủ mỏng màu đen, bên trong là chiếc yếm xanh và 1 chiếc váy cực ngắn màu trắng, lúc ẩn lúc hiện trước mặt Bắc Thần Hàn, cặp đùi non trắng trẻo lượn qua lượn lại trước mặt Bắc Thần Hàn câu câu.

“Phu quân, thích ta trang điểm sao?” Tô Duyệt Duyệt cười tà mị.

Bắc Thần Hàn lập tức gật đầu,; “Thật làm ta thích chết được”.

Nói xong, trực tiếp ôm Tô Duyệt Duyệt lên giường, Tô duyệt Duyệt vui vẻ nhìn dã thú đang phát tình, nụ cười cũng càng ngày càng lớn.

_____ Lâm HiHi

77. Chương 77: Ta Cũng Muốn Ăn Hoa Cúc Của Người

Bắc Thần Hàn hạ thấp đầu, điên cuồng hôn vào cái miệng nhỏ của Tô Duyệt Duyệt, bàn tay lớn do dự dừng trước tấm voan mỏng trên người nàng, cuối cùng luồn vào trong áo mò đến nơi cao nhất, uốn nắn.

Hai người triển miên bên nhau, Tô Duyệt Duyệt bị nụ hôn cuồng nhiệt của Bắc Thần Hàn làm cho khó thở, chịu không nổi mở miệng nói mấy tiếng.

“Phu quân, yêu ta không?” Tô Duyệt Duyệt cười tà mị, nàng đã từng nghe 1 sư tỉ đồng môn nói, nam nhân mỗi ngày nói 1 câu anh yêu em, sau khi nói lâu thì cũng biến thành thật, cũng không biết là thật hay là giả.

Bắc Thần Hàn sắc mặt tối sầm, nữ nhân này như nào mỗi ngày đều hỏi hắn vấn đề này: “Yêu người...”

Nói xong lại bắt đầu mút 2 bả vai của nàng, bàn tay lớn cởi bỏ lớp áo người của nàng ra, tiếp đến không ngần ngại trút bỏ nốt chiếc váy của nàng.

“Phu quân, người nắm bánh bao của người ta rất đau a!” Tô Duyệt Duyệt cau mày nói.

Bắc Thần hàn đột nhiên cười, bắt giác nhẹ nhàng: “ Như này không đau rồi chứ!! Chồng sờ như vậy có phải thoải mái rồi không?”

Tô Duyệt Duyệt toàn thân run rẩy, tay nhỏ bắt đầu thò vào bên trong y phục của hắn, đến chỗ bộ ngực rắn chắc của hắn.

“Phu quân, ta cũng muốn hân hoa cúc của ngươi” Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt nói.

Bắc Thần Hàn hít 1 hơi, hoa cúc? Nàng cứ nhiên nói 2 cái đó là hoa cúc? Hắn lật thân mình của con mèo bé nhỏ này đặt lên người hắn.

Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt vô tội, ngẩng đầu nhìn hắn, bộ dạng vô tội như vậy càng làm cho người khác mơ mộng, dường như là đang bảo hắn, ta có ngoan ngoãn phục vụ ngươi.

Bắc Thần Hàn nuốt nước bọt.

Khi mà nàng cảm nhận thấy Bắc Thần Hàn liên tục nói, cái miệng nhỏ của nàng men theo bộ ngực của hắn dần dần đi xuống, cuối cùng đến cơ bụng, chuẩn bị xuống thấp nữa, đột nhiên...

“Đủ rồi, không chịu nổi nữa rồi...” Bắc Thần Hàn chuyển mình, lại lần nữa ép nàng xuống giường, và tự cởi y phục của mình, cùng bắt đầu phát cuồng với thân thể của nàng,

Hắn hạ thấp đầu ngậm ngậm mút mút quả mơ của nàng, từ từ nếm thử mùi vị của nó, tay lớn thì không kìm nổi trực tiếp lần xuống bên dưới chiếc váy ngắn của nàng, đột nhiên sờ thấy cái gì đó khô ráp, hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

“A! Phu quân, ngại quá, hôm nay ta đến ngày rồi, ta quên mất...” Tô Duyệt Duyệt cười vô hại, mắt chớp chớp nói.

“Đáng chết, ngươi là cố ý...” Bắc Thần Hàn nói.

Con mắt lang sói mở to nhìn nàng, tiếp đó rời giường, ung dung mặc lại y phục đi ra ngoài.

“Phu quân, muộn như này rồi, ngươi muốn đi đâu?”

“Tắm lạnh dập tắt lửa...” Hắn kìm hãm dục vọng, từ 1 nơi rất xa dùng nội lực truyền lại.

Tô Duyệt Duyệt cười, từ trong chiếc váy ngắn móc ra tờ giấy trắng, sau đó yên tâm ngủ một giấc ngon. Thật không biết nam nhân dục vọng khắp mình kia đang đau khổ dùng nước lạnh dội xối xả lên người.

“Lão nhị, lui xuống, lui xuống... mau... đáng chết lui xuống...”

_____Lâm HiHi_____

78. Chương 78: Ngươi Muốn Bị Ta Bạo Trước Giết Sau, Hay Giết Trước Bạo Sau?

buổi chiều, bên ngoài phủ

hôm nay là trận đấu thứ hai giữa Tô Duyệt Duyệt và Lãnh Phúc Hương quận chúa, các vị hoàng tử ai cũng háo hức đến xem cuộc thi đấu này.

Tô Duyệt Duyệt ánh mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên phát hiện một thân ảnh cao to, ngay lập tức nộ khí lên đầu, tức tốc chạy đến trước mặt hắn ta.

“Ngươi.....lần trước tại sao dám cho ta leo cây, ngươi không phải nói 1 canh giờ sau đến đón ta sao, sao người đến đó lại là phu quân nhà ta?” Tô Duyệt Duyệt tức giận trừng mắt nhìn Bắc Thần Ngạo nói.

Bắc Thần Ngạo mu quang bỗng chớp sáng rực, khoe miệng nhếch nhếch: “quên rồi”

“kỳ thực ngươi là cố ý có đúng không? ngươi trộm đi ngân lượng của ta, sau đó quăng ta vào kỹ viện, lại chạy đi báo với phu quân ta, ngươi là muốn phá hại mối quan hệ tốt đẹp của phu thê chúng ta có đúng không?” Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nói.

nàng tối hôm đó đã suy nghĩ rất kỹ càng, nàng cho rằng sự việc này chắc chắn là do tên Bắc Thần Ngạo cố ý, nếu không thì Bắc Thần Hàn sao có thể biết nàng đang ở kỹ viện chứ, lại còn biết nàng thiếu nợ 3 nghìn 2 trăm lượng.

“không sai, vậy thì đã làm sao?” Bắc Thần Ngạo không hề ngại ngần thừa nhận, thân thể to lớn dần dần ép sát vào người nàng.

Tô Duyệt Duyệt đẩy đẩy hấn ra, vội vàng nói: “Người...Người đừng qua đây, còn có, người sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy, muốn phá hoại hạnh phúc của vợ chồng ta? phu quân ta là hoàng huynh của người đây, ta là chị dâu của người! nói gì chúng ta với người cũng là người thân, người sao lại có thể....”

“câm mồm, đứng trước mặt ta đừng có nhắc đến hấn, đã nghe rõ chưa, đừng có để ta từ mồm của người nghe thấy người gọi hấn là phu quân” Bắc Thần Ngạo ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt nhìn về hướng Bắc Thần Hàn đang đứng nói chuyện, sau đó lại nhìn sang Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt khắp mặt là vẻ hoang mang nhìn hấn, cái tên ác ma này thật là khó hiểu, không biết tại sao, nàng hoàn toàn không thể biết được tên gia hỏa này đang nghĩ cái gì? hấn thật sự quá nguy hiểm....

“Người sợ ta sao?” Bắc Thần Ngạo nắm lấy cằm của nàng, hấn nhìn thấy được trong ánh mắt của nàng là tia hoang mang, liền cười lạnh 1 tiếng.

Tô Duyệt Duyệt vô cùng thành thật gật gật đầu, hạ thấp thanh âm nói: “người cả người âm u quái khí, ai không sợ chứ?”

“có biết không, uyên ương hồ điệp thường đối đãi với nữ nhân như thế nào?” Bắc Thần Ngạo kề sát mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nham hiểm hỏi.

Tô Duyệt Duyệt nhăn nhăn lông mày, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại, lắc lắc đầu.

Bắc Thần Ngạo cười một tiếng, thả lỏng tay nơi cằm của nàng ra, chuyển sang đặt lên vai của nàng, làm cho cả thân thể của nàng dán vào người hấn, sau đó nhắm mắt lại, hít hà hương thơm thoang thoảng mà dịu nhẹ trên người nàng.

Tô Duyệt Duyệt cảm thấy vô cùng không thoải mái, muốn đẩy hấn ra, nhưng lực bất tòng tâm.

“Người muốn bị ta bạo trước giết sau, hay là gét trước bạo sau?” đột nhiên hấn cười tà mị hỏi.

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức kinh ngạc, không tự chủ hỏi: “có lựa chọn thứ 3 không?”

“Có, vừa giết vừa bạo” hấn nói.

Tô Duyệt Duyệt trong chốc lát khóe miệng cứng đờ, cái tên quái thai này đúng là khác người.

“người có thể nói cho ta không? người rốt cuộc tại sao lại biến thành Uyên ương hồ điệp?” Tô Duyệt Duyệt nhú nhú lông mày hỏi.

Bắc Thần Ngạo trong mắt nhất thời xuất hiện một tia thống khổ, nhìn chằm chằm nàng: “Người muốn biết?”

Tô Duyệt Duyệt vội vàng gật gật đầu.

Hấn suy nghĩ một lát, đột nhiên buông nàng ra, từ trong ngực móc ra một lọ thuốc mỡ, sau đó mở lọ ra, không chút do dự xoa lên hay tay trắng nõn của nàng.

“Người làm gì?” Tô Duyệt Duyệt kinh ngạc thu hồi tay lại, ngửi ngửi mùi của thuốc mỡ đó.

“Việc mà người muốn biết, hôm khác ta sẽ nói cho người nghe, còn về lọ thuốc này.....đợi rồi sẽ biết” Bắc Thần Ngạo vừa nói xong liền trực tiếp quay người rời đi.

____ Hồng Trần ____

79. Chương 79: Ta Thân Mật Với Phu Quân Nhà Ta Là Lê Dương Nhiên Nha!

Tô Duyệt Duyệt nhìn bóng dáng hần rời đi, sau đó lại cẩn thận hít ngửi mùi hương của vị thuốc đó.

“Hóa hủ cao” nàng kinh ngạc nói.

Tên quái thai này tại sao lại bôi Hóa hủ cao ở trên tay của nàng chứ? lẽ nào hần cho rằng trong trận đấu sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Nửa canh giờ sau Tô Duyệt Duyệt cùng Lãnh Phúc Hương bắt đầu đi đến bãi cỏ.

Hai người họ hôm này sẽ thi bắn tên, ai bắn được vào hồng tâm nhiều nhất thì xem như người ấy thắng. Trên mặt Lãnh Phúc Hương lúc này là một nụ cười vô cùng tự tin.

Tô Duyệt Duyệt không thèm để ý đến gật gật, trong đầu không ngừng hiện lên những lời mà Bắc Thần Ngạo nói với nàng, hần ta rốt cuộc là có ý gì? lẽ nào có người muốn ở lợi dụng trận đấu này để hạ kịch độc.

Kịch độc?

Tô Duyệt Duyệt mu quang nhất thời hiện lên vẻ vô cùng khẩn trương, đi đến trước mặt Lãnh Phúc Hương: “đưa cung và tên của ngươi đây cho ta xem?”

“cung của chúng ta đều là cùng một loại, rất công bằng” Lãnh Phúc Hương không quan tâm đưa cung của mình cho nàng xem.

Tô Duyệt Duyệt tỉ mỉ ngửi mùi trên cung tên, quả thực không có vấn đề gì. vậy rốt cuộc là ở đâu có vấn đề? Hay là cái tên quái thai đang chỉnh nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Bắc Thần Ngạo, phát hiện khoe miệng hần cong lên tạo thành một nụ cười khẩy, bộ dáng vô cùng mờ ám.

Duyệt Duyệt, ngươi sao rồi? sắc mặt sao lại kỳ quái như vậy?” Bắc Thần Hàn đi đến bên cạnh nàng lo lắng hỏi.

Hần từ nãy đã phát hiện ra bộ dáng như người mất hồn của Tô Duyệt Duyệt, cho rằng thân thể của nàng không thoải mái, cho nên mới vội vàng chạy đến hỏi.

“Tô Duyệt Duyệt, phu quân của ngươi đang đứng ở trước mặt, cái đồ chết tiệt nhà ngươi lại nhìn đi đâu vậy?” hần nắm chặt tay của nàng phần nộ nói.

Tô Duyệt Duyệt nhíu nhíu lông mày, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình gục vào lồng ngực vững chắc của hần cọ cọ, nũng nịu nói: “Phu quân, đừng giận mà! thiếp sắp thi đấu rồi, phu quân nên khích lệ thiếp mới đúng a!”

Lãnh Phúc Hương trên mặt tràn đầy hắc tuyến nhìn bộ dáng mờ ám của hai người, nghiêng rằng nói: “Tô Duyệt Duyệt, mau bỏ cái mặt của ngươi ra, ngươi còn chưa có thắng, không thể chạm vào điện hạ”

Tô Duyệt Duyệt cười tà mị, lè lưỡi với nàng ta, khiêu khích nói: ” ta tại sao lại không thể chạm, ngươi không muốn cho ta chạm, ta lại càng phải chạm”

vừa nói xong liền trực tiếp hôn lên đôi môi mỏng của Bắc Thần Hàn, đột nhiên một thanh âm vô cùng tức giận vang lên.

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi tại sao lại có thể phạm quy” Lãnh Phúc Hương phần nộ trừng mắt nhìn khuôn mặt vẫn còn đang cười của Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt cười nhe nhớn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bưng bưng lửa của nàng ta, vị quận chúa này thật đáng yêu a.

“quận chúa nói là ý gì? ta thân mật với phu quân nhà ta là lẽ đương nhiên nha!”

vừa nói xong liền cảm giác có ba ánh mắt như muốn giết người rơi trên người nàng, một là của quận chúa trước mặt, một lại là của Bắc Thần Lãm, cuối cùng là của tên yêu quái cả ngày âm u kỳ quái, Bắc Thần Ngạo.

Hai người nam nhân này là có bệnh sao? làm gì lại dùng cái ánh mắt đó nhìn nàng chứ?

Bắc Thần Hàn lại như mùa xuân hoa nở âu yếm nhìn nàng, phu quân phu quân, thật dễ nghe.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Tô Duyệt Duyệt trở về vị trí của mình, cầm lấy cung tiễn.

Lãnh Phúc Hương đồng dạng cũng cầm lấy cung tên, đặt tên vào dây cung: “Tô Duyệt Duyệt, trận này ta thắng chắc rồi”

“Quận chúa vẫn là không nên tự tin quá sớm a, lần trước ngươi cũng nói người thắng chắc rồi, kết quả thì thế nào, vẫn là ta thắng” Tô Duyệt Duyệt giống như dội một gáo nước lạnh vào nàng ta nói.

Cuộc thi cưỡi ngựa lần trước nàng ta quả thực không ngờ đến, nhưng lần này sau khi đã trải qua huấn luyện, một chút cự li ngắn ngắn này sao có thể làm khó được nàng chứ? bắn tên, có thể nói nàng rất lợi hại nha.

Lãnh Phúc Hương nghiêng rằng, vội vàng phản bác: “lần trước là cho người gỡ thủ đoạn, cho nên mới....”

“Ai! thua thì cũng thua rồi, còn nói nhiều lời vớ vẩn làm gì” Tô Duyệt Duyệt tặng cho nàng ta ánh mắt chế cười.

____ Hồng Trần ____

80. Chương 80: Xuân Cung Đồ Khi Nào Mới Trả Lại Cho Ta!

“Người....tóm lại hôm nay ta nhất định thắng, hừ!” Lãnh Phúc Hương đột nhiên nghĩ đến quyển sách mà Tô Duyệt Duyệt mượn nàng, vội vàng lớn tiếng hỏi: “đúng rồi, quyển xuân cung đồ lần trước ngươi mượn ta, khi nào mới trả lại cho ta đây?”

Tô Duyệt Duyệt ngại ngừng cười, nhìn nàng ta một cách trêu mến: “ngươi gấp như vậy đã muốn đòi về rồi, là muốn cùng nam nhân hoang dã nào đó thực hành sao?”

Mấy vị hoàng tử ở đây giống như hít phải một ngụm khí lạnh, hai người nữ nhân này cư nhiên ở trước mặt mấy người họ không chút xấu hổ nói đến cái loại chuyện này.

“Tô Duyệt Duyệt, ngươi đừng có nói bừa, cái gì mà nam nhân hoang dã” Lãnh Phúc Hương khuôn mặt ngay lập tức đỏ hồng, sau khi liếc nhìn Bắc Thần Hàn, vội vàng phản bác.

Tô Duyệt Duyệt nhìn về phía Bắc Thần Hàn, sau đó lại quay đầu nhìn khuôn mặt đang ngượng ngùng của Lãnh Phúc Hương, cười tà mị nói: “không phải nam nhân khác, nói như vậy, quận chúa là chỉ xem sách, sau đó tự dùng tay của chính mình, hoang tưởng đến phu quân nhà ta, có đúng không?”

Lãnh Phúc Hương giống như bị nói trúng tim đen, khuôn mặt nhất thời khấn trương đỏ hồng như quả táo chín, tức giận nói: “Tô Duyệt Duyệt....Người....người đừng có nói bừa!! Ta không có”

Sắc mặt Bắc Thần Hàn lúc này bắt đầu tái nhợt, nghiêng rằng nói: “Nữ nhân, câm mồm”

Thật đáng chết, nữ nhân này cư nhiên trước mặt nhiều người nói ra những lời này, lại còn cái gì mà tưởng tượng nữa....

“Quận chúa a, sao mặt ngươi tái đỏ như vậy?” Tô Duyệt Duyệt chớp chớp mắt hỏi.

Lãnh Phúc Hương phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng, nàng ta còn dám hỏi đến vấn đề này? nàng ta sao có thể ở trước mặt điện hạ nói ra những chuyện này chứ? thật sự quá mất mặt, đáng chết...đáng chết...

“Vậy còn ngươi? Ngươi mượn quyển sách đó, là muốn cùng nam nhân nào làm chuyện mờ ám sao?” Lãnh Phúc Hương hỏi lại Tô Duyệt Duyệt.

Tô Duyệt Duyệt cười cười, nhìn nàng ta nói: “Còn có thể là ai? chính là Phu quân nhà ta a! ngươi không biết trong quyển sách đó có mấy tư thế rất tốt, phu quân nhà ta cũng thử qua hết nha, hại tiểu hoa cúc của ta đau đến muốn mất mạng”

Quần chúng xung quanh lại thở một hơi dài, Xuân cung đồ? tư thế? Bắc Thần Hàn bỏ sức lực ra thử? Tiểu hoa cúc?

Lúc này những hình ảnh sống động như thật lần lượt hiện lên trong đầu của những người đứng ở đây.

Bắc Thần Hàn sau khi nghe những lời này, sắc mặt ngay lập tức đỏ ửng, vô cùng đáng yêu.

Lãnh Phúc Hương lặng người đi một lát, vội vàng đẩy những hình ảnh mờ ám đang tưởng tượng trong đầu đi, phần nộ nói: " Tô Duyệt Duyệt, ta hảo tâm cho ngươi mượn sách, ngươi cứ nhiên lại đi thực hành cùng Thái tử điện hạ, ngươi tại sao lại có thể như vậy?"

Vừa nghĩ đến những cảnh thân mật của hai người bọn họ, tâm của nàng lại như bị ngàn mũi kim châm.

"Quận chúa, ta là vì ngươi làm thực nghiệm a! trên sách ta có viết lại những cảm nghĩ của ta ở từng tư thế, như vậy sau này mỗi lần ngươi tưởng tượng sẽ chân thực hơn nhiều lần a" Tô Duyệt Duyệt vô cùng hảo tâm nói.

"Tô Duyệt Duyệt, nói như vậy là ngươi còn muốn ta phải cảm ơn ngươi sao?" Lãnh Phúc Hương nghiến răng, trừng mắt nhìn nàng hỏi.

"Quận chúa chỉ cần đánh giá cao tiểu hoa cúc của ta là được rồi, không uổng công nó bị cái gậy của thái tử gia giầy vò cả một đêm, thật sự như muốn để lại sẹo a" Tô Duyệt Duyệt nói.

Bắc Thần Hàn lúc này khuôn mặt tràn đầy hân tuyền trừng mắt nhìn nàng, "cái gậy" của hắn rõ ràng đã rất nhẹ nhàng, nào có tàn bạo như những lời nàng ta nói.

Ở một góc, Bắc Thần Ngạo sắc mặt càng ngày càng khó coi, bàn tay to bất giác nắm chặt lại thành quyền, hận ý trừng mắt nhìn Tô Duyệt Duyệt và Bắc Thần Hàn.

"Được rồi, không nói linh tinh nữa, bắt đầu" Lãnh Phúc Hương nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng, nhanh chóng giương cung lên, bắt đầu cuộc thi.

vù vũ vũ...Năm mũi tên lần lượt được bắn ra, cuối cùng bay thẳng vào hồng tâm trên chiếc bia.

"Tô Duyệt Duyệt, Ngươi thảm rồi, chỉ cần có một mũi tên không trúng hồng tâm, vậy coi như thua" Lãnh Phúc Hương đắc ý cười nói.

Tô Duyệt Duyệt sắc mặt nhất thời thay đổi một chút, lấy bốn mũi tên ở phía sau đặt lên giấy cung, sau đó giương cung bắn đi.

Vút một tiếng...chỉ nhìn thấy bốn mũi tên cùng tốc độ, cùng chuẩn xác đâm thẳng vào hồng tâm của tấm bia, Lãnh Phúc Hương vô cùng kinh ngạc, đang muốn mở mồm. Cùng lúc đó, Tô Duyệt Duyệt lại một lần nữa lấy nốt mũi tên còn lại đặt lên giấy cung, nhắm vào không trung, dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, bắn mũi tên đó đi..

_____ Hồng Trần _____

81. Chương 81: Âm Sát (1)

Vút một tiếng, mũi tên đó trực tiếp lao vào không trung nhắm thẳng vào con chim ưng đang bay trên bầu trời, mũi tên đâm xuyên qua bụng con chim, dính đầy máu, cuối cùng đâm thẳng vào hồng tâm của tấm bia.

Tất cả mọi người có mặt ở đây lúc này ai cũng bị nàng làm cho kinh ngạc, từ trước đến nay họ chưa bao giờ biết rằng Tô Duyệt Duyệt đối với bắn cung lại tinh thông như vậy.

“Tô Duyệt Duyệt, tài bắn cung của người từ lúc nào lại lợi hại đến vậy? bắn chết động vật lại còn có thể nhắm trúng vào hồng tâm, thật quá lợi hại rồi! dạy ta được không?” Lãnh Phúc Hương dùng ánh mắt kính phục nhìn nàng.

Tô Duyệt Duyệt cười nhẹ một cái, không thèm để tâm đến nàng ta, mà trực tiếp đi đến chỗ con chim ưng rơi xuống, nhìn thấy xác con chim đã bị đập nát, ngay lập tức cảm thấy rợn tóc gáy.

Nếu lúc đó con chim này tấn công qua đây, mọi người vì để phòng vệ, sẽ đưa tay ra chắn trước, mà trên thân của con chim ưng này lại toàn là chất kịch độc, tay của con người chỉ cần chạm qua một lần, khẳng định sẽ bị ăn mòn.

Kịch độc? Hóa hủ cao? Bắc Thần Ngạo....

Tô Duyệt Duyệt ngay lập tức quay đầu lại, lại phát hiện Bắc Thần Ngạo sớm đã không còn thấy bóng dáng, lẽ nào tất cả một màn này đều là hấn bày ra, hấn muốn hại tất cả mọi người ở đây, trừ nàng....

“Duyệt Duyệt, người đang nghĩ.....” Bắc Thần Hàn hiếu kỳ chạy qua chỗ nàng, lại bị xác chết của con chim ưng trên mặt đất làm cho chấn động.

ở trên thân của con chim này có độc, hơn nữa lại còn là kịch độc.

Bắc Thần Hàn vội vàng giật lấy tay của nàng kiểm tra, lo sợ nói: “vừa mới tay của người có chạm vào con chim đó không? có bị thương không?”

Tô Duyệt Duyệt ngẩng đầu nhìn nét mặt lo lắng của hấn, đáy lòng dâng lên một cỗ âm áp, vội vàng lắc đầu nói: “ta không sao”

Lúc này, đột nhiên bốn phía xuất hiện khoảng 20 tên sát thủ áo đen, bắt đầu tấn công tất cả mọi người.

“To gan, chúng ta là người của hoàng thất, các người cư nhiên dám đến đây ám sát” nhị hoàng tử Bắc Thần Liệt phần nộ hét lớn.

tên áo đen cầm đầu cười lạnh một tiếng, rút kiếm ra lao thẳng về phía lão nhị: “tất cả những người có mặt ở đây đều phải chết”

“Duyệt Duyệt, ở đây giao cho bọn ta, người cùng quận chúa không được chạy loạn” Bắc Thần Hàn rút kiếm của mình ra, dẫn dò Tô Duyệt Duyệt, sau đó trực tiếp xông vào trận chiến.

Hấn thật sự không ngờ tới, cuộc thi bắn cung hôm nay sẽ có người muốn ám sát bọn họ, rốt cuộc là ai đứng sau giết dây vụ ám sát này?

Một tên hắc y nhân tay giữ chặt đao lăm le lao về phía Lãnh Phúc Hương, Lãnh Phúc Hương từ trước đến nay chưa từng trải qua hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, sớm đã bị hấn dọa cho ngây ngốc, hai chân phát run, chỉ biết đứng đó nhìn hấn lao đến, chạy cũng không chạy được.

“Aaaaaaa!” Lãnh Phúc Hương hai mắt mở to nhìn thanh đao đang lao về phía mình, hoảng loạn hét toáng lên.

Choáng một tiếng, đột nhiên thanh đao của tên hắc y nhân bị một hòn đá ném qua làm lệch đi phương hướng, Lãnh Phúc Hương bị kéo sang một bên.

“Ta nói người quận chúa a! người bình thường không phải rất chua ngoa sao? sao bây giờ lại giống như con tôm hai chân mềm nhũn vậy, vừa này sao người không tránh ra chứ? Tô Duyệt Duyệt chỉ tay vào trán nàng ta nói.

Nhìn bộ dáng của vị quận chúa lúc này, khuôn mặt bị dọa cho ngây ngốc, sắc mặt trắng bệch, trên trán ra đầy mồ hôi, đôi môi nhợt nhạt, toàn thân phát run, chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, chính là “Vô dụng”

“Ta....Ta....ta rất sợ a!” Lãnh phúc Hương sống chết bám lấy góc áo của Tô Duyệt Duyệt, thanh âm có phần run rẩy nói.

Tô Duyệt Duyệt lườm nàng ta một cái, đột nhiên tên hắc y nhân lúc này lại quay lại công kích 2 người, Lãnh Phúc Hương sợ hãi định quay người bỏ chạy, lại bị Tô Duyệt Duyệt vô tình cầm vạt áo kéo lại, đẩy lên chắn trước thân nàng, làm bia đỡ đạn.

“Tô Duyệt Duyệt, người....người sao có thể.....aaaaaaaaa!” Lãnh Phúc Hương phần nộ oán tránh, lời còn chưa nói xong, chân phải của nàng ta không tự chủ đá về phía trước.

Chỉ thấy một tiếng kêu vô cùng thảm thiết vang lên trên không trung...

Hắc y nhân đau đến nổi tay buông lỏng đao, vừa nhảy vừa dùng tay ôm chặt quả dưa chuột của mình.

“Nữ nhân đáng chết, người cư nhiên dám chặt đứt đường nối dôi của ta”

____ Hồng Trần ____

82. Chương 82: Âm Sát (2)

“Nữ nhân khôn kiếp, người dám cả gan làm ta tuyệt tự tuyệt tôn...”

Gương mặt sát thủ áo đen hết sức khó coi, hấn trợn mắt nhìn về phía Lãnh Phúc Hương còn đang ngơ ngác, ngọn lửa phần nộ trong mắt hấn như muốn nung chảy nữ nhân trước mặt.

Lãnh Phúc Hương tròn mắt hoảng hốt, kinh hoàng mà vội vã lắc đầu. “Không... Sao lại là tôi... Không phải tôi đâu!”

Tô Duyệt Duyệt này muốn hại chết cô sao! Sao có thể hãm hại cô chứ!

Tên sát thủ áo đen dồn hết phần nộ mà vung tay về phía Lãnh Phúc Hương, Tô Duyệt Duyệt chỉ khẽ cười, nắm lấy áo của Lãnh Phúc Hương kéo lại, tiếp đó điều khiển cánh tay của cô ta văng thẳng vào mặt tên sát thủ.

“Oa, quân chúa thật lợi hại a! Nàng xem, nàng vừa đánh bại được hấn rồi...” Tô Duyệt Duyệt vừa vỗ tay vừa không ngớt lời khen ngợi.

Lãnh Phúc Hương hoảng hốt nhìn xuống kẻ áo đen đang nằm bất động, lẽ nào là cô vừa rồi đã tự tay xử hấn?

“Ây! Chuyện này có nhầm nhò gì đâu!” Lãnh Phúc Hương xoa xoa bàn tay trắng nõn đang đỏ ửng, gương mặt không giấu nổi sự kiêu ngạo trả lời.

Khóe miệng Tô Duyệt Duyệt khẽ giật giật, giấu cây châm bạc vào ống tay áo, nàng quân chúa này vừa rồi rõ ràng còn sợ chết khiếp, thế mà bây giờ còn dám giả bộ nữ đại hào kiệt khí phách.

Cùng lúc đó, Bắc Thần Hàn cùng với nhị, tam, tứ hoàng tử cũng đã dần dần xử lý được không ít lũ áo đen.

“Khai mau, kẻ nào sai các người đến ám sát bọn ta?” Bắc Thần Hàn giương ánh mắt lạnh lẽo về phía những kẻ áo đen, vừa tấn công vừa tra hỏi.

Toán áo đen này rõ ràng là những kẻ sát thủ chuyên nghiệp, mà hơn nữa mục tiêu của chúng còn là bọn hấn – đều là hoàng thân quốc thích, hấn nghĩ một hồi, nhưng vẫn không nghĩ ra được rốt cuộc là ai đã ra tay, thậm chí đến Tô Duyệt Duyệt và Lãnh Phúc Hương cũng không tha.

Lũ áo đen vốn chẳng để ý đến lời của Bắc Thần Hàn, tiếp tục tấn công như điên như dại.

Đột nhiên một toán áo đen còn đông hơn cả toán vừa rồi nhào về phía họ.

Bắc Thần Hàn nhân thấy thật sự giết không nổi lũ này, nếu tiếp tục chiến đấu, e rằng mọi người đều không thể thoát, thế nên hấn thẳng tay giết ba tên áo đen trước mặt, sau đó lập tức đến bên cạnh Bắc Thần Liệt, vừa đáp trả vừa nghĩ kế.

“Nhị đệ, mau nghĩ cách thoát khỏi chỗ này, mấy người bọn đệ hộ tống quân chúa, ta và Tô Duyệt Duyệt sẽ chạy đường khác, các đệ hãy cẩn thận...” Bắc Thần Hàn vừa dứt lời lập tức hạ tiếp bốn tên trước mặt, chuyển mình đến bên Tô Duyệt Duyệt.

Nhưng Bắc Thần Liệt lại kéo Lãnh Phúc Hương, ám thị cho hai hoàng tử còn lại chạy về những hướng khác nhau, đồng thời phân tán lực lượng của lũ sát thủ.

Bắc Thần Hàn kéo Tô Duyệt Duyệt chạy theo hướng Bắc, khi mà bốn bề đã yên tĩnh trở lại, từ cây cổ thụ bước ra hai kẻ nam nhân.

“Bốp” Nam nhân độ trung niên phần nộ giáng cho chàng trai trẻ còn lại một cái bạt tai.

“Nghĩa phụ...” Chàng trai trẻ khoe miệng rớm máu, hoảng loạn nhìn về phía người kia.

Ánh mắt của người đàn ông kia vô vùng nghiêm khắc, lạnh lùng nói: “Người vẫn còn gọi ta là nghĩa phụ, vừa rồi sao người dám cứu Tô Duyệt Duyệt, nếu người không rách việc thì làm sao Tô Duyệt Duyệt có thể phát hiện ra con chim ưng đó, kế hoạch của ta sao có thể thất bại được”

Người đàn ông đó càng nói càng kích động, tiếp tục giáng cho chàng trai một cái tát. CHàng trai ngậm ngùi thừa nhận mà hoàn toàn không chút phản kháng.

“Ta nói cho con biết, đừng để ta phát hiện ra con đã yêu nữ nhân đó, bằng không kết cục ra sao thì con biết rồi đấy...” Người đàn ông lạnh lùng nói, sau đó ngay tức khắc quay mặt đi mất.

Chàng trai kia khẽ lau vệt máu còn vương nơi khoe miệng, ánh mắt trong suốt nhìn về hướng Bắc Thần Hàn và Tô Duyệt Duyệt vừa chạy.

—Gấu—

83. Chương 83: Ta Không Muốn Cùng Người Quyên Sinh

Lúc này, Bắc Thần Hàn vẫn tiếp tục kéo Tô Duyệt Duyệt tháo chạy lên đỉnh núi, đằng sau họ là một toán áo đen tầm ba chục tên vẫn đang theo sát, khi cả hai chạm chân đến vách núi Tô Duyệt Duyệt mới kinh hoàng mở to mắt.

“Phu quân, chàng thật biết dẫn đường, có phải chàng đang giúp Diêm Vương kiểm ăn không! Lần này chỉ có đường chết a!” Tô Duyệt Duyệt nuốt nước bọt rên rỉ.

Bắc Thần Hàn khẽ cau mày, nhìn chăm chăm xuống đáy vực như đang tính toán điều gì.

“Xem các người còn định trốn đi đâu?” Kẻ áo đen cầm đầu tay lăm lăm cây kiếm chỉ về phía họ mà cười nhạt.

Bắc Thần Hàn đột nhiên khẽ mỉm cười, giữ chặt lấy Tô Duyệt Duyệt đồng thời ghé vào tai cô thầm thì: “Có biết bơi không?”

Tô Duyệt Duyệt chết lặng mất một lúc, còn chưa kịp lên tiếng trả lời, thì tên phu quân chết tiệt này đã lôi nàng nhảy xuống, hai người nhảy xuống vực trước ánh mắt bàng hoàng của bọn áo đen.

“Phu quân, ta không muốn cùng người quyên sinh...” Lời than oán đầy hối hận của Tô Duyệt Duyệt từ dưới vách núi vọng lên.

Bọn áo đen nhìn xuống cái đáy thâm sâu cùng cốc ấy, hai người bọn họ nhảy xuống, chắc chắn đến tám chín phần là mất mạng rồi. Nhưng vì không muốn có sơ suất gì nên cả toán người vẫn đứng bên bờ vực đợi tới một canh giờ, sau đó mới an tâm bỏ đi.

Đáy vực...

“Thủm”, mặt hồ đang yên ả bỗng dâng lên những đợt sóng mạnh, Bắc Thần Hàn nhanh chóng nổi lên khỏi mặt nước, không thấy khuôn mặt của Tô Duyệt Duyệt đâu, hần sốt sắng nhìn quanh bốn bề.

“Duyệt Duyệt...” Hần hốt hoảng lặn lại xuống nước mong tìm thấy chút dấu tích của Tô Duyệt Duyệt.

“Ôi trời... Cứu mạng... Cứu...” Tô Duyệt Duyệt vùng vẫy nhô lên khỏi mặt nước, nước không ngừng chui vào cổ họng cô.

Tô Duyệt Duyệt đúng là có biết bơi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ nhiệt độ cơ thể của cô trước khi tiếp nước không đủ, kết quả là đôi chân đáng yêu của cô đã bị chuột rút!! Tên phu quân chết tiệt này chạy đi đâu rồi cơ chứ!!

Bắc Thần Hàn lại một lần nữa hấp tấp trời lên khỏi mặt nước, bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng Tô Duyệt Duyệt đang vùng vẫy trong nước, nhìn thấy bộ dạng đau đớn của cô, lòng hần bất chợt đau nhói, vội vã bơi đến bên cô.

“Duyệt Duyệt, nàg không sao chứ!” Bắc Thần Hàn kéo cô vào bên bờ, lo lắng mà gào lên.

Gương mặt của Tô Duyệt Duyệt trắng bệch vì sợ, co rúm lại như trái khế qua. “Phu quân, anh nhảy mà cũng không thềm báo trước một tiếng, hại tôi suýt chút nữa thành Hà bá rồi.”

Bắc Thần Hàn thấy cô có vẻ không sao mới yên lòng đôi chút, bây giờ trời sắp tối rồi, bọn họ phải tìm được chỗ nào nghỉ chân đã, hần bế thốc thân hình ướt nhẹp của Tô Duyệt Duyệt lên, rảo bước rời khỏi bờ hồ.

Tô Duyệt Duyệt âm thầm ngược lên nhìn gương mặt anh tuần đó, khuôn mặt bất giác nóng bừng, lại nhìn thấy đôi tay chàng chịt những vết thương của hần... Vừa rồi lúc ở bên hồ, cô có thể cảm nhận được cái ôm ghì của hần dành cho cô, như thể hần thà rằng để bản thân bị thương chứ quyết không chịu để cô nhận bất kì tổn thương nào. Nghĩ đến đó, đáy lòng cô dường như cũng gợn lên từng đợt sóng.

Thì ra đây là cảm giác được người khác che chở! Thật hạnh phúc a!

Đêm khuya, ở một phủ nọ...

Người đàn ông khi nấy gương mặt đùng đùng nộ khí gạt phăng toàn bộ đồ đạc trên bàn, ánh mắt tức giận tột độ mà nhìn kẻ áo đen trước mặt.

“Một lũ phế vật, chỉ có mấy tên nhai hoàng tử mà cũng giết không nổi, còn muốn ta sai các người làm chuyện gì?”

Lũ áo đen cúi gầm mặt, không dám có chút phản kháng nào, bọn chúng đã để mục tiêu chạy thoát, nên không có lấy một cái đầu nào dám ngẩng lên nhìn chủ tướng, bọn chúng cũng biết cái giá của sự thất bại là như thế nào chứ?

84. Chương 84: Động Tình (1)

“Đều cút ra ngoài cho ta, nhiệm vụ thất bại thì các người đừng mơ mộng đến thuốc giải nữa” nam tử trung niên lạnh lùng ra lệnh.

Lão ta sau khi thấy đám hắc y nhân đã lui xuống hết, liền quay đầu trừng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi đang hoang mang đứng ở bên cạnh, nổi phần nộ ngay lập tức lại trào dâng như muốn giết chết người thanh niên trước mắt này.

Hôm nay là đêm trăng tròn, đêm nay ta sẽ không đưa thuốc giải cho người, để cho người phải tiếp tục làm một con thú, đó là cái giá cho việc lần này người dám phản bội ta” lão tử trung niên tức giận trừng mắt nhìn hần.

Nam tử trẻ tuổi kinh ngạc mở to mắt, sau đó vội vàng quỳ xuống: “Nghĩa phụ, con cầu xin người, cho con thuốc giải, con không muốn lại tiếp tục bị biến thành cái hình dạng đó”.

Vừa nghĩ đến những tháng ngày không có thuốc giải của trước đây, tư vị thống khổ đó, hần không muốn nếm nữa, cũng không muốn tiếp tục thương tổn những người vô tội”.

“không kịp rồi, nếu người sau này lại tiếp tục làm trái với mệnh lệnh của ta, ta sẽ hủy đi tất cả thuốc giải, làm cho người biến thành cái bộ dạng nửa người nửa thú” lão tử trung niên lạnh lùng nói.

Đêm khuya. Lúc trăng tròn—

“aaaaaaaaaaaa.....”. một thanh âm vô cùng sắc nhọn thăm thiết kêu gào trong đêm khuya thanh tĩnh.

Một đôi mắt màu xanh lục xuất hiện trước mắt lão tử trung niên, trong đôi mắt ấy tràn ngập sự phẫn nộ lẫn bi thương, sau đó quay đầu nhảy vọt qua chiếc cửa sổ trong phòng, len lỏi vào màn đêm thăm thẳm và biến mất sau rặng cây.

Sơn động—

Tô Duyệt Duyệt toàn thân phát run ngồi ở trên mặt đất, lúc này nàng cảm thấy cả đầu choáng váng quay cuồng, sẽ không phải là cảm mạo rồi chứ?

Bắc Thần Hàn sau khi cởi bỏ áo ngoài và áo trong ra để hong khô, mới phát hiện sắc mặt Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn tái nhợt: “Duyệt Duyệt, sắc mặt của người sao lại kém như vậy? người mau cởi y phục ra đi, người như vậy sáng sớm ngày mai mới khô được a!”

Tô Duyệt Duyệt nhú hàng lông mày, cũng nghe theo cởi bỏ quần áo của mình ra đưa cho Bắc Thần Hàn hong khô, Bắc Thần Hàn treo tất cả quần áo của hai người lên trên đồng lửa, sau đó từ từ tiến lại ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Phu quân, cánh tay của người bị thương rồi, người có mang theo thuốc không?” Tô Duyệt Duyệt nắm lấy cánh tay của hần ta, quan tâm hỏi.

Bắc Thần Hàn cười cười, sự quan tâm của nàng đối với hần làm cho nội tâm hần nhất thời cảm thấy vô cùng ấm áp, đang định mở miệng nói thì đột nhiên phát hiện cảnh xuân đập vào mắt, chiếc cổ trắng và bờ vai mịn màng cùng với dáng người thon thả của nàng lồ lộ hiện ra trước mắt hần, thật sự là muốn mê hoặc hần mà, đáng chết! hạ thân bắt đầu có phản ứng rồi.

“Duyệt Duyệt, Vi phu đói rồi, làm thế nào đây?” Bắc Thần Hàn mu quang tràn đầy dục hỏa chăm chú nhìn cái miệng xinh xắn của nàng, khàn giọng hỏi.

Tô Duyệt Duyệt lúc này không hề linh hội được ý tứ của hần, còn cho rằng hần thật sự đang đói bụng, trực tiếp hỏi: “ta cũng đói rồi, người mau đi tìm chút gì ăn mang về đây đi”

Bắc Thần Hàn khoe miệng bất giác cong lên tạo thành một nụ cười quỷ dị, trực tiếp vỗ lấy Tô Duyệt Duyệt, đè lên thân thể của nàng: “Nương tử cũng đói rồi, vậy chúng ta cùng nhau thỏa mãn đối phương nhé!”

Tô Duyệt Duyệt trừng lớn mắt, hóa ra tên biến thái này nói hần đói là cái ý tứ này, nàng đang muốn phản kháng, nhưng Bắc Thần Hàn hoàn toàn không cho nàng cơ hội kháng cự, ngay lập tức đánh đòn phủ đầu lên khuôn miệng mê người của nàng.

“ừm...” Tô Duyệt Duyệt giơ tay lên muốn đẩy hần ra, lại bị hần dùng tay áp chế lên trên đầu, nụ hôn của hần ngày càng điên cuồng, cũng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn nuốt chửng luôn con mèo nhỏ là nàng vào bụng.

Dần dần, Tô Duyệt Duyệt cũng bắt đầu trầm luân trong sự điên cuồng của hần, thân thể ngày càng nóng, khi tay của hần buông lỏng nàng ra, nàng ngay lập tức dùng tay ôm chặt vào cổ của hần.

____ Hồng Trần ____

85. Chương 85: Động Tình (2)

Tô Duyệt Duyệt toàn thân cảm thấy từng trận tê dại, hai mắt mơ hồ nhìn người nam nhân đang ngụp lặn trước ngực mình: “Phu quân”.

Một tiếng “phu quân” mang vẻ nũng nịu này, khiến tâm Bắc Thần Hàn rạo rực như thủy triều lên, vội vàng lột bỏ quần dưới của nàng, sau đó mang theo những nụ hôn nóng bỏng chu du khắp trên người nàng, từ trên xuống dưới, bàn tay to vãn gian ác trêu đùa hai bầu ngực non mềm, chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn sau đó di chuyển xuống vùng bụng bằng phẳng, sau khi hôn nhẹ nhàng lên đó, lại cứ thế tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Tô Duyệt Duyệt cảm nhận được ý đồ của hắn, ngay lập tức kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn hắn hắn sẽ không phải là muốn hôn vào chỗ đó chứ??

“Phu quân, không cần” Tô Duyệt Duyệt khắp mặt bắt đầu đỏ hồng lên, theo phản xạ khép chặt chân lại.

Bắc Thần Hàn hừ hổng không để cho nàng giấu đóa hoa cúc đẹp đẽ đó đi, dưới con mắt kinh ngạc của nàng, cúi đầu hôn trụ lên đóa hoa mê người đó.

“A! Phu quân, thật khó chịu a” Tô Duyệt Duyệt cảm nhận được hắn đang cố tình giở trò, điên cuồng lắc lắc đầu kêu lên.

Trời ạ! Cảm giác này thật quá mãnh liệt, hắn sao có thể đùa giỡn “tiểu muội” của nàng như vậy chứ? Chịu không nổi, chịu không nổi nữa rồi.

Tiếng rên rỉ oán trách của nàng hoàn toàn không làm gián đoạn hành vi gian ác của Bắc Thần Hàn, hắn một tay không ngừng xoa nắn bầu ngực của nàng, dùng ngón tay chà sát viên bi nhỏ trên đó, bàn tay còn lại lại đang không ngừng sờ soạng bắp đùi trắng nõn, mà miệng của hắn cứ nhiên còn đang tỉ mỉ thưởng thức hương vị mật ong tuyệt hảo từ nơi hấp dẫn chết người của nàng tiết ra. Đáng chết! thật sự là quá ư ngọt ngào.

Tô Duyệt Duyệt bị hắn ta không ngừng công kích đến nỗi toàn thân vô lực, nàng chỉ cảm thấy thân thể của nàng dưới sự trêu đùa của hắn, đóa hoa của nàng ngày càng tiết ra nhiều nhựa hoa, mà chất nhựa chết người này lại bị Bắc Thần Hàn nuốt vào đến một giọt cũng không thừa.

“Phu quân, ta không xong rồi, không xong rồi” Tô Duyệt Duyệt khắp mặt đỏ hồng nhìn hắn, trong người truyền đến từng trận từng trận khoái cảm, làm cho tâm hồn của nàng giống như lơ lửng trên mây, cái loại cảm giác sung sướng đến tê dại này, khiến cho ngay cả ngón tay ngón chân của nàng cũng không tự giác mà run rẩy.

Cuối cùng Bắc Thần Hàn cũng buông tha cho đóa hoa của nàng, hắn lột phẳng vật cản cuối cùng trên người hắn, lại một lần đưa cái thứ nóng hổi sớm đã đứng thẳng dưới hạ thân mình đặt vào giữa hai chân trắng nõn của nàng, từ từ tiến vào trong đóa hoa cúc mê người.

Hắn cúi thân người xuống, mãnh liệt hôn lên đôi môi non mềm của nàng, dục vọng dưới hạ thân cũng từ trạng thái chậm chậm bắt đầu tăng tốc, chạm đến đỉnh điểm sung sướng của nàng.

“Duyệt Duyệt, có thoải mái không?” Bắc Thần Hàn tiến vào bên trong nàng, cảm nhận được sự thít chặt của cơ thể, mỗi một nhịp đều có thể làm hắn trở nên điên cuồng, một nhịp lại một nhịp liên tục thúc vào đấy ra, hắn muốn nhiều, nhiều hơn nữa.

Thân thể mềm mại đáng yêu của Tô Duyệt Duyệt cùng với sự công kích mãnh liệt của hắn cũng đang không ngừng lắc động, nàng vòng tay của mình lên tấm lưng rắn chắc của hắn, biến những khoái cảm mãnh liệt mà Bắc Thần Hàn đem lại thành một cổ sức mạnh, phát tiết trên lưng của hắn. chỉ thấy những vết cào ngày càng nhiều, một đường lại một đường không ngừng hiện ra.

Cuộc kích tình không biết đã qua bao lâu...

“Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt” lúc này, Bắc Thần Hàn bắt đầu nhấc người lên, bàn tay to ôm chặt vòng eo mảnh mai của nàng, lại điên cuồng tiếp tục tấn công, tiến vào bên trong nàng, tiến vào trong tâm nàng, linh hồn nàng.

Sự mãnh liệt của hắn làm cho Tô Duyệt Duyệt chỉ biết bám chặt vào hai cánh tay chắc khỏe của hắn, âm thanh ma thuật của hắn phát ra, làm cho trái tim của nàng cùng với sự tiến nhập của hắn cũng bắt đầu không ngừng dao động, nàng động tâm rồi, nàng động tâm vì hắn rồi, điều đó là thật sao?

“Không xong rồi, ta không xong rồi” Tô Duyệt Duyệt không ngừng lắc đầu cầu xin hấn buông tha, nàng khấn trương nắm chặt cánh tay của hấn, phía dưới cũng bắt đầu không ngừng co lại, thắt chặt lại dục vọng của hấn, thắt chặt dục vọng của hấn, thắt chặt tâm của hấn, cũng thắt chặt tâm hồn của hấn.

Bắc Thần Hàn mu quang nóng rực nhìn nàng, nhìn bộ dáng vì hấn mà động tình của nàng, nhìn khuôn mặt của nàng đỏ hồng vì hấn, nhìn bộ dáng vì hấn mà không ngừng rên rỉ, hấn rất thích bộ dáng lúc này của nàng, tâm của hấn lúc này đã hoàn toàn trao cho nàng, trao cho nữ nhân cả ngày luôn chinh hấn, người mà hấn quyết định đi cùng suốt cuộc đời- Tô Duyệt Duyệt.

“Phu quân, Phu quân” Tô Duyệt Duyệt phát ra tiếng khóc lẫn trong tiếng rên rỉ.

Bắc Thần Hàn lại một lần nữa ngụp lặn trên người nàng, đem dục vọng của bản thân công kích lần cuối cùng, mãnh liệt tiến vào bên trong nàng, còn nhẹ nhàng thủ thả bên tai: “Duyệt Duyệt, nói nàng yêu ta, mau nói nàng yêu ta”

“ân...ta...ta yêu chàng” Tô Duyệt Duyệt bám chặt vào cổ hấn, cùng với sự công kích của hấn, thử dốc nói.

Bắc Thần Hàn nở một nụ cười hạnh phúc, hạ thân điên cuồng công kích, cuối cùng tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, không chút do dự để lại dấu ấn tình yêu trong đó, bắn những giọt tình yêu nóng bỏng vào nơi sâu nhất.

Cuộc kích tình ngọt ngào đêm nay, đã đem hai tâm hồn gắn kết lại gần nhau, mà hạt giống nóng bỏng đó, dường như là minh chứng cho hạnh phúc của hai người, lặng lẽ ở trong bụng của Tô Duyệt Duyệt, đâm chồi nảy nở.

____ Hồng Trần ____

86. Chương 86: Công Chúa Tiên Triều

Đêm khuya thanh tĩnh. Tại một đại viện nào đó.

Mấy người nữ nhân cùng vài người nam nhân sắc mặt nghiêm trọng ngồi ở trên ghế, đột nhiên có một người phụ nữ trung niên ước chừng khoảng 50 tuổi đang chậm rãi từ cửa tiến vào.

“Mai di, thế nào rồi? tháng này có nghe ngóng được tin tức gì của công chúa không?” một người nữ nhân vội vàng đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên gấp gấp hỏi.

Người phụ nữ đó nhìn nàng ta, sau đó nhìn tất cả mọi người, chán nản lắc lắc đầu: “không có, vẫn không có tin tức gì”

Đột nhiên một vị nam tử đập tay vào bàn, phẫn nộ nói: “đã tìm kiếm 7,8 năm rồi, tại sao ngay cả một tin tức nhỏ nhoi của công chúa cũng không thấy chứ? Vậy Nam Chiếu Quốc của chúng ta đến khi nào mới có thể phục quốc đây? Không có công chúa, chúng ta căn bản là không đủ khả năng”

Mọi người tức giận trừng mắt nhìn hấn, đột nhiên một vị nam tử khác vội vàng đứng ra nói: “Trường thúc, người không muốn sống nữa sao? Nói to như vậy có thể sẽ khiến người khác nghe thấy a!!”

Trường thúc nổi giận đùng đùng đứng lên, hung hăng đánh vị nam tử kia một quyền, phẫn nộ nói: “ngươi có tư cách gì nói ta, lúc đầu nếu không phải ngươi giao công chúa cho vị hòa thượng đó, chúng ta bây giờ cũng không cần phải phiền lòng cả ngày ảo não như này, ngươi nói xem, ngươi xứng đáng làm hoàng đế sao? Ngươi làm mất công chúa, bây giờ lại còn không biết xấu hổ mà nói ta”.

“Đủ rồi, hai người các ngươi một ngày không cãi nhau là không được sao, Nam Chiếu Quốc chỉ còn duy nhất mấy người chúng ta, lúc này các ngươi vẫn còn muốn chiến tranh nội bộ sao? Đến lúc đó còn chưa lật đổ được Thiên Liệt Quốc, thì chúng ta đã bị đánh bại rồi” Mai di nhìn thấy hai người cãi nhau kịch liệt, đột nhiên tức giận quát.

Tường thúc hận ý trừng mắt nhìn người nam tử trước mắt, nộ khí bùng bùng quay trở lại ghế ngồi của mình.

“Mai di, chúng ta đến giờ vẫn chưa tìm được công chúa, vậy phải làm thế nào đây? Nê bồ tát đã qua đời rồi, sẽ không phải công chúa cũng...” Một nữ tử trẻ tuổi dè dặt nói.

“Yi Yi, đừng nói bừa, công chúa phúc lớn mệnh lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì được, ta sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp đi tìm, nhất định có thể tìm được” Mai di vội vàng nói.

Yi Yi suy nghĩ một lát, lại tiếp tục hỏi: “Mai di, đã 7 năm rồi, tính đến thời điểm này công chúa cũng đã 17 tuổi, chúng ta làm cách nào để nhận ra nàng?”

Mai di thở dài một tiếng, lắc lắc đầu: “đó cũng là điều khiến ta lo lắng, công chúa hiện giờ khẳng định đã thay đổi rất nhiều rồi, muốn nhận ra nàng quả thực vô cùng khó, trên người nàng có một vết bớt màu đỏ hình con bướm, nhưng ta cũng không dám công khai tung ra tin tức này để tìm nàng, chính là sợ sẽ thu hút sự nghi ngờ”

“Y Y, ngươi không phải là tiểu thiếp của Bắc Thần Hàn sao? Không bằng để cho hần dựa vào quan hệ của mình tìm kiếm, như vậy rất nhanh chúng ta liền có thể tìm ra tin tức rồi, ngươi chỉ cần nói với hần ta, đó là em gái thất lạc từ nhỏ của ngươi, hần thương ngươi như vậy, chắc chắn sẽ đáp ứng ngươi!” Tường thúc đột nhiên quay đầu nhìn Y Y, mở mồm nói.

Mọi cùng đồng loạt cùng nhìn về phía Y Y, dường như cũng tán thành với ý kiến này, Y Y trên mặt lúc này lại là biểu tình vô cùng ngại ngùng lẫn bất đắc dĩ, Bắc Thần Hàn sao có thể thương nàng chứ, 4 người tiểu thiếp trong phủ chỉ là công cụ làm ấm giường cho hần, căn bản không hề được sủng, nàng cũng không chắc Bắc Thần Hàn sẽ vì việc này mà giúp nàng.

“đã hơn nửa năm nay, Bắc Thần Hàn đêm đêm chỉ sủng duy nhất Tô Duyệt Duyệt, thái tử phi của hần ta, hần căn bản coi bốn người tiểu thiếp là không tồn tại, cho nên ta cũng không biết có thể thuyết phục được hần giúp ta tìm công chúa hay không, hần nữa, ngộ nhờ Bắc Thần Hàn thật sự tìm thấy, phát hiện nàng ta là công chúa tiền triều, vậy sẽ không phải đẩy công chúa vào nguy hiểm hay sao? Cho nên ta cho rằng biện pháp này không hề khả quan” Y Y chậm rãi nói.

Mai di gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý với cách nói của Y Y: “không sai, Y Y hiện giờ là gián điệp, vẫn là không nên quá mạo hiểm, sự việc của công chúa chúng ta sẽ tiếp tục nghĩ cách, nhất định có thể tìm ra.”

____ Hồng Trần ____

87. Chương 87: Việc Này E Rằng Rất Khó Từ Chối

Sáng sớm, hoàng cung...

Hoàng đế khép mắt là vẻ lo lắng nhìn mấy vị hoàng tử, vừa biết được sự tình hôm qua bọn họ bị ám sát, mà Bắc Thần Hàn cùng Tô Duyệt Duyệt lại cả đêm vẫn chưa hồi thái tử phủ, thật lo sợ hai vợ chồng họ phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

“Mau phái người đi tìm, bằng bất kỳ giá nào cũng phải đưa được Hàn nhi cùng Duyệt Duyệt trở về đây” hoàng đế mắ nhìn Bắc Thần Liệt nói.

Bắc Thần Liệt ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vội vàng lui xuống trước, dẫn đại quân thị vệ bắt đầu đi tìm Bắc Thần Hàn cùng Tô Duyệt Duyệt, chỉ hy vọng hai người họ sẽ không phát sinh chuyện xấu gì.

“Trữ vương, Ngạo nhi hôm nay tại sao không lên triều?” hoàng đế hoài nghi quay đầu nhìn lão nam tử khoảng hơn 50 tuổi hỏi.

Trữ vương gia là một trong 3 vị hoàng thân quốc thích, do từ nhỏ Bắc Thần Ngạo đã bị đưa đến trữ vương phủ, do một tay Trữ vương nuôi lớn, cũng chính là Nghĩa phụ của Bắc Thần Ngạo, lần này Trữ vương gia cũng cùng với Bắc Thần Ngạo trở về kinh thành, sống trong phủ của Bắc Thần Ngạo.

Trữ vương gia mâu quang nhất thời sáng rực, vội vàng cung kính nói: “bẩm hoàng thượng, lão thần cũng không rõ, đứa trẻ này cả tối hôm qua vẫn chưa hồi phủ, hôm nay cũng không nhìn thấy người đâu, có lẽ là do ham chơi, quên mất việc phải lên triều vào sáng nay”

“ham chơi? Trẫm còn tưởng rằng nó đã trưởng thành hơn nhiều rồi, thật không ngờ vẫn không có tiến bộ gì, ngay cả thượng triều buổi sáng quan trọng như vậy cũng có thể quên...” hoàng đế nghe xong sắc mặt ngay lập tức liền thay đổi, nghiêm nghị chỉ trích.

Trữ vương gia vội vàng cúi đầu, nói: “hoàng thượng bớt giận, lão thần nhất định sẽ giáo huấn lại đứa nhỏ này”

Nghe vậy, sắc mặt hoàng đế cũng có phần dịu lại, quay đầu nhìn Lãnh Tiêm Trần đang đứng ở bên cạnh, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là đưa bản tấu trên tay cho hắn ta.

“Thạc vương, người xem nội dung ở bên trong đi, có ý kiến gì không?” hoàng đế chậm rãi nói.

Lãnh Tiêm Trần xem qua nội dung của bản tấu, ngay lập tức kinh ngạc trợn trừng mắt, hoàng đế của Đông Hưng quốc cư nhiên phái người dâng tấu, muốn hai nước kết thông gia, mà đối tượng liên hôn cư nhiên lại là Lãnh Phúc Hương, hoàng đế Đông Hưng quốc sao lại muốn lấy nữ nhi của hắn chứ, họ ngay cả mặt cũng chưa từng gặp qua, sao có thể đường đột như vậy?

“Hoàng thượng, lão thần chỉ có duy nhất một đứa con gái, quả thực không nỡ để nó một thân một mình lưu lạc nơi đất khách” Lãnh Tiêm Trần vội vàng khước từ, hy vọng hoàng đế niệm tình hắn chỉ có độc nhất một đứa con gái mà hủy đi hôn sự này.

Hoàng đế lại thở dài một hơi, ông cũng biết Lãnh Phúc Hương từ bé đã thích Bắc Thần Hàn, phỏng đoán đối với hôn sự này sẽ một mực từ chối, nhưng hai nước liên hôn căn bản không phải chỉ một mình ông liền có thể hủy bỏ.

Hơn nữa, nhìn vào bản tấu này, vị hoàng đế của Đông Hưng quốc dường như đối với Lãnh Phúc Hương đã mang tâm niệm nhất định phải có được, nếu không thì sẽ không lấy việc cắt đứt quan hệ hai nước ra để uy hiếp, phải làm gì mới tốt đây?

“Thạc vương gia, người trước tiên trở về phủ cùng thương lượng với quận chúa xem sao, việc này e rằng rất khó từ chối” hoàng đế không còn cách nào nói.

Lãnh Tiêm Trần nắm chặt bản tấu chương trong lòng bàn tay, bất đắc dĩ gật gật đầu, hắn cũng biết việc liên hôn này liên quan đến quan hệ của hai nước, xem ra hắn phải nhanh chóng trở về thuyết phục nữ nhi, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng phản kháng của Lãnh Phúc Hương, ngay lập tức liền cảm thấy đau đầu.

Sơn động——

Hai khối thân thể lơ lửng gao dính chặt vào nhau, hai bên tham lam hưởng thụ nhiệt độ ấm áp từ cơ thể đối phương, Tô Duyệt Duyệt cũng đã mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy bộ dáng say ngủ của Bắc Thần Hàn, khuôn mặt anh tuấn phi phàm làm cho nàng không khỏi chảy nước miếng, phu quân của nàng thật sự là rất soái a!!!

Tô Duyệt Duyệt liếc nhìn hắn, phát hiện hắn dường như đang ngủ rất say, âm thầm nhấc đầu lên, từ từ tiến lại gần làn môi mỏng của hắn, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn nhẹ, đang lúc muốn rời ra, đột nhiên lại bị một bàn tay to giữ chặt ở sau đầu, nàng kinh ngạc trợn lớn mắt, lại phát hiện trong mắt Bắc Thần Hàn xuất hiện hai ngọn đục hỏa, cái gì gọi là chơi với lửa có ngày chết cháy, nàng cuối cùng cũng lĩnh hội được rồi.

Bắc Thần Hàn nhấc người lên, lại một lần nữa áp chế nàng ở dưới thân, hôn trụ lên cái miệng mê người của nàng.

____Hong Trần____

88. Chương 88: Hương Nhi Không Muốn Lấy Hoàng Đế

Bắc Thần Hàn nhắc người lên, lại một lần nữa áp chế nàng ở dưới thân, hôn trụ lên cái miệng mê người của nàng.

“Phu quân, dậy thôi, trời sáng rồi” mấy tiếng kháng nghị của Tô Duyệt Duyệt khó nhọc từ trong nụ hôn phát ra.

Bắc Thần Hàn buông cái miệng của nàng ra, mu quang nóng rực nhìn nàng, bộ dáng trần trụi lúc này của nàng thật sự là quá hấp dẫn, sáng sớm chính là thời điểm dục hỏa mãnh liệt nhất của nam nhân, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng đặt lên tấm lưng trần của nàng mà vuốt ve.

“Duyệt Duyệt, vì phu vẫn còn muốn” Bắc Thần Hàn ôn nhu hôn lên vành tai của nàng, nhẹ nhàng nói.(HT: anh đúng là lang sói mà, bắt quá ta thích ~()/~).

Hắn cũng không biết tại sao, chỉ cần động qua Tô Duyệt Duyệt liền muốn nàng, dường như mãi mãi không bao giờ thấy đủ.

Tô Duyệt Duyệt khuôn mặt ngay lập tức phỉếm hồng, trực tiếp đẩy hắn ra: “ta hiện giờ rất lạnh, ta muốn mặc quần áo, nhanh chút đi!”

Bắc Thần Hàn hít một hơi dài, đem dục vọng bên dưới kiềm chế lại, bắt đắ dĩ dừng lên đi lấy quần áo, sau khi hai người đã trang phục chỉnh tề, Tô Duyệt Duyệt vội vàng đi ra cửa động.

“Duyệt Duyệt, mặt của nàng sao lại đỏ như vậy, vẫn còn xấu hổ sao...” Bắc Thần Hàn đột nhiên hỏi nàng một câu.

Hắn cho rằng Tô Duyệt Duyệt là vì chuyện dây dưa của hai người tối hôm qua mà cảm thấy xấu hổ, nhưng càng nhìn lại càng thấy không đúng, vội vàng đi đến trước mặt sờ sờ trán nàng, lại phát hiện nóng đến dọa người.

“nàng phát sốt rồi” Hắn khuôn mặt lo lắng nói, vội vàng ôm thân thể đang nóng hầm hập của nàng vào lòng. (ta nói hàn ca a!! ôm có thể hết sốt sao =. =!!!)

Tô Duyệt Duyệt lại giơ bàn tay nhỏ lên từ sờ vào trán của mình, cười cười nói: “không sao, chúng ta nhanh một chút, trở về thôi”

“nàng khẳng định nàng không sao? Có cần nghỉ ngơi một chút không?” Bắc Thần Hàn lo lắng hỏi.

Nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt lắc đầu, hắn suy nghĩ một lát, cuối cùng trực tiếp đem áo khoác của mình khoác lên người Tô Duyệt Duyệt, sau đó một tay ôm lấy nàng, mới bắt đầu rời sơn động.

“Nàng mệt nên ngủ một lúc a, đường ở đây ta rất quen thuộc, khoảng chừng một canh giờ thì có thể về đến phủ rồi” khuôn mặt hắn áp sát trán của nàng, nhỏ giọng nói, lúc này hắn cũng không tự xưng mình là bổn vương nữa.

Sự quan tâm cùng bảo vệ của Bắc Thần Hàn làm cho Tô Duyệt Duyệt cảm thấy đầu ngày càng nóng, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần nàng sinh bệnh đều là tự mình chăm sóc bản thân, hoàn toàn không có người nào giống như lúc này quan tâm nàng, hắn là người đầu tiên.

Tô Duyệt Duyệt gật gật đầu, cảm thấy đầu ngày càng choáng váng, nàng đem khuôn mặt nhỏ của mình rúc sau vào trong lòng hắn, rất nhanh liền ngủ lúc nào không biết.

Chiều tối. Lãnh Vương phủ——

“Phụ vương, con không muốn lấy chồng, không muốn....oa oa....”tiếng khóc vô cùng lợi hại của Lãnh Phúc Hương từ trong phòng ngủ truyền ra ngoài.

Lãnh Tiêm Trần thở dài, ngồi bên cạnh bàn, khắp mặt đều là biểu tình không nỡ nhìn nữ nhi của mình, nhìn thấy bộ dáng trần đầy bi thương của nàng, tâm của ông lại đau, ông cũng không hi vọng hạnh phúc

của nữ nhi bị đặt trong hoàng cung, sự đấu tranh trong hậu cung thật sự rất nguy hiểm, ông cũng biết điều đó, nhưng đây là thánh chỉ, còn có thể từ chối sao?

“Hương nhi, hoàng đế của Đông Hưng quốc đã chỉ đích danh con, phụ vương cũng là bắt buộc dĩ, việc này liên quan đến giao tình của hai nước, con chắc chắn không thể kháng cự được” Lãnh Tiêm Trần chán nản nói.

Lãnh Phúc Hương nước mắt lưng tròng, hai mắt không ngừng tuân lệ nói: “phụ vương, Hương nhi không muốn đến Đông Hưng quốc, Hương nhi không muốn gả cho hoàng đế, oa oa...phụ vương người mau nghĩ cách gì đi”

Vị hoàng đế này nàng ngay cả mặt cũng chưa từng thấy qua, khẳng định hẳn là một nam nhân vừa già vừa xấu, nàng không muốn hành phúc của mình bị hủy trong tay hắn.

“tóm lại, việc này hoàng đế đã ban thánh chỉ rồi, con không muốn lấy cũng phải lấy, mau chuẩn bị tốt đi, 3 tháng sau Đông Hưng quốc sẽ phái người đến đón” Lãnh Tiêm Trần ngữ khí khẳng định nói.

Lãnh Tiêm Trần vừa nói xong, nhìn cũng không nhìn liền trực tiếp li khai.

“Phụ vương, phụ vương.....Hương nhi không muốn.....ô ô...” Lãnh phúc Hương nhìn theo bóng dáng của phụ thân mình, cuối cùng trực tiếp nhào lên trên giường khóc lóc thảm thiết. (tự nhiên thấy thương vị quận chúa này quá. (

____ Hồng Trần ____

89. Chương 89: Nữ Nhân Chính Là Chúa Phiền Phức

Một tháng sau. Thái tử phủ —

Hôm nay Bắc Thần Hàn cùng mấy vị hoàng tử ngồi ở đình nghỉ mát nói chuyện phiếm.

“Hoàng huynh, huynh thật sự muốn hưu bốn vị tiểu thiếp kia sao? Là do ý của Tô Duyệt Duyệt à? Nếu không thì huynh tại sao đột nhiên lại muốn hưu họ?” Bắc Thần Liệt khắp mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn Bắc Thần Hàn hỏi.

Ba vị hoàng tử còn lại cũng đồng dạng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Bắc Thần Hàn, từ xưa đến nay có vị hoàng tử nào là không tam thê tứ thiếp, huống hồ còn là thái tử, hẳn cư nhiên vì một đóa hoa, mà từ bỏ cả một rừng cây.

“không liên quan đến Duyệt Duyệt, chỉ là không muốn trong phủ có nhiều nữ nhân, đệ cũng biết, nữ nhân chính là chúa phiền phức” Bắc Thần Hàn uống một ngụm trà, tươi cười nói.

Kỳ thực hẳn đúng là vì Tô Duyệt Duyệt, tuy Tô Duyệt Duyệt không nói ra, nhưng hẳn biết trong tâm của nàng không hy vọng trong phủ có nhiều nữ nhân khác ngoài nàng, dù sao thì hiện tại chỉ cần có Tô Duyệt Duyệt là hẳn cũng thấy đủ rồi, còn về bốn người tiểu thiếp kia, muốn tốt cho bọn họ, chỉ bằng trả lại tự do cho họ là tốt nhất.

“cũng đúng, nữ nhân luôn thích tranh đấu đến một sống một còn, thật sự quá khủng bố” bốn vị hoàng tử gật đầu tán thành.

Bắc Thần Lãm sắc mặt có phần phức tạp nhìn Bắc Thần Hàn, phát hiện ra nụ cười trên mặt có hẳn có bao nhiêu là hạnh phúc, xem ra hẳn cùng và Tô Duyệt Duyệt tình cảm rất tốt, mà bản thân hẳn cũng nên từ bỏ rồi.

Bắc Thần Hàn có ý không để tâm đến ánh mắt của Bắc Thần Lãm, hẳn biết vị tam đệ này của hắn đang nghĩ cái gì, nhưng đến nay, hẳn không thể buông tay Tô Duyệt Duyệt nữa rồi, cho nên vẫn là nên để cho Bắc Thần Lãm suy nghĩ thông suốt là tốt nhất.

“đúng rồi, huynh hữu bốn người tiểu thiếp trong phủ, nhưng vẫn còn Tuyết nhi, huynh tính xử lý như thế nào?” Bắc Thần Liệt đột nhiên hỏi.

Bắc Thần Hàn cười nhẹ một tiếng, trực tiếp nói: “cái gì mà xử lý như thế nào? Tuyết nhi giống như muội của ta, có gì đáng lo lắng chứ”

“huynh là giả vờ ngốc sao? Huynh sao có thể không biết tình cảm của Tuyết nhi đối với huynh chứ? Nghe nói thái hậu sắp trở về rồi, đến lúc đó xem huynh làm thế nào” Bắc Thần Liệt khắp mặt một bộ nghiêm trang nói.

Nam Cung Tuyết là người nhà của thái hậu, bởi vì bố mẹ sớm đã qua đời nên từ nhỏ nàng ở bên cạnh thái hậu, do thái hậu chăm sóc nuôi lớn, mà Nam Cung Tuyết từ nhỏ đã rất thích Bắc Thần Hàn, thái hậu cũng có ý muốn gả nàng cho Bắc Thần Hàn làm thái tử phi, nhưng là vào lúc Nam Cung Tuyết 13 tuổi liền cùng thái hậu rời hoàng cung đến Long Sơn tự sống.

“Dù sao thì Tô Duyệt Duyệt cũng trở thành thái tử phi rồi, thái hậu còn có thể làm gì được nữa chứ” Bắc Thần Hàn mâu quang nhất thời có chút lo lắng, nhưng vẫn là cười nhẹ nói.

“huynh rốt cuộc là có suy nghĩ cẩn thận không, thái hậu vốn đã không thích Duyệt Duyệt, nếu chuyện này trở về lại phát hiện thái tử phi là Duyệt Duyệt, e rằng sẽ giận dữ đến long trời lở đất, lại thêm tính cách đanh đá của Tô Duyệt Duyệt, e rằng sẽ càng khiến cho thái hậu căm ghét a” tứ hoàng tử lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

Bắc Thần Hàn vẫn chưa phản ứng gì, Nhị hoàng tử cũng vội vàng gật đầu tán thành: “Tứ đệ nói rất đúng, tính cách của Duyệt Duyệt cùng với hành vi cử chỉ hoàn toàn không giống với các khuê tú, chỉ sợ thái hậu một khi tức giận sẽ phế bỏ ngôi thái tử phi của Duyệt Duyệt, sau đó lập Tuyết nhi làm thái tử phi, đến lúc đó huynh thật sự là khóc không ra nước mắt a”

Bắc Thần Hàn sắc mặt ngay lập tức liền thay đổi, bọn họ nói không sai, thái hậu luôn luôn thích những nữ nhân dịu dàng nhu thuận, Tô Duyệt Duyệt của ngày trước cho dù là bộ dáng diễm đam then thùng thái hậu cũng đã không thích nàng rồi, đừng nói đến Tô Duyệt Duyệt của bây giờ vừa đanh đá vừa hung hăng, thái hậu khẳng định sẽ càng thêm ghét nàng.

“các đệ có cách gì không?” Bắc Thần Hàn dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn các đệ đệ của mình.

Bắc Thần Liệt suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “từ bây giờ đến lúc thái hậu trở về còn khoảng 3 tháng, chúng ta trước tiên nên dạy cho Tô Duyệt Duyệt các nghi lễ trong cung, thái hậu khi trở về khẳng định sẽ triệu kiến Tô Duyệt Duyệt, tốt nhất là nên rèn lại hành vi cử chỉ của nàng cho tốt”

Bắc Thần Hàn gật gật đầu, đúng là phải nên dạy dỗ lại tính cách của nàng một chút.

“Không sai, hoàng huynh, trong cung có mấy người mama chuyên dạy những nghi lễ phép tắc trong cung, huynh đi mời họ về dạy Duyệt Duyệt, chuyện này phải càng nhanh càng tốt, 3 tháng chỉ cần chớp mắt cũng qua rồi” tứ hoàng tử khẩn trương nói.

Bắc Thần Lãm nhìn Bắc Thần Hàn, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Hoàng huynh, hy vọng thái hậu sẽ không thật sự phế truất Duyệt Duyệt, đệ cũng hy vọng huynh có thể bảo hộ tốt cho nàng”

Bắc Thần Hàn nhắc mắt nhìn hắn, gật gật đầu, ngữ khí kiên định nói: “ta nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra”

____ Hồng Trần ____

90. Chương 90: Mỗi Đêm Đều Bị Tên Nam Nhân Này Dày Vò

Sáng sớm. Duyệt Tâm các——

Tô Duyệt Duyệt nằm ở trên giường, ôm lấy chiếc chăn dày trong một tư thế vô cùng không đứng đắn nhắm mắt ngủ, chỉ là bên ngoài ồn ào tiếng khóc đến long trời lở đất, khiến nàng từ trong giấc mộng đẹp, vô cùng miễn cưỡng tỉnh dậy.

“Khóc cái đầu người! Là ai ở bên ngoài náo loạn vậy?” Tô Duyệt Duyệt khắp mặt đều là nộ khí ngời dậy mắng người.

Vừa mới sáng sớm tinh mơ, bị người khác làm tỉnh giấc, bất luận là ai cũng sẽ vô cùng tức giận.

Tiểu Thúy bê đến một chậu nước lạnh tiến vào, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dáng không mấy vui vẻ của Tô Duyệt Duyệt, vội vàng chạy đến bên giường.

“Thái tử phi, là bốn vị tiểu thiếp trong phủ” Tiểu Thúy khẩn trương giải thích cho nàng.

Bọn họ cũng là sáng sớm hôm nay mới biết được thái tử hạ lệnh, muốn bốn vị tiểu thiếp rời khỏi phủ, nghe nói, trước chiều tối hôm nay phải rời đi, nàng vừa nghe đến đây, khắp mặt cũng là một bộ kinh ngạc.

“tiểu thiếp? bọn họ mới sớm ra khóc lóc cái rắm!” Tô Duyệt Duyệt nhú hàng lông mày, lại nằm xuống giường nói.

Tiểu Thúy khắp mặt đều là hắc tuyến, tiểu thư nhà nàng sao có thể nói ra cái lời thô bỉ như vậy chứ?

“Thái tử phi, là thái tử điện hạ tối hôm qua hạ lệnh, muốn bốn vị phu nhân rời phủ, cho nên bọn họ mới khóc lóc náo loạn như vậy, nhưng người yên tâm, quân gia đang xử lý bên ngoài kia, chắc chắn một lúc nữa bọn họ sẽ rời đi” Tiểu Thúy nở một nụ cười vui vẻ nói.

Nàng thật sự cao hứng thay cho chủ tử của mình, thái tử điện hạ muốn hưu bốn vị tiểu thiếp kia, lại thêm đêm đêm đều lưu lại ở Duyệt Tâm các, chủ tử được sung, ngay cả một nha hoàn nhỏ nhoi như nàng ở trong phủ địa vị cũng được nâng lên mấy phần.

“Tiểu Thúy, người nói thái tử gia muốn bọn họ nhanh chóng rời khỏi phủ, là thật sao?”

Tô Duyệt Duyệt khuôn mặt là vẻ kinh ngạc mở lớn mắt.

Tiểu Thúy vội vàng gật gật đầu, khắp mặt là vẻ hưng phấn nhìn nàng: “thật ạ, thái tử điện hạ ngày hôm qua đã ra lệnh, nô tỳ cũng là sáng sớm nay mới biết, thái tử phi, hiện tại thái tử điện hạ là rất sung người, nô tỳ thật sự rất vui”

Tô Duyệt Duyệt ngại ngừng cười một cái, nội tâm nhất thời cũng trào lên một nỗi cảm động khó nói thành lời, Bắc Thần Hàn coi trọng nữ nhân như mạng sống, vậy mà cư nhiên nở để cho bốn vị tiểu thiếp kia rời phủ, là vì nàng sao?

Tuy rất cảm động, nhưng là trong phủ không còn nữ nhân khác, vậy không phải từ nay về sau mỗi tối đều do nàng thị tẩm sao?, mẹ của ta a! với cái kiểu yêu thương theo phương thức đói khát của Bắc Thần Hàn, vậy nàng khẳng định mỗi đêm đều bị tên nam nhân đó dày vò rồi.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác toàn thân phát run.

“không quản họ nữa, mau bảo bọn họ muốn khóc thì đi ra xa chút, đừng làm phiền giấc ngủ của ta” Tô Duyệt Duyệt không để tâm nói, tuy biểu tình là tỏ ra không quan tâm, nhưng thật ra nội tâm vẫn là có điểm đồng tình với bốn người tiểu thiếp kia.

Nữ nhân cổ đại mà đã mất đi trinh tiết, lại bị phu quân hưu, thật sự là còn thảm hơn cả chết.

Tên Bắc Thần Hàn này cũng thật là, chơi chán chê rồi, lại không chút do dự đuổi họ đi, thật đáng hận.

“Thái tử phi, đừng ngủ nữa! nhanh rời giường rửa mặt” Tiểu Thúy nhìn thấy Tô Duyệt Duyệt ôm chăn tiếp tục ngủ, vội vàng giật chăn ra, không để cho nàng tiếp tục mộng đẹp.

Tô Duyệt Duyệt nhú hai hàng lông mày, khuôn mặt là một biểu tình không vui, miễn cưỡng giữ chân lại:

“Tiểu Thúy, ta còn muốn ngủ thêm một lúc, thật sự rất mệt”

Đêm qua bị tên nam nhân đói khát ấy dày vò đến tận sáng mới được nghỉ ngơi, vừa mới sáng lại bị một đám bên ngoài kia làm ồn, hiện tại nàng thật sự rất mệt, phải nhanh chóng ngủ bù mới được.

“Nhưng là...Thái tử phi...nhưng....” Tiểu Thúy sắc mặt khó coi nhỏ giọng nói, còn chưa nói xong đã bị Tô Duyệt Duyệt chặn họng.

“Không có nhưng nhị gì hết, đừng ồn nữa, ra ngoài đi” vừa nói xong, nàng ngay lập tức trùm chăn kín đầu, không để tâm đến bất kỳ cái gì xung quanh.

Tiểu Thúy miễn cưỡng quay người đi, kỳ thực nàng là muốn nói, nhưng, thái tử điện hạ đã từng dặn dò, không lâu nữa các mama trong hoàng cung sẽ đến, nói là muốn dạy thái tử phi các nghi lễ trong cung.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, thái tử phi rõ ràng lớn lên trong hoàng cung từ nhỏ, những loại lễ nghi như vậy còn cần các ma ma phải dạy sao?

Chỉ là nàng không biết, Tô Duyệt Duyệt này sớm đã không còn là Tô Duyệt Duyệt rồi.

____ Hồng Trần ____

91. Chương 91: Đồ Nữ Quỷ Dạ Xoa Đáng Chết, Ta Muốn Đánh Chết Người

Còn chưa ngủ được bao lâu, căn phòng một lần nữa lại bị đẩy ra, tiếp đó là hai người vác người vạm vỡ, hai vị mama khuôn mặt u ám cùng với bốn người cung nữ trực tiếp tiến vào, trên người hai vị mama này phát ra một khí lạnh làm người khác khó lòng phản kháng, đến ngay cả Tiểu Thúy đứng ở trong phòng, chỉ vừa nhìn qua cái toàn thân liền phát run.

“Hai vị mama, thái tử phi do hôm qua quá mệt, cho nên hiện tại vẫn chưa dời giường, hai vị trước tiên ra ngoài đợi, một lúc nữa thái tử phi tỉnh dậy sẽ triệu kiến hai vị.” Tiểu Thúy thanh âm có chút run rẩy nói.

Chỉ thấy hai người đó trợn trừng mắt, Tiểu Thúy ngay lập tức biết điều không nói thêm gì nữa.

“mặt trời cũng đã sắp xuống xuống núi rồi, đường đường là một thái tử phi, sao có thể lười nhác như vậy?” một trong hai lão mama là Chương mama thanh âm sắc nhọn nói, sau đó quay đầu nhìn bốn người cung nữ đứng ở phía sau: “mau, mau đánh thức thái tử phi dậy.”

Bốn người cung nữ sau khi nghe được mệnh lệnh, liền trực tiếp đi đến bên cạnh giường, Tiểu Thúy có chút lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, nàng biết tiểu thư một khi bị đánh thức nhất định sẽ không vui vẻ gì mà phát hỏa, nhưng nàng là cũng rõ ràng, hai vị Chương mama cùng Quế mama trước mắt này từ lâu đã nổi tiếng trong hoàng cung với biệt danh là “quỷ dạ xoa”.

Họ là người chuyên dạy các nghi thức lễ nghi ở trong cung, cũng là những chuyên gia trong việc đối phó với các vị công chúa, quận chúa ngang ngược, bất kể vị công chúa đó có ngang ngược, chua ngoa như thế nào, dưới sự huấn luyện dạy bảo của hai vị mama, thông thường đều sẽ trở nên ngoan ngoãn như một chú mèo.

Không lâu sau, trên giường ngay lập tức truyền đến tiếng cằn nhằn, Tô Duyệt Duyệt mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn một đám cung nữ đang kéo nàng dậy, hôm nay rốt cuộc là cái ngày đen đủi gì, nàng chỉ là muốn ngủ một giấc thật ngon, vậy mà liên tục bị người ta làm phiền.

“Các người vào phòng của ta làm gì?” Tô Duyệt Duyệt hận ý trừng lớn mắt nhìn hai người giống như hung thần ác bá trước mắt.

“Thái tử điện hạ đã hạ lệnh cho lão nô đến chỉ dạy cho thái tử phi một vài nghi lễ phép tắc trong cung, bắt đầu từ hôm nay, mỗi sáng lão nô cùng Chương mama sẽ đến đây dạy cho thái tử phi, cho đến khi thái tử phi học hết mới thôi.” Quế mama khuôn mặt nghiêm trang nói ra từng câu từng chữ rõ ràng cho Tô Duyệt Duyệt nghe.

Tô Duyệt Duyệt lo lắng nhíu hai hàng lông mày, tên Bắc Thần Hàn này rốt cuộc là muốn làm cái gì, được lắm, lại còn tự ý yêu cầu nàng học phép tắc, ngay cả hoàng đế cũng không quản nàng, hẳn dựa vào cái gì mà bắt hai lão mama này đến dạy nàng chứ?

Hơn nữa, nàng từ đầu đến chân đều không phải là người cổ đại, một người của tương lai như nàng học những cái quy tắc vớ vẩn có đó làm gì chứ, Bắc Thần Hàn thật sự là nhàn rỗi không có việc gì làm nên tìm phiền phức cho nàng mà.

“Ra ngoài, ta không muốn học, cút ra ngoài.” Tô Duyệt Duyệt vô cùng không vui nói, vừa nói xong lại muốn quay lại giường ngủ tiếp, chỉ là bốn người cung nữ kia sau khi nhận được ánh mắt ra lệnh của hai lão mama, hai lời không nói liền trực tiếp dựng Tô Duyệt Duyệt dậy, tiếp đó cưỡng ép nàng mặc y phục, không để tâm đến sự phản kháng của nàng, kéo nàng rời xa giường, ra khỏi phòng ngủ.

Chiều tối, Bắc Thần Hàn mệt mỏi đi về Duyệt Tâm Các, vừa vào tới cửa liền nhìn thấy bộ dạng không còn sức sống của nàng ngủ gục trên bàn.

“Duyệt Duyệt” hần đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ lên vai của nàng nói.

Hần hoài nghi, tại sao hôm nay Tô Duyệt Duyệt lại có thể mệt thành cái bộ dạng như vậy, rõ ràng vừa mới qua bữa tối, Tô Duyệt Duyệt đã mệt đến nỗi lăn ra ngủ rồi.

Tô Duyệt Duyệt mắt nhắm nghiền, khóe miệng giật giật: “quỷ dạ xoa đáng chết, ta muốn giết người.”

Bắc Thần Hàn khuôn mặt bất ngờ toàn là hắc tuyến, Quỷ dạ xoa? Ai là quỷ dạ xoa, đột nhiên nghĩ đến quân gia vừa mới nói, hôm nay trong cung có Chương ma ma cùng Quế mama đến huấn luyện thái tử phi, lẽ nào là bởi vì liên quan đến việc học phép tắc sao, nếu không sao lại có thể mệt như vậy.

“Duyệt Duyệt, nàng vất vả rồi.” Bắc Thần Hàn mâu quang nhất thời xuất hiện một tia đau xót, nếu có thể, hần đương nhiên cũng không muốn ép buộc Tô Duyệt Duyệt học mấy cái quy tắc phức tạp như vậy, nhưng là hiện giờ không học không được.

Hần biết, thái hậu một khi quay về, khẳng định sẽ nháo một trận lớn.

“đồ quỷ dạ xoa đáng chết, thái tử biến thái đáng chết.” Tô Duyệt Duyệt trong mộng không ngừng mắng chửi, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của người bên cạnh, từ trong mồm không ngừng nói ra những lời chửi rủa.

Bắc Thần Hàn bất đắc dĩ thở dài, tiếp đó ôm lấy Tô Duyệt Duyệt đã mệt lả đến không biết trời đất là gì, đi đến bên giường.

_____ Hồng Trần _____

92. Chương 92: Thương Lượng Giữa Vợ Chồng (1)

Sau khi Tô Duyệt Duyệt được bế lên giường, cũng mơ hồ tỉnh lại, người đầu tiên đập vào mắt nàng chính là cái tên tội phạm đã hại nàng mệt mỏi cả ngày, nàng ngay lập tức ngồi thẳng dậy, bực tức véo lấy tai của hần, mặc kệ hần la hét kêu đau.

“Đau, Duyệt Duyệt, nàng định ám sát phu quân sau?” Bắc Thần Hàn nhíu hàng lông mày, u oán kêu.

Tô Duyệt Duyệt hận ý trừng mắt nhìn hần, lại càng tăng thêm lực ở tay, quay đầu hần về phía mình.

“Người nói, tại sao lại sắp xếp hai lão quỷ dạ xoa đẩy đến, ta vì cái gì lại phải học quy tắc trong cung?” Tô Duyệt Duyệt đem nỗi tức giận của cả ngày hôm nay trút giận lên người tên nam nhân xấu xa này, là hần hại nàng thâm hại như vậy.

Bắc Thần Hàn mu quang đều là vẻ thâm tình, giơ tay ra muốn gỡ bàn tay nhỏ bé của nàng xuống, ai ngờ vừa muốn giơ ra, tai hần lại càng bị véo đau, quay đầu lại đối diện với nường tử lúc này so với quỷ dạ xoa còn khủng bố hơn, đang trừng mắt nhìn hừm chửi rủa.

“Nói, còn không nói, ta sẽ kéo cho đứt tai ngươi luôn” Tô Duyệt Duyệt nghiêm nghị rống lên, bàn tay nhỏ cũng càng tăng thêm lực.

Bắc Thần Hàn bị cơn đau làm cho choáng váng, vội vàng xin tha: “Nương tử, nhẹ tay một chút a! nàng trước tiên buông tay ra, rồi ta sẽ từ từ nói mà!”

Tô Duyệt Duyệt cả khuôn mặt đều là vẻ khó chịu, buông lỏng tay ra, trừng mắt nhìn hắn như chờ đợi một lời giải thích.

Nương tử của hắn thật sự quá khủng bố, hạ thủ cư nhiên không lưu tình.

Bắc Thần Hàn một bên nghĩ thầm, một bên nhẹ nhàng xoa xoa cái tai đáng thương của hắn.

“Còn không mau nói” Tô Duyệt Duyệt không nhẫn nại lên tiếng nhắc nhở hắn, Bắc Thần Hàn đầu toàn hắc tuyến vội vàng gật đầu.

Chỉ là không biết có nên nói sự thật với nàng không?

Có nên nói với nàng la thái hậu sắp trở về, bên cạnh còn có một Nam Cung Tuyết, mà Nam Cung Tuyết đó lại là thái tử phi mà thái hậu chọn.

Không, không được, nếu nói như vậy, sợ rằng Tô Duyệt Duyệt sẽ hiểu lầm mất.

“Duyệt Duyệt, Thái hậu sắp trở về rồi.” Bắc Thần Hàn mâu quang có vẻ lo lắng, nhìn nàng nói.

Tô Duyệt Duyệt nghĩ cũng không thêm nghĩ liền trực tiếp hỏi: “việc đó có liên quan gì đến ta?”

Chính là có quan hệ rất lớn tới nàng a, nếu không thì hắn cũng không phải hao tâm tổn trí sắp xếp hai vị mama đến phủ dạy bảo nàng, đương nhiên những lời này hắn chỉ dám giấu trong lòng.

“Bởi vì nàng là thái tử phi, thái hậu về nhất định sẽ triệu kiến nàng, điều thái hậu chú trọng nhất chính là hành vi cử chỉ, mà hành vi của nàng.....” Bắc Thần Hàn dè dặt nói, càng nói, sắc mặt của nữ nhân trước mắt càng khó coi, còn về những lời tiếp theo, hắn đều nuốt trở lại.

Tô Duyệt Duyệt làm ra bộ dáng linh hoạt trừng mắt nhìn hắn.

Ý của hắn ta có phải là thái hậu chú trọng hành vi cử chỉ, mà tính cách ngang ngược của nàng vừa đúng là điều mà thái hậu ghét.

Nhưng là, nàng trời sinh vốn đã như vậy, tính cách này của nàng đã tồn tại 20 năm rồi, muốn nàng ngay lập tức trở thành một thực nữ, bộ dáng của tiểu thư khuê các, nàng sao có thể làm được chứ?

“Ta không muốn học: Tô Duyệt Duyệt dùng ngữ khí kiên định nói.

Nàng không muốn tiếp tục bị hành hạ nữa, bốn người cung nữ bên cạnh hai lão quỷ dạ xoa kia, tưởng chừng như vô cùng yếu đuối kia không ngờ lại có một thân công phu vô cùng lợi hại, nếu không thì hôm nay nàng sẽ không thảm hại như vậy.

Không học, nàng không muốn như vậy nữa, tính cách từ bé đã như vậy rồi, cho dù cho nàng một năm, cũng không thể thay đổi nó được.

“Không được, nàng nhất định phải học” Bắc Thần Hàn nghĩ cũng không nghĩ liền nói.

Hắn sẽ không để cho thái hậu có cơ hội hủy đi địa vị của Tô Duyệt Duyệt, cho dù rất không đành lòng, nhưng hắn bắt buộc phải ép nàng học.

“Tại sao?” Tô Duyệt Duyệt bất mãn hét lên.

____ Hồng Trần ____

93. Chương 93: Thương Lượng Giữa Vợ Chồng (2)

Hắn sao lại có thể bắt ép nàng, nàng chính là không muốn học, hắn sao có thể nhẫn tâm như vậy, ngày đầu tiên đã thảm hại đến mức này rồi, vậy những ngày về sau không phải muốn nàng trực tiếp quy thiên sao.

“bởi vì nàng là thái tử phi, cho nên nhất định phải học.” Bắc Thần Hàn nghiêm nghị nói.

Chỉ là câu tiếp theo của nàng, làm sắc mặt hắn ngay lập tức vô cùng u ám.

“vậy ta không muốn làm thái tử phi nữa” Tô Duyệt Duyệt quay mặt đi, vô cùng tức giận hét lên.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ của nàng truyền đến một trận đau đớn, nàng cúi đầu xuống nhìn, nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt của Bắc Thần Hàn, nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, nàng đã lâu lắm rồi chưa nhìn thấy biểu tình này của hắn.

Nàng có thể khẳng định, hắn tức giận rồi.

Nhưng người nên tức giận là nàng mới phải a! hắn dựa vào cái gì mà tức giận, Tô Duyệt Duyệt dứt khoát muốn rút tay của mình ra, lại bị khí bức chết người của hắn ép xuống.

Đáng chết, nữ nhân này sao có thể nói ra lời đó một cách nhẹ nhàng như vậy, nàng sao có thể tùy tiện nói không muốn làm thái tử phi.

Bắc Thần Hàn mang trên mặt là vẻ u ám, tức giận trừng mắt nhìn nàng, nhìn thấy nàng ra sức ngo ngoe muốn kháng cự, bàn tay của hắn lại càng dùng lực nắm chặt hơn, hoàn toàn không biết rằng khí lực của mình làm nàng đau đến nỗi sắp khóc.

“Người buông tay” Tô Duyệt Duyệt hờn hển muốn gỡ từng ngón tay của hắn ra, chỉ là vừa gỡ được một ngón, lại bị ngón khác ngay lập tức ép xuống, hoàn toàn không có khả năng nói lỏng.

“Có học không?” Bắc Thần Hàn tối sầm mặt, thanh âm mang đầy nộ khí.

Tô Duyệt Duyệt bởi vì bị đau ở tay, làm cho nàng căn bản là nghe không ra thanh âm như đang phát hỏa của hắn, nàng chỉ cảm thấy Bắc Thần Hàn thật sự quá vô lý.

“Không học, nếu làm thái tử phi mà lại khổ sở như vậy, vậy ta không làm nữa.” Tô Duyệt Duyệt lên cơn thịnh nộ trừng mắt nhìn hắn rống lên.

Lời vừa nói xong, ngay lập tức liền bị hắn kéo qua, Bắc Thần Hàn vô cùng tức giận trực tiếp hung hắn hôn lên cái miệng nhỏ của nàng.

Hắn không muốn những lời đó phát ra từ miệng của nàng, không làm thái tử phi tức là không muốn làm nương tử của hắn.

Hắn không cho phép.

Nụ hôn cuồng bạo mà vội vã của hắn, ngay khi vừa dán lên cái miệng của nàng, hắn phát hiện, hoa ra bản thân lại khao khát nàng đến như vậy. khóa chặt lại hai bàn tay của nàng, vội vàng ép sát thân thể nàng vào người hắn. thân thể mềm mại của nàng nép vào lòng hắn, làm tim hắn không ngừng loạn nhịp.

“ừm...không” Tô Duyệt Duyệt không ngừng ngo ngoe, muốn thoát ra khỏi nụ hôn cuồng bạo của hắn.

Môi của hắn rất nóng, ngay cả nụ hôn cũng vô cùng nóng bỏng, ở khoảng cách gần như vậy, hơi thở của hắn như muốn nhấn chìm nàng, những tiếng rên rỉ cùng kháng cự yếu ớt phát ra, toàn thân nàng hoàn toàn vô lực.

Chiếc lưỡi nóng rực của Bắc Thần Hàn khơi mở khớp hàm đang đóng kín, không ngừng càn quét bờ bãi mọi góc ngách trong miệng nàng, điên cuồng cướp lấy cái lưỡi ngọt ngào của nàng mà nuốt vào.

Chỉ khi cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng hắn dường như một lá đến sắp nát đi, hắn mới từ từ buông nàng ra.

“về sau nàng còn dám nói những điều như vậy, ta nhất định sẽ trừng phạt nàng một cách nghiêm khắc” cùng với hơi thở hổn hển, Bắc Thần Hàn dùng lời lẽ uy hiếp, nói nhỏ bên tai nàng.

Tô Duyệt Duyệt khắp mặt bức tức cúi đầu, không thèm nhìn hắn.

Bắc Thần Hàn nhìn thấy nàng không nói gì, vẻ u ám vừa nãy cũng dần dần tiêu tan, hắn nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, bởi vì hắn không thích cảm giác bị Tô Duyệt Duyệt phớt lờ.

Hắn biết sự khổ sở cùng mệt mỏi của nàng, nhưng hắn thật sự là không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Duyệt Duyệt, coi như là vì ta, học tập thật tốt có được không?” Bắc Thần Hàn cẩn thận xoa lên cái miệng nhỏ vừa bị hắn hôn đến sưng tấy.

Hắn dùng ngữ điệu vô cùng bắt đắ dĩ, làm cho Tô Duyệt Duyệt có chút áy náy nhìn hắn.

____ Hồng Trần ____

94. Chương 94: Nương Tử, Ta Đói Rồi!

“Vậy có thể rút ngắn thời gian luyện tập một chút được không, buổi sáng để cho ta ngủ nhiều một chút” Tô Duyệt Duyệt thấp giọng thương lượng.

Nàng biết, Bắc Thần Hàn là thái tử, từ xưa đến nay vó vị thái tử phi nào lại đánh đá ngang ngược như nàng đâu chứ, đương nhiên, nàng không phải là người cổ đại, sẽ không thể có được khí chất của các tiểu thư khuê các được, nhưng đúng như hắn nói, vì Bắc Thần Hàn, nàng cũng nên ngoan ngoãn học một chút lễ nghi của người cổ đại.

“được, vậy đổi thành buổi chiều, có được không?” Bắc Thần Hàn ôm nàng vào lòng, sự lo lắng trên mặt cũng giảm đi một phần nào, chỉ cần Tô Duyệt Duyệt quyết định học là được rồi.

Tô Duyệt Duyệt nghe thấy thế, mới vui vẻ nở ra một nụ cười, nét mặt đó nhất thời làm Bắc Thần Hàn ngây dại, mà mùi hương trên người nàng ngga lập tức cũng khơi dậy dục hỏa trong hắn.

Hắn cũng không biết rốt cuộc là làm sao, chỉ cần vừa chạm vào Tô Duyệt Duyệt, hạ thân ngay tức thì liền có phản ứng. (HT: trời ạ! Ca là sắc lang vô sỉ ==”)

“Duyệt Duyệt, chúng ta mau đi nghỉ thôi” Bắc Thần Hàn khàn giọng nói.

Tô Duyệt Duyệt buông hắn ra, sau đó liền cởi y phục trực tiếp nhảy lên giường, kéo chăn chuẩn bị đi ngủ, nàng quả thực cần phải ngủ sớm một chút, bởi vì ngày mai còn một cuộc huấn luyện vô cùng khủng bố đang đợi nàng.

Bắc Thần Hàn cũng vội vàng cởi y phục, nhanh chóng lên giường, chỉ là bàn tay không an phận của hắn không ngừng quấy nhiễu trước ngực nàng, làm cho Tô Duyệt Duyệt muốn ngủ cũng không được.

“Đừng loạn nữa, mau ngủ đi” Tô Duyệt Duyệt bắt khẩn bỏ cánh tay của hắn ra.

Bắc Thần Hàn vô lại dúm đầu vào cổ nàng, hơi thở nóng hổi phả vào chiếc gáy mẫn cảm.

“Nương tử, ta đói rồi.” vừa nói, bàn tay to của hắn vừa thâm nhập vào trong lớp áo mỏng của nàng, dề tiện đùa giỡn.

Tô Duyệt Duyệt trừng mắt nhìn hắn, vội vàng gỡ nanh vuốt ma quỷ của hắn ra.

“Để có thể bảo đảm chắc chắn mỗi ngày ta đều có tinh thần để học phép tắc, cho nên trong khoảng thời gian này, ngươi không được động vào ta.” Tô Duyệt Duyệt phớt lờ dục hỏa đang bùng bùng của hắn, vừa nói xong liền trực tiếp quay người, không giúp hắn dập tắt ngọn lửa trong người.

Bắc Thần Hàn cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý, hai mục đích không thể cùng đồng thời có thể đạt được. Ba tháng, thật sự là quá dài a!

Hắn nặng nhọc thở dài một tiếng, tiếp đó ôm lấy nàng từ phía sau, đã không thể làm chính sự, vậy chỉ còn có thể ôm nàng ngủ thôi.

Đêm khuya, trong một phòng gỗ ở bên ngoài.

Mặt trăng treo trên bầu trời về đêm, những ánh sáng yếu ớt len lỏi phản chiếu vào trong căn phòng, không khó để có thể thấy có một nữ tử đang nằm ở trên giường.

Nữ tử từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại, điều đầu tiên lọt vào mắt chính là một màu đen thăm thẳm đang hiện hữu trong căn phòng, đang lúc còn cảm thấy hoang mang, đột nhiên có một thân ảnh thông thả bước vào.

“Tỉnh rồi, Phúc Hương quận chúa.” Một thanh âm trầm thấp làm cho Lãnh Phúc Hương còn đang hoảng sợ ngồi ở trên giường toàn thân ngay lập tức phát run.

Lãnh Phúc Hương hoảng sợ nhìn tên nam nhân đứng ở bên cạnh, nàng không nhìn rõ được tướng mạo của hắn, nhưng nàng có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh từ trên người hắn phát ra, lại còn có một đôi mắt màu xanh lục, hắn- không phải người.

“Người, người là ai? Người bắt ta là có mục đích gì?” Lãnh Phúc Hương vô thức lùi sâu vào trong góc tường, toàn thân run rẩy nhìn quái vật có đôi mắt màu xanh lục trước mắt.

Nam tử mâu quang nhất thời xuất hiện một tia thống khổ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng ban đầu, hắn thông thả bước về phía chiếc giường, sau đó không nói năng gì liền nhét một viên thuốc vào cái miệng còn đang hỗn loạn của nàng.

Lãnh Phúc Hương run sợ nhìn hắn, khi nàng đã nhìn rõ được khuôn mặt trước mắt, ngay lập tức liền kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Là người?” lời còn chưa nói xong, tức thì lại chìm vào hôn mê.

Đôi lục đồng của hắn lấp lánh, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Lãnh Phúc Hương, sau khi xác định thuốc đã ngấm vào cơ thể, mới từ từ buông tay.

“Xin lỗi” một thanh âm tràn đầy cảm giác tội lỗi cùng bất đắc dĩ từ bờ môi mỏng lạnh lùng phát ra.

____ Hồng Trần ____

95. Chương 95: Phúc Hương Quận Chúa Tự Sát Rồi

Hắn thông thả ngồi trên giường, đôi lục đồng màu xanh lục nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngày càng trở nên trắng bệch của Lãnh Phúc Hương, hắn bất đắc dĩ tháo đai lưng của nàng xuống, cởi tất cả quần áo trên người nàng.

Lúc này trên người của cả hai đều đã không còn một mảnh vải che thân, hắn nhẹ nhàng lật thân thể mềm mại của nàng lại, hai chiếc răng nanh vô cùng sắc nhọn ở trong bóng đêm, vừa nhanh vừa tàn nhẫn cắn vào cổ của nàng, có lúc nhẹ nhàng có lúc lại trở nên điên cuồng hút lấy những giọt máu được pha lẫn với hiệu quả của thuốc.

Sau khi hắn đã uống đủ máu tươi, đôi lục đồng từ màu lục dần dần âm thầm trở lại, màu sắc cũng biến dần sang màu đen.

Hắn nhả chiếc cổ của nàng ra, thần sắc phức tạp nhìn nàng, bàn tay to bắt đầu di chuyển trên người nàng, không có lấy một tia dục cảm, chỉ có cảm giác bất đắc dĩ cùng thống khổ vô cùng, từ chiếc cổ trắng nõn của nàng, dần dần di chuyển xuống dưới, cuối cùng đến vùng ở giữa hai chân.

Hắn mâu quang tràn đầy cảm giác hổ thẹn, chăm chú nhìn Lãnh Phúc Hương đang còn hôn mê. Nhắm mắt lại, dứt khoát đưa ngón tay của mình thâm nhập vào nơi bí mật bên dưới. Cuối cùng không chút do dự phá đi lớp màng trinh mỏng manh chứng minh sự trong trắng của nàng.

Hắn có thể nghe được tiếng rên đau đớn của Lãnh Phúc Hương, hắn vội vàng rút ngón tay của mình ra, trên ngón tay hắn lúc này là một dịch thể không màu trong suốt sáng lấp lánh, dưới ánh trắng lại càng tỏ ra động lòng người, tiếp đó từ bên trong đóa hoa đang co lại, từ từ chảy ra một dòng máu tươi, nam tử cổ họng nhất thời nghẹn lại, ngay lập tức cúi đầu xuống, hôn vào nơi tỏa ra hương vị của máu.

Nam tử từ trên giường bước xuống, kéo chăn lên che lại thân thể trần trụi của Lãnh Phúc Hương, sau đó thông thả mặc lại quần áo, lúc này hai chiếc răng nhanh cũng không còn nữa, hẳn trước khi rời đi còn quay đầu lại nhìn khuôn mặt đang hôn mê của nàng, ánh mắt nhất thời xuất hiện một tia mù mịt làm cho người khác không thể đoán được, cuối cùng trực tiếp rời đi căn phòng nhỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, thái tử phủ.

Tiểu Thúy gấp gấp trực tiếp tiến vào phòng ngủ của Duyệt Tâm các, ngay lập tức đi đến bên người Tô Duyệt Duyệt, nhìn thấy thái tử phi vẫn còn đang ngủ, nàng vội vàng lay Tô Duyệt Duyệt dậy, khuôn mặt có phần lo lắng cùng sốt ruột.

“Thái tử phi, nhanh tỉnh dậy, xảy ra chuyện lớn rồi!” Tiểu Thúy gấp đến cực điểm, vừa lay vừa nói.

Tô Duyệt Duyệt khó chịu nhíu hai hàng lông mày, Bắc Thần Hàn không phải là đã đáp ứng nàng để cho nàng ngủ đến trưa sao, sao vừa sáng sớm lại bị đánh thức rồi.

“Tiểu Thúy, đừng ồn nữa” Tô Duyệt Duyệt ôm lấy đầu mình chui vào trong chăn, ý đồ muốn tránh xa thanh âm của người đang đứng bên cạnh.

Tiểu Thúy muốn kéo chăn của nàng ra, nhưng lại kéo không nổi.

“Thái tử phi, đừng ngủ nữa, thật sự xảy ra chuyện rồi, Phúc Hương quận chúa tự sát rồi”

Lời của Tiểu Thúy vừa dứt làm cho Tô Duyệt Duyệt từ trong chăn bật dậy, khắp mặt là vẻ kinh ngạc nhìn Tiểu Thúy, thậm chí còn hoài nghi là mình nghe nhầm.

“Tiểu Thúy, ngươi vừa nói cái gì?” nàng muốn xác nhận lại một lần.

Lãnh Phúc Hương tự sát, sao có thể chứ? Với Tính cách của nàng ta, thật không nghĩ nàng ta có thể làm ra hành động như vậy, sao lại có thể tự sát được?

“Thái tử phi, nô tỳ muốn nói Phúc Hương quận chúa tự sát” Tiểu Thúy sốt ruột nói lại lần nữa, nàng biết cảm tình của Tô Duyệt Duyệt cùng Lãnh Phúc Hương thời gian gần đây đã có chuyển biến, trở thành bạn bè, cho nên Tô Duyệt Duyệt khẳng định sẽ rất để tâm đến Lãnh Phúc Hương.

Quả nhiên, Tô Duyệt Duyệt vừa nghe xong, sắc mặt ngay lập tức liền thay đổi, nàng vội vàng nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo.

“Tiểu Thúy, rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì, mau nói cho ta” Tô Duyệt Duyệt vừa mặc quần áo vừa lo lắng hỏi.

Lãnh Phúc Hương tự sát, vậy khẳng định đã xảy ra chuyện lớn, mấy ngày trước nàng cũng có nghe qua Lãnh Phúc Hương bị ép hôn với hoàng đế của Đông Hưng quốc, lúc đó nàng ta cũng không làm loạn đến mức tự sát, sao bây giờ lại đột nhiên làm vậy chứ?

“sáng sớm hôm nay nô tì nhìn thấy nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử gấp gấp đến tìm thái tử điện hạ, nô tì vô tình nghe được tin Phúc Hương quận chúa tối hôm qua bị Uyên ương Hồ Điệp bắt đi, sáng nay thị vệ của Lãnh Vương phủ phát hiện ra ra quận chúa ở vùng ngoại thành, hơn nữa....hơn nữa quận chúa nàng ấy....” Tiểu Thúy còn chưa nói hết, Tô Duyệt Duyệt đã biết phát sinh chuyện gì.

Uyen ương hồ điệp, thật đáng hận, tên Bắc Thần Ngạo này ngay cả Lãnh Phúc Hương cũng không tha.

Lẽ nào Lãnh Phúc Hương sẽ tìm đến đường chết, một nữ nhân cổ đại, mất đi thứ quan trọng nhất, còn nam nhân nào muốn nàng ta chứ.

“Tiểu Thúy, quận chúa bây giờ sao rồi?” Tô Duyệt Duyệt lo lắng hỏi.

Tiểu Thúy không dám giấu diếm, vội vàng nói: “nô tì cũng không biết, hiện tại thái tử điện hạ cùng mấy vị hoàng tử cùng đều đến Lãnh Vương Phủ tìm hiểu sự việc, tình hình cụ thể nô tì cũng không rõ ràng, thái tử phi, chỉ bằng đợi thái tử điện hạ về, hỏi lại rõ ràng.”

Tô Duyệt Duyệt sau khi nghe Tiểu Thúy thuật lại, vội vàng đi ra ngoài.

Nàng hiện tại một phút cũng không thể đợi thêm được, chỉ muốn biết Lãnh Phúc Hương rốt cuộc bây giờ như thế nào, nàng phải đến Lãnh Vương phủ một chuyến, còn về sự việc này, nàng sau đó sẽ đi tìm Bắc Thần Ngạo hỏi cho rõ ràng.

____ Hồng Trần ____

96. Chương 96: Nguy Hiểm Gần Kề (1)

Lãnh Vương Phủ lúc này người ra người vào nhốn nháo như một mảnh hỗn loạn, Lãnh Tiêm Trần lo lắng ngồi bên cạnh giường con Gái bảo bối của mình, chỉ sợ vừa rồi đi, Lãnh Phúc Hương sẽ làm ra chuyện ngớ ngẩn.

Ông không thể ngờ được rằng Lãnh Phúc Hương cứ nhiên bị bắt đi, lại càng không thể ngờ nữ nhi bảo bối của ông có thể gặp phải sự tình này, hiện giờ ngoài nỗi lo lắng sau khi Lãnh Phúc Hương tỉnh lại sẽ muốn tự sát, còn có một việc vô cùng nan giải.

Không lâu nữa, Đông Hưng quốc sẽ phái người đến đón dâu, mà Lãnh Phúc Hương giờ đã không còn nguyên vẹn nữa, muốn thành thân ư ư rằng là điều không thể, hoàng đế của Đông Hưng quốc khẳng định sẽ không chịu bỏ qua cho sự việc này.

Hơn nữa, việc này muốn tiến hành điều tra cũng không thể, Lãnh Phúc Hương cũng giống như những nạn nhân trước đây của uyên ương hồ điệp, sau khi tỉnh dậy không còn nhớ được tướng mạo của thủ phạm, chỉ biết là mình đã thất thân, ngay cả một tia manh mối cũng không có.

“Thế nào rồi? quận chúa không có việc gì chứ?” Lãnh Tiêm Trần lo lắng đứng ở bên giường hỏi mấy vị thái y.

Mấy người thái y sau khi băng bó vết thương trên tay và xem xét sức khỏe xong liền vội vàng trả lời: “bẩm vương gia, vẫn may là kịp thời phát hiện, hiện giờ đã không còn nguy hiểm nữa rồi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được, chỉ sợ quận chúa vừa tỉnh dậy, lại sẽ.....”

Các thái y đối với sự việc mà Lãnh Phúc Hương gặp phải cũng vô cùng thương cảm, đường đường là một vị quận chúa, cứ nhiên lại gặp phải nạn này, ngay cả trinh tiết cũng bị hủy hoại rồi, về sau biết sống như thế nào chứ.

“được rồi, đều ra ngoài hết đi” Lãnh Tiêm Trần mệt mỏi xoa xoa tay, thái y vừa ra ngoài, ông liền quay đầu nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Lãnh Phúc Hương, tâm không khỏi xót xa nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng.

“Hương nhi, đứa con đáng thương của ta”

Lúc này, có một a hoàn bê thuốc đi vào, vội vàng đi đến bên cạnh Lãnh Tiêm Trần.

“Vương gia, thái tử điện hạ cùng nhị hoàng tử, tứ hoàng tử đều đang đợi ở đại phòng, Vương gia có muốn đi gặp họ một lúc không?” a hoàn toàn thân lục y khẩn trương hỏi.

Kỳ thực Bắc Thần Hàn cùng hai vị hoàng đệ đến Lãnh Vương phủ đã được hai canh giờ rồi, nhưng Lãnh Tiêm Trần còn đang chăm sóc Lãnh Phúc Hương, họ cũng ngại không tiện tiến vào phòng ngủ của nữ nhân, cho nên chỉ có thể ngồi đợi ở đại phòng, đợi Lãnh Tiêm Trần xuất hiện.

“ta biết rồi, quận chúa giao cho các người chăm sóc, không được để nó làm ra chuyện ngu ngốc gì tiếp, đã rõ chưa?” Lãnh Tiêm Trần lúc này mới nhớ đến đoàn người của thái tử điện hạ, cho nên sau khi vội vàng giao phó lại cho mấy người nha hoàn, liền trực tiếp đi đến đại phòng.

Tô Duyệt Duyệt lúc này cũng vừa đến Lãnh Vương phủ, được quản gia đưa đến đại phòng.

“thế nào rồi? Phúc Hương quận chúa không có chuyện gì đáng lo ngại chứ, người đâu?” Tô Duyệt Duyệt vừa vào đại phòng liền nhìn thấy mấy người Bắc Thần Hàn, sắc mặt nghiêm trọng, nội tâm nhất thời khẩn trương thêm mấy phần.

Bắc Thần Hàn ngay lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh Tô Duyệt Duyệt: “Duyệt Duyệt, sao nàng lại tới đây?”

“ta đến thăm quận chúa, nàng ấy không sao chứ?” Tô Duyệt Duyệt sốt ruột hỏi lại lần nữa.

Bắc Thần Hàn đang muốn nói gì đấy, Lãnh Tiêm Trần cũng đang hồi hã từ cửa đi vào, đi đến trước mặt mấy người bọn họ.

“để Thái tử điện hạ cùng nhị vị hoàng tử đợi lâu rồi, quả thực có lỗi, quận chúa hiện giờ đã không còn gì đáng lo ngại nữa rồi, mọi người yên tâm” Lãnh Tiêm Trần nói, khuôn mặt đều là sự mệt mỏi cùng lo lắng, cả người giống như già thêm mấy tuổi.

Tô Duyệt Duyệt sau khi nghe xong, nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm đi ít nhiều, đột nhiên Bắc Thần Hàn nói.

“Vương gia có thể thuật lại tỉ mỉ sự việc phát sinh ngày hôm qua được không?”

Tô Duyệt Duyệt mâu quang có điểm sáng rực, nàng có nên nói chân tướng sự việc cho Bắc Thần Hàn biết không?, nói rằng Bắc Thần Ngạo chính là Uyên ương hồ điệp, nhưng nàng dường như cảm thấy Bắc Thần Ngạo là có nỗi khổ tâm, mỗi lần nhắc đến chuyện này, trong mắt hắn chỉ toàn là nỗi niềm phức tạp, chỉ là, hắn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, tại sao cứ phải đi làm tổn hại những nữ nhân vô tội.

Không được, nàng nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng.

____ Hồng Trần ____

97. Chương 97: Nguy Hiểm Gần Kề (2)

“Phước Hương quận chúa đã không sao rồi, vậy ta về trước đây.” Tô Duyệt Duyệt ghé vào tai Bắc Thần Hàn nói khẽ.

Bắc Thần Hàn có chút lo lắng nhìn cô.”Đợi một lúc cũng đâu có sao, chốc nữa chúng ta cùng về.”

Hắn không yên tâm để Tô Duyệt Duyệt phải đi một mình, tuy rằng hiện đang là ban ngày nhưng tên hồ điệp kia xuất quỷ nhập thần, lại đã từng khiến cho Tô Duyệt Duyệt sơ suất, vậy nên hắn thật sự không an lòng để Tô Duyệt Duyệt rời khỏi mắt.

“Không sao đâu, ta về trước đây, chàng còn có chuyện phải thương lượng với họ cơ mà! Ta không quấy rầy mọi người nữa!” Ánh mắt của Tô Duyệt Duyệt có chút né tránh cái nhìn quyết liệt của Bắc Thần Hàn. Cô không muốn nói dối, nhưng cô nhất định phải tìm Bắc Thần Liệt hỏi cho ra nhẽ mới được.

Bắc Thần Hàn bất giác phát hiện ra sự mập mờ và lo lắng đó trong ánh mắt của cô, đột nhiên nghĩ đến việc Tô Duyệt Duyệt đã từng bị tên hồ điệp đó bắt đi, sau đó lại vẫn an toàn trở về, lúc ấy hắn hoàn toàn không để ý đến, giờ nghĩ lại bất giác cảm thấy có gì đó bất thường.

Chẳng nhẽ Tô Duyệt Duyệt biết tên uyên ương hồ điệp ấy? Chẳng có nhẽ?

“Thôi được rồi, ta đi trước vậy.” Tô Duyệt Duyệt như rất sợ bị hắn cản lại, không đợi trả lời đã vội vã rời khỏi đại sảnh.

Ánh mắt của Bắc Thần Hàn dán chặt sau lưng cô, những nghi ngờ trog lòng càng sâu sắc, mãi đến khi nghe thấy có tiếng người bên t

ai, hắn mới sực tỉnh, tiếp tục lắng nghe Lãnh Tiêm Trần thuật lại quá trình.

Tô Duyệt Duyệt sau khi rời khỏi Lãnh Vương phủ, chắc chắn không còn ai theo sau mới yên tâm đi về phía phủ của Bắc Thần Liệt, che mặt bước vào phủ, rồi được chúng nô tài đưa vào đại sảnh, chỉ còn đợi Bắc Thần Liệt xuất hiện.

“Thì ra là thái tử phi!” đột nhiên một giọng nói trầm mặc từ phía cửa truyền vào.

Tô Duyệt Duyệt ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông bận y phục đen tuyền lộng lẫy, tuổi tác chạc ngũ tuần, gương mặt tươi cười rạng rỡ bước vào đại sảnh, Tô Duyệt Duyệt bất giác bị nụ cười ấy làm cho cảnh giác.

“Ta tới tìm Bắc Thần Liệt, mau gọi hắn ra đây.” Tô Duyệt Duyệt khẩu khí bất hảo nói thẳng tuột, hoàn toàn không để ý tới việc mình là khách nhập gia, phải tùy tục của chủ nhà.

Gương mặt Trữ Vương có chút đổi sắc, tuy trong lòng khó chịu nhưng vẫn cố gắng gượng cười vui vẻ.

“Liệt nhi đến sáng hôm nay mới về tới, bổn vương lập tức đi gọi nó.” Trữ Vương cười cười nói nói, lập tức quay người rời khỏi, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, nụ cười hân hoan vụt biến mất, thay vào đó là nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí.

Tô Duyệt Duyệt nghe thấy hắn tự xưng là bổn vương mới chợt ngộ ra, hắn là một vương gia ư! Cô vẫn còn cho rằng hắn chỉ là quân gia... Nghĩ đến thái độ vô lễ vừa rồi của mình, đột nhiên có chút xấu hổ, nhưng mà biết làm sao được, ai bảo chuyện của Bắc Thần Liệt khiến cô đầy một bụng hỏa nộ.

Sáng nay mới quay về, vậy là rõ rồi, sự việc bỉ ổi tối hôm qua không phải hắn mới là lạ!

Càng nghĩ càng tức, trong lúc đầu đang bốc hơi, Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn không để ý tới tách trà đầy khả nghi mà một nô tì vừa bưng tới, cô một hơi uống cạn, sau đó lại đưa trả lại cho nô tì kia.

Thời gian cứ từng khắc trôi đi, đã nửa canh giờ trôi qua, Bắc Thần Liệt vẫn chưa thấy xuất hiện.

“Tên Bắc Thần Liệt chết dẫm này rốt cuộc có chịu đến không đây?”

Tô Duyệt Duyệt thật sự không thể chờ đợi được nữa, định đứng dậy, tự mình đi tìm đến tận phòng hắn nói chuyện. Tuy nhiên, vừa mới đứng dậy, toàn thân bỗng nhiên mềm nhũn, đầu óc cũng hoàn toàn trở nên mơ hồ.

“Sao lại thế này?” Tô Duyệt Duyệt chau mày, giờ mới chợt nhận ra, tách trà đó, tên Bắc Thần Liệt chết tiệt dám hạ dược với cô, chết tiệt.

Nhưng bất luận cô có mắng chửi thế nào, cũng không thể kháng lại hiệu lực của thuốc, liền ngã ra đất bất tỉnh nhân sự.

Gấu

98. Chương 98: Sự Phản Bội Của Bắc Thần Hàn

Lúc ấy, Trữ vương vẫn luôn nấp ở ngoài, gương mặt lạnh lẽo mới bước vào, tiến lại phía Tô Duyệt Duyệt.

Lần trước ám sát không thành, giờ cô ta lại tự động mò đến, sao hắn có thể dễ thoát được. Hắn luôn cảm thấy Tô Duyệt Duyệt đã phá hỏng quá nhiều đại sự của hắn rồi, nhất định không thể bỏ qua mối hậu họa này.

“Thế nào?” Trữ vương lập tức chuyển ánh mắt về cái bóng vừa mới bước vào, lạnh lùng hỏi.

“Bẩm vương gia, thái tử phi một mình vào phủ, thuộc hạ khẳng định, chắc chắn không ai biết cô ta đang ở trong vương phủ.” Bóng đen ấy cung kính trả lời.

Trữ vương đắc ý cười, một nụ cười nham hiểm, mưu toan.

“Đưa xuống dưới, lấy hoa cầm thái nhét vào người cô ta.” Trữ vương lạnh lùng sai bảo.

Bóng đen đó vừa nghe thấy ba chữ Hoa cầm thái, không cảm nổi rung mình đôi chút, Cầm thái hoa xưa nay vốn là một trong những loại kịch độc, người trúng độc lúc bắt đầu sẽ không có cảm giác gì, nhưng ngày qua ngày rồi sẽ cảm nhận được đau đớn, nếu bị một ngày mà chưa giải được thì nội tạng ba ngày sẽ mất mạng.

“Vâng...” Sự đồng cảm trong ánh mắt của bóng đen ấy chỉ là phút chốc, ngay lập tức đã quay lại bản chất lạnh lùng.

Vừa lúc bóng đen kia định chạm vào Tô Duyệt Duyệt, một cái ám khí bay tới, tiếp đó một bóng đen khác nhanh chóng lao vào bế Tô Duyệt Duyệt tháo chạy, chỉ trong một cái chớp mắt, hắc y nhân và Tô Duyệt Duyệt đang bất tỉnh đã hoàn toàn biến mất khỏi đại sảnh.

“Vương gia, thuộc hạ lập tức đuổi theo...” Âm ảnh đã bàng hoàng trong phút chốc, đang định hướng người đuổi theo thì bị Trữ vương giữ lại.

“Không cần...”

Trữ vương gương mặt tràn đầy phần nộ và tà khí, dán mắt lên mái hiên phía ngoài, Bắc Thần Ngạo ư, giỏi lắm, người lại lần nữa phản bội bốn vương, thật đúng là nghĩa tử tốt của ta mà!

Bắc Thần Liệt đưa Tô Duyệt Duyệt nấu nhừ ở một nhà trọ, hẳn cũng hiểu rằng Trữ vương sẽ không dám ra tay ở chỗ đông người qua lại, nỗi lo trong lòng cũng phần nào được giải quyết, chỉ có điều, cứu Tô Duyệt Duyệt rồi, hẳn biết bản thân sẽ phải chịu hình phạt gì chứ.

Tô Duyệt Duyệt từ trong hôn mê dần dần hồi tỉnh, lại nhìn thấy cái bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ, những dải sáng của hoàng hôn, kéo bóng của hắn trải dài trên nền đất, khiến cho người ta có cảm giác cô độc, tẻ ngắt một cách khó hiểu.

Bắc Thần Liệt cảm nhận thấy động tĩnh từ phía giường, chợt bừng tỉnh khỏi trầm tư, hướng về phía giường mà bước tới.

Tô Duyệt Duyệt nhìn chăm chăm vào kẻ trước mặt, nộ khí lúc ấy cũng bộc phát, không nói lời nào, vội nhảy xuống khỏi giường, cầm phần giường cho hắn hai chưởng, còn bồi thêm hai phát bạt tai.

Đồ nam nhân đáng ghét, gây ra bao nhiêu sự vụ, vậy mà vẫn còn có thể bình thản như không, thật không biết xấu hổ!

“Cô gái, đây là cách cô cảm ơn người vừa cứu cô đấy hả?” Bắc Thần Ngạo khế liếm những vết máu nơi khoe miệng.

Cứu cô? Bắc Thần Ngạo vừa cứu cô?

Tô Duyệt Duyệt đột nhiên nhớ lại những chuyện vừa rồi ở vương phủ, hình như cô bị hôn mê, cô ngược đầu nhìn, mới phát hiện ra mình đang ở trong một phòng trọ, chuyện rốt cục là như thế nào vậy?

“Không phải người đã hạ độc ta sao, còn dám nói đã cứu mạng ta?” Tô Duyệt Duyệt gương mặt đầy nộ khí nhìn thẳng hắn, cô không hề quên những gì mà Lãnh Phúc Hương đã gặp phải, hôm nay nhất định phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

Ánh mắt của Bắc Thần Ngạo chợt bàng hoàng, hắn quay người, bước tới bên cửa sổ.

Tô Duyệt Duyệt thấy hắn không nói lời nào, trong lòng cũng không còn chút ngần ngại, bước thẳng đến trước mặt hắn mà nói.

“Ta hỏi ngươi, chuyện của Phúc Hương quận chúa là như thế nào?” Tô Duyệt Duyệt cầm phần nhìn hắn.

Loại người chuyên phá hoại trình tiết của những cô gái như hắn, cô từ đầu đến chân đều thấy phỉ nhổ.

Nhưng cô càng giận dữ, Bắc Thần Ngạo đến một chút biểu hiện của hổ thẹn lẫn áy náy đều không có, chẳng nhẽ hắn không cảm thấy rằng, đây là một chuyện hết sức vô liêm sỉ sao?

_Gấu

99. Chương 99: Giải Thích (1)

Trong ánh mắt của Bắc Thần Ngạo hiện rõ sự bối rối, nửa muốn nói gì đó, nhưng lại giống như bị mẩu xương cá chặn họng vậy, khiến hắn lại ngập ngừng buông xuôi, hắn lo ngại nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Tô Duyệt Duyệt, bao nhiêu lời muốn nói rốt cuộc vẫn thốt không ra.

Hắn càng im lặng, Tô Duyệt Duyệt lại càng bốc đại hỏa, cô nín chặt cánh tay của hắn, nói bằng một giọng hết sức căm phẫn: “Sao ngươi không nói gì cả? Quận chúa cô ấy vô tội, tại sao ngươi lại bức hại cô ấy, ngươi có biết trình tiết đối với một người con gái mà nói quan trọng đến nhường nào không? Ngươi nghĩ xem sau này cô ấy sẽ sống ra sao?”

“Không phải việc của tôi.” Bắc Thần Ngạo lảng lạng gỡ bỏ tay của Tô Duyệt Duyệt, lạnh lùng buông lời.

Không phải việc của hắn, sao hắn lại dám nói thế cơ chứ.

“Lãnh Phúc Hương hôm qua không phải đã bị nhà ngươi bắt đi sao?” Tô Duyệt Duyệt hỏi dồn.

Bắc Thần Ngạo hoàn toàn không phủ nhận, liền gật đầu thừa nhận. “Đúng.”

Lửa trên đầu Tô Duyệt Duyệt lại bốc cao ngàn ngút, cái tên âm dương quái quỷ này, đúng là không bằng cầm thú, thật khiến cô tức điên người, muốn ngay tức khắc xé nát cái lớp mặt nạ lạnh lùng ấy. Thế nhưng, dù có xé nát cái bản mặt hắn thì thân thể không còn toàn vẹn của Lãnh Phúc Hương vẫn là một sự thật không thể chối cãi.

Bây giờ chỉ còn cách là bù đắp cho cô ấy, mà cách bù đắp tốt nhất chính là...

“Nếu như thân thể của Phúc Hương quận chúa đã là của ngươi rồi, thì ngươi nên gánh lấy cái trách nhiệm này, cưới cô ấy.” Tô Duyệt Duyệt chẳng để tâm đến khí sắc lạnh lẽo trên gương mặt của hắn, tiếp tục nói: “Ngày mai ta sẽ cầu xin hoàng thượng hạ chỉ, đưa quận chúa về chỗ ngươi.”

“Thân thể của Lãnh Phúc Hương ta chưa từng chính thức xâm phạm vào.” Bắc Thần Ngạo cười nhạt một tiếng, lãnh đạm trả lời.

Những cô gái mà hắn bắt đi, trước nay hắn đều chưa từng thật sự xâm phạm tới, nếu nói có, thì chỉ có những ngón tay của hắn mà thôi.

Vậy nên hắn không cho rằng, hắn phải gánh cái trách nhiệm này, phải lấy Lãnh Phúc Hương ư?

Tô Duyệt Duyệt thấy hắn nói vậy, thì lập tức kinh ngạc tròn mắt, miệng lắp bắp, mãi mới nói nên lời. “Ngươi không phạm đến cô ấy, sao lại như thế được?”

Đôi mắt Bắc Thần Ngạo ánh lên vài tia giận dữ, sự nghi ngờ của Tô Duyệt Duyệt thật sự khiến hắn khó chịu.

“Nàng không tin.” Hắn mím môi, nhanh tay tóm nhẹ lấy cằm của cô. “Trong mắt nàng, ta thật sự chỉ là một kẻ mặt dạn mày dày thôi sao?”

Tô Duyệt Duyệt bị hắn ghì chặt, phải đến lúc đó cô mới có dịp ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt ấy, nhìn gương mặt lạnh lùng ấy, cô lo lắng nuốt nước miếng.

Nguy hiểm rồi! Ánh mắt của gã này hiện giờ thật sự trông rất nguy hiểm!

“Ngươi... thật sự không hại gì đến cô ấy.” Cô đành nhẹ nhàng hỏi.

“Không có...”

Tô Duyệt Duyệt lại lần nữa hạ giọng hỏi: “Nhưng mà, nếu ngươi không hề xâm phạm đến cô ấy, thì cô ấy hà cớ gì lại đòi tự sát?”

“Cô ta chỉ là lạc hồng (chảy máu... =.), chứ chưa có mất trinh tiết.” Bắc Thần Ngạo trả lời nhẹ hẫng, khiến cho nộ khí của Tô Duyệt Duyệt lại bốc lên.

Cái gì gọi là lạc hồng, những cô gái ngày xưa bị như vậy chẳng phải chính là đã mất... rồi sao.

Cái tên ác nhân này còn dám nói ra những lời lẽ động kinh như vậy.

“Lạc hồng với mặt trinh tiết còn không phải là một sao.” Cô giận dữ nhìn hắn.

Gương mặt Bắc Thần Ngạo đành lại, bức xúc tột cùng trừng lại cô. “Nói tóm lại, ta không có đụng đến cô ta, đừng có mong ta lấy cô ta hay gì nữa.”

“Vậy bây giờ ngươi có thể nói rõ cho ta biết, sao ngươi lại muốn làm cái trò bẻ hoa, nếu không muốn ta coi ngươi là cái hạng vô liêm sỉ thì mau mau đưa ra đây một lời giải thích hợp lý.” Tô Duyệt Duyệt nhìn hắn, hoàn toàn không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên gương mặt ấy.

Cô cũng không tin, đường đường là một hoàng tử lại vì dục vọng mà đi dùng những thủ đoạn hạ đẳng như vậy để cưỡng bức con gái nhà người ta.

Nhưng Bắc Thần Ngạo vừa nói, không chính thức chạm vào Lãnh Phúc Hương, rốt cuộc là có ý gì? Nhất định có ẩn tình gì ở đây.

Gấu

100. Chương 100: Giải Thích (2)

“Chẳng có lí do.” Đôi môi mỏng tang của Bắc Thần Ngạo chẳng hề do dự nhả ra đúng bốn từ đơn giản.

Tô Duyệt Duyệt trợn mắt, cô bắt đầu cảm thấy rằng mình và hắn hình như không thể hiểu nổi nhau.

“Ngươi không nói thì cũng đành, nhưng còn việc ngươi – một tên yêu râu xanh, ta sẽ không giấu cho ngươi nữa, bởi ta không muốn phải nhìn trinh tiết của các cô gái tiếp tục bị bại hoại dưới tay ngươi.” Tô Duyệt Duyệt vừa dứt lời, lập tức quay đầu toan bỏ đi.

Bắc Thần Ngạo lạnh lẽo nhìn theo, Tô Duyệt Duyệt còn chưa bước tới cửa, đã bị một bàn tay chắc khỏe kéo lại, đôi môi lạnh giá ấy khóa chặt lấy miệng cô đang chuẩn bị há hốc vì kinh ngạc.

Cô sực tỉnh, ngay lập tức kháng cự lại vòng tay của Bắc Thần Ngạo, Bắc Thần Ngạo khéo léo khóa chặt hai tay của cô, nhanh nhẹn ép cô vào cánh cửa.

“Không... Cút ra...” Tô Duyệt Duyệt ngơ ngậy đầu kháng cự, quyết né tránh những cái hôn điên cuồng của hắn.

Bắc Thần Ngạo điên rồi sao? Sao hắn lại dám như vậy, chẳng nhẽ thú tính của hắn lại tái phát rồi!

Bắc Thần Ngạo dùng một tay giữ, một tay còn lại tóm chặt lấy cằm cô, không để cô trốn thoát, hắn tiếp tục hôn hít, những nụ hôn điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống cô, những cái nút giận dữ hắn lên bờ môi mềm mại.

“A...”

Bị đau, Tô Duyệt Duyệt không kịp được kêu lên, cái lưỡi mạnh mẽ chớp lấy cơ hội mà luồn sâu vào cái miệng còn thơm mùi gỗ đàn hương, tóm gọn lấy cái lưỡi mềm như bún, hắn mút điên cuồng, chỉ còn mỗi nước chưa cần nuốt của cô.

Hắn hít hà không biết chán mùi hương ngọt ngào của cô, nữ nhi trong lòng hắn, nàng ngọt ngào thanh khiết như vậy sao, giống như thác nước tinh khiết chưa bị vấy bẩn, nếu năm đó chức thái tử của hắn không bị phế, thì Tô Duyệt Duyệt ắt đã là nữ nhân của hắn, Bắc Thần Ngạo đừng hòng động tới.

Sự kháng cự của cô, càng khiến lửa dục trong hắn dâng lên như sóng, từng đợt từng đợt cuộn trào lên mãnh liệt.

Tô Duyệt Duyệt hoàn toàn có thể cảm thấy chỗ đó của hắn đang căng cứng chạm cả vào dưới eo cô, trong đầu như vang lên một hồi chuông báo động, chẳng biết sức lực từ đâu tới, cô đẩy mạnh hắn ra.

“Bắc Thần Ngạo, người thôi ngay...” Tô Duyệt Duyệt đưa tay lên miệng, ra sức chà như muốn xóa sạch những vết tích hằn để lại.

Bắc Thần Ngạo mím môi, đôi tay mạnh mẽ vùng tới, ôm chặt lấy thân hình đang ra sức vẫy vùng của cô.

“Đừng động đây, cho ta mượn vai.” Bắc Thần Ngạo thấp giọng, gục cầm lên vai cô, tuy vậy những lời anh ta nói hoàn toàn không thấm thía gì với Tô Duyệt Duyệt, trước sự kháng cự quyết liệt của cô, hằn bắt lực điểm vào huyết.

“Ta nói rồi, ta thích những cô gái thông minh.” Bắc Thần Ngạo thì thầm vào tai cô, sau đó an tâm tận hưởng bờ vai của nữ nhi trong mộng, hằn tha thiết hít hà hương thơm đang tỏa ra từ người cô.

Tô Duyệt Duyệt nộ khí xung thiên, trong lòng hết sức lo lắng, cô không biết Bắc Thần Ngạo rốt cuộc muốn làm gì, nói thật ra, cô hoàn toàn không thể nắm bắt nổi con người hằn, luôn có cảm giác hằn đang rất giận dữ, giống như một vết thương dai dẳng, khiến hằn phải cô độc giải thoát mình trong dục thú.

Từ cơ thể hằn, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự cô đơn, đau khổ,

Cô thật sự nhạy cảm với hai thứ cảm giác ấy, bởi cô hai mươi năm nay cũng sống trong cô độc và đau khổ như thế.

Cô từ nhỏ đã là cô nhi, mười mấy tuổi đã bị tống vào tổ chức, bắt đầu sống với những bài luyện tập máu lạnh, nên cô rất hiểu cái cảm giác cô đơn ấy, cái cảm giác mà Bắc Thần Ngạo đang phải chịu đựng.

Sự cô đơn của hằn, khiến cô có cảm giác đau xót thay, rốt cuộc hằn đã trải qua những chuyện gì, tại sao cô không thể cảm nhận thấy chút hơi ấm nào từ cơ thể hằn?

Gấu

101. Chương 101: Duyệt Duyệt, Nói Cho Ta, Uyên Ương Hồ Điệp Là Ai?

Thời gian cứ từng giờ từng khắc trôi qua, lâu đến mức Tô Duyệt Duyệt bắt đầu nghi ngờ nam nhân đang gục trên vai cô này đã ngủ mất.

“Này, người ngủ đó hả?” Tô Duyệt Duyệt rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Những cô đơn, đau khổ trên người hằn, đối với cô thật sự là đồng bệnh tương liên, những giận dữ ban nãy dường như cũng tiêu tan.

“Duyệt Duyệt, ta có nỗi khổ của riêng mình, nhưng ta không muốn nài cho ta là hạng người vô liêm sỉ, ta có thể đảm bảo với nàng, những cô gái ấy, ta thật sự chưa từng chạm qua, họ đều chỉ là bị lạc hồng, trình tiết không hề bị tổn hại.” Mất một lúc, Bắc Thần Ngạo mới đau khổ thốt ra lời, từng câu từng chữ cứ vang lên bên tai Tô Duyệt Duyệt.

Hằn không hề bỏ đầu ra khỏi vai cô, nhưng từ giọng điệu của hằn, cô hoàn toàn có thể cảm nhận những đau đớn và xúc động.

Bắc Thần Ngạo dứt lời, không nói thêm câu nào, Tô Duyệt Duyệt hướng mắt nhìn về xa xăm, có nên tin hằn không?

“Ta muốn biết những khổ tâm ấy.” TDD hết sức bình tĩnh nói.

Bàn tay to lớn của Bắc Thần Ngạo vốn đang quàng qua hông cô, bỗng đột nhiên níu chặt, tuy TDD không nhìn thấy những biểu cảm của hằn lúc này, nhưng cơn run lấy bầy của hằn lúc này đã nói lên tất cả, là ảm nẫn hay sợ hãi.

Cứ như vậy, sự nghi ngờ trong cô càng lớn lên, rốt cuộc là vì cơ gì, rốt cuộc là khổ tâm gì, có thể khiến kẻ lạnh lùng này phải sợ hãi?

“Ta không muốn nàng biết.” Giọng hắn ử dột.

Cô gái nào nhìn thấy cặp mắt xanh lè của hắn cũng đều sợ hãi kêu hắn là quái thú, tuy những sợ hãi của họ vốn đã tê liệt đối với hắn, nhưng, hắn vẫn không muốn để TDD phải nhìn thấy bộ dạng xấu xí, đáng sợ ấy của mình.

Hắn không muốn trên gương mặt của cô phải xuất hiện những nỗi sợ hãi như những cô gái kia, hắn không muốn.

TDD khẽ trau mày, nói bằng một giọng không vui: “BTN, lần trước chẳng phải ngươi đã hứa sẽ nói với ta nguyên nhân sao, giờ lại nuốt lời!”

“DD, ta...”

“Nói, ta cần phải biết chân tướng.” TDD vội ngắt lời hắn, kiên quyết làm cho ra nhẽ.

BTN khẽ động đậy, muốn nói gì đó, nhưng lại không nên lời.

Chân tướng này nếu như thật sự bị nói ra, e rằng TDD sẽ càng rời xa hắn.

Đến cuối cùng, chân tướng vẫn chìm trong sự im lặng của BTN, cho dù TDD có gào thét thế nào, tra hỏi thế nào, BTN vẫn cứ trầm tư gục đầu lên vai cô, không nói nửa lời.

Đêm đã khuya, BTH mệt nhọc lết về đến Duyệt Tâm Các, chợt thấy TDD đang đứng thẩn thờ bên cửa sổ, hắn nghi hoặc bước qua, lấy chiếc áo tơ đặt trên bàn, dịu dàng khoác lên cho cô.

“Nàng nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” BTH nhẹ nhàng giữ lấy cô, ân cần hỏi.

TDD có chút giật mình, vừa rồi cô làm sao vậy, tại sao trong đầu lại tràn ngập những hình ảnh về BTLN, cô quay người lại nhìn BTH, đột nhiên có cảm giác ân hận như đã đi ngoại tình vậy.

Đặc biệt là khi nhớ lại màn cưỡng hôn lúc chiều của BTN, trong lòng cô lại dấy lên sự áy náy vô cùng với BTH.

Tuy rằng ở hiện đại, một nụ hôn chẳng đáng là bao, cô cũng đã hôn qua rất nhiều người đàn ông rồi, nhưng chẳng hiểu sao, sự áy náy lẫn tự ti dường như đang vằn vùi trái tim cô thành thịch.

“Có chuyện gì ư? Sao tự dưng lại nhìn ta như vậy?” BTH nhìn cô nghi hoặc.

TDD bị nói trúng tim đen vội vã lắc đầu. “Không có, bởi vì chàng đẹp trai, ta nhìn nhiều một chút không được sao!”

BTH khẽ cười, ấn đầu cô vào ngực mình, ánh mắt cùng lúc ánh lên u tối, những dự cảm trong lòng rốt cuộc cũng phải thốt ra.

“DD, nói cho ta biết, uyên ương hồ điệp đó là ai?” Hắn vừa dứt lời, ngay lập tức cảm nhận thấy cái rùng mình của cô, vậy là những suy nghĩ của hắn không phải là không có căn cứ.

TDD biết gã uyên ương hồ điệp, cô ấy quen hắn.

Gấu

102. Chương 102: Chiến Tranh Lạnh (1)

TDD chợt dạ, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sao đột nhiên BTH lại hỏi về uyên ương hồ điệp, nghe khẩu khí của hắn, dường như đang khẳng định TDD chắc chắn biết thân phận thật sự của uyên ương hồ điệp.

Cô có nên nói sự thật với hắn không? Nhưng nếu như BTH mà biết được, liệu BTN sẽ thế nào?

“Phu quân, chàng đang nói gì vậy? Sao thiếp lại biết uyên ương hồ điệp là ai được? Phải rồi, Phúc Hương quận chúa thế nào rồi, tỉnh lại rồi có nhớ ra chút gì không?” TDD đặt tay lên hông hắn, cố tình nói lái sang chuyện khác.

BTH chăm chú phân tích từng biểu hiện của TDD, hắn thật sự nghi ngờ, rốt cuộc là ai mà TDD phải che giấu như vậy, nghĩ đến việc TDD bao che chon ham nhân khác, lòng hắn lại sôi lên sùng sục.

Mọi người hôm nay ở Lãnh vương phủ nói chuyện cũng lần ra được chút manh mối, có thể khẳng định chắc chắn, tên uyên ương hồ điệp này hoặc là hoàng thân quốc thích, không thì cũng là người của triều đình, về hình thức có vẻ là một vụ cưỡng bức, nhưng ẩn sau nó lại là một âm mưu to lớn.

Bởi từ cô gái đầu tiên đến nay, những nạn nhân mà uyên ương hồ điệp ra tay đều là thiên kim tiểu thư con nhà quan lại hoặc tiểu thư con nhà phú thương giàu có. Lại vừa lúc Đông Thịnh quốc chuẩn bị đến rước Lãnh Phúc Hương, thì Uyên ương hồ điệp đó ra tay với cô ấy, không phải là muốn triều Đường náo loạn, hai nước tuyệt giao sao.

Vì vậy có thể khẳng định, kẻ đó hoặc là hoàng thân quốc thích, không thì cũng là người của triều đình, nhưng dù kẻ đó là ai, sớm muộn cũng sẽ bị tóm gọn dưới tay hắn.

“Cô ấy không sao, có điều không biết phải giải quyết thế nào với những khó dễ mà Đông Thịnh quốc gây ra. LPH đã không thể kết thân nữa rồi, giờ chỉ mong hoàng đế của Đông Thịnh quốc có thể chọn một cô gái khác.” BTH cố nén nhịn những bức xúc trong lòng, bỏ tay của TDD lạnh lùng nói.

Chỉ lo là, hiện nay chuyện trong triều cũng đủ đau đầu rồi, mục đích của tên uyên ương hồ điệp cũng sắp đạt được, bọn họ thật sự không biết giải quyết thế nào với Đông Thịnh quốc, nếu như không bắt được uyên ương hồ điệp, e rằng Lãnh Tiêm Trần luôn một lòng trung thành rồi cũng sẽ như bao quan viên đại thần phải chịu tổn hại trước đây, sẽ vô cùng thất vọng về triều đình!

TDD cảm nhận thấy sự lạnh nhạt của BTH, khẽ kéo hắn đi tới bên bàn, ép hắn ngồi xuống, với điệu bộ hết sức thành tâm rót trà.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện chưa chắc đã đến mức nghiêm trọng như thế đâu, nên...” TDD bưng tách trà đến trước mặt hắn, muốn an ủi hắn đôi chút, tuy nhiên còn chưa nói hết lời đã bị BTH gạt phăng.

“Chuyện đã phức tạp như thế rồi đây, bây giờ tình hình nguy cấp, chỉ cần tên uyên ương hồ điệp ấy lộ mặt, chỉ có bắt được hắn, mới có cách để giải quyết với mọi người.” BTH gằn giọng, muốn nén lại cơn tức này, nhưng đến giờ mà TDD vẫn không chịu khai ra tên uyên ương hồ điệp ấy, hắn cũng hết chịu nổi.

TDD khép mắt lại, đặt tách trà xuống bàn, cô không cố tình muốn giấu giếm BTH, nhưng BTN có nỗi khổ riêng, tuy cô không biết rốt cuộc nỗi khổ ấy thế nào, nhưng cô tin hắn. tin hắn nhất định có một nỗi khổ không thể nói bằng lời.

“DD, uyên ương hồ điệp là ai? Nàng mau nói thật đi.” BTH nắm chặt lấy tay cô, mắt dán chặt lấy cô, ánh mắt chứa đầy chờ đợi và lo lắng.

TDD ngẩng đầu nhìn hắn. Cô hết sức gằn rõ từng từ một: “Thiếp không biết.”

BTH ngay tức khắc cảm thấy vô cùng thất vọng và phẫn nộ, cô ấy nhất định không thành thật với hắn, cô thật sự muốn bao che cho gã đàn ông kia?

“Nàng nghĩ sớm đi.” Hắn buông tay cô, nỗi thất vọng ăn sâu vào trong ánh mắt, lập tức đứng dậy, bước ra ngoài.

Gấu

103. Chương 103: Chiến Tranh Lạnh (2)

TDD ái ngại nhìn hắn, thắc mắc: “Chàng... hôm nay không ở lại sao?”

Cô nhớ ra là trong phủ đã chẳng còn tiểu thiếp nào có thể chăm sóc cho BTH, giờ hắn đi, vậy sẽ đi đâu để qua đêm?

“Đêm nay ta ngủ ở thư phòng.”

BTH chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng buông lời, sau đó lập tức đảo bước rời khỏi Duyệt Tâm Các.

TDD nhìn theo bóng hắn khuất dần, cánh mũi bỗng thấy cay cay, con tim âm thầm đau đớn, cô biết, BTH đang tức giận, giận cô đã nói dối, nhưng, dù biết phải làm hắn tức giận thì cô cũng vẫn phải giúp BTN.

“Phu quân, thiếp xin lỗi.” Lời xin lỗi của TDD nghẹn ứ trong cổ họng.

Đêm khuya tịch mịch, BTH gương mặt anh tuấn vẫn ngồi yên lặng trong thư phòng, đột nhiên một cận vệ từ cửa bước vào.

“Sao vậy?” BTH nhìn gương mặt của tên cận vệ trước mặt.

Tên cận vệ không dám thất lễ, vội vàng bẩm báo: “Thưa chủ nhân, thái tử phi sau khi rời khỏi Lãnh vương phủ đã lập tức đi đến phủ của Lục hoàng tử, bởi vì vương phủ canh phòng nghiêm ngặt nên thuộc hạ không thể xông vào, thái tử phi ở trong phủ được tầm một canh giờ thì chẳng hiểu sao lại bị Lục hoàng tử bế ra khỏi vương phủ trong tình trạng hôn mê.”

BTH có chút kinh ngạc, không giấu nổi thốt lên: “Hôn mê?”

TDD chạy đến chỗ BTN làm gì vậy, tại sao lại bị hôn mê?

Chẳng nhẽ BTN muốn làm hại cô, nhưng cũng không phải, nếu hắn làm hại gì TDD thì tại sao lại đưa cô ấy trong tình trạng hôn mê ra khỏi vương phủ, rốt cuộc là trong một canh giờ đó đã xảy ra những chuyện gì?

“Không sai ạ, Lục hoàng tử bế thái tử phi rời khỏi vương phủ, rồi đưa đến một nhà trọ, sau đó thái tử phi tỉnh lại và không lâu sau Lục hoàng tử đã đưa cô ấy về phủ Thái tử.” Tên cận vệ cố tình giấu diếm chuyện Lục hoàng tử cưỡng hôn TDD, nếu chủ nhân mà biết, nhất định sẽ phát điên mất.

“Lúc bọn họ ở trong nhà trọ, người có nghe thấy họ nói gì không? Họ đã làm những chuyện gì?” BTH ánh mắt phần nộ, hỏi bằng một giọng rất tức giận.

Tên cận vệ không sợ hãi gì trước sự phần nộ của BTH, nói vội: “Bẩm, Lục hoàng tử có nội lực, nên thuộc hạ không dám tiếp cận, cũng không thể nghe được điều gì, chỉ là nhìn từ cửa sổ vào, đến lúc Thái tử phi tỉnh dậy là độ khoảng một canh giờ, chỉ vậy thôi ạ.”

Cận vệ trả lời một cách thành thực, hắn thật sự không nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người, lúc đó hắn cũng đang bàng hoàng trước những hành vi bất chính của TDD và BTN.

Chết tiệt thật, TDD và BTN, hai người bọn họ...

Cơn thịnh nộ của BTH ngày một dâng cao, hắn nắm chặt tay, nghe răng rắc, hắn nhắm mắt thở dài, rồi lại mở mắt ra, ánh mắt phần nộ bỗng trở nên u ám.

TDD rời khỏi Lãnh vương phủ xong không trở về phủ thái tử ngay, mà còn đến phủ của Lục thái tử, lẽ nào, BTN với uyên ương hồ điệp có liên quan, lẽ nào, BTN biết uyên ương hồ điệp là ai?

Rốt cuộc là ai, mà khiến cả TDD và BTN đều phải giấu diếm hắn?

“mau đi điều tra, thái tử phi ở trong vương phủ một canh giờ đã làm những việc gì, gặp những ai, tại sao lại bị hôn mê,” BTH lạnh lùng nói.

Xem ra, vương phủ của BTN đang che giấu một bí mật, và chắc chắn có liên quan đến uyên ương hồ điệp. Ta nhất định phải điều tra đến cùng.

Gấu

104. Chương 104: Chiến Tranh Lạnh (3)

Từ lúc BTH nổi giận, TDD đã gần một tháng phải chịu cảnh chần đờn gối chiếc, đến Tiểu Thúy cũng vô cùng lo lắng, sao Thái tử điện hạ và Thái tử phi lại coi nhau như những người xa lạ vậy.

Cũng có lúc TDD chủ động đến tìm BTH, nhưng hần vẫn cố chấp không chịu ra gặp mặt, hay những khi TDD mòn mỏi đợi hần hạ triều hồi phủ, mới có cơ hội để nói chuyện với BTH, nhưng BTH chỉ nói dăm ba câu rồi lại quay đầu đi về thư phòng.

Hôm nay cũng vẫn vậy.

BTH vừa hạ triều hồi phủ, đã thấy TDD bưng một khay điểm tâm, khuôn mặt tươi cười hân hoan.

“Phu quân, chàng về rồi à, có đói không? Thiếp vừa làm chút điểm tâm.” TDD vừa cười vừa nắm lấy tay hần, đúng mực vợ hiền.

BTH chẳng chút do dự buông tay cô, lạnh lùng từ chối: “Ta mệt rồi, về thư phòng trước đã.”

Vừa dứt lời, cánh tay vừa vùng ra đã bị thê tử giữ lại.

“Phu quân, nếu chàng mệt thì chi bằng hãy về Duyệt Tâm Các đi, thiếp giúp chàng xoa bóp? Tay nghề của thiếp cũng khá được đó, chàng thử nhé.” TDD cố gượng cười nịnh nọt, nhưng dù cô cố gắng thế nào thì BTH vẫn chẳng chút động lòng.

“Không cần đâu.” BTH lại gạt tay cô ra, quay đầu đi về phía thư phòng.

TDD quan sát thân hình lạnh nhạt của BTH mà thật sự không thể nén nổi cơn tức giận: “BTH, người đứng lại! Người rốt cuộc là muốn như thế nào đây?”

Những kẻ tôi tớ nhìn thấy bộ dạng tức giận như cọp của Thái tử phi mà sợ đến lui sạch, BTH cũng vì thế mà dừng bước, sự vui vẻ trong ánh mắt của TDD vụt tắt, những lời nói vừa rồi của BTH khiến niềm vui trong cô hoàn toàn biến mất.

“Nàng tốt nhất nên học thế nào là lễ nghĩa của một người vợ đi, đợi đến khi Thái hậu về rồi không chừng chúc Thái tử phi của nàng khó mà bảo toàn.” BTH lạnh lùng nói, cũng chẳng thêm quan tâm đến cô, lập tức sải bước.

TDD lặng người kinh ngạc, nàng thật sự không thể chịu đựng được thái độ của BTH nữa, cô đã thật sự hối hận mong làm lành với hần, hần lại tỏ thái độ kiêu căng như thế.

Cô tiếc nuối gì cái ngôi Thái tử phi này chứ.

“Thái tử phi, chúng ta quay về thôi! Có lẽ là dạo này thái tử điện hạ bận quá, không có thời gian ở bên người.” Tiểu Thúy cố gắng an ủi TDD đang thất vọng lộ rõ.

TDD nhìn đĩa bánh TT bưng mà do cô tự tay làm, đó là bao nhiêu tâm huyết của cô, cô phải làm đi làm lại mới được, BTH lại nở đến nhìn cũng chẳng thêm nhìn.

TDD lúc nào cũng cố gắng làm lành với hần, tên đàn độn đó lại nở không trân trọng, vậy thì từ giờ trở đi, cô cũng không gượng ép bản thân nữa.

Cô hậm hực gạt đổ đĩa điểm tâm xuống đất, không cần bận tâm đến tiếng hét thất thanh của TT, bước vội ra khỏi phủ.

“TTP, người muốn đi đâu?” TT kinh hãi hét lên, mấy tên thị vệ ngay lập tức lao đến ngăn cản TDD, nhưng còn chưa kịp chạm vào cô thì cả toán đã lăn ra đất bất tỉnh.

TDD nhếch miệng cười lạnh, nhanh chóng nhét những chiếc kim châm vào trong tay áo trong nháy mắt đã biến mất ngay trước mắt bọn thị vệ, cả đám người há hốc miệng nhìn, chết lặng.

Không ngờ thân thủ của TTP lại lợi hại đến vậy, dường như đã từng được rèn qua những kì huấn luyện hết sức chặt chẽ, tất cả bỏ nhào đuổi theo, vài tên quay lại thư phòng báo cho BTH.

Gấu

105. Chương 105: Xích Mịch Hóa Thù (1)

Đêm đã khuya, BTN một mình quay về phủ, vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo ngồi ngay chính vị, hẳn đã một tháng không về phủ, khi hẳn quyết định quay trở về cũng là lúc hẳn đã sẵn sàng cho hình phạt của mình.

“Nghĩa phụ...” BTN cung kính gọi.

Vừa dứt lời, cả tách trà nóng đã tạt ngay vào mặt hẳn, tách trà nóng đã khiến nửa bên phải của khuôn mặt hẳn đỏ ửng lên, tiếng chiếc tách bị giáng mạnh xuống nền nhà đã phá tan cái nghiêm trang của đại sảnh, không khí càng trở nên lạnh lẽo.

BTN không chút sợ hãi nhìn sắc mặt của Trữ Vương, hẳn nhìn gương mặt phẫn nộ ấy, hẳn nhìn đường cước đang tiến tới chỗ hẳn, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt hẳn.

Ánh mắt của Trữ vương long lên vì sát khí và hận thù, chỉ giận không thể ngay lập tức hạ thủ.

“Người cũng biết hậu quả của việc phản bội ta rồi chứ? Nếu người đã chọn TDD thì từ giờ người sẽ kẻ thù của ta.” Trữ Vương giận dữ quát lớn.

“Nghĩa phụ, trừ TDD ra thì những cái khác con đều sẽ nghe theo người, chỉ cần người đồng ý bỏ qua...”

TV biết hẳn muốn nói gì, vô cùng tức giận ngắt lời: “Hừ, người nói sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào cản đường ta, TDD lại là người của BTH. Người dám chọn nó mà phản bội ta.”

Nói xong hẳn lại giáng cho BTL những cái bạt tai liên tục.

“Nghĩa phụ con không phản bội người, con chỉ muốn người tha cho TDD, con là con người mà.” BTN không quan tâm đến sự đau đớn trên khuôn mặt, liên tục cầu xin hộ TDD.

Hẳn không muốn TDD bị cuốn vào âm mưu này, càng không muốn TDD chịu bất cứ tổn thương nào, nghĩ tới những thủ đoạn thâm độc của TV, đến hẳn còn thấy nổi da gà huống hồ là TDD.

“Người dựa vào cái gì mà đặt điều kiện với ta, người đâu...” TV trợn mắt nhìn hẳn, tiếp đó nói vọng ra ngoài.

Những bóng đen ập vào phòng.

“Vương gia...”

“Mau giam kẻ phản bội này vào mật thất, từ giờ trở đi, không cho nó ăn bất cứ cái gì, đến nước lã cũng không được cho nó uống.” TV tàn nhẫn hạ lệnh, kẻ nào dám phản bội hẳn, hẳn sẽ cho kẻ đó phải hối hận, kể cả kẻ đó có là nghĩa tử của hẳn đi nữa.

Trái tim của BTN đã phản bội hẳn, không thể tiếp tục dung nó làm quân cờ cho hẳn nữa rồi, một con cờ vứt đi như vậy, đối với hẳn sống cũng chẳng ích gì.

BTN nhìn hẳn, đôi mắt ánh lên sự đau đớn và giận dữ. Từ nhỏ đến giờ, mối quan hệ giữa hẳn và nghĩa phụ, chẳng qua chỉ là lợi dụng.

Tuy hẳn cảm hận cách TV đối xử với hẳn, đau đớn hơn cả là TV đã khiến hẳn trở thành một người sói người không ra người, ngợm không ra ngợm, nhưng từ lúc mất đi cha mẹ chỉ có TV đã nuôi nấng hẳn từ nhỏ đến lớn.

Hẳn hận mà cũng kính.

“Vương gia, có nhất thiết không?” những bóng đen cũng có chút động lòng, nhưng dưới sự huấn luyện của TV, tình cảm trong chúng đã hoàn toàn không còn chút dấu tích.

TV nhìn ánh mắt của BTN, hẳn biết BTN đang chờ mong hẳn động lòng trắc ẩn mà yêu thương, xót xa cho hẳn, nhưng nó nhầm rồi, TV đối với những kẻ phản trắc như nó chỉ có đúng một chữ, không phải yêu, mà là giết.

106. Chương 106: Xích Mịch Hóa Thù (2)

“Dem tất cả thuốc giải đi hủy cho ta, một viên cũng không được bỏ sót.” TRỮ VƯƠNG nhìn sự bàng hoàng và giận dữ trên mặt BẮC THẦN NGẠO, trong lòng cũng dâng lên sự phẫn nộ, ai bảo nó dám phản bội hắn, đừng mong hắn sẽ cho nó bất cứ con đường sống nào.

“Nghĩa phụ...” BẮC THẦN NGẠO đau khổ nhìn cha, muốn nói nhưng nói không nên lời.

Chẳng nhẽ, tình cảm trong bấy nhiêu năm qua giữa hắn và TRỮ VƯƠNG, chỉ trong khoảnh khắc đã tan biến, hoàn toàn không còn chút giá trị gì.

Nghĩa phụ, nghĩa tử đều không thể so với hai chữ lợi dụng.

“Đưa nó đi...” TRỮ VƯƠNG lạnh lùng nhìn hắn, phẩy phẩy tay.

Đúng lúc lũ áo đen chuẩn bị lôi BẮC THẦN NGẠO đi, một tên cận vệ chạy từ ngoài vào, gương mặt hết sức hoảng hốt: “Vương gia, không xong rồi, kho thuốc bị cháy rồi, gia nhân đang ra sức cứu vớt, nhưng lửa thật sự quá to, thuộc hạ vội về đây bẩm báo.”

TRỮ VƯƠNG nghe thấy báo kho thuốc bị cháy, sắc mặt càng trầm xuống, kho thuốc sao tự dung lại cháy được.

“Tổng kê phản trắc này cút ngay cho ta, những kẻ khác mau đi theo ta.” TRỮ VƯƠNG giận dữ nhìn BẮC THẦN NGẠO, lập tức chạy hướng kho thuốc.

Hắn nghi ngờ nghi ngờ chính BẮC THẦN NGẠO đã châm lửa, nhưng cũng không thề BẮC THẦN NGẠO hủy kho thuốc, không phải chính là hủy cả thuốc giải của chính nó sao, nó sao có thể ngu xuẩn đến vậy, rốt cuộc thì là ai đã châm lửa?

BẮC THẦN NGẠO nhìn ngọn lửa phía đằng xa với gương mặt phức tạp, xem ra hắn không thể lấy được thuốc giải nữa rồi, trong lúc âm ảnh áp giải hắn xuống mặt đất, đột nhiên tên âm ảnh kêu lên một tiếng, nằm lăn ra đất.

BẮC THẦN NGẠO đứng lặng một lúc, ngay lập tức quay đầu lại nhìn, hắn hoàn toàn kinh ngạc khi nhìn thấy kẻ phía sau mình.

“Duyệt Duyệt...” Hắn kinh ngạc kêu lên, TÔ DUYỆT DUYỆT sao lại ở đây, chẳng nhẽ trận hỏa hoạn vừa rồi là do cô ấy gây ra, nhưng Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt như vậy, một cô gái như cô ấy sao có thể đột nhập vào.

“Nàng... nàng sao lại vào đây, cơn hỏa hoạn đó có phải nàng gây ra?” BẮC THẦN NGẠO hỏi.

TÔ DUYỆT DUYỆT không trả lời, cô ngay lập tức cảm thấy có kẻ đang kéo tới đây, vội chạy đến BẮC THẦN NGẠO.

“Có người đến, rời khỏi đây đã rồi hãy nói.

BẮC THẦN NGẠO gật đầu, lập tức bế TÔ DUYỆT DUYỆT, nhún chân, phút chốc đã khinh công ra khỏi Vương phủ.

Lúc ấy, lại có một tên cận vệ chạy tới kho thuốc, lo lắng chạy tới chỗ TRỮ VƯƠNG. “Vương gia, Thái tử điện hạ đến, nói là muốn gặp Lục hoàng tử.”

TRỮ VƯƠNG chợt biến sắc, ngọn lửa còn chưa được chế ngự, giờ BẮC THẦN HÀN lại tới nữa.

“Mau đưa Lục hoàng tử đến đại sảnh.” TRỮ VƯƠNG vội vàng ra lệnh, hắn tin BẮC THẦN NGẠO không dám phát ngôn bừa bãi trước mặt BẮC THẦN HÀN.

“Bẩm Vương gia, nguy rồi, Lục hoàng tử đã được cứu thoát ạ.” Một tên âm ảnh vội vàng đến trước mặt TRỮ VƯƠNG bẩm báo.

TRỮ VƯƠNG nghe tin, gương mặt trùng xuống, BẮC THẦN NGẠO được người cứu thoát, giỏi lắm, không ngờ tên phản bội ấy lại có cả đồng đảng đến cứu thoát, xem ra hắn sớm đã có dã tâm phản bội, giỏi lắm, thật sự là nghĩa tử tốt!

Hắn phần nộ nhìn âm ảnh trước mặt, lạnh lùng nói: “Lôi cái thứ vô dụng này đi, xử tử...”

Nói dứt lời, hắn lập tức rời khỏi đại sảnh, hắn biết âm ảnh không dám phản kháng, mà có muốn phản kháng cũng chẳng thể. Đã làm hỏng việc thì chỉ có nước chết, chúng hiểu điều đó chứ.

BẮC THẦN HÀN ngồi chờ đợi, từ lúc TÔ DUYỆT DUYỆT rời khỏi Thái tử phủ, hắn đã sai người đi tìm, đã tìm cả một buổi chiều mà vẫn không thấy bóng dáng TÔ DUYỆT DUYỆT đâu, trong lòng hết sức lo lắng.

Hắn thật sự không ngờ được TÔ DUYỆT DUYỆT lại có thể rời khỏi phủ Thái tử, nếu là nhi nữ thường tình thì chẳng có gì là khó khăn tìm kiếm, nhưng TÔ DUYỆT DUYỆT thân thủ siêu phàm, hắn thật sự lo lắng, nếu muốn tìm được TÔ DUYỆT DUYỆT, e rằng sẽ rất khó khăn.

Gấu

107. Chương 107: Chúng Ta Đến Vách Núi Này Làm Gì?

Hôm nay đến đây, chủ yếu là muốn nhìn xem TDD có đến tìm Bắc Thần Ngạo hay không? ở cổ đại, nơi mà nữ nhân này có thể đi cũng chỉ có Lãnh Vương Phủ và phủ điện của mấy vị hoàng tử.

Hắn vừa này đã đến những vương phủ khác, vẫn không tìm được TDD, hiện tại cũng chỉ còn mỗi nơi này là chưa tìm kiếm.

“Muộn như vậy còn ghé thăm, không biết Thái tử điện hạ là có việc gì muốn tìm?” Trữ Vương vừa ra cửa liền nở một nụ cười khách sáo, cùng khuôn mặt âm hiểm vừa này hoàn toàn không giống nhau, dường như hình vi của lão lúc này chỉ là ảo giác.

“Trữ vương, thật ngại quá, muộn như vậy còn đến làm phiền, bốn vương đến tìm lục đệ, đệ ấy đâu?” BTH nhìn ra đằng sau trữ vương, chỉ có vài người tùy tùng, hoàn toàn không thấy thân ảnh của Bắc Thần Ngạo.

Lẽ nào, Bắc Thần Ngạo không ở trong vương phủ?

Hắn vừa mới nghĩ như vậy, Trữ vương đã giúp hắn giải khai hoài nghi, lão thở dài một tiếng, trên mặt không giấu vẻ buồn bã và thất vọng.

“Không giấu thái tử điện hạ, Ngạo nhi đã một tháng nay chưa về vương phủ, bốn vương cũng không biết hắn đã đi đâu. Đứa nhỏ này luôn khiến bốn vương phải lo lắng.”

Một tháng chưa về vương phủ, một tháng trước, chính là cái lần mà TDD cùng Bắc Thần Ngạo gặp mặt, lẽ nào kể từ sau hôm đó, hắn không về lại vương phủ, vậy rốt cuộc là hắn đã đi đâu?

Mà TDD lúc này lại chạy đi nơi nào rồi?

BTH nghe Trữ vương nói như vậy, cũng không tiếp tục quấy rầy nữa, trực tiếp đứng lên: “nếu lục đệ đã không có ở phủ, vậy bốn vương cũng không làm phiền nữa, nhưng ta muốn hỏi nốt một việc? thái tử phi hôm nay có đến đây không?”

Trữ Vương không dám chậm trễ, ngay lập tức trả lời.

“Thái tử phi? Không có, lẽ nào thái tử phi không ở thái tử phủ?”

BTH chăm chú nhìn biểu tình của Trữ vương, muốn tìm ra một tia xảo trá nào trong đó, nhưng sự kinh ngạc trên khuôn mặt lão, làm cho hắn tin là TDD không đến vương phủ tìm Bắc Thần Ngạo, lúc này trong lòng ngoại trừ thất vọng ra, còn có một tia vui mừng.

Nhưng là, TDD không đến tìm BTN, vậy rốt cuộc nàng đã đi đâu? Hiện giờ trời cũng tối rồi, một thân một mình nhớ gặp phải nguy hiểm gì, biết làm thế nào?

Hắn thật sự tức giận, sao nàng lại có thể tùy tiện ra khỏi thái tử phủ như vậy, nhưng hắn càng giận bản thân mình, là hắn làm cho nàng tức giận bỏ đi.

“Thái tử phi hôm nay xuất môn, bốn vương nghị chắc bây giờ cũng đã hồi phủ rồi, vậy bốn vương cáo từ, không quấy rầy nữa.” BTH vừa nói xong liền trực tiếp rời đi, trước khi đi còn quay đầu nhìn Trữ vương, trong lòng dường như lại đang suy đoán cái gì.

Sau khi BTH rời đi, nét cười trên khuôn mặt trữ vương cũng không còn nữa, đổi lại là một khuôn mặt lãnh khốc vô tình.

TDD không ở trong thái tử phủ? Nhìn sắc mặt lo lắng của BTH, lẽ nào TDD đã bỏ đi?

“Phải một nhóm người, diệt trừ TDD cùng tên phản bội kia cho ta.” Trữ vương dường như đã đoán ra việc gì, người cứu BTN đi, khẳng định cùng TDD có quan hệ, như vậy, tên phản bội kia lúc này chắc chắn đang ở cùng TDD, vừa hay, có thể một lần giết gọn cả hai.

Ở một nơi khác, BTN kéo TDD đến một vách núi, TDD hoài nghi nhìn xuống đáy vực, nàng không biết BTN mang nàng đến đây làm gì, lẽ nào muốn tìm đến cái chết?

“Chúng ta đến vách núi này làm gì? Người sẽ không phải là muốn...” TDD nhìn nụ cười trên khóe miệng của BTN, lo lắng hỏi, lời còn chưa nói xong, BTN đã kéo nàng nhảy xuống.

____ Hồng Trần ____

108. Chương 108: Hắc Diễm Môn

Đang lúc TDD cho rằng bản thân sẽ rơi xuống nơi gần hồ nước, Bắc Thần Ngạo đột nhiên bám vào một cái dây leo cạnh vách núi, dường như biết là dưới chân có một vách đá nhỏ, nhẹ nhàng nhảy vào hang động bên trong vách đá.

“Đây....đây là nơi nào?” TDD kinh ngạc mở to mắt, trước mắt có một cánh cửa bằng đá, nàng thật sự không ngờ, dưới vách núi này, hóa ra lại có một nơi bí mật như vậy.

Bắc Thần Ngạo nhanh chóng xoay tròn đá trên vách, không gian đột nhiên vang lên mấy tiếng, tiếp đó cánh cửa bằng đá chậm chậm mở ra, một luồng ánh sáng chói mắt từ bên trong hắt ra, làm TDD nhất thời không mở nổi mắt.

TDD còn chưa kịp phản ứng đã bị Bắc Thần Ngạo kéo đi vào bên trong, sau đó cánh cửa lập tức đóng lại.

Mấy người ám vệ một thân hắc y đứng ở cạnh cửa, trong một khắc cánh cửa mở ra, nhất loạt đều nâng cao tinh thần cảnh giác lần chiến đấu, chỉ sợ có kẻ thù xâm nhập, khi nhìn thấy rõ đó là Bắc Thần Ngạo mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Môn Chủ” mọi người đồng loạt cung kính hô, sự chú ý của họ không hẹn mà cùng di chuyển sang nữ nhân nhỏ nhắn đứng ở sau lưng Bắc Thần Ngạo, đây là lần đầu tiên môn chủ dẫn nữ nhân trở về, nàng ta rốt cuộc là ai?

Lúc nhìn thấy 2 bàn tay đang nắm chặt của TDD và Bắc Thần Ngạo, mới bừng tỉnh đại ngộ, người này hóa ra không phải người ngoài, mà là nữ nhân của môn chủ.

TDD đang muốn hỏi BTN, lại nhìn thấy ánh mắt bất thường của mấy người ám vệ phía trước, nhất thời cảm thấy đau đầu. Đám nam nhân này sao lại có thể dùng ánh mắt như thế nhìn nàng chứ? Giống như đang nhìn xem chỗ thịt lợn này đáng giá bao nhiêu tiền.

“Ừ, các người tiếp tục làm việc của mình đi.” Bắc Thần Ngạo gật gù đầu, sau đó không thèm để ý đến ánh mắt bí ẩn của ám vệ, trực tiếp kéo TDD vẫn còn đang ngỡ ngàng đi đến phòng của mình.

Ngay khi thân ảnh của hai người vừa biến mất, mấy người ám vệ liền tập trung lại, bắt đầu bàn luận về mối quan hệ giữa BTN và TDD, trong lòng cũng đã chắc chắn, TDD chính là nữ nhân của BTN, cũng chính là nữ chủ nhân của môn phái.

Trong phòng, TDD dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc xen lẫn hoài nghi nhìn BTN, dường như đang đợi một lời giải thích từ hắn.

Vừa mới bước vào cửa liền nghe thấy một đám ám vệ gọi BTN là môn chủ, vừa mới, trên đường trở về phòng, nàng đã quan sát rất kỹ, môn phái này không đơn giản chỉ là một môn phái nhỏ bình thường, cảm giác dường như đã được lập ra từ rất lâu rồi, hơn nữa cái loại khí tức bức người toát ra từ những người trong môn phái, nàng có thể khẳng định, môn phái này tuyệt đối có tiếng trên giang hồ.

Chỉ là, BTN là môn chủ ở đây, đây là do hắn sáng lập, hắn không phải là hoàng tử sao?

Sao có thể có năng lực quản lý một môn phái to như vậy, thêm vào đó, thế lực của hắn rõ ràng đã quá cường đại, còn hà tất phải ở bên cạnh lão tặc trử vương để giữ an toàn.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào, là lực hoàng tử của hoàng thất, cũng là uyên ương hồ điệp, hiện tại lại là môn chủ của một môn phái.

“nàng rất hoài nghi thân phận của ta sao?” BTN sao có thể không biết TDD đang nghĩ gì, hắn nhìn thấy nàng gật đầu, sau đó liền chậm rãi giải thích cho nàng nghe.

“kỳ thực Hắc Diễm Môn này, ta đã sớm tiếp nhận từ năm 14 tuổi, nghĩa phụ đã từng vì muốn ta trở nên can đảm, ác độc mà ném ta vào trong rừng, lúc đó ta ở trong rừng chờ 10 ngày 10 đêm, ta không những không thể ra khỏi rừng, ngược lại còn rơi vào hang sói, mà tiền môn chủ của Hắc Diễm môn, cũng chính là sư phụ của ta, đã cứu ta thoát chết, lúc đó ta chỉ mới 13 tuổi. Về sau, nghĩa phụ cho rằng ta đã mất mạng ở trong rừng, nhưng thật ra, ta là theo sư phụ cùng trở về Hắc Diễm môn, sư phụ dùng tất cả tâm huyết của mình truyền dạy võ công cho ta, trước khi chết người còn giao lại Hắc Viêm môn cho ta quản giáo. Khi ta trở về bên cạnh nghĩa phụ, đã là chuyện của 3 năm sau, mà việc ta là môn chủ của Hắc viêm môn, nghĩa phụ đến bây giờ vẫn còn chưa biết”

____ Hồng Trần ____

109. Chương 109: Nữ Nhân, Nàng Là Đang Thương Tâm Vì Ta Sao?

TDD chăm chú nghe hắn kể lại, nhìn thấy biểu tình thống khổ cùng giãy giụa trên gương mặt Bắc Thần Ngạo, nàng dường như cũng có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của hắn, không ngờ trên thế gian lại có người tàn nhẫn như vậy, ném đứa con của mình chỉ mới 13 tuổi vào rừng sói, đây hoàn toàn không phải là muốn rèn luyện hắn, mà chính là đẩy hắn vào chỗ chết.

Thật không ngờ lão Trử vương này còn có thể ác độc như thế.

Nếu như, không nghe thấy những lời này của Bắc Thần Ngạo, e rằng nàng sẽ bị nụ cười hiền lành giả tạo kia của lão ta lừa gạt.

“Nghĩa phụ của người nếu đã nhẫn tâm vứt bỏ người giữa rừng sói, vậy người còn vì cái gì vẫn muốn trở lại bên cạnh lão ta?” TDD nhìn hắn hỏi.

Nếu như là nàng, nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhận người như vậy làm cha.

Bắc Thần Ngạo nhìn thấy khuôn mặt trắng nhỏ của nàng đang bộc lộ vẻ giận dữ, hỏi ra một câu: “Nếu là nàng....có sợ đàn sói không?”

TDD bị hấn hỏi một cách đường đột như vậy, nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp trả lời.

“Sợ chứ! Tại sao không sợ? nói đến sói, ánh mắt sắc nhọn của chúng khi nhìn thấy chúng ta thật khiến người ta rét run, chúng như muốn ăn tươi nuốt sống, uống máu con mồi, ai có thể không sợ.”

TDD tự mình tưởng tượng, lại không biết sự sợ hãi của nàng đã thật sự đả kích người nam nhân trước mắt.

Bắc Thần Ngạo ánh mắt vẫn chăm chú nhìn biểu tình giả dạng sợ hãi của nàng, tuy hấn biết TDD lúc này là đang cố ý, nhưng chính là, nếu như nàng thật sự nhìn thấy hình dáng xấu xí của mình, còn có thể giả vờ mà đùa cợt như lúc này không?

“Nghĩa phụ là người đã nuôi ta từ nhỏ đến lớn, về tình về lý ta cũng nên hiếu thuận với ông ta.” Bắc Thần Ngạo tiếp tục nói, ngoài cảm tình này ra, chủ yếu nhất vẫn là thuốc giải trong tay lão.

Hiện tại, năm ngày sau chính là ngày trăng tròn, hấn nên làm thế nào đây?

“ta khinh! Nghĩa phụ của ngươi hoàn toàn là một lão tặc máu lạnh, ngươi còn hiếu thuận lão.” TDD tặng hấn một ánh mắt khinh thường.

Nàng thật muốn bỏ đầu của Bắc Thần Ngạo ra, xem rốt cuộc bên trong đấy chứa cái gì, rõ ràng bản thân chịu nhiều ủy khuất như vậy, vẫn còn muốn nói giúp hấn.

Bắc Thần Ngạo nhất thời cảm thấy cao hứng, nhìn nàng: “nữ nhân, nàng là đang thương tâm vì ta sao?”

“Ai thương tâm vì ngươi.”

TDD không nghĩ ngợi liền trực tiếp phản bác, nhưng chỉ có nàng biết, vừa mới nàng quả thật đau lòng thay cho Bắc Thần Ngạo, tuy nhiên, nếu đối lại là người khác, nàng cũng sẽ đau lòng sao, một người nam nhân từ nhỏ liền bị nghĩa phụ của mình khống chế, thậm chí hấn tâm đem hấn ném vào chỗ nguy hiểm.

Lẽ nào, bởi vì như vậy, mới tạo nên một Bắc Thần Ngạo với tính cách lạnh lùng như bây giờ.

“đúng rồi, nàng biết võ công sao?” đang lúc TDD lâm vào trầm mặc, Bắc Thần Ngạo đột nhiên hỏi.

Hấn vừa mới ở trong vương phủ, hoàn toàn không ngờ được TDD sẽ tới cứu hấn, càng không thể ngờ TDD có thể lên được vào vương phủ.

“biết một chút” TDD khiêm tốn dùng ngón tay gơ lên, cười cười nói.

Bắc Thần Ngạo nhìn nàng, biết một chút?, biết một chút thì lúc bay qua tường vào vương phủ sớm đã bị ám vệ giết chết rồi, còn có thể có cơ hội ngồi đây cười với hấn sao?

Xem ra, TDD quả thực không phải là một nữ nhân đơn giản, thảo nào Trữ vương lại ra sát lệnh đối với nàng.

“Trữ vương tại sao lại muốn dùng thuốc khống chế ngươi?” TDD hoài nghi hỏi.

Trong mắt Bắc Thần Ngạo nhất thời xuất hiện một tia kinh ngạc, TDD tại sao lại biết việc trữ vương dùng thuốc với hấn?

“Nàng biết?”

“Biết! ta thật ra đã nghe được cuộc đối thoại của các ngươi, còn biết trữ vương muốn giết ta. Nhưng mà, ngươi thực sự trúng độc sao? Hiện tại vẫn không có thuốc giải, vậy ngươi phải làm thế nào?” TDD gật đầu, trực tiếp nói.

____ Hồng Trần ____

110. Chương 110: Nam Nhân Có Thê Tử Bỏ Trốn

Bắc Thần Ngạo sau khi nghe nàng nói, mới nhẹ lòng, hóa ra nàng chỉ nghe được lúc đầu, không nghe được đoạn sau của cuộc đối thoại.

Hắn hoàn toàn không phải trúng độc, mà là Trữ vương đã truyền máu sói được tinh chế vào cơ thể hắn, dẫn đến bộ dạng nửa người nửa thú của hắn như bây giờ.

Không có thuốc giải, mỗi tháng vào đêm trăng tròn, hắn đều phải chịu sự giày vò thống khổ trong ba ngày. Ngày đầu tiên hoàn toàn biến thành sói, ngày thứ hai sẽ khôi phục lại hình dáng con người, nhưng với ánh mắt và nanh sói vẫn còn đó, cộng thêm đôi tai sói, hắn cũng không thể ra ngoài, ngày thứ ba thì cũng coi như đã khôi phục gần hết, duy chỉ còn màu mắt và nanh sói là không mất đi, mà vào ngày cuối cùng, hắn phải dùng máu của xử nữ mới có thể khôi phục lại hoàn toàn.

“không sao, ta sẽ nghĩ cách.” Bắc Thần Ngạo hoàn toàn không bận tâm nhìn TDD nói, hắn không hy vọng TDD sẽ vì việc này mà lo lắng, càng không muốn TDD đặt hết suy nghĩ lên vấn đề thuốc giải, nếu không thì, với sự miễn cảm của TDD, khẳng định nàng sẽ phát hiện ra việc hắn là người sói.

TDD vẫn cảm thấy có phần lo lắng thay hắn, nàng không biết BTN rốt cuộc là trúng kịch độc gì, kỳ thực trên đường họ trở về đây, nàng đã bí mật kiểm tra tình trạng thân thể của hắn, ngoại trừ một vài nhân tố không đáng ngại, dẫn đến hỏa khí trong người quá lớn ra, hoàn toàn không có gì gọi là bất thường.

Đương nhiên TDD không biết, cái mà nàng gọi là hỏa khí, chính là “ham muốn” của hắn, nàng không hề biết, thân thể phần nộn mỏng manh của nàng, đối với hắn có bao nhiêu sức hấp dẫn, hắn phải nhẫn nại rất nhiều mới có thể không đem thân thể của nàng ra để dập tắt dục vọng của hắn.

Bắc Thần Ngạo cảm thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, ngay lập tức đứng lên.

“được rồi, có gì để mai nói tiếp, đêm nay nàng ngủ ở đây, nghỉ sớm một chút.” Vừa nói xong, liền trực tiếp quay người đi ra ngoài.

TDD đột nhiên nghĩ đến một việc vô cùng quan trọng, vội càng kéo cánh tay của hắn lại.

“còn có một việc, ta muốn hỏi ngươi.” Nàng nhìn hắn nói.

Bắc Thần Ngạo cũng dừng lại cước bộ, cánh tay cũng giật nhẹ một cái, lẽ nào TDD muốn hỏi về chuyện uyên ương hồ điệp?

“Ân” hắn gật gật đầu, biểu thị nàng cứ nói tiếp.”

“Tại sao người mà ngươi ra tay đều là những thiên kim tiểu thư nhà quan phủ, có âm mưu gì đúng không?” TDD nhìn chăm chăm Bắc Thần Ngạo, không bỏ qua bất kỳ một biểu tình nào trên khuôn mặt hắn.

Bắc Thần Ngạo nhìn nàng một lúc, cuối cùng mới nói ra một câu, làm cho TDD vô cùng ngạc nhiên.

“Trữ vương muốn âm mưu đoạt vị.”

Ở một nơi khác. Thái tử phủ—

Bắc Thần Hàn sắc mặt vô cùng khó coi ngồi trong gian chính của Duyệt Tâm Các, ánh mắt trừng lớn nhìn đám thị vệ đang quỳ trước mặt.

“Người đâu?” chỉ vồn vện hai từ lạnh lùng, lại làm cho đám thị vệ toàn thân phát lạnh, dường như cảm thấy bản thân mình sắp lãnh án tử hình rồi.

Nhưng cho dù họ có sợ hãi bao nhiêu, vẫn phải có người tiến lên báo cáo, thế là người lãnh đạo đám thị vệ run rẩy ngẩng đầu lên, ai kêu hắn bình thường tiền công nhiều hơn người khác, đương nhiên vào lúc chịu trận, hắn sẽ là người đầu tiên.

Thật đúng là chết vì tiền mà!!!

“hồi...hồi bẩm thái tử điện hạ, chúng nô tài vẫn chưa tìm được thái tử phi.” Thủ lĩnh thị vệ nhìn ánh mắt ngày càng sắc nhọn của Bắc Thần Hàn, bị dọa đến nổi tiểu ra quần.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy biểu tình khủng bố như vậy của thái tử điện hạ, người ta đều nói tình yêu sẽ làm nữ nhân mất đi lí trí, nhưng bây giờ bọn hắn có thể khẳng định, tình yêu cũng có thể khiến cho nam nhân mất đi lí trí, lại càng thêm khủng bố, giống như vị đang ngồi trước mắt này, một nam nhân có thể tử bỏ trốn, nhìn xem nhìn xem, nhìn cái biểu tình vừa mất mát vừa phẫn nộ, liền biết thương tổn vô cùng sâu sắc.

____ Hồng Trần ____

111. Chương 111: Ép Buộc Tdd Về Phủ

Bắc Thần Hàn vẻ mặt u ám trừng mắt nhìn đám thị vệ trước mắt khiến toàn thân họ phát run, thật đáng chết, nữ nhân này thật sự định không quay trở về sao.

Tiểu Thúy lúc này đang đứng núp ở một bên cũng vô cùng lo lắng, thái tử phi sao lại không nói tiếng nào liền rời phủ chứ, mà nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng ở bên ngoài ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, thì phải làm thế nào?

Tiểu Thúy còn đang lo lắng, đột nhiên bị ánh mắt lạnh lùng của BTH nhìn đến, bị dọa đến nổi vội vàng quỳ xuống.

“Thái tử điện hạ tha mạng, nô tì lúc đó đã cố gắng ngăn cản thái tử phi, nhưng đều vô ích.” Tiểu Thúy toàn thân phát run, gương mặt trắng bệch cầu xin tha mạng, chỉ sợ BTH sẽ trút giận lên đầu nàng.

BTH nhìn chằm chằm Tiểu Thúy, đột nhiên nghĩ ra một chủ ý không tồi.

“Dem Tiểu Thúy giam vào ngục,ngay lập tức ra ngoài dán cáo thị và tranh vẽ, nếu Thái tử phi hạn trong 3 ngày không trở lại phủ, liền xử Tiểu Thúy tội chết.” BTH lạnh lùng nhìn Tiểu Thúy đang không ngừng cầu xin bị đám thị vệ kéo lôi ra khỏi Duyệt Tâm Các.

Hắn không tin, TDD thật sự sẽ không màng đến tính mạng của Tiểu Thúy mà bỏ trốn, hắn tin tưởng, nàng rất nhanh sẽ trở lại để cứu nha hoàn tâm ái của mình. Vừa nghĩ đến khuôn mặt trắng nhợt phẫn nộ nhưng không dám kháng nghị của nàng, khóe miệng hắn bất giác cong lên.

Ba ngày, sẽ qua nhanh thôi.

Nhưng BTH đã đánh giá TDD quá thấp rồi. Lúc này, đang có một nữ nhân đứng trước tờ cáo thị và bức tranh vẽ, chăm chú đọc.

“Đáng hận, dám lấy Tiểu Thúy ra để uy hiếp ta, cũng quá dê tiện rồi!” TDD thấp giọng chửi thề.

Bắc Thần Ngạo cười trên lưng một con ngựa đi đến bên cạnh nàng, nhìn nhìn tờ cáo thị một lúc, hoàn toàn không dám tin BTH có thể dùng phương thức này để ép buộc TDD về phủ.

“DD, nàng có muốn quay về không, nàng không về, nha hoàn đó chắc chắn sẽ vì nàng mà mất mạng.” BTN nhìn TDD nói, nội tâm cũng khản trương theo.

Hôm nay hai người bọn họ dự định đi Đông Hưng quốc một chuyến, còn muốn tiến cung diện kiến Đông Hưng hoàng đế để giải quyết sự việc của Lãnh Phúc Hương, nhưng thật không ngờ lại vô tình nhìn thấy tờ cáo thị của BTH.

Hắn cũng không biết TDD lựa chọn như thế nào, dù sao đó cũng là một sinh mạng vô tội.

“Không cần, chúng ta xuất phát thôi!” TDD bình thản nói.

Nàng nhanh chóng ghi dưới bức chân dung một hàng chữ đỏ, sau đó trèo lên lưng ngựa, cùng BTN phóng đi, rời đi khỏi Thiên Liệt Quốc, chạy về hướng Đông Hưng quốc.

ở cổng thái tử phủ, tiểu thúy đang không ngừng run rẩy quỳ dưới nền đất, toàn thân bị trời không thể nhúc nhích, hôm nay chính là ngày cuối, đợi đến giờ sủ, nếu TD vẫn còn không xuất hiện, BTH thật sự sẽ dùng hình đối với Tiểu Thúy.

“Thái tử điện hạ tha mạng! thái tử điện hạ tha mạng...” Tiểu Thúy khắp mặt toàn là nước mắt nói.

BTH hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin của nàng, ánh mắt lạnh lùng quét qua các đám đông tụ tập gần đó, xem có thể tìm thấy thân ảnh của TDD lẫn trong đó không, nhưng bất luận hẩn nhìn kỹ như thế nào, cũng không hề phát hiện thấy TDD.

Lẽ nào nàng không định trở về, lẽ nào nàng thật sự không màng đến sự sống chết của Tiểu Thúy.

“Hành hình” hai chữ lạnh lùng từ đôi môi mỏng phát ra.

Tiểu Thúy lúc này sắc mặt càng trở nên tái nhợt, khóc vô cùng thảm thiết, nàng thật sự không ngờ được thái tử phi lại bỏ mặc mình, nhưng nàng cũng đã chấp nhận rồi, dù sao cùng chỉ là mạng của một nô tỳ, thân là một kẻ hạ tiện, hoàn toàn đáng để chủ tử quan tâm.

BTH nhìn tên thị vệ với cánh tay lực lưỡng, khi đang chuẩn bị hạ đao xuống, đột nhiên có ám khí được ném ra, làm thanh đao trên tay thị vệ rơi xuống.

BTH nhìn thấy cảnh này, nội tâm dâng lên một niềm vui sướng, ngay lập tức quay người nhìn về hướng của.

“Duyệt Duyệt” hẩn kinh hỉ hét lên một tiếng, nhưng khi nhìn thấy người đi vào, vui sướng nhất thời bị dập tắt.

____ Hồng Trần ____

112. Chương 112: Có Tin Tức Của Thái Tử Phi Rồi

Người đến không phải TDD, mà là tam hoàng tử Bắc Thần Lãm.

“tam đệ, sao lại là đệ?” BTH che dấu ánh mắt thất vọng dưới lớp vỏ lạnh lùng, ngữ khí cũng bởi vì thất vọng mà có chút lạnh đạm.

TDD cuối cùng vẫn không quay về thái tử phủ, vậy nàng rốt cuộc là đang ở đâu? Đã bốn ngày rồi, trong bốn ngày vừa rồi, trong đầu hẩn toàn là bóng dáng của TDD, nụ cười hồn nhiên của TDD.

Hẩn thật đúng là tên hỗn đản, rõ ràng biết cá tính của TDD là ăn mềm không ăn cứng, hẩn cứ nhiên lại bởi vì bực bội trong lòng mà không để ý đến nàng, chẳng trách TDD thật sự tức giận, còn bỏ đi, bây giờ thì tốt rồi, nàng nhất định sẽ không quay lại, mà hẩn cũng không cách nào tìm được nàng.

“Hoàng huynh, chỉ là một nô tỳ mà thôi, không cần bởi vì liên quan đến TDD mà đổ hết tội lỗi lên đầu người khác.” Bắc Thần Lãm khuyên nhủ.

Hẩn đã biết việc TDD bỏ đi, hôm nay đến đây cũng là muốn nhìn xem TDD đã hồi phủ chưa, chỉ là còn chưa nhìn thấy TDD, đã trông thấy một màn kinh dị.

BTH còn chưa trả lời, Tiểu Thúy đã vội mở miệng cầu cứu.

“Tam hoàng tử, xin cứu nô tỳ, nô tỳ không muốn chết, Tam hoàng tử cứu mạng.” chỉ cần có một tia hy vọng, nàng sẽ không bỏ qua, cái gì nói được đều nói, nàng vẫn còn trẻ như vậy, thật sự không muốn chết.

BTH một lời cũng không nói, kỳ thực hẩn không phải thật sự muốn giết Tiểu Thúy, chỉ là hy vọng dùng biện pháp này để buộc TDD trở về, nhưng không ngờ chiều nay đối với TDD là vô dụng.

Hẩn quay đầu lại, một lần nữa nhìn vào trong đám người bên ngoài kia, quả nhiên vẫn không phát hiện ra thân ảnh của TDD, đột nhiên có một tên thị vệ tiền từ ngoài vào, vội vàng chạy đến bên cạnh BTH, lúc nhìn thấy Tiểu Thúy không xảy ra chuyện gì, cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi.

“Thái tử điện hạ, có tin tức của thái tử phi rồi.” thị vệ nhanh chóng đến gần BTH nhỏ giọng nói, sau đó mang bức họa trên tay giao cho BTH.

BTH vừa nghe thấy ba chữ “thái tử phi”, không nói lời nào liền giật lấy bức họa, đột nhiên nhìn đến giò chữ đỏ bên dưới, quả thực là nét chữ của TDD, hấn căng thẳng nắm chặt bức họa, đọc kỹ giò chữ đỏ.

“hoàng huynh, sao rồi?” Bắc Thần Lãm hoài nghi nhìn BTH.

BTH thu lại bức họa trên tay, quay người nhìn về phía mấy tên thị vệ cùng Tiểu Thúy: “thả Tiểu Thúy ra, từ hôm nay các mama phải chăm sóc tốt cho Tiểu Thúy, nếu nàng xảy ra chuyện gì, thì mang đầu đến gặp bốn vương.”

BTH chỉ lạnh lùng nói ra mấy câu, liền quay trở lại Duyệt Tâm Các, cũng không nói thêm lời nào, Bắc Thần Lãm nhìn theo bóng dáng của hấn, khắp mặt đều là vẻ mờ mịt hoang mang, sao vừa mới vẫn còn ra sát lệnh, hiện lại đột nhiên đổi tính rồi.

BTH sau khi trở lại Duyệt Tâm Các, đem bức họa đặt lên trên bàn, trên tờ giấy màu trắng, dòng chữ màu đỏ bắt mắt kia lại càng hiện lên một cách rõ ràng trước mắt hấn.

[biến thái, ta có việc phải đến Đông Hưng Quốc một chuyến, nếu sau khi ta trở về, phát hiện Tiểu Thúy mất đi một sợi tóc, thì người chuẩn bị tâm lý nhận hưu thư của ta đi. Tô Duyệt Duyệt đáng yêu]

Nhìn dòng chữ đỏ đó, hấn cũng có thể nghĩ được, vì sao tên thị vệ lúc cầm bức họa tiến vào sắc mặt lại quái dị như vậy, TDD cư nhiên dám viết những lời này dưới tờ cáo thị, còn dám viết ra hai chữ “Hưu thư”, e rằng rất nhiều người đã đọc được dòng chữ này, mà tin tức hấn thả Tiểu Thúy được lan truyền, càng có thể chứng minh hấn chính là một thái tử sợ vợ.

“DD, ta nên xử nàng như thế nào đây?” BTH bắt đầu dĩ thử dài.

Đông Hưng quốc, TDD đến Đông Hưng quốc làm gì? Hơn nữa, nàng một thân một mình, không hiểu rõ những vùng đất bên ngoài, nàng sao có thể một mình đến Đông Hưng quốc, lẽ nào có người đi cùng nàng sao?

Đáng chết, phải chăng là Bắc Thần Ngao.

“Người đâu. Chuẩn bị ngựa” BTH vội vàng ra khỏi Duyệt Tâm Các, hấn hiện tại một khắc cũng không thể chờ, chỉ nghĩ đến khả năng TDD sẽ đi cùng BTN, hấn liền cảm thấy khó chịu, còn có vị chưa.

Hồng Trần

113. Chương 113: Giúp Bốn Vương Có Được Hoàng Vị

Chiều tối, tại một tấm điện trong hoàng cung, có một đôi mẫu tử đang vừa cười vừa nói chuyện.

“Mẫu phi, gần đây sức khỏe của người như thế nào?” nam tử trẻ tuổi lo lắng hỏi.

Người phụ nữ trung niên lắc đầu cười cười, không muốn làm cho đứa con của mình lo lắng: “Mẫu phi không có việc gì, nhưng còn con, gần đây thời tiết chuyển lạnh, con nhớ mặc thêm nhiều áo, đừng để bị cảm lạnh.”

Nam tử trẻ tuổi cười dịu dàng nắm lấy bàn tay của mẫu thân, mới phát hiện bàn tay của nàng vô cùng lạnh.

“Mẫu phi, đám thái y tại sao lại vô dụng như vậy, đã uống bao nhiêu thuốc, sao thân thể người vẫn còn lạnh thế này.” Nam tử có chút phẫn nộ mắng chửi, trong thâm tâm càng vì mẫu thân của mình mà đau lòng.

“không sao, mẫu phi sẽ bảo cung nữ tặng thêm vài cái lò sưởi, bàn tay cũng sẽ không lạnh nữa, con đừng lo lắng.” bà vỗ vỗ tay của hấn, nhẹ nhàng an ủi.

Lúc này, có một cung nữ vội vàng chạy vào.

“Nương Nương, Trữ vương đến rồi.”

Trong mắt bà ngay lập tức xuất hiện một tia kinh hỷ, nhưng khi quay lại nhìn thấy sắc mặt thoáng chốc u ám của con trai, lại nhìn đến vẻ nhạo báng cùng khinh miệt trong mắt hắn, nội tâm cũng trùng xuống theo.

Người phụ nữ trung niên nắm chặt bàn tay của nam tử, khi đang định nói gì đó, nam tử đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Nếu mẫu phi và Trữ vương đã có việc muốn bàn bạc, vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

Vừa nói xong liền trực tiếp đi thẳng ra ngoài, lúc này Trữ vương cũng đang từ ngoài tiến vào, lúc lão nhìn thấy vị nam tử trẻ tuổi, khuôn mặt già nua nhất thời tràn ngập vẻ kinh hãi cùng kích động, nhưng đáp lại lão chỉ là một ánh mắt vô cảm của hắn.

“Trữ vương, đây là hoàng cung, tốt nhất nên chú ý thời gian ông lưu lại, còn có cả hình vi cử chỉ của ông.” Nam tử trẻ tuổi dừng lại ở trước mặt Trữ vương, sau khi lạnh lùng thốt ra một câu, liền bỏ đi.

Trữ vương nhìn theo bóng dáng lãnh đạm của hắn, trong tâm cũng cảm thấy bất đắc dĩ cùng đau lòng, lão thở dài một tiếng, sau đó quay người đi vào bên trong, khi vào đến nơi, người phụ nữ trung niên đã cho tất cả cung nữ lui xuống, cả một căn phòng rộng lớn chỉ còn lại bà và Trữ vương.

“Sao ông lại đến đây?” người phụ nữ có chút kích động đứng lên, lại bị Trữ Vương ấn ngồi trở lại.

“Nàng thân thể yếu đuối, nên ngồi xuống tốt hơn.” Trữ vương cũng ngồi xuống theo, lén lút nắm lấy bàn tay đã lạnh đi của bà, đau lòng nói: “Lan nhi, những năm nay vất vả cho nàng rồi, tuy con trai vẫn chưa chấp nhận ta, nhưng mấy năm nay ta có thể cảm nhận được, hắn đối với ta cũng không còn vẻ bài xích như ban đầu.”

“Nhưng, đứa trẻ này vẫn...” phụ nữ trung niên bất đắc dĩ thở dài, còn chưa nói hết đã bị Trữ vương ngắt lời.

“Không sao, như vậy là đủ rồi, ít nhất hắn không như lúc đầu muốn đuổi ta đi, ta nghĩ, chỉ cần ta giúp hắn có được hoàng vị, lúc đó hắn sẽ hoàn toàn tiếp nhận ta.” Trữ vương cười nói, trong đầu bất giác hiện lên cuộc nói chuyện giữa lão và nam tử trẻ tuổi.

Đêm hôm đó, lão đã nghe rõ ràng lời chấp thuận từ hắn.

“Muốn bốn vương tiếp nhận ông, cũng có thể, trừ phi bốn vương có được hoàng vị, chỉ cần ông có thể giúp bốn vương có được nó, bốn vương sẽ tha thứ cho tất cả chuyện mờ ám của ông và mẫu phi.”

Mâu quang Người phụ nữ trung niên nhất thời xuất hiện một tia do dự, kéo lấy tay của Trữ vương, thấp giọng nói: “nhưng việc này, ngộ nhỡ không cẩn thận, một nhà ba người chúng ta đều sẽ phải mất mạng.”

Mưu đồ cướp ngôi có thể bị xử vào tội chết, còn bị tru di cửu tộc, tuy Trữ vương đã lập kế hoạch nhiều năm, đến nay vẫn còn chưa bị phát hiện, nhưng chính là giấy không bọc được lửa, ngộ nhỡ có một ngày bị bại lộ, đến lúc đó, họ có chạy cũng không thoát.

“Lan nhi, đừng lo lắng, vì nàng cùng con trai, ta đã bố trí tương đối ổn thỏa rồi, chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa, rất nhanh thiên hạ này sẽ là của chúng ta, rất nhanh thôi” Trữ vương ánh mắt hiện lên vẻ ác độc.

Rất nhanh, bầu trời của Thiên Liệt quốc này, sẽ trở thành thiên hạ của gia đình Trữ vương hắn.

____ Hồng Trần ____

114. Chương 114: Nàng Chỉ Cần Hầu Hạ Một Mình Ta Là Đủ Rồi!

Mặt trời bắt đầu lặn về phía tây, ánh sáng của một nửa bầu trời đã bị dập tắt, có lẽ chỉ khoảng nửa canh giờ nữa, toàn bộ sắc trời sẽ trở nên âm u. lúc này một con tuần mã chạy vào trong rừng, BTN cùng TDD đã trải qua chặng đường mất mấy ngày, cuối cùng cũng tiến được đến địa phận của Đông Hưng quốc.

“DD, chỉ cần qua cánh rừng này, thì có thể nhìn thấy cổng thành rồi.” BTN nhìn xung quanh nói.

Bọn hạ cuối cùng cũng đến được Đông Hưng quốc rồi, vẫn còn kịp trước khi đến giờ máu sói trong người hần phát tác, Tối nay nó sẽ xảy ra, hần nhất định phải nhanh chóng đưa được TDD đến một khách điểm, sau đó rời đi 3 ngày.

TDD mệt mỏi ngẩng đầu, luôn cảm thấy phía trước có rất nhiều nguy hiểm đang đợi, mà xung quanh cũng có nhiều tia sát khí, không biết là nàng nghĩ quá nhiều hay tại mệt mỏi nên sinh ra cảm giác như thế.

“DD, nàng không thoải mái sao? Tại sao sắc mặt lại kém như vậy?” BTN giảm tốc độ của ngựa lại, lo lắng nhìn TDD đang ngồi ở trong lòng.

Mấy hôm nay bọn họ gấp rút chạy đến Đông Hưng quốc, đã bốn ngày, mà chỉ ngủ có 6 canh giờ, hiện tại cả 2 đều đã mệt đến đầu óc choáng váng rồi, cuối cùng hôm nay cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng là, chỉ có TDD.

“BTN, ta không sao, chỉ là có chút buồn nôn, có thể là tại đường đi quá xấu.” TDD nhẫn nại cảm giác buồn nôn nói, mấy hôm nay cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy buồn nôn, sự thèm ăn một chút cũng không có.

Có lẽ là tại quá mệt mỏi nên sinh bệnh.

“nhẫn nại một chút, sắp đến rồi.” BTN vừa nói xong, lại tiếp tục gia tăng tốc độ, chỉ hy vọng nhanh chóng đến được cổng thành trước khi trời tối.

Chỉ là đang lúc ngựa phi được một đoạn đường, BTN đột nhiên kéo ghim cương ngựa. TDD nhắm mắt, quay đầu nhìn thấy sắc mặt trầm trọng của hần, dường như cũng hiểu được phần nào.

“người cũng cảm nhận được?” TDD hoàn toàn không có một tia kinh ngạc.

BTN gật gật đầu, buông TDD ra, sau đó nhảy xuống ngựa, nhanh chóng nhặt một hòn đá dưới đất, sau đó lại tiếp tục nhảy lại lên lưng ngựa.

“DD, nắm chắc dây cương.” BTN đem tô TDD ôm ở trong lòng, quát mạnh vào thân ngựa, chạy nhanh về phía trước.

Đang lúc hai người chuẩn bị ra khỏi khu rừng, hàng chục mũi tên từ trong bụi rậm bay như mưa về phía BTN và TDD, chỉ là khi mũi tên còn chưa đến gần, đã bị ám khí của BTN đánh ra, đẩy ngược lại phía bụi rậm, sau đó còn nghe thấy rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Rất nhanh, một đám hắc y nhân ào ạt nhảy ra khỏi bụi rậm, lao thẳng đến chỗ BTN và TDD.

“BTN, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Trong mắt hắc y nhân tràn ngập sát khí, tay lăm lăm cây đao, to giọng hét.

TDD hơi quay đầu, nhìn BTN, ngữ khí có phần nhẹ nhàng nói.

“không ngờ nhân duyên của ngươi lại kém như vậy, đến giết người kia.” Nàng cười tà mị nói.

Chỉ là vừa mới nói xong, một giây sau lại có một hắc y nhân hét: “TDD, hôm nay cũng là ngày chết của ngươi, tuy nhiên, trước khi chết, còn phải thỏa mãn đám huynh đệ chúng ta đã.”

Sắc mặt TDD đột biến, tức hận trùng mắt nhìn đám hắc y nhân đang cười vô cùng buồn nôn, bên tai còn truyền đến tiếng cười của BTN.

“xem ra, thân thể của nàng vẫn còn rất có sức hấp dẫn nha, bọn chúng là dự định đem nàng cưỡng bức trước rồi mới giết, có cần ta giúp nàng một tay xử lý bọn chúng không? Nàng chỉ cần hạ một mình ta là đủ rồi.” hần cố ý ở bên tai mẫn cảm của nàng phả ra một cỗ nhiệt khí, càng tỏ ra vô cùng ám muội.

____ Hồng Trần ____

115. Chương 115: Có Thể Dem “tiểu Dưa Chuột” Của Người Hoại Đi Cũng Được

“Này nam nhân, nếu người không muốn phải nhớ lại cái cảm giác muốn cưỡng không được như lần trước, có thể đem “Tiểu dưa chuột” của người hoại đi cũng được.” TDD khinh bỉ giơ tay ra, ngay lập tức hất liền dùng tay che lại cái chỗ đó của mình, bên tai còn truyền đến tiếng rít lên của nam nhân.

BTN nhân lúc nàng thu tay lại, một tay chế trụ bàn tay trắng nhỏ đang có ý đồ xấu của nàng, trong thanh âm còn mang một tia căng thẳng.

“Nữ nhân, nàng muốn châm lửa cũng không sao, tin hay không ta có thể vừa giết địch vừa cường bạo nàng.” TDD cảm nhận được dục vọng của hắn ngày càng lớn, thậm chí còn chạm vào cái mông nhỏ của nàng, bên tai cũng không ngừng truyền đến tiếng hít thở gấp gáp, tục ngữ có câu, chơi với lửa rất dễ dẫn đến bị lửa thiêu quả không sai..

“Người đứng đắn một chút cho ta, địch nhân còn đang ở phía trước.” TDD vội vàng cắt đứt chủ đề ám muội này, thân người cũng không tự chủ ngồi tiến lên phía trước một chút, muốn tránh xa cái vật đang cương cứng của BTN, ai ngờ, mới vừa động thân lại vô tình chà sát vào phần thân của hắn, khiến ngọn lửa dục vọng ngày càng tăng, ngay lập tức bên tai truyền đến tiếng mắng chửi của nam nhân.

“Đáng chết, nàng cố ý, đừng có loạn động.” BTN mạnh bạo nắm lấy vạt eo của nàng, kéo nàng trở lại vị trí.

TDD tức giận trừng mắt nhìn hắn, nghiêm túc cảnh cáo: “người tránh xa ta ra một chút.”

Kỳ lạ, nam nhân cổ đại sao đều có thể dễ dàng liền cương như thế chứ, BTH cũng thế, giờ đến cả BTN, quả nhiên mấy vị hoàng tử bình thường không có việc gì làm, chỉ biết đắm chìm trong cuộc sống no đủ, lấy hoan ái làm thú vui, mới có thể dễ dàng đói khát như thế này!

BTN vô cùng tà mị dán sát vào tai của nàng, ác ý nói: “ Chính nàng là người châm lửa, vậy cũng nên có trách nhiệm dập lửa a”

Trong lời nói này có ý tứ, không những thế còn nồng đậm sắc ý, làm cho TDD nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp rút ra ngân châm, liếc nhìn phần thân của hắn.

“Có tin chỉ một giây nữa, ta sẽ khâu lại cái lỗ trên thứ đó của người.” TDD hận ý trừng mắt nói.

Quả nhiên, BTN vừa nghe xong lời này, sắc mặt cũng trở nên cứng ngắc đỏ lên, nữ nhân này cư nhiên có thể nói ra những lời xấu hổ như vậy, cái gì khâu lại cái lỗ trên thứ đó của hắn, đáng chết, con cháu của hắn còn phải dựa vào cái lỗ này để duy trì, sao có thể khâu lại chứ.

Lúc này, đám hắc y nhân đang đứng chặn ở phía trước, khắp đầu toàn là hắc tuyến, bọn chúng lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, rõ ràng sát thủ đang ở trước mặt, lại vẫn còn có tâm tình đùa giỡn, hoàn toàn không để bọn chúng vào trong mắt.

“hừ, ta nói hai người các người, chết đến nơi rồi, còn ở đó mà ân ân ái ái, thật khiến chúng ta buồn nôn.” Một tên không nhẫn nại to giọng hét, muốn đem sự chú ý của hai người trên lưng ngựa trở về.

“Người quản được sao? Buồn nôn....vậy thì đừng nghe nữa.” TDD cười tà mị nhìn đám hắc y nhân, vừa nói xong, một cây ngân châm ngay lập tức được bắn ra, làm cho tên hắc y nhân ban nãy muốn nghe cũng nghe không được, ngay cả mắt cũng không kịp nhắm lại, liền đi gặp diêm vương.

Trong mắt BTN xuất hiện một tia kinh ngạc, ngay cả hắn cũng không cảm nhận được TDD xuất thủ lúc nào, chỉ nhìn thấy tên sát thủ ngay lập tức ngã xuống, ban đầu vốn có hơn hai mươi tên, không ngờ mới chỉ trong một cái chớp mắt, chỉ còn lại 8 tên đang vô cùng kinh ngạc đứng ngây ngốc tại chỗ chờ chết.

Trên mặt mỗi tên đều là vẻ mặt sợ hãi, bọn chúng hoàn toàn không biết mấy người huynh đệ vì sao lại đột nhiên lăn ra chết, đang lúc bọn chúng định thần lại, lại nhìn thấy nét cười vô hại của TDD, nụ cười đó so với nụ cười của thần chết còn âm hiểm hơn nhiều.

“các anh em, lên...” Một tên hắc y nhân liều mạng xông lên, dù sao cũng là chết, không bằng trực tiếp xông lên, không chừng may mắn còn có thể sống sót trở về.

Nhưng, thái độ quyết tâm của chúng, rất nhanh liền bị TDD và BTN dập tắt, chỉ nhìn thấy một hòn đá bay qua, đâm trúng vào đầu của hắc y nhân, khiến cho bọn chúng thật sự không tình nguyện cùng không dám tin, liền quy thiên.

____ Hồng Trần ____

116. Chương 116: Bí Mật Của Btn(1)

Đêm khuya. Khách điểm—

BTN yên lặng đi vào bên trong phòng của TDD, hắn đi đến bên cạnh giường của nàng, nhìn khuôn mặt trắng nhợt đang say giấc của nàng, muốn sờ lên đó, nhưng lại sợ nàng tỉnh giấc.

Hắn giải một ít mê hồn tán lên mặt TDD, làm TDD hoàn toàn lâm vào hôn mê.

“Duyệt Duyệt” BTN nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt của nàng, trong đáy mắt tràn đầy sự phức tạp.

Trước lúc tối, hắn đã nói qua với TDD, bởi vì muốn tiến cung diện kiến, đầu tiên phải dâng tấu, cho nên bọn họ phải đợi mấy ngày nữa mới có thể tiến cung, mà hiện tại hắn có việc phải rời đi 3 ngày, trong 3 ngày này, để TDD ở khách điểm đợi hắn.

Đương nhiên, ba ngày này hắn không phải là có việc, mà là tối hôm nay là đêm trăng tròn, hắn chỉ có thể như thường lệ, trốn vào một chỗ nào đó, không để người khác phát hiện thân phận người sói của hắn.

Hắn nhìn TDD một lúc, sau khi xác định nàng đã ngủ sâu, mới yên tâm quay người rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi khách điểm, một thân ảnh nhỏ bé cũng rời đi theo, lén lút đi theo người ở phía trước.

TDD hoàn toàn không bị hôn mê, mê hồn tán đó đối với nàng mà nói, hoàn toàn không có tác dụng, cho nên nàng từ đầu đến cuối đều vô cùng tỉnh táo.

Tối nay BTN có việc phải rời đi, nàng luôn cảm thấy có gì đó mờ ám, đặc biệt là cả ngày hôm nay BTN đều vô cùng kỳ quái, giống như lo lắng lại giống như sợ hãi cái gì đó.

Cho nên, tối nay nàng âm thầm theo dõi hắn, muốn xem xem BTN rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Khó có thể nói, khéo hôm nay Uyên Ương hồ điệp lại xuất hiện rồi, không được! nhất định phải đi theo, nhất định phải ngăn cản hắn đi làm hại những cô nương khác.

Trong rừng rậm, TDD ngó nghiêng bốn phía, phát hiện bóng dáng phía trước đã biến mất không còn dấu tích.

“Kỳ lạ, vừa mới còn ở đây, sao đột nhiên lại không thấy rồi?” TDD hoài nghi tự lẩm bẩm.

Lấy thân thủ của nàng, không có khả năng đánh mất dấu vết được, hơn nữa vừa nãy BTN rõ ràng còn ở đây, sao chớp mắt liền không thấy nữa chứ.

TDD đi về phía trước mấy bước, đột nhiên nhìn thấy có một tảng đá lớn, mà đằng sau tảng đá đó dường như đang phát ra tiếng động gì đó, nàng đề cao cảnh giác, nắm chặt ngân châm ở trong tay, đề phòng xảy ra bất trắc.

Khi nàng tiến về phía trước hai bước, đột nhiên có một giọng hét vô cùng thống khổ từ đằng sau tảng đá truyền đến.

“Aaaa...”

thanh âm này, vô cùng quen thuộc, là tiếng của BTN.

TDD không dám chậm trễ, trực tiếp chạy về phía tảng đá, đi đến phía sau.

“BTN” khi nàng nhìn thấy người ở sau tảng đá, lập tức hét to.

Lúc này BTN ngồi trên mặt đất, thân thể cao to hoàn toàn trốn đằng sau tảng đá, còn không ngừng run rẩy, là đang nhẩn nại, cũng là sợ hãi. Mà khắp mặt của hắn đều là vẻ thống khổ cùng giãy giụa, đau đớn cắn chặt răng.

TDD nhìn thấy một cảnh này, đột nhiên đầu ông lên một tiếng.

BTN sao lại biến thành bộ dạng như vậy, hắn không phải nói có việc phải đi sao? Sao lại trốn ở đây, lại còn thống khổ như vậy?

Lẽ nào, độc trong người hắn đang phát tác.

“BTN, độc được phát tác sao? Nói với ta, ngươi có chỗ nào không thoải mái?” TDD lo lắng chạy đến trước mặt hắn, gấp gấp nắm lấy tay hắn, bắt đầu giúp hắn bắt mạch, muốn xác nhận xem có đúng là độc phát tác không.

Kỳ lạ, không có dấu hiệu của độc được, nhưng mạch tượng của hắn rất loạn, cảm giác giường như có một sức mạnh to lớn nào đó muốn bộc phát ra.

“DD, nàg nhanh đi đi, nhanh đi đi!” BTN khấn trương nói, ánh mắt màu đen cũng dần dần chuyển sang màu xanh lục, dường như đang dần dần biến thành một đôi mắt khác, khuôn mặt cũng đang co lại.

____ Hồng Trần ____

117. Chương 117: Bí Mật Của Btn(2)

TDD sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây, nàg rõ ràng đã trúng mê hồn tán rồi mà.

Hắn không thể để cho TDD nhìn thấy bộ dáng xấu xí này của mình, không thể. Nhưng là, hắn đã không còn sức lực để ngăn cản nữa rồi.

“ta không đi, không đi, ta sao có thể để người một mình chứ, người hắn là rất thống khổ, rốt cuộc là đau chỗ nào, mau nói với ta, chúng ta trở về tìm đại phi, để ta dìu người về.” TDD lo lắng nhìn hắn, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt hắn lúc này đã chuyển sang màu lục.

Tên BTN này thật đáng chết, rõ ràng đau đớn như vậy, còn muốn đuổi nàg đi.

Hắn rốt cuộc là trúng phải độc gì, tại sao lại thống khổ như vậy.

“nhanh đi đi, DD, cầu nàg nhanh đi đi” BTN điên cuồng hét lên, sau đó cùng răng cắn chặt môi của mình, cho dù đã bị cắn đến chảy máu, hắn vẫn không chịu nhả ra.

Nếu hắn bây giờ có đủ sức để nói, cũng chỉ có thể nói được mấy câu ngắn ngủn, còn lại hắn đã không thể nói ra lời nữa rồi.

Chỉ hy vọng, TDD có thể nhanh chóng rời đi, nếu không thì thật sự đã không kịp rồi.

Nhưng TDD sao có thể biết được sự đau đớn cùng khấn trương trong tâm hắn, nàg nghe thấy BTN đuổi nàg đi như vậy, cũng vô cùng phần nộ.

“BTN, ngươi có ý gì, nếu ngươi dám đuổi ta đi, ta ngay lập tức liền đoạn tuyệt với ngươi.” TDD tức giận trừng mắt nhìn hắn gầm lên.

Sau khi nói xong, ngay lập tức chạy đến bên cạnh BTN còn đang run rẩy muốn dìu hắn dậy, nhưng khi nàg vừa chạm vào tay hắn, mới phát hiện toàn thân hắn vô cùng nóng, giống như lửa đốt, vô cùng nóng rát.

“nhanh đi đi, cầu nàg” lúc này có thể nói ra lời đã là cực hạn của hắn.

TDD hoàn toàn không quan tâm lời nói của hắn, muốn đỡ hắn dậy, nhưng BTN ngay cả đứng cũng đứng không nổi.

Hắn nhìn thấy TDD vẫn như cũ không rời đi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nhú hai hàng lông mày, lúc này đã không thể nói gì được nữa rồi, người ngón tay lúc này đột nhiên biến thành móng vuốt sói, vô cùng sắc nhọn.

“aaaaaaaaaaaa” hắn không chịu được hét lên một tiếng.

Nghe thấy thanh âm thống khổ như vậy của hắn, TDD bỗng nhiên dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc này, TDD cuối cùng cũng chú ý đến đôi mắt của hắn, nàng có chút lặng đi, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, không tự chủ lùi lại mấy bước, kinh ngạc nhìn hắn.

Ánh mắt của BTN, sao lại biến thành màu lúc, sao có thể như vậy?

Ánh mắt dần dần dời đi, lại phát hiện mười ngón tay của hắn, cứ nhiên trở thành móng vuốt của động vật.

“aaaaaaaaaaaa” đang lúc TDD còn chưa hồi phục lại tinh thần, BTN lại vì quá đau đớn mà hét lên.

Một tiếng hét này, dọa cho tâm TDD cả kinh, cũng vô cùng lo lắng.

TDD kinh ngạc dần dần mở to mắt, cái mồm nhỏ bất giác cũng há ra, càng há càng to, nàng hoàn toàn không tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Nàng phát hiện ánh mắt cùng lông mày đang dần dần biến đổi, đặc biệt là lông mày, ngày càng đen, thậm chí còn dài ra. Nhưng cùng lúc lông mày biến dài, khuôn mặt anh tuấn ban đầu của hắn cũng dần dần biến thành xấu xí, sau đó chính là biến thành một khuôn mặt sói, đôi tai cùng cái đầu cũng biến đổi, rồi đến toàn thân, dưới con mắt còn đang kinh ngạc của TDD, biến thành một bộ lông rậm rạp.

Y bài trên người cũng sớm đã không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là một lông đen sì, một chiếc đuôi sói đột nhiên dài ra, còn không ngừng vẫy vẫy với TDD, dường như là đang chào hỏi nàng, cuối cùng hoàn toàn biến thành một con sói màu đen.

Tất cả cảnh tượng trước mắt, làm cho TDD không khỏi ngây người, cái mồm nhỏ giờ đây đã trở thành cái miệng lớn có thể nhét vừa một con gà, nàng kinh ngạc từng bước lùi về phía sau, hoàn toàn không dám tin.

BTN, sao lại có thể biến thành một con hắc lang?

____ Hồng Trần ____

118. Chương 118: Bí Mật Của Btn(3)

TDD khắp mặt là một bộ dạng ngây ngốc, không động đậy đứng yên tại chỗ.

“Hú....” BTN lúc này đã biến thành một con hắc lang, thống khổ đứng trên mặt đất kêu lên một tiếng, dùng ánh mắt khát vọng nhìn về mặt Kinh sợ của TDD.

Hắn biết, bất kỳ người nào nhìn thấy cảnh này, đều sẽ bị dọa cho sợ hãi, ngay cả TDD cũng không ngoại lệ.

Nghe thấy tiếng hú của con hắc lang, TDD ánh mắt chết lặng nhìn hắc lang trước mắt, chính là chỉ đứng nhìn hắn như vậy, một câu cũng không nói.

Trời ạ, đây thật sự làm nàng quá chấn kinh rồi, BTN cứ nhiên là một con hắc lang, hắn rõ ràng là người mà, sao có thể biến thành sói chứ.

Lẽ nào, đây chính là nguyên nhân khiến hắn thống khổ cùng sợ hãi, lẽ nào đây chính là nỗi khổ tâm của hắn, hắn không muốn để nàng nhìn thấy sự tình này.

“Hú....” hắc lang yên tĩnh nhìn TDD, hoàn toàn không bỏ qua bất kỳ biểu tình nào trên khuôn mặt nàng, qua một lúc lâu, tuyệt vọng kêu lên một tiếng, sau đó quay người chạy về phía trước, dự định mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa.

BTN đã không biết nên đối diện với TDD như thế nào, từ trên khuôn mặt của nàng, có thể nhìn ra bao nhiêu phần sợ hãi, nàng sợ hãi, nàng cũng giống như những nữ nhân khác, sợ hãi.

“Hú...” Thân ảnh của hắc lang dần dần biến mất trước mặt TDD, tiếng gầm cô đơn của hắn đã kéo suy nghĩ của TDD trở về.

Nàng thừa nhận, vừa nãy quả thực đã bị dọa cho kinh hãi, bởi vì nàng từ trước đến nay chưa từng gặp phải sự tình như vậy, một người hoàn toàn biến thành sói, thật sự quá kinh hãi rồi.

Nhưng, thân ảnh cô đơn cùng lạc lõng của BTN, đột nhiên đánh một đòn vào tim nàng, nàng cũng không biết tại sao, bản thân lại có cảm giác đau lòng như vậy.

Lúc này, TDD không tự chủ chạy về phía trước, đuổi theo hắn.

Hắn là sói thì đã sao, hắn vẫn là BTN.

“BTN, đừng chạy” TDD cũng không quản nhiều, trực tiếp chạy lại, khẩn trương ôm lấy thân hình to lớn của hắc lang.

Nàng ghét nhìn thấy hắn biến mất, càng ghét nhìn thấy vẻ cô đơn của hắn, nàng biết, lúc này tâm BTN khẳng định rất khó chịu, đường đường là một nam tử hán, đột nhiên lại biến thành một con sói, hẳn nhất định rất đau khổ.

Ánh mắt sắc bén màu xanh lục của hắc lang, hoàn toàn hiện lên vẻ cảm kích cùng rung động.

TDD không sợ hãi, nàng không để ý hắn là một con sói sao?

“Hú...” BTN kích động ngộ nguỵ, không ngừng rúc vào sâu trong lòng nàng, muốn biểu thị niềm hân hoan cùng vui sướng của hắn.

TDD cười cười, dùng bàn tay nhỏ bé của mình vuốt ve bộ lông màu đen của hắn, sau đó nhẹ nhàng sờ đầu hắn, hoàn toàn quên mất trong lòng mình là một BTN lãnh khốc.

Động tác ôn nhu của nàng, làm hắc lang vô cùng thoải mái, một mỗi mấy ngày, thêm nữa thể lực vào ban nãy cũng đã dùng hết, hắc lang rất nhanh liền thiếp đi trong lòng TDD.

TDD thân sắc phức tạp nhìn hắc lang đang say ngủ, đem bàn tay nhỏ của mình tiền vào trong bộ lông của hắn, lúc này nàng thật sự đau lòng, thật đáng thương, nàng không biết bản thân tại sao lại có tâm tình như vậy, loại cảm giác này, cũng giống như lúc nhìn thấy BTN bị thương, nhìn thấy BTN cô đơn cũng chính là như vậy.

Dường như cảm thấy cơ thể BTN run lên một chút, TDD vội vàng thấp giọng ní non bên tai hắn, an ủi hắn.

“Đừng sợ, bắt đầu từ hôm nay, ngươi còn có ta, ngươi không phải cô đơn 1 mình nữa.” lời này nói ra, TDD đột nhiên lặng đi, nàng cũng không biết tại sao lại có thể nói ra những lời này, nhìn con hắc lang đang nằm im trong lòng mình.

Hắn ngủ rồi, xem ra mấy lời vừa nãy hắn hoàn toàn không nghe thấy.

TDD yên tâm ôm lấy con sói, cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hơi ấm từ thân thể hắc lang, làm nàng cảm thấy ấm áp trong cái lạnh ban đêm.

____ Hồng Trần ____

119. Chương 119: Mắt Và Răng Nanh Của Người Phải Làm Thế Nào?

Hắc lang ở trong lòng, đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt màu xanh lục không ngừng chớp, sau đó có một giọt thủy châu ẩm áp không tự chủ chảy xuống, thấm vào bộ lông của hắc lang.

Đây là lần đầu tiên, hắn thật sự cảm nhận được cái cảm giác được quan tâm, được thương tiếc.

Nữ nhân này, sau khi đã biết bí mật của hắn, vẫn quan tâm hắn, niềm kích động cùng vui sướng này khó có thể diễn tả bằng lời, trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ.

DD, cảm ơn nàng—

Ba ngày rất nhanh cũng qua đi, BTN khôi phục lại dáng vẻ con người, nhưng đôi mắt màu lục cùng răng nanh sắc nhọn vẫn còn đó.

“Ngao, mắt cùng răng nanh của ngươi phải làm thế nào?” TDD cùng BTN khi vừa trở lại phòng trong khách điểm, ngay lập tức cởi bỏ mũ cùng áo choàng ở trên người ra.

Để tránh dọa người ở trong khách điểm, chỉ có thể dùng mũ để che đi khuôn mặt, không để cho người khác thấy được đôi mắt màu lục của hắn.

“Duyệt, ta cần máu của xử nữ mới có thể hồi phục lại nguyên trạng.” BTN ngói xuống, bắt đầu nói.

TDD đột nhiên tỉnh ngộ, máu của xử nữ?

“Ngao, ngươi sở dĩ làm Uyên ương hồ điệp, cũng là vì nguyên nhân này?” lời này không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Thảo nào BTN nói, sự trong sạch của mấy nữ tử đó không mất đi, hóa ra BTN chỉ muốn lấy máu của xử nữ. nhưng mà, bây giờ đi đâu tìm máu của xử nữ, lẽ nào lại muốn BTN làm uyên ương hồ điệp, làm hại nữ tử vô tội.

“Duyệt, e rằng ta lại phải đi làm uyên ương hồ điệp rồi.” BTN thần sắc phức tạp nhìn TDD.

“ngoài máu của xử nữ ra, thật sự không còn biện pháp nào khác sao?” TDD lo lắng muốn tìm giải pháp khác.

Nhưng BTN lắc đầu, chặt đứt hy vọng nhỏ bé trong lòng nàng.

Nếu có biện pháp khác, hắn đã sớm thoát khỏi sự khống chế của Trữ vương, cũng sẽ không có sự xuất hiện của uyên ương hồ điệp rồi.

Không biết qua bao lâu, trong đầu TDD kêu lên một tiếng, trong đầu nàng đã nảy ra một chủ ý.

“Duyệt, nàng đang cười cái gì?” BTN phát hiện ra nụ cười trên khuôn mặt nàng.

Chiều tối, trên đại lộ, trên một nơi nhiều người qua lại đang dán một tờ cáo thị đơn giản, thu hút sự chú ý của người đi đường.

Trên đó viết rõ ràng hai chữ [mua máu] quần chúng nhìn thấy hai chữ này, đều thở ra một hơi, bán máu? Chẳng khác nào không muốn sống nữa.

E rằng vừa bán xong liền quy thiên a!

Suy rất nhiều người nghĩ như vậy, nhưng ở trước cổng của một khách điểm người xếp thành hàng dài, toàn là các cô nương, nhỏ nhất 5 tuổi, già nhất 60 tuổi đều có, mỗi người khắp mặt đều là vẻ lo lắng.

Mà các nàng lo lắng, hoàn toàn không phải vì sợ bán máu xong sẽ chết, mà là sợ bản thân sẽ không được chọn mua.

Bởi vì họ chỉ bán một chút máu, liền có thể kiếm được 1500 lượng bạc, bách tính bình thường, thu hoạch một năm cũng chỉ được 20 lượng, số tiền này thật quá hấp dẫn rồi.

1500 lượng bạc này, cho dù là muốn mạng của họ, họ cũng nguyện ý, nhưng là, chỉ chọn một người, sau đó chỉ chọn thêm 5 người dự bị, làm bọn họ đều lo lắng bản thân không kiếm được chỗ bạc này.

TDD nhìn chăm chú các cô nương trước mắt, cũng làm một danh sách điều tra thân thể, cuối cùng chọn ra 6 nữ tử, mà nữ tử hiện đang cần tiền, là một cô nương khoảng 25 tuổi, bởi vì gia đình có phụ thân mắc trọng bệnh nên rất cần tiền, cho nên TDD trực tiếp đem cơ hội ngày hôm nay tặng cho nàng, sau đó đưa nàng lên lầu 2.

Mà 5 nữ tử còn lại cũng lưu lại phương thức liên lạc, đợi tháng sau TDD chủ động tìm đến.

120. Chương 120: Tình Huống Xấu Hổ

Trong gian phòng, TDD giúp nữ tử lấy máu, sau đó lúng túng dùng ngón tay giúp nàng ta phá thân, lấy ra máu xử nữ quý hiếm, sau đó mới vừa lòng đưa tiền cho nữ tử rời khỏi khách điếm.

Nàng vẫn có thể nhớ rõ, vừa mới lúc giúp nữ tử kia phá thân, ngón tay của nàng phát run, gương mặt cũng đỏ lên, cái sự xấu hổ này, khiến nàng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Mà nữ tử kia trước khi đi, còn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, giống như cho rằng đó là một sở thích của TDD.

TDD chỉ biết thở dài, sau đó cầm lấy máu đi đến phòng bên cạnh.

“Ngạo, nhanh lên, ta lấy máu cho ngươi rồi.” TDD nét mặt vô cùng gượng gạo, vội vàng đưa máu cho hắn.

BTN nhìn thấy máu tươi ở trong bát, từng ngụm uống vào trước mặt TDD.

Tuy TDD biết hắn phải uống máu, nhưng nhìn thấy bộ dáng một ngụm lớn nuốt xuống này của hắn, giống như máu tươi chính là một mỹ vị, làm cho TDD không tự chủ nuốt nuốt nước miếng.

“Muốn uống sao?” BTN chứa lại một chút máu trong bát đưa đến trước mặt nàng, cười cười nói.

TDD hoàn toàn không kịp phản ứng, ở trước mũi, mùi máu tanh nồng trực tiếp xông thẳng vào mũi nàng, nhất thời khiến dạ dày nàng nhộn nhạo.

“Oe..eeee” TDD ngay lập tức quay đầu sang chỗ khác, không chịu được che miệng lại, bắt đầu nôn.

BTN vội vàng đặt cái bát trong tay xuống, đi đến bên cạnh nàng.

“Duyệt, nàng không sao chứ?” hắn nhẹ nhàng vuốt lên lưng nàng lo lắng hỏi.

TDD sau khi nôn được một lúc, ngẩng đầu lên nhìn, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “còn dám hỏi, còn không phải tại bát máu đó, cái mùi buồn nôn như vậy, làm ta cũng muốn nôn.”

BTN vội vàng đẩy cái bát máu ra xa, mà đôi mắt màu lục của hắn cũng đang dần dần biến thành màu đen, hai chiếc nanh sói sắc nhọn cũng chậm rãi khôi phục lại như ban đầu, trở thành một người bình thường.

“Ngạo, ngươi lần trước nói Trữ vương muốn tạo phản là thật sao?” TDD ngồi lại vị trí cũ, đột nhiên nghĩ đến một việc vô cùng quan trọng.

BTN thần sắc phức tạp gật gật đầu, mấy ngày trước hắn từ chỗ thi đấu trở về kinh thành, vô tình phát hiện dưới trướng Trữ vương tập hợp rất nhiều quân đội, mưu đồ đã quá rõ ràng rồi, chỉ là hắn hoàn toàn không có cách nào ngăn cản.

“vậy chúng ta nhanh trở về hoàng cung bẩm báo với hoàng thượng, để ông ấy bắt trữ vương lại, như vậy hắn muốn lật đổ ngôi vị cũng không được.” TDD khấn trương nói.

Nếu đã biết Trữ vương muốn mưu phản, vậy thì phải giết chết hắn, như vậy dự báo vong quốc mà hoàng thượng lo lắng cũng sẽ không xảy ra nữa.

“Duyệt, không kịp nữa rồi, nếu ta đoán không nhầm, binh lực trong tay trữ vương lúc này đã vượt qua tất cả mọi người, hơn nữa những tướng sĩ dưới tay hắn, tối thiểu nhất cũng có 30 vạn, mà đại quân cũng phải có đến 80 vạn, e rằng không lâu nữa, hắn sẽ bắt đầu tấn công Thiên Liệt Quốc. lại thêm bên cạnh Trữ vương còn có nội ứng, nếu Trữ vương thật sự bị bắt, chỉ sợ đại loạn lập tức phát sinh.” BTN tỉ mỉ giải thích cho TDD nghe.

TDD nhất thời kinh ngạc, nói như vậy, Trong tay Trữ vương lúc này đã có hơn 100 vạn đại quân, vậy thật sự là không kịp rồi.

Nhưng, phải làm thế nào bây giờ? Lẽ nào thật sự đứng nhìn Thiên Liệt quốc bị hủy diệt, lẽ nào thật sự sẽ giống như lời Phật Di Lặc nói sao.

“vậy chúng ta phải làm thế nào? Cũng không thể ngồi chờ chết” TDD lo lắng hỏi.

BTN tiếp tục nói: “kỳ thực, lần này đến Đông Hưng quốc diện kiến, chủ yếu là muốn bàn điều kiện với hoàng đế Đông Hưng quốc, hiện tại có thể giúp Thiên liệt Quốc, chỉ còn lại có Đông Hưng quốc mà thôi.”

____ Hồng Trần ____

121. Chương 121: Ta Chỉ Là Muốn Trả Thù Bth

TDD suy nghĩ một lúc, đột nhiên như bừng tỉnh ra đại ngộ.

“Y của người, là muốn Đông Hưng quốc đi ngăn chặn Trữ vương, khiến cho binh quyền trong tay lão ngày càng suy giảm, mà phương pháp duy nhất, chính là làm cho Đông Hưng quốc tiến đến đánh Thiên Liệt quốc, đến lúc đó, Trữ Vương tự nhiên sẽ phải xuất ra đại quân của mình.”

BTN cười mỉm, trong mắt cũng tràn ngập vẻ tán thưởng, không ngờ TDD chỉ nói qua liền hiểu ý đồ của hắn.

“Không sai, binh lực của Đông Hưng quốc, tối thiểu cũng phải có 300 vạn, chỉ cần Đông Hưng quốc đồng ý, phái 50 vạn quân sang tấn công, như thế thì 100 vạn quân trong tay Trữ vương, sử phải ra chiến trường, mất đi một nửa, như vậy, hắn muốn tạo phản cũng không có khả năng.” BTN tiếp tục nói.

“Nhưng mà, hoàng đế của Đông Hưng quốc, sẽ đồng ý giúp chúng ta sao?” TDD hoài nghi hỏi.

Một quốc gia, haiz, ai sẽ đồng ý phái quân chiến đấu chứ.

“Đây chính là mục đích lần này chúng ta đến đây, chúng ta phải bàn một điều kiện thật hấp dẫn đối với Đông Hưng quốc, nhất định không thể để cho Trữ vương phát hiện ra việc này, nếu không thì Trữ vương bất kỳ lúc nào đều có thể tạo phản.” BTN sắc mặt nghiêm trọng nói.

TDD gật gật đầu, chỉ hy vọng nhanh đến ngày mai để được tiến cung diện kiến hoàng đế, hy vọng hoàng đế Đông Hưng quốc sẽ không tính toán sự tình của Lãnh Phúc Hương, nếu không thì mọi việc đều rất khó thương lượng.

“Đúng rồi, còn có một việc, ta luôn rất hoài nghi, người lúc đầu đến thái tử phủ định phi lễ ta, hoàn toàn không phải là do lang huyết phát tác đúng không? Ngày hôm đó người rõ ràng không có đôi mắt màu lục và nanh sói.” TDD hiểu kỳ hỏi.

BTN chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu sau, mới lạnh lùng nói. “Ta chỉ là muốn trả thù BTH mà thôi.”

TDD vô cùng kinh ngạc, Báo thù BTH, hai người này quả nhiên có tư thù, cảm tình giữa hai người hoàn toàn không giống với tình cảm huynh đệ thân thiết, mà giống như địch nhân.

“Tại sao?” TDD hỏi.

BTN nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, chậm rãi nói. “Kỳ thực, trước khi BTH trở thành thái tử, ta chính là thái tử.”

TDD kinh ngạc nhìn hắn, hắn trước đây chính là thái tử, vậy tại sao tại sao lại bị phế truất?

“Bởi vì liên quan đến mẫu hậu, cho nên ta bị phế, cũng bị ép ra khỏi hoàng cung, để cho Trữ vương nuôi dưỡng.” BTN nói, trong mắt tràn ngập vẻ hận ý cùng thống khổ.

Nếu như năm đó, không phải hoàng hậu quá mức độc ác, thì hắn cũng không phải sống những ngày đau khổ như vậy, cho nên hắn vô cùng hận hoàng hậu, oán hận hoàng thượng.

“Ngạo” TDD chăm chú nhìn hắn.

BTN dường như không nghe thấy tiếng gọi của TDD, tiếp tục trầm mặc: “nàng có thể tưởng tượng được không, một hài tử chỉ mới 8 tuổi bị ép rời khỏi cha mẹ của mình, trải qua cuộc sống vô cùng thâm hiểm, loại thống khổ đó, ta mãi mãi không bao giờ quên, mà bộ dạng đáng sợ bây giờ của ta, đều do phụ hoàng và mẫu hậu của ta tạo ra, nếu không phải họ ép ta ra khỏi cung, thì ta cũng sẽ không bị Trữ vương khống chế.”

Hắn nắm chặt bàn tay, vô cùng chặt, âm thanh uất hận vang lên, tất cả sự phẫn nộ trong lòng nhanh chóng bộc lộ ra.

TDD đau lòng nhìn hắn. “ta hiểu, ta đều hiểu được.”

Nàng năm 13 tuổi thì bị đưa vào tổ chức, đối mặt với hàng loạt những trận giáo huấn khốc liệt.

Trong trí nhớ, ký ức ăn sâu vào trong tâm trí nàng chính là lúc ở trong một căn phòng, lúc đó có khoảng 100 nữ nhân, trên tay cầm vũ khí chính mình chọn, sau đó tiêu diệt lẫn nhau, trong 100 người, chỉ quy định 5 người có thể sống, người không giết đối phương, liền sẽ bị đối phương giết chết, cuộc huấn luyện tàn khốc đó, khiến nàng mãi mãi không quên.

____ Hồng Trần ____

122. Chương 122: Sự Phẫn Nộ Của Bth (1)

cuộc huấn luyện đẫm máu đó, đối với một cô bé 13 tuổi mà nói, đã trở thành một bóng đen ám ảnh không thể quên.

mỗi tháng đều sẽ có một cuộc chiến đấu như vậy, trong tổ chức, mỗi người đều là một cá thể độc lập, không kết bạn với ai, cũng không dám kết bạn, chỉ sợ có một ngày, bạn tốt sẽ trở thành mục tiêu dưới bàn tay của chính mình.

“Duyệt, nàng hiểu, nàng thật sự hiểu?” BTN nắm lấy bàn tay của nàng, kéo vào trong lòng mình.

TDD không hề phản kháng, cũng không nói lời nào, cứ như vậy an ổn dựa vào lòng hắn.

không biết qua bao lâu, tâm trạng vốn dĩ đang dậy sóng phẫn nộ của BTN cũng từ từ lắng xuống, hắn nhẹ nhàng buông TDD ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng.

“Duyệt, chỉ có nàng hiểu ta.” BTN vừa nói xong, liền cúi xuống hôn lên môi nàng.

TDD nhìn sắc mặt tin cậy của hắn, nàng biết lúc này nàng nên tránh đi, nhưng không biết tại sao, nàng lúc này giống như bị hắn mê hoặc, động cũng không động, cứ thế để đôi môi lạnh lẽo của BTN dán vào khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng.

đang lúc TDD cảm nhận được sự va chạm đó, thân người bất giác run lên, BTN nhẹ nhàng giữ chặt phần eo của nàng, đem của người nàng ôm vào lòng mình, nụ hôn dịu dàng cùng động tác ôn nhu của hắn cùng với tính cách lạnh lùng bá đạo thường ngày hoàn toàn không giống nhau.

TDD nhìn hắn đang nhắm mắt, cũng không tự chủ nhắm mắt lại, nàng không rõ bản thân mình rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại không cự tuyệt hắn, lúc này nội tâm của nàng vô cùng loạn, nàng cho rằng người nàng yêu là BTH, nhưng tại sao, nàng lại không bài xích nụ hôn này của BTN.

Nàng đã không thể biết được nội tâm lúc này của mình đang muốn gì.

Lúc BTN bắt đầu luồng chiếc lưỡi nóng ấm của mình khẽ cạy khớp răng của nàng, lại có một sức mạnh vô cùng lớn, đình chỉ động tác của hai người.

“Ba” tiếp đó là một cái tát giáng lên mặt TDD.

TDD kinh ngạc ngẩng đầu, lại nhìn thấy sắc mặt âm u phẫn nộ của BTH đang trừng mắt nhìn nàng, bàn tay cũng đang nắm chặt thành quyền, chỉ hận không thể lập tức giết chết TDD và BTN.

“Phu...phu quân” trong lòng TDD đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn, cái đau bỏng rát trên khuôn mặt so với nó cũng không là gì.

BTN từng bước tiến về phía nàng, ấn nàng vào tường, khiến nàng hoàn toàn không có được lui.

“BTH, vừa này...” BTN đang muốn nói gì đó, lại bị BTH đánh gãy.

BTH trực tiếp đá một chiếc ghế ở gần đó về phía BTN.

“Cút ra ngoài” ánh mắt phần nộ trùng lên gầm to một tiếng.

BTN thân thủ nhanh nhẹn, tránh được chiếc ghế đang bay đến, tiếp tục đứng ở đó không có bất kỳ hành động nào, lúc này hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự tức giận của BTH, đề phòng TDD bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không ra khỏi căn phòng này.

“Ngạo, ngươi ra ngoài đi.” TDD nhìn BTN, bình tĩnh nói.

một tiếng Ngạo này, gọi thật sự thân mật, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, hai người bọn họ cứ nhiên đã trở nên thân mật.

Trong mắt BTH lúc này chỉ còn vẻ thù địch hận ý, lí trí đã hoàn toàn mất đi, hắn chỉ có một cách nghĩ, đó chính là TDD đã phản bội hắn.

BTN có chút lo lắng nhìn TDD, hoàn toàn không muốn rời đi, nhưng nhìn thấy vẻ thỉnh cầu trong mắt nàng, hắn đành phải miễn cưỡng đi ra ngoài.

căn phòng khôi phục lại vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại không gian giữa hai vợ chồng, BTH lạnh lùng nhìn nàng.

hắn cả đêm cưỡi ngựa không ngừng nghỉ vội vàng đến Đông Hưng quốc, sau khi nghe được tin tức của TDD, trong lòng tràn ngập sự mong đợi, dự định muốn cho TDD một bất ngờ, thật sự không ngờ được, vừa tiến vào căn phòng lại nhìn thấy cảnh thân mật của hai người.

____ Hồng Trần ____

123. Chương 123: Sự Phẫn Nộ Của Bth(2)

Hóa ra, TDD thật sự đi cùng BTN, nhìn bộ dáng thân mật của bọn họ như vậy, nói không chừng, ngay cả giường cũng đã lôi nhau lên rồi.

Cái tư vị bị thê tử của mình phản bội, làm cho tâm hắn không thể bình lặng được, thậm chí còn ngày càng phẫn nộ.

“Phu quân” TDD có chút lo lắng nhìn hắn, lúc nàng muốn nắm lấy bàn tay của hắn, lại bị hắn lạnh lùng hất ra.

Đang lúc TDD còn chưa kịp phản ứng, liền trực tiếp nắm lấy tóc của nàng, ấn nàng về phía tường.

“Ngươi là đồ tiện nhân bại hoại, cứ nhiên dám phản bội bổn vương.” BTH ở bên tai của nàng phẫn nộ gầm lên, bàn tay cũng càng nắm chặt tóc của nàng hơn, hoàn toàn không có một chút thương hoa tiếc ngọc.

Hắn chỉ biết, hắn bị phản bội, thê tử của hắn phản bội hắn.

TDD là nữ nhân đầu tiên hắn toàn tâm toàn ý coi trọng, nhưng nàng lại lựa chọn phản bội hắn.

“Phu quân, buông tay, rất đau...” TDD nhấn hai hàng lông mày, tóc bị kéo đến phát đau, làm cho ngũ khí của nàng cứng rắn hơn.

Lúc này, biểu tình của BTH, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấy, thật sự lúc này có chút sợ hãi.

“Đau, có đau bằng tâm của bốn vương không?” BTH ánh mắt đổ lên tròng mắt nhìn nàng, tức giận hét lên.”Ta...” TDD đang muốn nói gì đó, lại bị BTH mạnh bạo ném lên giường, trực tiếp đè lên người nàng, không cho nàng cơ hội phản kháng.

BTH bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ của nàng, đôi môi này vừa nãy đã bị một nam nhan khác chạm vào, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng thân mật lúc đó, BTH lại giống như phát điên cuồng đã cắn lên đó, nhân lúc nàng há mồm kêu đau, chiếc lưỡi cũng nhân cơ hội luồn vào trong, quần lấy chiếc lưỡi nhỏ của nàng.

TDD nhìn thấy bộ dáng phần nộ của hắn, lại không tiếp tục giãy giụa nữa, để hắn mặc sức phát tiết.

BTH bá đạo hôn nàng, lại phát hiện nàng không hề phản ứng, cũng không có giãy giụa phản kháng, lúc này hắn thật sự tức giận, nhưng tim cũng hắn cũng đau vô cùng.

“Tại sao không phản kháng?” BTH tròng mắt nhìn nàng.

sự không phản kháng của TDD, đồng nghĩa với việc thừa nhận hành vi phản bội của nàng, bởi vì nàng cảm thấy có lỗi với hắn, cho nên mới lựa chọn không phản kháng, là như vậy sao?

TDD không trả lời hắn, cho dù cái miệng nhỏ đã bị hắn hôn đến vừa sưng vừa đỏ, nhưng nàng vẫn bình tĩnh nằm ở đó, nhìn hắn.

“Trả lời! tại sao không phản kháng, tại sao lại phản bội bốn vương?” BTH không chịu được gằm lên, sau đó tức giận vung một tay lên, đập xuống thành giường bên cạnh TDD, “Bang” một tiếng, vô cùng rõ ràng, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng lúc này BTH có bao nhiêu bị phần.

TDD tâm lúc này cảm thấy chua xót, cuối cùng cũng có phản ứng, nàng chậm rãi nâng hai tay của mình lên, vuốt ve khuôn mặt của hắn.

Nàng không biết nên giải thích như thế nào, cũng không biết tâm mình đang nghĩ gì, nếu sự việc vừa nãy có thể quay lại, nàng vẫn lựa chọn không cự tuyệt BTN, bởi vì nàng biết, nàng không ghét nộ hôn của hắn.

TDD không biết nên nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve khắp mặt hắn, muốn dùng nộ hôn của mình làm cho BTH bình tâm lại, nhưng khi vừa chạm đến bờ môi của hắn, lại bị hắn mạnh bạo đẩy ra, tức giận nhảy xuống giường.

“KHông cần dùng cái miệng bẩn thỉu của ngươi hôn bốn vương.” BTH lạnh lùng tròng mắt nhìn nàng.

sắc mặt TDD có chút tái nhợt, vừa muốn đứng dậy, lại đau đớn ôm lấy bụng của mình, nàng không biết rốt cuộc bị làm sao, tại sao bụng lại đột nhiên đau dữ dội như vậy, càng ngày càng đau.

____ Hồng Trần ____

124. Chương 124: Tdd Có Thai Rồi

BTH nhìn thấy nàng cúi đầu, nội tâm lại càng thêm tức giận, lẽ nào TDD ngay cả giải thích cũng không muốn, vậy là nàng đã ngầm thừa nhận rồi, thừa nhận mối quan hệ giữa nàng cùng BTN, không dám nhìn người.

“TDD, bốn vương cho ngươi cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi nói, bốn vương liền tin ngươi” BTH chằm chằm nhìn nàng, thấp giọng nói.

Hắn thật sự buồn cười, rõ ràng tận mắt trong thấy, lại còn muốn tự lừa dối bản thân mình, hy vọng có thể nghe được một đáp án ngược lại.

“Phu...phu quân, Hàn” TDD đem cái đầu nhỏ của mình dúi vào giữa hai chân, đau đớn ôm bụng.

Từ trước đến giờ nàng chưa ótùng gặp phải trận đau nào kịch liệt như vậy, nàng cảm thấy có chút không đúng, nhưng lúc này nàng thật sự đã đau đến không thốt ra lời nữa rồi.

BTH lạnh lùng đi đến trước mặt nàng, mạnh bạo nâng đầu nàng lên, vừa nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt cùng bờ môi đã bị cắn đến chảy máu, hắn hoàn toàn bị dọa cho kinh ngạc, đem những lời đang định nói ra nuốt vào lại.

“Duyệt Duyệt, nàng...nàng sao rồi?” BTH lo lắng lớn tiếng hỏi.

vừa nãy rõ ràng TDD vẫn còn rất khỏe, sao đột nhiên lại thành ra như vậy?

TDD cắn chặt môi, cố chịu cơn đau đớn từ bụng, lúc này nàng cảm thấy có một dòng nước ấm nóng dọc theo hai bắp đùi của nàng chảy xuống.

“Hàn, ta đau quá” TDD run rẩy nói, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, trán còn chảy đầy mồ hôi.

BTH lo lắng ôm lấy nàng, lại nhìn thấy máu từ đùi nàng chảy ra, TDD bị thương rồi, tại sao lại như vậy? hắn vội vàng ôm nàng đặt lên giường, sau đó mở cửa ra, chạy xuống lầu kêu tiểu nhị gọi đại phu.

Xế chiều, BTN lo lắng đứng ở ngoài cửa phong, kể từ lúc đại phu rời đi, BTH đầy hấn ra ngoài, không để cho hấn bước vào nhìn TDD.

BTN thần sắc phức tạp nhìn của phòng, cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Trong phòng, BTH yên lặng ngồi bên cạnh giường, chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của TDD.

Trong đầu không ngừng nhớ lại lời nói của đại phu, TDD có thai rồi, nàng có hài tử rồi, hơn nữa đã được hơn một tháng, hấn cùng TDD có con rồi.

Vẫn còn may, vừa mới không làm bị thương đến hài tử.

Lúc này, người trên giường cũng từ từ tỉnh lại, nàng quay đầu ra, lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của BTH.

BTH lại không có trả lời, chỉ yên lặng nhìn nàng, lời nào cũng không nói.

TDD nhìn thấy hấn không để ý mình, nội tâm cũng một trận chua xót, cuối cùng cả hai người đều chọn cách trầm mặc, một lúc lâu sau, nàng quay lưng về phía hấn, một dòng nước mắt nóng hổi bất giác chảy xuống khuôn mặt nàng, thấm vào cả gối.

BTH chăm chú nhìn tấm lưng nhỏ bé của nàng, ánh mắt không cách nào rời đi được, nhìn thấy vờ vai của nàng khẽ run, tâm giống như bị một nhát đao đâm vào, đau vô cùng.

Nàng...khóc rồi!

Nội tâm cuối cùng đã chiến thắng sự lạnh lùng của chính mình, hấn vội bỏ ngoài bào, trực tiếp nằm lên trên giường, từ phía sau ôm lấy thê tử đang rơi nước mắt.

“Duyệt nhi”

hắn vội chiếc cằm của mình vào hõm vai nàng, hít ngửi mùi hương trên người nàng, nhẹ nhàng gọi tên nàng, từ bây giờ hấn sẽ gọi nàng như thế.

cử chỉ đột nhiên dịu dàng của BTH, lại khiến lòng nàng càng chua xót, nước mắt cũng rơi càng nhiều, dường như tất cả những ủy khuất, sự lạnh lùng trước đó BTH đối với nàng đều được bộc phát hết ra.

“Duyệt nhi, ta rất nhớ nàng” BTH trầm thấp nói, trong thanh âm còn mang theo nỗi nhớ mong cùng bất đắc dĩ.

Kỳ thực hấn lạnh lùng với TDD, đều là vì mối quan hệ của nàng với BTN, cái tư vị ghen tị này quả thực rất khó chịu, mà vừa nãy hấn sợ dĩ phần nộ như vậy, đơn giản cũng chỉ vì hấn ghen, hấn thật sự đổ kỵ.

cái nỗi chua xót khi nhìn thấy thê tử của mình ở cùng với người nam nhân khác, làm lí trí của hấn hoàn toàn mất đi.

Nhưng, vừa nghĩ đến sự xúc động của mình xuyết chút nữa đã hại chết đứa trẻ cùng thê tử, hấn lại cảm thấy vô cùng hối hận.

__ Hồng Trần __

125. Chương 125: Cùng Nhau Đi Vào Giấc Ngủ

TDD nghe thấy hấn nói như vậy, tâm lại càng đau, nàng dùng hai tay ôm chặt miệng mình, không muốn khóc ra tiếng, nhưng thân thể nàng không chịu được lại run lên, BTH sao có thể không cảm nhận được điều này.

Hấn nhẹ nhàng muốn ôm thân thể nàng quay lại phía hấn, nhưng TDD lại nhất quyết không chịu quay lại, nàng không muốn để cho BTH nhìn thấy bộ dáng lúc này của mình, từ nhỏ đến lớn, nàng rất ít khi khóc, lại cũng không giống như bây giờ, khóc vô cùng thảm thiết.

Lúc này, nàng chỉ muốn làm cho nước mắt ngừng rơi, nhưng nước mắt lại giống như hồng thủy, cứ tuôn không ngừng.

“Duyệt nhi, xin lỗi, vừa nãy đã dọa nàng sợ, chỉ vì ta quá tức giận, giận nàng lại có thể cùng lục đệ...” BTH vừa nghĩ đến sự việc vừa nãy, vẫn cảm thấy có chút kích động.

TDD quay người lại, trực tiếp đem khuôn mặt đầm lệ của mình rúc vào lòng hấn, nước mắt vẫn không ngừng rơi, rất nhanh, chiếc áo của BTH cũng bị ướt một mảng lớn.

BTH thở dài, bàn tay to ôm chặt lấy nàng.

Trong lòng hấn đột nhiên truyền ra tiếng nói nấc nghẹn của nàng: “Hàn, xin lỗi”

Nghe thấy tiếng khóc của TDD, hấn đau lòng dịu dàng nâng khuôn mặt của nàng lên, vừa nhìn thấy những giọt lệ cùng đôi mắt xinh đẹp đã trở nên ửng đỏ của nàng, tim hấn, đau vô cùng.

Hấn nhẹ nhàng hôn lên giữa trán nàng, sau đó là đôi mắt đầm lệ, chậm rãi hôn lên những hạt châu đang chảy ra, lại đến hai má trắng hồng, cuối cùng hôn lên cái miệng nhỏ của nàng, một nụ hôn thật dịu dàng mang theo cả tia ấm áp.

“Duyệt nhi, còn đau không?” BTH dùng bàn tay to của mình vuốt ve đôi má nàng, nghĩ lại lúc nãy vì quá tức giận, hấn đã tát nàng một bạt tai, hấn lúc này đang vô cùng hối hận, chỉ muốn giáng cho bản thân mấy cái tát.

TDD vội vàng lắc đầu, những giọt nước mắt trong suốt lại bắt đầu rơi.

“Đáp ứng ta, về sau không cho nàng gặp lục đệ nữa, đã biết chưa?” BTH vô cùng chăm chú nhìn nàng nói.

Nàng không có trả lời, mà vẫn tiếp tục chui vào lòng hấn, cảm nhận mùi hương cùng mùi vị nam tính trên người hấn, đây là mùi hương nàng đã rất quen thuộc, mùi hương chỉ thuộc riêng về BTH

Hai người đã một tháng chưa gần gũi nhau, lúc này, cảm nhận được mùi hương của nhau, khiến cho đôi phương cảm thấy an tâm, cứ thế cùng nhau ngủ say lúc nào không biết.

Đêm đã về khuya, ở một nơi khác lại có một thân ảnh cao to, cô độc ngồi ở trong phòng, hấn ngẩng đầu lặng yên nhìn vào khoảng không, ánh trăng chiếu rọi khiến bóng của hấn dài ra, trong đêm tối lạnh lẽo, lòng của hấn, rất cô đơn.

sáng hôm sau. Hoàng cung Đông Hưng quốc—

3 người ngồi tại một cung điện trong hoàng cung, đợi hoàng đế đến.

Mà TDD đã đem sự việc Trữ vương muốn tạo phản nói cho BTH nghe, đương nhiên, khi vừa nghe xong, hấn cũng không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc, hấn hoàn toàn không dám tin Trữ vương một lòng trung thành với quốc gia, lại có dã tâm muốn tạo phản.

Còn việc Trữ vương khống chế BTN, hấn cũng cảm thấy đồng tình, tuy nhiên, TDD không nói ra thân phận hắc lang cùng Uyên ương hồ điệp của BTN nói cho hấn biết.

Cùng lúc đó, tại một cung điện khác của hoàng cung, một đám nữ tử cùng một nam nhân hô to gọi nhỏ vô tư cười đùa.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, đôi mắt bị che bởi một mảnh vải đen, đang không ngừng quờ quạng xung quanh, mà một đám nữ tử khoảng hơn 20 người đứng ở xung quanh, khuôn mặt tươi cười, nô nhau chạy trốn, không muốn để vị nam tử kia bắt được.

“Bệ hạ, đến đây! ở bên này...” Mỗi nữ nhân đều vui cười hết lớn, nhưng khi nhìn thấy Hiên Viên Thần đi về phía đó, lại cuống cuống chạy đi.

Hiên Viên Thần cười cười, không ngừng sờ soạn về phía trước.

“Ai phi, các nàng chạy đi đâu rồi, sao trẫm không bắt được?” hắc trong lời nói mang theo chút oán trách nói.

Mà các cung nữ ở xung quanh cũng cười cười nhìn đám người trước mắt, đang vui vẻ chơi trò người trốn ta bắt, đối với cảnh này, bọn họ sớm đã không còn cảm thấy kỳ lạ nữa rồi.

____ Hồng Trần ____

126. Chương 126: Hoàng Đế Đông Hưng Quốc – Hiên Viên Thần

“Bệ hạ, thần thiếp ở đây...nhanh đến đây...” có một nữ tử trong số đó đang cười nói, đột nhiên bị một cánh tay lớn ôm chặt vùng eo, đem nàng ôm vào lòng.

Hiên Viên Thần tươi cười cởi vải bịt mắt xuống, vội vàng ôm chặt phi tử trong lòng, cả người tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Ai phi, trẫm bắt được rồi! tối nay sẽ do nàng thị tẩm, mau, hôn trẫm một cái.” Hiên Viên Thần vui vẻ nói, hôn nhiên trước mặt mọi người, bá đạo hôn lên môi của nàng.

Hành động thân mật của hai người, làm cho đám phi tử trước mặt vô cùng đổ kị, chỉ thấy sắc mặt mỗi người đều đang tràn đầy vẻ phẫn nộ cùng ghen tức, ai cũng biết nữ nhân này là cố ý, cố ý đến gần Hiên Viên Thần.

“Bệ hạ, đáng ghét!” nữ tử trong lòng Hiên Viên Thần lúc này đang tỏ ra xấu hổ dựa vào vai hắn, tay còn không ngừng chọc vào người Hiên Viên Thần.

Hiên Viên Thần ngay lập tức nắm chặt bàn tay không an phận của nàng, cười tà mị nói: “hóa ra ái phi đã đợi không kịp rồi, đi, xem trẫm xử nàng thế nào.

Hắn một tay ôm nữ tử, dự định đi đến tắm phòng của mình, đột nhiên có một vị công công vội vàng từ cửa tiến vào.

“Bệ hạ, xin người dừng bước” vị công công đó khuôn mặt có chút khó xử, hắn cũng không muốn làm hỏng việc tốt của bệ hạ, nhưng mà, đang có sự việc quan trọng, không thể không báo!

Hiên Viên Thần vừa nghe thấy thế, liền dừng bước, ánh mắt có chút tức giận tròng lên, ngữ khí cũng có phần gay gắt: “Minh tổng quân, không biết trẫm đang có việc bận sao?”

“Bệ hạ, Thái tử cùng thái tử phi của Thiên Liệt quốc, còn có cả lục hoàng tử, đang đợi bệ hạ ở Trường Vân điện, nói muốn cùng bệ hạ thương lượng chuyện của Lãnh Phúc Hương quận chúa.” Minh tổng quân vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng giải thích.

Lãnh Phúc Hương...

Hiên Viên Thần vừa nghe đến 3 từ này, ngay lập tức thả nữ tử trong lòng ra, không thèm quay đầu trực tiếp đi ra ngoài.

Lãnh Phúc Hương, không phải chính là phi tử mà lần trước hắn muốn lấy sao? Hắn bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ ràng, quả ột nhỏ điều ngoa lại có chút ngang bướng đó.

“Bệ hạ” nữ tử vừa nãy khắp mặt đều là biểu tình không cam lòng nhìn về hướng cửa mà hần rời đi, khó khăn lắm mới khiến Hiên Viên Thần muốn sủng hạnh nàng, thật không ngờ, chuyện tốt lại bị ngăn cản.

Các nữ tử khác lại tươi cười nhìn nàng ta, sau đó ai trở về tẩm cung của người đó.

Trường Vân điện—

TDD đã ngồi đợi ở đây một canh giờ rồi, vẫn chưa thấy bóng dáng của hoàng đế Đông Hưng quốc, nàng lúc này thật sự có chút không nhẫn nại.

“vị hoàng đế này tại sao vẫn chưa đến? chúng ta đã đợi ở đây rất lâu rồi, hần thật thích ra về.” TDD tức giận nói.

BTH cười cười, buông chén trà trong tay ra, vội vàng trấn an nàng.

“có thể là có việc bận, chúng ta thử đợi thêm một lúc nữa.”

Đang lúc TDD muốn nói gì đó, đột nhiên từ cánh cửa có một nam nhân trẻ tuổi xuất hiện, mà tia nhìn của TDD ngay lập tức cũng lia về phía hần.

“vừa nãy ai nói trẫm thích ra về, không muốn sống nữa sao?” Hiên Viên Thần còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy lời oán trách của TDD, mà giọng nói này có chút quen thuộc, giống như đã từng nghe ở đâu đó.

Hần vừa mới nói xong, ngay lập tức nhìn sang BTH, sau đó là BTN, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người TDD, hần vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng nhỏ của nàng, nhất thời lặng người đi.

“Lãnh Phúc Hương” ánh mắt Hiên Viên Thần vô cùng kinh ngạc nhìn TDD nói.

TDD thật sự cảm thấy hoang mang, nhìn nhìn xung quanh, quận chúa đâu có ở đây chứ! Tên hoàng đế này nhận nhầm người rồi.

Sự hoài nghi trên khuôn mặt BTH và BTN cũng không hề kém so với TDD, tên Hiên Viên Thần này sao có thể nhầm TDD thành Lãnh Phúc Hương được chứ?

____ Hồng Trần ____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-ac-ba-thai-tu-phi>